

YOSHIDA
CHUICHI

ÁC NHÂN

"Một khảo cứu hấp dẫn
về sự cô độc và nỗi tuyệt vọng."
(Newark Star-Ledger)

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

ÁC NHÂN

Tác giả: Yoshida Shuichi

Người dịch: Phùng Nguyệt

Nhã Nam phát hành

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn - 2015

ebook©vctvegroup

08-10-2018

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

“Mạnh mẽ... Lấy bối cảnh là thế giới khô khan của hẹn hò qua mạng và khách sạn tình yêu, *Ác nhân* là tiểu thuyết gây xúc động và xáo trộn về sự cô độc, đối trá cùng khoảng cách giữa hy vọng và hiện thực. Rất đáng đọc.”

• **The Guardian**

“Một khảo cứu hấp dẫn về sự cô đơn và tuyệt vọng.”

• **Newark Star-Ledger**

Giới thiệu

Yoshino tới chỗ hẹn gặp bạn trai rồi không trở về nữa. Hôm sau xác cô được tìm thấy trên một con đèo nghe đồn có ma.

Kẻ thủ ác bí hiểm được gọi là “ác nhân”, đã bị truyền thông và dư luận quy kết cho đủ mọi tội danh, nhưng mấy ai biết tên gọi “ác nhân” chỉ là tấm vải phủ lên bức tranh phức hợp ghép từ những mảnh sáng và tối của vô vàn những mảnh đời khác nhau. Những ngẫu nhiên nối tiếp cố ý hoặc vô tình, đã dồn ép con người đi đến bước đường cùng, và khi lương tri phải lên tiếng kêu cứu thì tiếng kêu đơn cô và tuyệt vọng ấy cũng lọt thỏm và chìm ngấm giữa một xã hội san sát những bức tường ngăn cách, dựng lên bởi lòng ích kỉ, dửng dưng và tư lợi.

Câu chuyện khép lại như một lẽ tất nhiên, kẻ ác phải đền tội. Nhưng giữa một thế giới như thế, ai mới có tư cách phán xét người khác là ác nhân hay không?

I

Cô ấy đã muốn gặp ai?

Đường số 263 là đường quốc lộ với tổng chiều dài bốn mươi tám ki lô mét nối giữa thành phố Fukuoka và thành phố Saga, chạy vắt ngang qua đèo Mitsuse thuộc dãy núi Sefuri theo chiều Bắc Nam.

Điểm khởi đầu của con đường ấy là ngã tư Arae, quận Sawachi, thành phố Fukuoka. Không phải là một ngã tư đặc biệt hiếm hoi nhưng từ những năm 40 thời Chiêu Hòa^[1] nó đã phù hợp để phát triển thành khu ngoại ô của thành phố Fukuoka, các chung cư cao tầng mọc lên bao quanh, phía Đông tiếp giáp với khu dân cư Arae rộng lớn. Không chỉ vậy, Sawachi còn là trung tâm văn hóa giáo dục của Fukuoka, nằm rải rác trong bán kính ba ki lô mét từ ngã tư Arae là các trường nổi tiếng như Đại học Fukuoka, Học viện Tây Nam, Học viện Nakamura. Phải chăng do nhiều sinh viên sống ở đây nên trông những người đi ngang qua ngã tư hay đứng chờ ở bến xe buýt, dù đứng tuổi nhưng đâu đó vẫn có nét trẻ trung.

Đường số 263, còn được gọi là đường Sawachi, bắt đầu từ ngã tư Arae này và chạy xuôi thẳng về phía Nam. Dọc đường là siêu thị Daiei, tiệm Mos Burger, cửa hàng tiện ích Seven Eleven hay một hiệu sách theo phong cách ngoại ô với tám biển đề chữ “Sách” to tướng. Có điều, nếu chỉ để ý riêng một vài cửa hàng tiện ích sẽ thấy, đi khỏi ngã tư Arae một đoạn có một cửa hàng

mà lối ra vào của nó giáp ngay đường cái nhưng từ ngã tư Noke trở đi bắt đầu xuất hiện cửa hàng có bãi đậu được một, hai xe, cửa hàng tiếp sau đó đậu được năm, sáu xe, ở cửa hàng tiếp nữa bãi đậu xe mở rộng phạm vi lên tới mười mấy xe, thậm chí đến đoạn giao với sông Muromi, cửa hàng trông như thể một chiếc hộp nhỏ bị đặt lọt thỏm trong khu đất rộng rãi có thể thoải mái đỗ vài chiếc xe tải cỡ lớn.

Và từ đoạn này trở đi, con đường bằng phẳng bắt đầu nghiêng thoải thoải, sau khúc cua gấp sang phải ở trước đền Suga, nhà dân ven đường thưa dần, nhường chỗ cho đường đèo Mitsuse trải nhựa mới tinh cùng với rào chắn trắng.

Từ xa xưa, đèo Mitsuse này đã chẳng ngớt những lời đồn ma quái. Cũ thì có câu chuyện đầu thời kỳ Edo^[2] rằng nơi đây là hang ổ của sơn tặc, lời đồn về vụ án kỳ bí thời Chiêu Hòa rằng tên sát nhân giết chết bảy cô gái ở một thị trấn phía Bắc Saga đã chạy trốn đến đây, hay mới đây nhất là câu chuyện nổi tiếng trong giới trẻ lái xe đến con đèo này để thi gan rằng trước đây ở một nhà trọ có tên “Làng Tyrol”, một khách trọ đã hóa điên và giết chết những vị khách cùng trọ khác.

Lời chứng rằng đã nhìn thấy ma thật nghe cũng đáng ngờ, địa điểm nhìn thấy thường là khu vực gần cửa ra của hầm Mitsuse, ranh giới giữa hai tỉnh Fukuoka và Saga.

Hầm Mitsuse này là đoạn đường thu phí có tên “Đường Tiếng Vọng”, được triển khai xây dựng vào năm 1979 và thông xe bảy năm sau đó năm 1986, nhằm giải quyết vấn nạn giao thông vào mùa đông ở đoạn đường đèo có nhiều khúc cua gấp và dốc.

Xe thường mất 250 yên một chiều, xe cỡ đại cũng chỉ mất 870 yên, vì vậy trong số những tài xế chạy tuyến Nagasaki-Fukuoka không ít người cân đo đong đếm giữa thời gian và tiền bạc, chọn cách băng qua con đèo này thay cho đường cao tốc.

Trong thực tế, nếu đi từ Nagasaki đến Hakata bằng đường cao tốc, xe thường cũng mất đến 3.650 yên một chiều nhưng nếu chọn cách đi qua đèo thì kể cả phải trả phí qua hầm vẫn có thể tiết kiệm được gần 1.000 yên.

Chỉ có điều, dù giữa ban ngày nhưng hàng cây rậm rạp hai bên phủ kín đường xe chạy vẫn tạo cảm giác rờn rợn, còn khi đêm đến, bất kể tăng tốc cho xe chạy nhanh thế nào chẳng nữa cũng sẽ rơi vào cảm giác hệt như đang dò dẫm đường núi chỉ với cái đèn pin.

Mặc dầu vậy, các xe chạy từ hướng Nagasaki, trong trường hợp chọn qua đèo để tiết kiệm chi phí, sẽ xuống đường cao tốc Nagasaki nối giữa Nagasaki-Omura-Đông Sonogi-Takeo, tại nút giao Saga Yamato.

Và tại vị trí ngay gần nút giao Saga Yamato này, đường cao tốc Nagasaki hướng Đông Tây sẽ giao với đường quốc lộ 263, con đường bắt đầu từ quận Sawachi, thành phố Fukuoka và chạy qua đèo Mitsuse.

Trước ngày 6 tháng Hai năm 2002, đèo Mitsuse chỉ được nhắc đến như một đường đèo bị lãng quên từ ngày xưa do đường cao tốc được thông xe.

Nếu phải gán cho Mitsuse đặc trưng nào đó thì nó sẽ là đường đèo tiết kiệm tiền cho cánh tài xế xe tải, là đường đèo có địa điểm tâm linh đáng ngờ đối với giới trẻ thừa thì giờ, còn trong mắt người dân địa phương, nó chỉ là đường đèo ở vùng giáp ranh có cái hầm lớn được đầu tư năm tỷ yên.

Ấy vậy mà trong ngày tuyết phủ hiếm hoi ở miền Bắc Kyushu đầu tháng Một năm ấy, trong vô số tuyến đường chạy ngang dọc cả nước như những huyết mạch, đường quốc lộ 263 nối giữa Fukuoka và Saga này, cùng với đường cao tốc Nagasaki nối giữa

Saga và Nagasaki đã nổi bật trên bản đồ chẳng khác gì đường gân xanh nổi trên làn da.

Hôm đó, một công nhân xây dựng trẻ sống ở ngoại ô thành phố Nagasaki đã bị cảnh sát tỉnh Nagasaki bắt giữ vì tình nghi bóp cổ đến chết một nhân viên tư vấn bảo hiểm tên Ishibashi Yoshino sống ở nội thành Fukuoka rồi phi tang thi thể.

Chuyện xảy ra vào một đêm giữa mùa đông đèo Mitsuse bị phong tỏa, đúng vào hôm tuyết phủ hiếm hoi trên đảo Kyushu.

* * *

Ông Ishibashi Yoshio là chủ tiệm hớt tóc Ishibashi gần ga JR Kurume. Hôm ấy, Chủ nhật ngày 9 tháng Mười hai, ông vận nguyên chiếc áo trắng ra đứng trước cửa như để bắt khách vì từ sáng tới giờ không có lấy một mống dù là ngày nghỉ. Ông ngắm nhìn con đường hút gió bắc, ăn xong bữa trưa bà vợ Satoko nấu ở trong cửa hàng cách đây cả tiếng rồi mà cái mùi cà ri đó vẫn còn phảng phất bên ngoài cửa tiệm.

Từ con đường trước cửa tiệm có thể nhìn thấy ga JR Kurume phía xa. Ở bùng binh đặt trước nhà ga thưa thớt, hai chiếc taxi đợi khách đậu suốt từ một tiếng trước. Mỗi lần nhìn ra quảng trường trước nhà ga vắng vẻ này, Yoshio lại nghĩ, giá như tiệm của mình ở trước ga Nishitetsu Kurume chứ không phải JR Kurume thì có lẽ lượng khách đã khác. Thực chất hai tuyến đường nối giữa nội thành Fukuoka và Kurume gần như chạy song song, tuy nhiên trong khi tàu tốc hành JR tốn 1.320 yên và 26 phút một chiều thì tốc hành Nishitetsu mất 42 phút nhưng có thể đi đến nội thành Fukuoka chỉ với non nửa số tiền trên, tức 600 yên.

Chọn 16 phút hay 720 yên đây?

Cứ mỗi lần đứng trước cửa tiệm ngắm nhìn ga JR Kurume đi dần theo năm tháng, Yoshio lại nghĩ, người ta có thể dễ dàng bán 16 phút để lấy 720 yên đến thế ư. Dĩ nhiên chẳng phải vợ dũa cả năm. Ví như một gia đình cũng mang họ Ishibashi khác - gia đình sáng lập tập đoàn Bridgestone đã khiến Kurume được tự hào với thế giới, nếu là người nhà Ishibashi đó thì đời nào lại đi đổi thời gian quý báu lấy vài đồng con con như thế. Chỉ có điều, người như vậy ở cái phố này may ra được một nhóm, quá trưa một ngày Chủ nhật tháng Chạp, cũng giống như ông đang đứng trước cửa đợi khách, hầu hết mọi người đều hướng về phía ga Nishitetsu để đi tới Fukuoka với giá rẻ dù phải đi bộ tới ga có xa hơn.

Có lần Yoshio thử làm phép toán về sự chênh lệch giữa JR và Nishitetsu. Ông tính xem nếu sống đến 70 tuổi thì rốt cuộc giá trị của con người sẽ đạt khoảng bao nhiêu khi đổi 16 phút lấy 720 yên. Ông lấy một tay bấm thử máy tính, ban đầu nhìn con số hiện ra, ông cứ ngỡ mình tính nhầm. Kết quả lên đến 1,6 tỷ. Nhưng dù ông có lập cập tính lại thì vẫn ra con số y hệt. Cuộc đời con người trị giá 1,6 tỷ. Đời lão già này trị giá 1,6 tỷ.

Dù chỉ là con số được gõ trên máy tính để giết thời gian, chẳng mang ý nghĩa gì nhưng cũng khiến Ishibashi, ông chủ tiệm hớt tóc đang vắng khách, có được một khoảnh khắc hạnh phúc.

Yoshio có một cô con gái tên là Yoshino vừa tốt nghiệp cao đẳng mùa xuân năm nay và mới bắt đầu làm nhân viên tư vấn bảo hiểm ở nội thành Fukuoka. Ông đã phản đối suốt hai tuần rằng đừng nào cũng cùng tỉnh, lương trả theo hoa hồng chẳng được bao nhiêu, vậy nên hằng ngày cứ đi về bằng tàu Nishitetsu như hồi cao đẳng, nhưng con bé một mực bảo: “Con được hỗ trợ tiền nhà, với lại nếu ở nhà thì sẽ chẳng cố gắng làm việc được”, rốt cuộc con bé chuyển đến sống ở một căn hộ thuê của công ty

ngay gần chỗ làm.

Đó cũng không hẳn là nguyên nhân, nhưng từ khi chuyển đến Hakata, con bé hầu như chẳng thèm về nhà. Dù ông có điện thoại bảo cuối tuần về thì con bé cũng lạnh lùng trả lời không thể vì phải tiếp khách, nghĩ chắc Tết này con bé sẽ về, ấy vậy mà vừa hôm nọ ông nghe vợ nói: “Yoshino bảo Tết này sẽ đi Osaka với nhóm bạn vào công ty cùng đợt nên không về nhà đâu.”

“Osaka? Nó làm cái gì mà lên đó!” Ông quát vợ.

Như đoán trước được phản ứng của chồng, bà trả lời: “Ông có quát thì tôi cũng có biết đâu. Thấy bảo đi Universal gì gì đó,” đoạn vội vã làm cơm chiều cho cả hai trong bếp.

“Chuyện quan trọng thế sao mãi đến giờ bà mới nói?”

Yoshio lại lớn tiếng quát theo nhưng vợ ông vừa rót dầu ăn vào nồi vừa khẽ khàng đáp: “Yoshino nó cũng đi làm rồi. Bình thường nó có được nghỉ ngơi gì đâu, ngày nghỉ thì để nó tự do chứ.”

Hồi ông mới gặp bà, nghe đâu bà cũng được bình chọn là hoa khôi Kurume, nhưng kể từ khi sinh Yoshino, bà bị số người, giờ chẳng ai buồn ngó tới nữa.

“Bà biết chuyện từ lúc nào hả?”

Đúng lúc ông quát câu đó thì cánh cửa ra vào kêu “ting ting”. Yoshio tặc lưỡi quay ra tiệm. Tuy vợ không trả lời nhưng trước mắt ông hiện lên rõ mồn một cảnh bà miễn cưỡng hưởng ứng theo con: “Mẹ biết rồi, mẹ biết rồi” khi con bé gọi điện về nhờ vả: “Mẹ nhớ giữ bí mật với bố cho đến khi con đặt vé máy bay xong xuôi đấy nhé.”

Bước vào tiệm là cậu bé hàng xóm học cấp 1 gần đây còn được mẹ đưa đến, trông cậu bé dễ thương như búp bê Nhật mặc áo giáp sắt, nhưng có vẻ như hồi nhỏ không mấy khi được mẹ bế

bồng nên phần sau đầu nhọn hoắt trông đến buồn cười.

Dù vậy vẫn chịu đến tiệm hớt tóc gần nhà như cậu bé này là còn tốt. Lên cấp II, cấp III, chúng bắt đầu đồm dáng, ít đến hơn với lý do: “Con muốn nuôi tóc dài, cắt tóc ở tiệm đó nhà quê lắm”, đến lúc nhận ra thì cứ cuối tuần chúng lại lên tàu Nishitetsu đi cắt tóc tại một salon hợp một đã đặt chỗ trước ở Hakata.

Hôm nọ, khi Yoshio kể chuyện đó tại Hiệp hội cắt tóc - làm đẹp của thành phố, bà chủ tiệm Lily đang uống shochu bên cạnh cắt ngang: “Lũ con trai còn đỡ. Máy đứa con gái ấy à, chả cứ gì cấp II, thời bây giờ chúng đến salon Hakata từ hồi cấp I ấy chứ.”

“Bà cũng điệu đà từ bé còn gì. Trách sao được mỗi bọn trẻ bây giờ.”

Ông Yoshio đùa cợt kiểu không ngại ngần giữa những người đồng trang lứa.

“Thời chúng ta làm gì có salon ở Hakata đâu, tôi toàn một tay cầm lô tự cuốn trước gương hai ba tiếng đồng hồ đấy chứ.”

“Kiểu tóc Seiko-chan^[3]chứ gì?”

Thấy Yoshio cười, một vài người đang uống gần đó tay cầm cốc, góp lời: “Chuyện hai mươi năm trước rồi đấy nhỉ.”

Xét về tuổi tác thì thế hệ ông Yoshio có nhỉnh hơn một chút nhưng đúng là cô Matsuda Seiko ấy đã lớn lên từ con phố này. Nhớ lại thời đầu thập niên tám mươi đó, Yoshio lại thấy thành phố Kurume giờ đã trở nên buồn tẻ này như đang hòa theo giọng hát trong vắt của Seiko và lại tỏa sáng lấp lánh.

Hồi còn trẻ Yoshio chỉ lên Tokyo đúng một lần. Cùng với đồng bọn trong nhóm nhạc kém cỏi Rockabilly, ông nhảy tàu đêm với mái tóc còn dính đầy sáp để đi tham quan Harajuku - thiên đường dành cho người đi bộ.

Sau ngày đầu tiên bị áp đảo bởi số lượng người quá lớn, sang ngày thứ hai họ bắt đầu quen dần và rồi tới lúc định thân lại thì họ đã gây gỗ với đám thanh niên nháy nhót trên “thiên đường dành cho người đi bộ”, xuất phát từ cảm giác tự ti của người nhà quê cũng như bản tính nóng nảy. Ông còn nhớ đám thanh niên Tokyo đó khi nghe giọng Kyushu của ông đã nói, mặt không hề biến sắc rằng: “Nghe này, bọn mày chương mắt lắm, biến đi cho tao nhờ.” Thêm một chuyện nữa, trong lúc đi bộ trên phố Roppongi để tìm quán bar tra được từ sổ tay du lịch, tay chơi trống Masakatsu thật thà thổ lộ: “Matsuda Seiko giỏi thật đấy, xuất thân từ Kurume mà có thể thành công được ở thành phố này.” Đến giờ Yoshio vẫn chẳng thể nào quên được câu nói đó. Ngẫm lại thì ngay sau chuyến đi này, ông được Satoko, lúc ấy còn chưa lấy nhau, thông báo về việc mang thai Yoshino.

Việc đứng trước cửa tiệm chờ khách xem ra cũng có hiệu quả nên chiều hôm ấy bỗng nhiên khách ra vào tấp nập hẳn. Vị khách đầu tiên là ông hàng xóm làm việc ở tòa thị chính vừa về hưu năm ngoái. Có lẽ không phải lo lắng tuổi già nhờ trợ cấp nghỉ việc và lương hưu hằng tháng nên mới đây ông ta mua liền ba con chó giống Miniature Dachshund, mỗi con giá một trăm nghìn yên, kể cả khi đi cắt tóc cũng ôm theo chúng.

Cột ba con chó sửa âm ỉ trước cửa tiệm xong, trong lúc đang cắt mái tóc thưa thớt của người đàn ông này thì quả nhiên cậu học sinh cấp II gần nhà lại tới. Chẳng chào hỏi ai, vừa bước vào tiệm cậu ta ngồi ngay xuống chiếc ghế phía sau đoạn cấm mặt đọc tiếp cuốn truyện tranh đem theo. Thoạt đầu ông định gọi vợ ra cắt nhưng thấy ông chủ lũ Dachshund cũng sắp xong nên ông bảo cậu thiếu niên vô tâm: “Chờ tí bác cắt ngay cho.” Sau khi cưới Yoshio, vợ ông cũng đi học cắt tóc ở Hakata và lấy được chứng chỉ hành nghề với mong muốn mở thêm một tiệm nữa

trong tương lai, nhưng nền kinh tế những năm tám mươi sớm lộ rõ sự u ám, chưa kể ba năm trước, khi mẹ bà qua đời vì tắc động mạch não, bà đã thốt ra một câu khiến người khác rùng mình: “Chạm vào tóc người khác em cảm giác như chạm vào xác chết” và giờ thì chẳng đứng cắt tóc nữa. Được ngày đông khách, ông đang cạo râu dở cho ông cán bộ thị chính về hưu thì vị khách thứ ba bước vào. Cực chẳng đã, ông đành phải gọi vợ ra nhưng đáp lại là giọng bực dọc: “Tôi đang dở tay.”

“Dở cái gì? Khách đang đợi đây này.”

“Thì tôi vừa bắt đầu khều chỉ tôm mà.”

“Để sau cũng được chứ sao!”

“Giờ tôi làm ngay có phải là...”

Yoshio bỏ cuộc trước khi vợ ông kịp dứt lời. Trong gương, người đàn ông mới về hưu năm ngoái mỉm cười gượng gạo. Có lẽ trước đó ông ta cũng từng nghe cuộc đôi co này tại đây,

“Xin lỗi cháu nhé, đợi bác một lát.”

Yoshio nói với cậu học sinh trung học sau lưng. Cậu chàng chăm chú đọc truyện tranh chẳng buồn để ý.

“Mang tiếng vợ thợ cắt tóc mà chẳng nhờ vả được gì”.

Yoshio tặc lưỡi cầm kéo lên, chạm mắt nhau trong gương, ông khách bèn nói xấu vợ. “... Bà xã nhà tôi cũng thế. Tôi nhờ bà ấy dắt chó đi dạo liền bị bà ấy cáu bẳn: Ông chả biết việc nhà vất vả thế nào đâu! Ông nghĩ tôi là giúp việc cho cái nhà này chắc!”

Yoshio cười hường ứng nhưng rõ ràng chuyện một người có lương hưu nhờ vợ dắt chó đi dạo và chuyện lão thợ cạo nhờ vợ cắt tóc cho khách là hai chuyện khác hẳn nhau.

Sau đó, thật ngạc nhiên là khách vẫn tiếp tục kéo đến. Tính đến thời điểm 7 giờ khi tiệm đóng cửa, có cả thảy tám khách bao gồm cả vị khách nhuộm tóc trắng. Bận rộn cứ như thể các khách

quen mỗi tháng đến một lần dồn hết cả vào ngày hôm nay. Ông toan gọi vợ nhưng bà đã chạy biến đi chợ sau khi khều xong chỉ tôm.

Tiền vị khách cuối cùng trong ngày ra về, Yoshio vừa dọn tóc rơi trên sàn vừa nghĩ, chẳng dám mong mỗi ngày, chỉ mong mỗi tuần ít nhất được một ngày như thế này. Dù hai chân mỗi rã rời vì phải đứng suốt nhưng hơn mười năm nay ông mới được tận hưởng cảm giác những tờ tiền một nghìn yên phồng lên trong chiếc ví da cũ rích mà ông dùng thay cho quây thu ngân.

Ông đóng cửa đi lên phòng khách thì thấy vợ đang nói chuyện điện thoại với con gái. Còn may là con gái ông vẫn giữ lời hứa gọi về cho bố mẹ vào tối Chủ nhật hằng tuần. Nhìn vợ nói chuyện với con gái, Yoshio không để ý đến nội dung mà chỉ chăm chăm lo chuyện cước. Mấy tháng trước, con gái ông cắt hợp đồng điện thoại loại PHS^[4] và mua một chiếc điện thoại di động mới. Mặc dù Yoshio đã mấy lần nhắc con gái phải dùng điện thoại cố định trong phòng nhưng con bé cứ gọi về bằng di động với lý do cầm tay tiện hơn.

* * *

Trong lúc này, tại một căn hộ trong tòa nhà “Fairy Hakata” do Công ty Bảo hiểm nhân thọ Heisei thuê toàn bộ nằm trên đường Chiyo, quận Hakata, thành phố Fukuoka, cô con gái duy nhất của ông Yoshio - Ishibashi - Yoshino vừa sơn lại móng tay vừa trả lời chiếu lệ câu chuyện của bà mẹ trên điện thoại: “Mấy con Miniature Dachshund ông khách quen dắt theo dễ thương lắm.”

Tòa nhà “Fairy Hakata” này có khoảng ba mươi phòng đơn, các nữ nhân viên tư vấn của Công ty Bảo hiểm nhân thọ Heisei chiếm cả ba mươi phòng đó. Khác với các ký túc xá dạng công ty

quản lý, ở đây không có nhà ăn hay quy định bắt buộc gì, nên dù khác khu vực phụ trách nhưng vì làm cùng một công ty, họ vẫn thường với qua ban công chuyện trò, hoặc có vài người tối tối mang lon nước ngọt tụ tập ở chái nhà nhỏ dưới sân cười đùa âm ỉ.

Công ty hỗ trợ 300.000 yên tiền nhà, nhân viên trả thêm 30.000 yên nữa. Trong phòng có sẵn phòng tắm đơn và bếp nhỏ, nhiều người thường tập trung nấu ăn tối ở phòng một ai đó dạng tiết kiệm chi phí.

Chán ngấy với câu chuyện miên man về chó của mẹ, Yoshino bèn cắt ngang: “Mẹ à, con phải đi ăn tối với bạn đây.”

Bà mẹ đến giờ mới nhớ ra con gái chưa ăn tối mặc dù đã hỏi từ lúc mới nhận được điện thoại, bèn xin lỗi: “Ồ đúng rồi, mẹ xin lỗi”, đoạn chuyển ống nghe: “Con chờ tí để mẹ chuyển điện thoại cho bố.”

Yoshino chán nản đi ra ngoài ban công. Từ ban công tầng hai có thể nhìn thấy chái nhà dưới sân, vài người đang cười nói giữa trời lạnh. Một trong số đó là Nakamachi Suzuka, người tỉnh Saitama, có lẽ tự hào vì giọng không bị quê nên cô nàng nói về một bộ phim truyền hình nhằm nhí với giọng to hơn hẳn những người khác.

Yoshino quay vào phòng thì nghe thấy giọng bố “A lô” trên điện thoại.

“Giờ con phải đi ăn tối với bạn...”

Yoshino miễn cưỡng đáp. Bố cô dường như cũng không có chuyện gì để nói, thay vì than vãn tình hình ế khách như mọi bận, hôm nay ông đột nhiên vui vẻ hơn hẳn: “Ừm, con phải giữ sức khỏe nhé... À mà công việc thế nào?” Yoshino trả lời ngắn gọn: “Công việc ạ? Cũng không hẳn gặp là ký được hợp đồng

ngay. Dù gì thì con cũng phải đi ăn tối đã. Chào bố!” rồi cúp máy.

Cô không hay biết rằng đây sẽ là lần nói chuyện cuối cùng với bố mẹ.

Đứng chờ trước cửa khu nhà một lúc, cô nhác thấy Sari và Mako bước xuống cầu thang theo cùng một nhịp chân. Họ là hai người bạn thân nhất của Yoshino ở “Fairy Hakata” này dù khu vực phụ trách khác nhau.

Khi Sari cao gầy và Mako thấp đậm bước xuống cầu thang, rõ ràng ở cùng một bậc mà nhìn như thể hai bậc trên dưới.

Cả ngày hôm nay, ba cô đã lang thang ở trung tâm mua sắm ở Tenjin, tuy nhiên còn quá sớm để ăn tối nên họ quay về nhà.

Sari ra khỏi nhà với đôi bông tai hình trái tim vừa mua ở tiệm Tiffany trong trung tâm mua sắm Mitsukoshi. Mất gần một tiếng nghĩ tới nghĩ lui, Sari mới quyết định mua đôi bông tai gần 20.000 yên này.

Một mồi vì thấy Sari chọn hết cái này đến cái nọ rồi mặc cả, Yoshino bèn xen vào: “Nếu dẫn đo thì cậu cứ chọn kiểu thông dụng ấy.”

Vừa khen nịnh đôi bông tai của Sari, Yoshino vừa xỏ lại đôi bốt vì thấy cộm cộm dưới chân. Để thì mòn, phéc mơ tuya thì sắp hỏng. Bốt của hai cô bạn bên cạnh cũng trong tình trạng tương tự.

Khi Yoshino đứng lên hỏi: “Đi đâu bây giờ nhỉ?” Mako vốn chả mấy khi có ý kiến, bèn nói: “Sủi cỏ nướng chảo được không?”

“À, tớ cũng muốn ăn sủi cỏ.”

Sari tán thành ngay rồi quay sang nhìn Yoshino với ánh mắt như tìm kiếm sự đồng tình.

Yoshino cất điện thoại vào chiếc túi Caba Piano hiệu Vuitton bố mẹ tặng nhân dịp tốt nghiệp cao đẳng rồi rút chiếc ví Vuitton

ra, ngao ngán xác nhận chỉ còn chưa đầy 10.000 yên.

Thấy Yoshino đáp: “Ra tận Nakasu cơ à, mất công thế?” Sari tinh ý hỏi lại: “Cậu có hẹn à?” Yoshino nghiêng đầu lấp lửng.

“Lẽ nào là Masuo?”

Sari ghé sát vào mặt Yoshino, cao giọng nửa như ngạc nhiên, nửa như nghi ngờ. Yoshino đánh trống lảng “Sao cậu lại nghĩ vậy?” đoạn liền thoáng: “Cơ mà giá hôm nay gặp được một lát.”

“Hay thôi không đi ăn sủi cảo nữa vậy.”

Mako đứng bên cạnh xen vào. Cách nói của Mako nghe có vẻ căng thẳng khiến Yoshino bật cười. Đi bộ từ “Fairy Hakata” đến ga tàu điện ngầm Chiyo - Kenchoguchi mất chưa đầy ba phút. Có điều phải đi qua một con đường dọc công viên cây cối rậm rạp có tên Higashi mà đến bảng tin của tổ dân phố cũng phải dán thông cáo rằng ban ngày thì được chứ ban đêm thì không nên đi bộ qua đó một mình.

Công viên Higashi là công viên được xây kèm theo tòa thị chính tỉnh Fukuoka, bên trong có tượng đồng Thiên hoàng Kameyama nổi tiếng với lời nguyện cầu tại đền Ise “Hãy đem thân ta thế cho vận nạn của nước nhà” trong cuộc chiến chống quân Nguyên vào thế kỷ XIII, tượng đồng Nhật Liên Thánh Nhân - tổ sư của Nhật Liên Tông. Trên khu đất rộng mênh mông ấy còn có vài công trình nằm rải rác khác như đền Tokaebisu thờ thần Ebisu, bảo tàng lịch sử chiến tranh chống quân Nguyên. Nhưng khi mặt trời lặn, cả công viên như biến thành một khu rừng rậm rạp.

Vừa đi về phía ga, Yoshino vừa cho Sari và Mako xem tin nhắn của Masuo Keigo từ vài ngày trước.

“Mình cũng muốn đi Universal Studio! Nhưng lúc năm hết Tết đến thì đông lắm. Thế nhé, mình ngủ đây. Chúc cậu ngủ ngon.”

Sari và Mako lần lượt đọc tin nhắn rồi lần lượt thở dài ngao ngán.

“Nè, như này chẳng phải là cậu được rủ đi Universal Studio hay sao?”

Mako hình như hơi quá thật thà, nói với vẻ ghen tị sau khi đọc hết tin nhắn. Thấy Yoshino cười ẩn ý đáp: “Chắc là vậy”, đến lượt Sari xen vào: “Nếu Yoshino rủ thì nhất định Masuo chẳng từ chối đâu.”

Masuo Keigo là sinh viên năm thứ tư khoa Thương mại Học viện Tây Nam. Nghe đâu gia đình cậu ta kinh doanh nhà trọ truyền thống ở Yufuin, hiện sống trong căn chung cư đi thuê rộng mênh mông ngay trước ga Hakata và đi xe Audi A6. Nhóm Yoshino quen Masuo tại một quán bar ở Tenjin vào giữa tháng Mười năm nay, tức năm 2001. Ba người trong nhóm Yoshino chỉ tình cờ ghé vào quán và bị hội bạn Masuo lúc đó đang hò hét ầm ĩ trong góc rủ rê chơi phóng phi tiêu đến gần 12 giờ.

Chuyện Masuo hỏi địa chỉ email đêm hôm đó là thật. Còn chuyện Yoshino kể rằng sau đó cả hai đã hẹn hò mấy lần là nói dối.

“Lát nữa cậu gặp Masuo đúng không? Thử mời cậu ta xem.”

Do ban nãy Yoshino đánh trống lảng khi bị hỏi “Cậu gặp ai thế?” nên hai người bạn tin rằng lát nữa Yoshino sẽ đi gặp Masuo.

Yoshino nhắc đi nhắc lại như để tránh ánh mắt của Sari: “Tớ chỉ gặp một chút thôi.”

Tiếng gót giày của ba cô gái dần mất hút vào bóng tối của công viên Higashi tĩnh lặng.

Ba cô gái phấn khích với câu chuyện về Masuo Keigo suốt cả quãng đường đi bộ đến ga. Vẫn con đường dọc công viên rờn rợn

ấy nhưng hôm nay có cảm giác số đèn điện trên đường nhiều hơn bình thường nhờ giọng nói lạnh lạnh của ba cô gái.

Đến ga tàu điện ngầm, lên tàu đi Tenjin rồi mà cả ba vẫn chỉ nói về Masuo Keigo. Chuyện hắc trộm giống ai trong giới nghệ sĩ hay chuyện tra trên internet thì thấy nhà trọ truyền thống của gia đình hẳn có cả một gian nhà phụ với bể tắm nước nóng lộ thiên.

Yoshino cảm thấy hạnh diện vì trong ba người, chỉ mình cô được hỏi số điện thoại khi họ quen nhau trong quán bar ở Tenjin. Niềm hạnh diện ấy khiến cô nói dối ngay tấp lự khi bị Sari hỏi: “Nè, Masuo đã nhắn tin chưa?”, rằng: “Ừ, nhắn rồi. Cuối tuần này bọn tớ gặp nhau.” Và cuối tuần đó, Yoshino được hai cô bạn duyệt từ trang phục đến kiểu tóc và vui vẻ tiễn ra khỏi nhà. Lời nói dối còn con lỗ bặt ra chẳng thể rút lại khiến Yoshino hôm đó phải bắt tàu Nishitetsu trở về nhà bố mẹ giết thời gian.

Thế nhưng không phải họ không hề liên lạc với nhau kể từ sau cuộc gặp gỡ tại quán bar ở Tenjin. Bên này nhắn đi thì nhất định sẽ có tin trả lời”, Yoshino nhắn “Muốn đến Universal Studio chơi thật đấy” thì được đáp lại “Mình cũng muốn đi!” kèm dấu chấm than. Có điều, câu chuyện không kết thúc bằng “Vậy thì cùng đi nhé”. Thực tế họ đã nhắn tin cho nhau vài lần nhưng Yoshino chưa gặp lại Masuo Keigo kể từ sau cuộc gặp tại quán bar Tenjin.

Họ tiếp tục bàn luận về Masuo kể cả khi vào quán sủi cảo ở Nakasu. Trên bàn đã bày cánh gà nướng, xa lát khoai tây và món chính sủi cảo, cả ba đều uống bia tươi, Make thì thật thà ghen tị với Yoshino đã có người yêu trong khi Sari dù hơi ghen tị nhưng cũng không quên cảnh cáo Yoshino đừng để bị cảm sùng.

“Này Yoshino, cậu không muộn giờ đấy chứ?”

Nghe Mako hỏi Vậy, Yoshino bèn nhìn lên đồng hồ treo tường,

bên trong mặt kính bám đầy dầu mỡ, kim đồng hồ đã chỉ 9 giờ.

“Không sao đâu. Hôm nay cậu ấy còn có hẹn với bạn nữa nên bọn mình chỉ gặp một lát thôi.” Yoshino trả lời. Mako buồn tiếng thở dài: “Ồ, đúng là dù chỉ một lát thôi nhưng cũng muốn gặp nhỉ.” Không dính chính sự hiểu lầm của Mako, Yoshino so vai bảo: “Mai tớ cũng phải đi làm nữa.”

Đêm hôm ấy, người mà Yoshino hẹn gặp không phải Masuo Keigo. Mà là một gã đàn ông cô quen trên trang kết bạn nơi cô đăng ký để giải khuây trong lúc sốt ruột chờ tin nhắn từ Masuo.

* * *

Trong khi Yoshino vừa ăn sủi cảo nướng chảo vừa rôm rả chuyện trò về Masuo Keigo cùng Sari và Mako thì tại một góc cua trên đèo Mitsuse cách đó khoảng mười lăm cây số, gã đàn ông đó bẻ tay lái, đậu xe bên vệ đường rải đá dăm. Đó là con đường đèo bị lãng quên dù nằm trên đường quốc lộ.

Dưới ánh đèn halogen ô tô, những vạch vôi trắng mà xe đi qua chợt uốn lượn như con bạch xà. Bạch xà vươn mình siết chặt con đèo. Con đèo bị siết oằn mình khiến lá cây rừng rung lên xào xạc.

Lần theo phía sau con đường đèo này có thể nhìn thấy cửa ra hầm Mitsuse phía xa đang há hốc miệng trong bóng tối đen ngòm. Nếu xuống đèo theo hướng ngược lại sẽ thấy ánh đèn phố xá Hakata dàn trải rộng bên dưới.

Đèn halogen của chiếc xe đậu bên vệ đường rọi ánh sáng trắng xanh vào lớp đất và bụi cây phía trước. Một con ngài bay vút qua ánh đèn.

Các khúc cua của con đèo hùng vĩ cứ nối tiếp nhau suốt từ nút giao Saga Yamato cho đến đây. Vì thế mỗi lần bẻ tay lái, đồng xu

mười yên đặt trên bảng điều khiển lại chao qua chao lại.

Đồng xu mười yên này là tiền thừa gã nhận lại từ trạm xăng ngay đầu đoạn đèo. Lần nào gã cũng đổ xăng theo mức tiền như 3.000 hay 3.500 yên, nhưng lần này thấy cô nhân viên đứng ngoài cửa xe dễ thương quá, máu sĩ nổi lên gã bèn hô: “High octane, đầy bình.” Số tiền là 5.990 yên. Trả hết bằng tiền một nghìn yên xong trong ví của gã chỉ còn một tờ năm nghìn yên.

Cô bán xăng cầm vòi bơm to gộc vào miệng bình bằng hai tay. Gã nhìn chăm chăm cảnh tượng đó qua gương chiếu hậu. Trong lúc chờ xăng bơm vào bình, cô đi vòng lên phía trước đoạn tì hai gò ngực bự vào kính trước để lau. Đầu tháng Mười hai, gió đêm lạnh buốt, gò má cô gái ửng đỏ. Trên con đường nông thôn cảnh sắc buồn tẻ này, chỉ mình trạm xăng trợ trợ là sáng như ban ngày.

“Chủ nhật này tôi có hẹn ăn cơm với bạn, nhưng nếu muộn thì...”

“Anh muộn thì cũng được.”

“Cơ mà ký túc xá đến 11 giờ là đóng cửa...”

Giọng Yoshino qua điện thoại mấy ngày trước vắng vắng bên tai.

Gã nhét đồng xu trên bảng điều khiển vào túi quần jeans. Đoạn lấy đầu ngón tay chạm vào dương vật đã cương cứng. Không phải vì gã nghĩ về Yoshino, mà trong khi mãi chinh phục từng khúc cua, nó cương lên lúc nào không hay.

Tên của gã là Shimizu Yuichi. Gã thợ xây hai mươi bảy tuổi sống ở ngoại ô thành phố Nagasaki này đang trên đường đi gặp Ishibashi Yoshino cô gái gã mất liên lạc sau hai lần gặp mặt hồi tháng trước.

Tính cả thời gian đổ đèo thì gã vẫn còn dư dả thời gian trước

giờ hẹn với Yoshino lúc 10 giờ. Điểm hẹn là trước cổng chính công viên Higashi trong nội thành, nơi lần trước gã tiễn Yoshino về bằng ô tô. Từ chỗ đậu xe đó có thể nhìn thấy bức tượng đồng lớn phía trong công viên.

Yuichi mở cửa xe, duỗi hai chân ra bên ngoài. Thân xe được làm lại, thấp hơn nên chân gã chạm được đất.

Có thể hút thuốc để giết thời gian nhưng Yuichi không có thói quen ấy. Giờ giải lao ở công trường, trong khi các công nhân khác đều hút thuốc thì gã lại chẳng biết làm gì, nhưng gã thà tranh thủ chớp mắt còn hơn là hút thuốc.

Luồng khí nóng trong xe tràn ra ngoài, truyền qua đốt sống cổ.

Không có thứ gì mang màu sắc ngoại trừ cửa hầm đằng xa. Nhưng trong bóng tối vây bọc ngọn đèn có rất nhiều màu sắc, nếu phân ra rạch ròi thì cũng đếm được kha khá, màu bóng tối gần giống màu tím của núi Sanrei, quầng trắng bao quanh mặt trăng ẩn sau đám mây hay bóng tối đen thẫm thẫm bao trùm bụi cây rậm rạp ngay gần đó.

Hết nhắm mắt lại mở mắt để so sánh sự khác nhau giữa bóng tối và chứng mù, bỗng gã nhìn thấy đốm sáng đèn của một chiếc ô tô đang leo lên từ chân đèn. Nó thoát ẩn thoát hiện sau các khúc cua. Dù chỉ là đốm sáng nhỏ nhưng cũng đủ soi rõ hàng rào màu trắng và gương cầu lồi màu cam ở mỗi khúc cua.

Bấy giờ, một chiếc xe tải hạng nhẹ tiến lại từ hướng đường hầm rồi chạy vụt qua trước mắt Yuichi. Chiếc xe để lại thứ mùi gia súc nồng nặc. Trong không khí thanh mát này, thứ xú khí đột ngột xuất hiện ấy chẳng khác gì con sứa cắn vào mũi Yuichi.

Yuichi đóng cửa xe dựng trốn khỏi mùi hôi thối, gã ngã ghế xe và nằm xuống. Gã rút di động từ túi quần để kiểm tra nhưng

không thấy tin nhắn của Yoshino. Thay vào đó, gã mở bức ảnh chụp Yoshino mặc đồ lót. Dù không chụp mặt nhưng nhìn rõ đến cả nốt mụn trứng cá nhỏ trên bả vai.

Yoshino đã đòi gã 3.000 yên để cho gã giữ bức ảnh này.

“Anh thôi đi mà.”

Tại một căn phòng của khách sạn tình yêu được xây dựng trên mảnh đất lấn vịnh Hakata, khi thấy Yuichi chìa camera điện thoại về phía mình, Yoshino bèn lấy chiếc áo sơ mi trắng che ngực lại. Chiếc áo đó, cô cầm lên để mặc vào nhưng do vội nên túm bừa lại, đoạn cô làm mặt khó chịu: “Trời, xem này, bị nhàu rồi còn đâu!”

Tường trong phòng khách sạn tình yêu hình như chỉ là lớp giấy dán thẳng lên bề mặt bê tông nên phòng rất ngọt ngào. Trong căn phòng lót thảm rẻ tiền, giá 4.320 yên cho ba tiếng đồng hồ này có đặt một chiếc giường đôi, trên có đệm nhưng không hiểu sao bên trên còn trải thêm tấm chăn kiểu Nhật với kích thước nhỏ hơn. Trong phòng có một cửa sổ trượt không đóng mở được, không nhìn ra cảng mà nhìn ra cao tốc trên cao của thành phố.

“Nè, cho anh chụp ảnh nhé.”

Không chùn bước, Yuichi khẽ nài nỉ, và Yoshino cười khẩy: “Anh điên à.” Có vẻ cô đang để ý đến những nếp nhăn trên áo sơ mi hơn điều đó.

“Một tấm thôi mà. Anh không chụp mặt đâu.”

Yuichi quỳ gối trên giường kì kèo. Yoshino liếc lên nhìn trong một khắc rồi nói với giọng khó chịu: “Ảnh?... Tôi sẽ được bao nhiêu tiền?”

Yuichi mặc độc chiếc quần lót trên người. Chiếc quần jeans vút trên giường rơi xuống dưới, túi quần sau nhét ví đang căng

phòng.

Thấy gã im, Yoshino bèn bảo: “3.000 yên thì được.” Ngực cô không còn bị che, chiếc áo lót màu sáng bóng hơn cả màu áo sơ mi trắng nuốt lấy bầu vú.

Gã dùng ngón cái để bấm nút. Âm thanh “tách” khô khốc vang lên, hình ảnh Yoshino bán khỏa thân được lưu lại.

Sau đó Yoshino nhảy luôn lên giường, nài nỉ gã cho xem lại bức ảnh. Sau khi xác nhận mặt mình không bị chụp, cô xuống khỏi giường, luồn tay vào sơ mi trắng và bảo: “Anh thật là, tôi phải về đây, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.”

Từ bãi đỗ xe khách sạn có thể nhìn thấy tháp Fukuoka đằng xa. Yoshino giục Yuichi khi thấy gã toan ngẩng cổ lên ngắm: “Tôi đã bảo nhanh chút đi mà.”

“Em đã từng lên đài quan sát của tháp Fukuoka rồi phải không?” Yuichi hỏi.

Yoshino trả lời với vẻ khó chịu “Hồi bé” đoạn hát hàm như ra dấu bảo gã hãy nhanh vào trong xe. Yuichi định bảo “Cơ mà anh muốn ngắm hải đăng” nhưng Yoshino đã yên vị ở ghế phụ.

* * *

“Nếu Tết này tớ đi Universal Studio cùng Masuo thì đương nhiên sẽ nghỉ lại khoảng hai ngày đấy nhỉ?”

Yoshino vừa gắp một miếng sủi cảo đã nguội ngắt từ chảo vừa nói.

Cô có hẹn với Shimizu Yuichi lúc 10 giờ, kim đồng hồ trong quán ăn cũng đã chỉ con số 10.

“Yoshino đã đến Osaka bao giờ chưa?”

Nghe Mako, mặt đỏ bừng vì uống hai cốc bia hỏi vậy, Yoshino

lắc đầu: “Tớ chưa đi.”

“Tớ cũng chưa. Dù em họ tớ đang sống ở đó.”

Mako bình thường ít nói, khi uống say cô nàng trở nên nói nhiều. Ngày thường nói năng ấp a ấp úng nhưng hề say là Mako giờ giọng nhõng nhẽo, trở thành sự hiện diện đáng ghét trong những buổi hẹn gokon^[5] với đám con trai.

“Nước ngoài tớ cũng chưa được đi...”

Mako ngồi xếp bằng trên tấm nệm, chống hai khuỷu tay lên bàn nói, nghe vậy Yoshino đáp: “Tớ cũng đã ra nước ngoài đâu.”

“Sari đi Hawaii rồi nhỉ.”

Nhìn sang tấm nệm trống của Sari bây giờ đang đi vệ sinh, Mako lẩm bẩm nhưng không có vẻ gì là ghen tị.

Đôi lúc Yoshino muốn nghiêng răng trước thói lãnh đạm của Mako. Cảm giác như khi Mako kể về bản thân kiểu gì lời mào đầu cũng là “Đàng nào thì tớ cũng...”

Không thể phủ nhận Yoshino, Mako và Sari, người đang trong nhà vệ sinh, là bộ ba thân thiết trong khu trọ. Không thường xuyên nhưng thỉnh thoảng cả ba vẫn tập trung ăn tối ở phòng của ai đó hoặc chiếm gian nhà phụ dưới sân và cười đùa đến lúc chiều tàn. Thành tích kinh doanh không tốt cũng góp phần thắt chặt thêm tình bạn của ba người. Hồi mới vào công ty, hai cô gái ghê gớm Yoshino và Sari cũng từng ganh đua thành tích hằng tháng nhưng khi ký được hợp đồng bảo hiểm với người thân, bạn bè rồi thì cả hai cũng mất ngay khí thế làm việc, gần đây cứ có mặt chào cờ buổi sáng xong là cả ba, bao gồm Mako vốn không có năng lực kinh doanh, lại quẳng công việc chào hàng vô nghĩa để đi xem phim.

Có thể nói chính Mako lúc nào cũng đúng đỉnh đã trở thành đệm đỡ gắn kết Yoshino và Sari lại với nhau.

“Nè, chẳng hạn tớ với Masuo đi Universal Studio cùng nhau thì Mako cũng đi cùng nhé?” Yoshino nói.

Sari đi vệ sinh vẫn chưa quay lại.

“Tớ nữa á?”

Mako đang chống khuỷu tay lên bàn, nghe vậy ngạc nhiên bèn bỏ lòng bàn tay ra khỏi cằm.

“Tớ sẽ bảo Masuo rủ thêm bạn nào đó rồi bốn đứa cùng đi. Đi chỗ đó phải đông người mới vui chứ?”

Đến lúc này vẫn chẳng có lời hẹn đi chơi Universal Studio nào giữa Yoshino và Masuo, nhưng có lẽ Yoshino đang tận hưởng niềm hưng phấn ngọt ngào rằng biết đâu lời kéo người khác vào kế hoạch ảo này sẽ dần biến nó thành hiện thực. Vả lại, cứ lừa phỉnh Mako thế thôi, nhưng đến ngày đó vẫn có thể bảo: “Masuo có việc đột xuất nên không đi được. Cơ mà bỏ thì phí quá nên hai đứa mình cứ đi nhé.” Dĩ nhiên đi riêng với Masuo là hay nhất, nhưng giả sử người đó là Mako đi chẳng nữa thì Tết này Yoshino vẫn muốn đi Universal Studio.

“Nhưng không rủ Sari có sao không?”

Mako lo lắng nhìn vào mắt Yoshino.

“À chuyện đó, Masuo hình như không ưa Sari lắm đâu.”

Yoshino cố tình hạ giọng.

“Thật á? Ở quán bar trông họ có vẻ thân mà.”

“Đừng nói với Sari nhé. Tội nghiệp cậu ấy.”

Mako thành thật gật đầu trước lời lẽ giả đò nghiêm trọng của Yoshino.

Dĩ nhiên chuyện Masuo ghét Sari là lời nói dối trắng trợn. Tuy nhiên, đôi khi Yoshino vẫn hay bịa ra những chuyện ngớ ngẩn với Mako, người tin ngay bất cứ chuyện gì, để khoái trá với phản

úng của cô nàng.

Adachi Mako xuất thân từ thành phố Hitoyoshi, tỉnh Kumamoto. Là con gái duy nhất của ông bố làm nghề kinh doanh ô tô cũ và bà mẹ từng làm thêm tại cơ sở kinh doanh đó, Mako được nuôi nấng trong gia đình hòa thuận, công việc xét cho cùng cũng chỉ là tạm thời bởi cô muốn mau chóng lấy chồng sau khi tốt nghiệp cao đẳng. Tính cách từ nhỏ là không tự chọn bạn mà luôn chờ được ai đó chọn, ấy vậy mà khi quyết định học cao đẳng ở Fukuoka sau khi tốt nghiệp cấp III, bất chấp có người quen ở đó hay không, Mako vẫn lao đầu vào để rồi trở nên cô độc ở trường cao đẳng nơi cô vào học theo chế độ tự động lên thẳng từ trường cấp III nữ sinh. Mako từng có ý định trở về Hitoyoshi nhưng ở đó cũng chẳng có công việc nào ra hồn. Cực chẳng đã cô đành làm việc cho Công ty Bảo hiểm nhân thọ Heisei, chuyển đến ở khu nhà trọ và cuối cùng cũng kết bạn được với Yoshino và Sari. Tuy hai cô bạn này có phần nổi bật hơn so với lứa bạn thời trung học nhưng Mako cũng thờ phào nhẹ nhõm vì sẽ không còn buồn chán cho đến khi kiếm được đối tượng kết hôn.

“À, kể cho nghe, hôm trước tớ bị Nakamachi Suzuka gọi lại hỏi chuyện ở dưới sân đấy.”

Mako vừa cẩn thận dùng đũa gắp miếng dưa leo trong món xà lát khoai tây sền sệt vào bát con vừa nói như thể sục nhớ ra.

“Bao giờ?”

Nhớ lại cô nàng Suzuka nói giọng Tokyo đầy vẻ tự mãn, Yoshino hơi nhăn mặt hỏi lại.

“Khoảng ba hôm trước. Cô ấy bảo ‘Nghe Sari kể Masuo và Yoshino bắt đầu hẹn hò. Thật thế hả?’ Cậu xem, bạn của Nakamachi Suzuka học cùng đại học với Masuo còn gì?”

Trái với giọng điệu, Mako trệu trạo nhai miếng dưa leo của

món xa lát khoai tây, xem chừng không mấy hứng thú.

“Thế Mako trả lời sao?”

Yoshino vờ ra vẻ bình tĩnh hỏi lại.

“Tớ trả lời ‘Chắc vậy...’ “

Có lẽ giọng điệu Yoshino nghiêm nghị quá hay sao mà Mako sợ sệt ngừng nhai dưa leo.

Đúng lúc đó, Sari quay lại từ nhà vệ sinh tầng một.

“Ồ? Sao vậy? Đang nói chuyện gì thế?”

Sari vừa cười bốt vừa cất tiếng hỏi.

Khi đi vệ sinh ở những quán ăn ngồi bệt như quán này khách khứa hầu hết đều được chuẩn bị guốc mộc hay dép cói nhưng Sari nhất quyết đi bốt của mình vào nhà vệ sinh. Cô bảo không thích dùng chung giày dép với người khác vì tính sạch sẽ nhưng Yoshino luôn nghi ngờ phát ngôn đó. Yoshino vừa nhìn Mako bấy giờ lại với đĩa gắp xa lát khoai tây vừa nói: “Nakamachi Suzuka ấy, con bé đó hình như thích Masuo thì phải. Thế nên nó mới coi tớ là tình địch.”

Lời nói dối buột miệng xem ra có tác dụng khổng chế không ngờ. Giả sử Suzuka có thu được thông tin gì từ người bạn học chung trường với Masuo đi chăng nữa thì lời nói dối này cũng biến câu chuyện thật của Suzuka thành chuyện dựng lên do ghen tuông.

Sari cười bốt, ngồi vào chỗ rồi cũng lập tức bị cuốn vào câu chuyện Yoshino dàn dựng “Thật ư?” Điều này càng khiến Yoshino không thể nào nghĩ Sari lại có tính sạch sẽ. Ví như khi Yoshino đang ăn bánh mì trong phòng trọ, Sari liền chìa tay xin “Cho tớ cắn miếng”, hay khăn tay dùng mấy ngày trời không giặt. Sari bảo có bạn trai hẹn hò suốt cả thời cấp III nhưng thực ra chuyện đó cũng là bịa, có lần Yoshino lén bảo Mako rằng chắc

Sari vẫn là gái còn trinh đấy.

Thực tế lúc này Sari đã hai mươi một tuổi và chưa một lần qua đêm với đàn ông. Cô dựng chuyện với Yoshino và Mako rằng: “Hội cao đẳng tớ không hẹn hò với ai nhưng hội học cấp III hẹn hò suốt ba năm với một cậu trong câu lạc bộ bóng rổ”, đúng là có cậu bạn như thế ở trường cấp III thật nhưng người cậu ta hẹn hò suốt ba năm là người khác chứ không phải Sari, và nhân cơ hội đến Fukuoka nơi không ai biết đến quá khứ của mình Sari đã xào nấu lại câu chuyện về mối tình đơn phương, khoe với Yoshino và Mako tám ảnh duy nhất chụp chung ở đại hội thể thao.

Mako khi xem tám ảnh đó đã thật thà thán phục: “Ồ, đẹp trai quá.” Câu nói ấy đã khiến Sari lạc giữa ranh giới sự thật và dối trá.

Mỗi lần được Mako khen: “Đẹp trai, chân dài, mắt đẹp, răng trắng”, Sari lại rơi vào ảo giác như thể mình đang được khen. Thực tế thì chính Sari là người thích và nhớ mãi cậu ta bởi những đặc điểm đó nhưng cô lại cảm thấy hết như mình được người con trai đó nhớ đến trong suốt ba năm.

Chẳng ai ở “Fairy Hakata” cũng như nơi Sari làm việc hay biết về cô hội cấp III. Chỉ cần bản thân cô im lặng thì có thể vẽ ra quá khứ thế nào cũng được. Sari tìm thấy niềm vui khi dựng nên một bản thân đầy lý tưởng ở Fukuoka này.

Thế nhưng dù có đánh lừa được Mako thật thà đến mức ngốc nghếch thì vẫn còn có Yoshino ngồi bên cạnh luôn nhìn với ánh mắt ngờ vực. Lần đầu tiên khi Sari khoe bức ảnh ở đại hội thể thao, ngồi kế bên Mako thật thà xuýt xoa, Yoshino bảo: “Nè, cậu gọi điện thử đi.”

Sari luống cuống từ chối bảo dĩ nhiên giờ thì chia tay rồi

nhưng Yoshino vẫn cố dõn vào đường cùng: “Cơ mà phía kia vẫn thích Sari đúng không? Chẳng phải hai người đã khóc lóc chia tay lúc Sari chuyển đến Fukuoka còn gì? Cậu gọi điện cậu ấy sẽ mừng lắm đấy” đoạn cười khoái trá trước sự bối rối của Sari.

Bởi vậy đôi lúc Sari nghệt thở khi chỉ còn mình cô với Yoshino. Cô có thể là nhân vật chính khi ở bên cạnh Mako nhưng nếu đó là Yoshino, cô sẽ trở nên tên tù như thể đang khoác lên người bộ hàng hiệu dỏm. Ấy vậy nhưng, giả sử được đám con trai bắt chuyện trên đường, cô sẽ chẳng thể vui vẻ nếu đi cùng Mako rúm ró sợ sệt, còn nếu đi cùng Yoshino, cô lại có thể bạo dạn để họ chiêu đãi những món ăn ngon, rồi sau khi hát karaoke vui vẻ xong sẽ giả vờ “Nhà trọ có giờ giới nghiêm” đoạn vội vã vẫy tay chào ra về.

Nhóm Yoshino loáng cái đã chén sạch suất sủi cảo gọi cuối cùng. Ăn hết veo bốn suất thành ra trung bình mỗi người đã ăn mười ba cái.

Yoshino duỗi hai chân dưới bàn, cố tình xoa bụng nói: “Hôm nay ăn hơi nhiều. Mãi mới giảm được một ký đấy.” Sari và Mako cũng ngồi phè phỡn, xem ra cả hai đều no căng bụng, thở phì phò.

Khi Yoshino lấy hóa đơn chia đều tiền cho ba người, Mako ngược lên đồng hồ treo tường hỏi: “Không sao thật chứ? Đã 10 rưỡi rồi đấy.”

Trong một thoáng, Yoshino không hiểu “cái gì không sao” nên buột miệng đáp: “Cái gì cơ?”

“Cái gì á, trời, Masuo ấy...” Mako nghiêng đầu.

Đến đó thì Yoshino nhớ ra. Hai người bạn vẫn đang hiểu nhầm rằng cô chuẩn bị đi gặp Masuo.

“À, ừ. Phải đi rồi.” Yoshino cuống cuống ra về như sắp đi gặp

Masuo thật.

Thật ra lúc 10 giờ, Yoshino đã định nhắn tin cho Yuichi bảo “sẽ đến muộn một chút” nhưng đúng lúc đó cô đang mãi mê nói xấu Nakamachi Suzuka nên vẫn chưa liên lạc.

Yuichi năn nỉ muốn gặp, cực chẳng đã cô đành phải hẹn gặp: Yuichi bảo: “Anh muốn trả tiền lần trước.” Nếu chỉ mỗi việc đó thôi thì gặp năm phút là xong chuyện.

Yoshino báo số tiền cho hai người bạn sau khi đã chia đều tiền ghi trên hóa đơn thành ba phần. Một suất sủi cảo 470 yên, xa lát khoai tây 520 yên, thêm bia tươi, cánh gà, trứng cá mòi, tổng cộng là 7.100 yên. Mỗi người 2.366 yên. Nghe Yoshino đọc số tiền, cả Sari và Mako đều rút từ ví ra phần tiền của mình đặt lên bàn không thiếu một yên. Trong lúc chờ đợi, Yoshino rút điện thoại di động từ túi kiểm tra tin nhắn. Có vài tin và cuộc gọi nhớ nhưng không có tin từ Yuichi đang hẹn gặp, dĩ nhiên cũng chẳng có tin nhắn nào từ Masuo.

* * *

Quá giờ hẹn 10 giờ đã năm phút, Shimizu Yuichi phân vân không biết có nên gửi tin nhắn cho Yoshino hay không.

Gã đã tắt động cơ chiếc xe đậu trên con đường trước công viên Higashi, như các xe xếp hàng ở khu vực đậu xe trên đại lộ với giá 200 yên một giờ, xe của gã trông như thể đã được đặt ở đây nhiều ngày.

Quá 10 giờ đêm, xe cộ qua lại con đường dọc công viên vẫn đi nhiều, dù ngay gần đó là ga JR Yoshizuka, thi thoảng, xe taxi cắt cưa hắt đèn vào hàng xe xếp dọc khu vực đậu xe.

Tĩnh không một bóng người ngồi ghế lái trong những chiếc xe bị ánh đèn rọi vào. Chỉ duy nhất ghế lái của chiếc xe đậu ngay

trước cổng chính công viên hiện lên khuôn mặt r ám nắng công trường của Yuichi.

Chắc chắn Yoshino đã bảo: “Trước cổng chính công viên Higashi.” Cô bảo có hẹn ăn tối với bạn nhưng sẽ tới lúc 10 giờ.

Yuichi tính làm một vòng quanh công viên nhưng như vậy sẽ phải mất hơn ba phút để quay trở lại chỗ cũ. Trong khoảng thời gian đó, ngộ nhỡ Yoshino từ phía ga đi ra, biết đâu cô sẽ hiểu nhầm là gã không đến.

Yuichi buông tay khỏi chùm chìa khóa đang xoay dở. Dù đã tắt máy được hơn năm phút nhưng nhiệt tỏa ra từ thân xe khi băng qua đèo Mitsuse vẫn đang truyền từ dưới ghế ngồi lên mông gã. Con đường đèo chìm trong ánh sáng xanh duy nhất từ đèn halogen. Gã giậm chân ga, quặt bánh sau, rẽ khúc cua đặt đâm xuyên vào ánh sáng ấy. Quãng sáng trắng xanh rọi trước mặt dù có đuổi mãi đuổi mãi vẫn cứ ở phía trước.

Mỗi lần chạy xe qua con đường đèo ban đêm Yuichi lại tưởng tượng một lúc nào đó xe ô tô của gã sẽ bắt được quầng sáng. Chiếc xe bắt được quầng sáng trong một tích tắc sẽ đâm xuyên nó, và ở nơi xe đâm xuyên qua ấy là khung cảnh trải rộng mà trước nay gã chưa từng trông thấy. Chỉ có điều Yuichi tuyệt nhiên không tưởng tượng ra nổi khung cảnh ấy. Gã thử áp vào rất nhiều cảnh, chẳng hạn như biển xanh ở châu Âu có tên Địa Trung Hải trong bộ phim gã xem ngày xưa, hay dải ngân hà mà gã cũng nhìn thấy trên phim, thế nhưng chẳng có cảnh nào khiến gã công nhận “Chính xác là cảnh này.” Cũng có khi gã không dựa vào những thứ nhìn thấy trên ti vi hay phim ảnh mà thử tự mình tưởng tượng, nhưng ngay lập tức, mọi thứ trước mắt trở nên trắng xóa khiến gã trót nghĩ rằng làm sao có thể đâm xuyên qua quầng sáng của đèn xe ô tô được.

Yuichi nhắm mắt, từ sau hàng mi, gã hồi tưởng lại con đường

đèo vừa chạy qua và đường phố Tenjin ngập đầy ánh sáng.

Đã quá giờ hẹn mười lăm phút. Giờ Yoshino có đến cũng chẳng nói chuyện được lâu, nhưng dù gã tự hỏi bản thân rằng muốn nói chuyện gì thì cũng chẳng có câu trả lời.

Tĩnh không một bóng người trên đường đi bộ dọc công viên. Cũng không có xe cộ chạy qua. Nếu gặp độ ba mươi phút gã sẽ nhờ được Yoshino mút cho gã ngay trong xe. Dĩ nhiên ban đầu có lẽ cô sẽ không thích nhưng trước tiên gã sẽ cưỡng hôn rồi sau đó bóp ngực Yoshino...

Yuichi đột nhiên muốn đi tiểu, chắc là do gã đã uống cạn một hơi chai trà ô long mua ở máy bán hàng tự động ngay dưới chân đèo.

Các hướng xung quanh cũng không thấy có ai đi lại. Gã biết có một nhà vệ sinh công cộng của công viên ở ngay gần đó nhưng lần trước tiên Yoshino về đây bằng ô tô xong, gã vào đi tiểu ở nhà vệ sinh công cộng đập ngay vào mắt ấy thì có một cậu thanh niên đứng sau lưng gã từ lúc nào, mặc dầu bồn tiểu bên cạnh còn trống nhưng cậu ta cứ đứng lì ở đó cho đến khi Yuichi tiểu xong. Thấy gã trai kia chẳng đánh tiếng gì nên Yuichi đi cho nhanh đoạn kéo phéc mơ tuya lên rồi chạy ào ra khỏi nhà vệ sinh.

Lúc đi bộ về xe, gã ngoái đầu nhìn lại mấy lần nhưng không hề thấy bóng dáng cậu thanh niên đi ra khiến càng lúc gã càng kinh hãi.

Gã mở di động, thêm năm phút nữa trôi qua. Gã không nghĩ Yoshino cho mình leo cây nhưng cũng hơi bất an nên xuống xe đi ra ngoài.

Do ở trong xe suốt, gã không nhận ra đêm nay dường như khí lạnh đã lan từ đường đèo xuống phố. Gã duỗi hông hít thở sâu khiến luồng không khí lạnh nghẽn lại nơi cổ họng. Bầu trời phía

Tenjin đằng xa nhuộm một màu tím. Yuichi chột nghĩ lẽ nào Yoshino muốn qua đêm với gã. Lẽ nào cô muốn đến khách sạn tình yêu lần trước với gã - kẻ cất công từ Nagasaki đến. Nếu nghĩ theo cách đó thì hai mươi phút trễ hẹn có thể lý giải được. Nhưng đêm nay gã không thể nghĩ lại khách sạn tình yêu ở Hakata. Ngày mai gã vẫn phải làm việc từ 7 giờ sáng.

Yuichi bước qua rào chắn, sau khi xác nhận không có ai trên đường gã bèn đứng tiểu tiện vào bờ rào công viên. Nước tiểu sủi bọt tưới ướt hàng rào như thể trải lên đó một lớp vải rồi chảy nhoe nhoét dưới chân gã.

* * *

“Nè, lần trước bọn mình bị tụi con trai bắt chuyện ở 'Cầu Hội Ngộ' đằng kia kìa? Yoshino nhớ không?”

Thấy Sari cất tiếng hỏi sau lưng, Yoshino ngoái đầu lại hỏi: “Bao giờ nhỉ?”

Bộ ba đã rời quán sủi chảo nướng cháo ở Nakasu, đang vội vã đi dọc bờ sông Naka loang ánh đèn neon để ra ga tàu điện ngầm.

“Hồi mùa hè năm nay.”

Sari, lúc này đã đi lên cạnh Yoshino, đưa mắt về phía “Cầu Hội Ngộ Fukuhaku” bắc ngang mặt sông sáng loáng.

“Có chuyện đó à?”

“Ồ kìa, nhóm hai người từ Osaka xuống công tác đó.”

Nghe Sari nói đến đó Yoshino mới gật đầu “À”. Đúng là hồi hè vừa rồi, trên đường đi ăn từ Tenjin về qua cầu, có hai gã trai trẻ cọt nhả đến bắt chuyện: “Đi karaoke chút không?” Cả hai đều vận com lê bó sát, trông hết sức bảnh bao nhưng Mako lúc đó đã từ chối thẳng thừng, một phần cũng bởi ngà ngà say.

“Này, cậu nhớ lúc đó bọn hắn cố tình đưa danh thiếp cho mình không? Hôm qua tớ vừa tìm thấy tấm danh thiếp đó và phát hiện ra hai người họ làm việc ở Đài truyền hình Osaka đấy.”

Nghe Sari kể vậy, Yoshino bèn hỏi lại với chút quan tâm: “Thật á? Họ làm ở đó ư?”

“Thế nên, nếu chuyển việc, tớ thích làm liên quan đến truyền thông, tớ định sẽ thử liên lạc xem sao.”

“Với mấy gã ve vãn trên đường đấy ư?”

Yoshino cười khẩy trước suy nghĩ của Sari. Sari tốt nghiệp trường cao đẳng đó ra thì sao có thể làm việc về truyền thông hay truyền hình gì cơ chứ.

Sari đổi chủ đề lúc họ qua cầu: “À, người bắt chuyện với cậu lần trước ở công viên gần Solaria là ai vậy?”

Khi Yoshino hỏi lại “Solaria?” Sari nói: “Người mà đến chơi từ Nagasaki, gì ấy nhỉ, đi ô tô đẹp đẹp ấy.”

Chính là Yuichi mà Yoshino sắp đi gặp. Yoshino “À” một tiếng như muốn bỏ ngỏ câu chuyện, đoạn khẽ liếc Mako.

Thực tế họ quen nhau trên trang kết bạn nhưng Yoshino đã giả bộ với Sari rằng cô được bắt chuyện ở công viên Tenjin.

Sau khi làm quen trên mạng và liên lạc qua tin nhắn chừng hai tuần, lần đầu tiên cô gặp Yuichi là ở trước lối ra vào của Solaria. Yuichi bấy giờ không biết tòa nhà bán đồ thời trang có tên Solaria đó, một phần cũng do gã sống ở Nagasaki.

Khi Yoshino hỏi: “Anh chưa đến Tenjin bao giờ sao?” gã trả lời: “Anh đi ô tô đến vài lần nhưng chưa đi bộ trên phố bao giờ.” Trong tích tắc Yoshino thấy gặp nhau có vẻ phiền phức quá nhưng vì xem ảnh gã gửi qua tin nhắn hôm trước cũng bảnh bao hơn cô nghĩ nên cô quyết định chỉ chi tiết vị trí Solaria.

Ngày hôm ấy Yoshino đến Solaria đúng giờ hẹn, thì thấy một người đàn ông cao ráo trông có vẻ là gã đang đứng tựa vào cửa sổ trưng bày bên hông cửa ra vào. Thành thật mà nói, trông gã đẹp trai hơn so với bức ảnh gửi đến hôm trước.

Yoshino nhớ lại hàng tá câu từ trao đổi qua tin nhắn hay điện thoại trước khi gặp nhau, thậm ước giá như lúc trước cô đối đáp thật thà hơn.

Yoshino hồi hộp đến đứng trước mặt gã, thấy Yoshino đột nhiên tiến lại gần, gã cũng lấm bầm điều gì đó với vẻ run run.

“Sao? Anh nói gì cơ?” Yoshino hỏi, gã lại tiếp tục lấm bầm.

Yoshino nghĩ chắc hẳn gã đang hồi hộp lắm, cô cố tình chạm vào cánh tay gã, mỉm cười ngược lên nhìn: “Sao? Anh nói gì?”

“Anh, anh không biết rõ các hàng ăn cho lắm.”

Gã lí nhí.

“Tưởng gì, chỗ nào chẳng được.”

Thấy Yoshino tươi cười trả lời, cuối cùng mặt gã cũng giãn ra một chút.

Tuy vậy, giọng điệu có vẻ do căng thẳng vì lần đầu gặp mặt của gã sau đó vẫn không thay đổi. Gã lấm bà lấm bầm trả lời câu hỏi của Yoshino, nhưng nói một lần thì tuyệt nhiên không thể nghe rõ. Xem ra không phải do gã hồi hộp mà đó là cách nói chuyện bình thường của gã.

“Cứ ở gần nhau là hẳn lại bần chồn sao ấy.”

Yoshino vừa bước xuống bậc thang dẫn lên tàu điện ngầm vừa nói như phun nước bọt vào Sari và Mako đang đi bên cạnh.

“Nhưng trông hẳn đẹp trai mà.”

Yoshino đáp lại câu nói đầy ghen tị của Mako: “Bề ngoài thì được nhưng nói chuyện thì chẳng thú vị gì hết, mà tớ cũng có

Masuo rồi còn gì.”

“Ừ phải rồi... Mà sao mấy anh chàng đẹp trai cứ sán đến Yoshino thế nhỉ?”

Sari này giờ im lặng, nghe Mako bảo vậy bèn khó chịu cắt ngang: “Vừa quen Masuo xong mà cậu đã có hứng gặp người khác nhỉ.”

Nắm chặt vào tay vịn bằng da trong tàu điện động nghệt, Yoshino nói với cái bóng của Sari và Mako in trên cửa kính.

“...Hắn đi xe Skyline GT-R đã tân trang, chiều cao có lẽ nhỉnh hơn Masuo, cơ mà nói chuyện thì thực sự là chán ngắt. Đã thế đầu óc còn có vẻ chậm chạp.”

“Cậu gặp mấy lần rồi?”

Mako hỏi qua cửa kính.

“Hai, ba lần gì đó.” Yoshino cũng trả lời qua cửa kính.

“Cơ mà hắn cất công từ Nagasaki đến Fukuoka gặp Yoshino đúng không?”

“Cơ mà hắn bảo chỉ mất khoảng tiếng rưỡi thôi.”

“Tùng đó thời gian mà đến được cơ à?”

“Hắn phóng xe kinh lắm.”

“Cậu đi dạo với hắn rồi ư?”

“Cũng không hắn là đi dạo, chỉ là đi đến Momochi thôi.”

Chăm chú lắng nghe đoạn hội thoại giữa hai người qua cửa kính, Sari huých vào mạng sườn Yoshino nói nhỏ: “Momochi thì nghỉ lại ở Hyata hả?”

“Làm gì có, sao tớ có thể làm thế được.”

Yoshino cố tình trả lời kiêu nước đôi.

Thực tế nơi họ đi không phải là khách sạn Hyata nào đó ở Momochi mà là khách sạn tình yêu rẻ tiền “DUO2” được xây

dựng trên khoảnh đất lấn ra vịnh Hakata.

Ngày gặp Yuichi lần đầu tiên tại Solaria, họ vào quán pizza gần ngay đó. Yuichi dường như không đủ tự tin làm bất cứ điều gì, gã chẳng dám gọi cô bồi bàn đang bận chạy qua chạy lại, thậm chí lúc cô ta mang nhâm đồ ăn đến gã cũng lúng túng không dám phàn nàn lấy một tiếng. Chứng kiến thái độ đó, Yoshino không ngừng nghĩ đến hình ảnh Masuo khi cùng chơi phóng phi tiêu trong quán bar ở Tenjin.

Có một dạo khi vừa dọn đến sống ở “Fairy Hakata”, Yoshino nghiện “trang kết bạn”. Trước khi thân thiết với Sari và Mako, đêm đến một mình trong phòng trọ buồn chán, cô có trên chục người bạn gọi là “bạn chat” thường xuyên nhắn tin cho nhau. Ai trong số đó cũng muốn gặp cô. Việc gõ tin nhắn từ chối mời gọi trong phòng trọ mỗi đêm khiến cô có cảm giác như bản thân đã trở thành cô gái cực kỳ bận rộn. Trong khi thực tế chỉ là bận rộn di chuyển ngón tay cái tại một góc khuất của thành phố Hakata nơi cô còn đầy bỡ ngỡ.

Từ khi quen thân với Sari và Mako, thời gian Yoshino một mình bên những người bạn chat không còn. Rồi cô gặp Masuo vào tháng Mười năm nay, dù được hỏi địa chỉ email nhưng Yoshino sốt ruột chờ mãi mà chẳng có thư nào đến, thế là cô lại vào trang kết bạn đó đăng ký. Kết quả là gần trăm tin nhắn đến chỉ trong khoảng ba ngày. Tất nhiên trong số đó cũng có kẻ thẳng thắn yêu cầu quan hệ tình dục, nhưng trước tiên cô phân loại theo tuổi tác, tiếp đến phán đoán đâu là những kẻ nói dối tuổi dựa trên câu chữ và rồi chỉ nhắn tin trả lời cho một vài người thích hợp.

Một trong số đó là Shimizu Yuichi. Trong tin nhắn gửi đến gã viết rằng “Có hứng thú với ô tô”. Khoảng thời gian đó, Yoshino chỉ tưởng tượng đến hình ảnh mình ngồi bên ghế phụ trên chiếc

xe Audi do Masuo lái. Dù chưa có một tin nhắn mời đi chơi nào nhưng Yoshino luôn mơ tưởng về những điều chẳng hạn như sẽ đi đâu với Masuo hay trong xe sẽ nghe CD của ca sĩ nào. Có lẽ đó chính là nguyên nhân cô đột nhiên bị hấp dẫn bởi email của Yuichi trong gần trăm thư gửi đến.

Giây phút gặp Yuichi lần đầu tiên tại chỗ hẹn, Yoshino có chút tiếc nuối bởi cô đã nói những câu tùy tiện lúc gọi điện hoặc nhắn tin trước đó như “Giờ tôi chẳng có hứng thú hẹn hò với ai” hay “Tôi có bạn trai rồi nhưng hiện giờ mọi thứ không được tốt đẹp lắm”, tuy nhiên càng lúc thái độ có gì đó hơi bồn chồn của Yuichi càng rõ ràng, đã vậy đến lúc mở miệng thì toàn là những câu chuyện về xe hơi chẳng ra đầu cuối, thành thật mà nói lúc đó trong lòng Yoshino đã tự nhủ “Chọn nhầm rồi”.

Thực ra Yoshino không hẳn chỉ muốn đi dạo. Cô những muốn được hiên ngang chạy xe qua những con phố của Hakata bằng ô tô của mấy gã đàn ông như Masuo Keigo khiến ai cũng phải ganh tị kia. Và như vậy, bàn tay thô kệch của gã công nhân xây dựng Yuichi ở Nagasaki cũng chỉ là bàn tay của kẻ bị lợi dụng sức lao động chứ chẳng phải thứ hoang dã gì.

Vừa rời tàu điện ngầm tại ga Chiyo-kenchoguchi, ga thứ hai tính từ ga Nakasukawabata, nhóm ba người Yoshino đi qua lối cầu thang nhỏ hẹp để ra đến mặt sau nhà thể chất thành phố. Nơi lấy tòa thị chính làm trung tâm này tuyệt nhiên không phải một con phố buồn, nhưng đêm đến, nhất là những đêm cuối tuần, nó yên tĩnh tựa một con phố trong mơ.

“Cậu hẹn ở đâu vậy?”

Bị Mako đi đằng trước hỏi, Yoshino nói dối sau một thoáng lúng túng: “À, ở trước ga Yoshizuka.” Không đời nào hai người đó lại lén lút theo dõi. nhưng vì đã trót nói dối rằng sắp đi gặp Masuo nên Yoshino phải đề phòng.

“Một mình cậu đến ga có sao không?”

Mako tỏ vẻ lo lắng, có lẽ do đang đi bên cạnh công viên tối nhờ nhờ.

“Ừ, không sao mà.”

Yoshino gật đầu cười. Thấy vậy Sari bèn vội vàng rẽ lối khác: “Vậy bọn tớ về trước nhé.”

Phải đi tiếp con đường tối nhờ nhờ này một khúc nữa mới đến cổng chính công viên nơi hẹn gặp Yuichi.

Tạm biệt hai người bạn ở góc đường có hòm thư dưới chân cột đèn, Yoshino hơi rào bước trên lối đi tối. Cô vẫn còn nghe thấy tiếng chân của hai người bạn vừa rẽ lối khác về “Fairy Hakata” sau lưng thêm một lúc nữa nhưng rồi chúng xa dần và chẳng rõ từ lúc nào, chỉ còn tiếng bước chân cô vang trên vỉa hè hẹp.

Đã 10 giờ 46 phút. Nhưng thực sự chỉ cần 3 phút là xong chuyện. Cô cũng thấy áy náy khi gã mất thời gian đi từ Nagasaki nhưng cũng bởi gã nằng nặc nói kiểu gì đêm nay cũng muốn trả lại khoản tiền 18.000 yên đã hứa. Mặc cho Yoshino nhờ gã chuyển khoản vì không có thời gian gặp.

Mako và Sari cũng nghe thấy sau lưng tiếng bước chân càng lúc càng xa dần của Yoshino trên con đường dọc công viên. Lối vào sáng trưng đèn của “Fairy Hakata” đã hiện ra trước mặt.

“Có thật là Yoshino sẽ về nhà luôn không nhỉ?”

Mako ngoái nhìn về phía bước chân xa dần và nói.

Nghe vậy Sari cũng quay lại, trên con đường tựa như bức ảnh đen trắng chỉ thấy nổi lên hòm thư màu đỏ nằm trơ trọi.

“Nè, cậu nghĩ Yoshino thực sự đi gặp Masuo sao?”

Sari buột miệng.

“Tức là sao?... Vậy Yoshino đi đâu?”

Mako vẫn vô tư nghiêng đầu hỏi.

“Không hiểu sao tớ không mấy tin vào quan hệ giữa Yoshino và Masuo.”

“Cơ mà dạo này Yoshino ra ngoài hẹn hò suốt đấy thôi?”

“Nhưng bọn mình chưa thấy hai người họ ở cùng nhau bao giờ đúng không? Có khi bây giờ cậu ấy cũng đang đến cửa hàng tiện ích nào ấy chứ.”

Nghe Sari nói vậy, Mako bật cười: “Làm gì có chuyện đó chứ.”

* * *

Yuichi bật đèn trong xe đoạn xoay gương chiếu hậu trong xe về phía mình. Giữa không gian tối om trong xe chỉ hiện lên duy nhất khuôn mặt mờ mờ của gã.

Yuichi nghiêng đầu sang hai bên rồi lấy tay chải tóc. Mái tóc mềm mại, mỏng sợi suôn mượt giữa những ngón tay thô kệch.

Đầu mùa xuân năm ngoái, lần đầu tiên trong đời Yuichi nhuộm tóc. Lúc đầu gã nhuộm màu nâu mà nếu gọi là màu đen cũng chẳng sai, sau đó chuyển sang màu nâu sáng hơn chút, bởi mấy người làm cũng chẳng ai nhận ra, tiếp theo thì nhuộm sáng hơn nữa, rồi lại tăng sáng hơn và một năm sau, tức là bây giờ, tóc gã đã gần với màu vàng hoe.

Không ai xung quanh trêu chọc Yuichi về mái tóc vàng của gã, phần cũng bởi tóc gã đổi màu từng chút một. May ra chỉ có một lần chủ nhiệm công trường Nosaka cười trêu: “Ồ mà tóc chú mày chuyển sang vàng từ bao giờ vậy hả?” Màu tóc vàng không những không khó coi mà rất hợp với làn da ngăm đen do hằng ngày phải làm việc ngoài trời của gã.

Tính cách Yuichi không hề thích lòe loẹt nhưng giả dụ như khi

đi mua áo nỉ mặc đi làm ở những hiệu như Uniqlo, có lúc gã cũng trót với lấy màu đỏ hay hồng. Dù trên đường đi gã đã định mua những màu không lộ vết bẩn như đen hay be, ấy vậy mà cứ đứng trước đồng áo nỉ nhiều màu sắc, hầu như gã lại vô thức chọn màu đỏ, hồng.

Đằng nào thì nó cũng bẩn, đằng nào thì mình cũng làm bẩn ngay, không hiểu sao càng nghĩ vậy gã lại càng chọn áo nỉ hồng hoặc đỏ.

Mở tủ quần áo cũ rích trong phòng Yuichi ra sẽ thấy những chiếc áo nỉ hay áo phong như thế chất đống như núi. Cái nào cái nấy hết rách cổ áo rồi tuột chỉ gấu áo, cả chất vải cũng đã sờn, nhưng do màu sáng khác thường nên trông chúng chẳng khác gì một khu vui chơi giải trí hoang phế.

Tuy vậy những chiếc áo phong hay áo nỉ cũ rích này cực thấm mồ hôi hoặc dầu mỡ. Càng mặc càng đem lại cảm giác thoáng đãng như ở trần.

Sau khi chỉnh trang lại mái tóc, Yuichi rướn người kề sát mặt vào gương. Mắt gã hơi vằn đỏ nhưng nốt mụn trứng cá trên lông mày bị sưng mấy ngày nay đã biến mất.

Cho đến khi tốt nghiệp cấp III, Yuichi là một thiếu niên không mấy khi dùng đến lược. Dù không phải thành viên của một câu lạc bộ thể thao nào nhưng từ hồi nhỏ, cứ vài tháng một lần gã lại cạo trọc đầu tại tiệm tóc gần nhà, nơi gã vẫn thường xuyên lui tới.

Dạo vừa vào học trường cấp III Công nghiệp, có lần ông chủ tiệm cắt tóc nói với gã rằng: “Sắp đến lúc Yuichi trở nên lăm điều, bắt cắt kiểu này kiểu kia rồi đấy nhỉ.” Bóng dáng của một thiếu niên chưa trưởng thành, duy chỉ có cái lưng là dài ngoẵng ra phản chiếu trong tấm gương lớn của cửa tiệm.

“Cháu có yêu cầu gì thì cứ nói đi,” ông chủ bảo. Nghe đâu người đàn ông đó tự bỏ tiền làm đĩa nhạc enka^[6] và dán tấm poster ấy lên trên tường của cửa tiệm.

Thành thật mà nói, dù có được bảo vậy nhưng Yuichi cũng không biết phải yêu cầu thế nào. Cát chỗ nào, trông nó sẽ ra sao, và cái ra sao đó sẽ thế nào, gã chẳng biết nữa.

Rốt cuộc Yuichi vẫn đến tiệm cắt tóc đó ngay cả khi đã tốt nghiệp cấp III. Sau khi ra trường gã làm việc cho một công ty thực phẩm chức năng nhỏ nhưng bỏ ngay sau đó, trong thời gian lông bông ở nhà, một người bạn học cấp III rủ gã đi làm thêm ở quán karaoke. Nhưng được nửa năm thì quán đóng cửa, gã chuyển sang làm vài tháng ở cây xăng, vài tháng ở cửa hàng tiện ích, đến lúc nhận ra thì gã đã bước sang tuổi hai mươi ba.

Công việc xây dựng gã đang làm bắt đầu từ dạo đó. Gã không phải nhân viên chính thức mà chỉ gần như được thuê công nhật, nhưng vì giám đốc công ty là người nhà của gã nên tiền công theo ngày được tính cao hơn bình thường một chút.

Gã làm xây dựng thoáng chốc đã đến năm thứ tư. Công việc vất vả nhưng gã thấy hợp với mình vì tính chất không ổn định, nắng thì làm mà mưa thì nghỉ.

Số xe chạy qua con đường trước công viên mỗi lúc một thưa thớt. Con đường vắng lặng như thể bóng dáng của cặp đôi trẻ vừa vào chiếc ô tô đậu cách đó hai xe và đi mất vẫn còn lưu lại đó.

Đó cũng là lúc gã nhìn thấy bóng dáng Yoshino không có vẻ gì là vội vã đang đi bộ trên con đường dọc công viên tối tăm. Yuichi lúc này đang cạy ghét bản bám trong móng tay dưới ánh đèn bên trong xe.

Dưới cột đèn đường đặt cách nhau vài chục mét, bóng Yoshino lúc hiện lên rõ mồn một, lúc lại mất đi, rồi lại hiện lên dưới cột

đèn tiếp theo.

Yuichi khẽ ấn còi xe. Tiếng còi khiến bước chân Yoshino khựng lại trong giây lát.

* * *

Sáng thứ Hai ngày 10 tháng Mười hai năm 2001, tại căn phòng số 302 của tòa nhà “Fairy Hakata” quận Hakata thành phố Fukuoka, hiếm khi nào Tanimoto Sari lại tự đứng tỉnh giấc sớm năm phút trước khi đồng hồ báo thức đánh chuông như lúc này. Cô vốn không thuộc tí người dễ dậy sớm, đến mức hồi còn sống cùng bố mẹ ở thành phố Kagoshima, sáng nào mẹ cô cũng cúi gắt âm ỉ, thậm chí từ hồi cô xa nhà lên sống ở Fukuoka thì thoảng hễ gọi điện thoại câu đầu tiên bà hỏi sẽ là: “Buổi sáng con đã dậy sớm được chưa hả?”

Cô không dậy sớm được một phần cũng bởi bệnh khó ngủ. Biết buổi sáng khó dậy nên buổi tối lúc nào cô cũng chui vào chăn sớm, nhưng vừa nhắm mắt lại thì trong đầu lại hiện lên những chuyện đã nói với bạn ở trường ngày hôm đó như: “Ôi lúc đó mình đáp lại thế này có phải tốt không” hay “Ôi lúc đấy mà vào lớp trước có phải tốt không”, toàn chuyện nhỏ nhặt nhưng làm cô suy nghĩ liên miên. Nếu chỉ có vậy thì cũng không lấy gì làm lạ, nhưng trong trường hợp của Sari, mặc dầu chủ định là ăn năn về những chuyện con con thường ngày nhưng rồi cô nhận ra mình đang tưởng tượng ra một cảnh tượng khác lúc nào không hay.

Khó mà diễn tả lại cảnh tượng này chỉ bằng một vài từ. Hồi mới lên cấp II, cảnh tượng đó không rõ từ lúc nào đã thâm nhập vào đầu Sari đang nằm thao thức trong chăn, từ đó, dù cô có quyết tâm không nghĩ thì nó vẫn cứ đến trước khi cô chìm vào

giấc ngủ.

Cô không biết đó là thời nào. Đầu thời kỳ Chiêu Hòa hay trước nữa? Chỉ biết ở đó, Sari luôn bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, tay nắm chặt tấm ảnh một nữ diễn viên. Bức ảnh khi thì là ảnh dán tường có người phụ nữ mặc âu phục, lúc lại là ảnh cắt từ tờ báo quảng cáo phim mà có vẻ cô diễn viên đó đóng vai chính. Sari không biết nữ diễn viên đó là ai. Nhưng Sari trong tưởng tượng thì biết cô diễn viên là ai và ghen tuông vô cớ với cô ta đến độ gằn cắn đứt môi dưới.

Tù khung cửa sổ có song trong căn phòng nhỏ, có lúc cô nhìn thấy những người lính trẻ đang bước đi đồng dục dưới hàng cây anh đào, có lúc cô lại nghe thấy từ xa tiếng lũ trẻ đang chơi trò ném tuyết.

Trong tưởng tượng, Sari luôn mong mỏi “Chỉ cần mình ra khỏi đây”. Cô biết chỉ cần ra khỏi đây cô sẽ được lên phim thế vai nữ diễn viên đó. Câu chuyện tưởng tượng này không có cốt truyện. Cũng không có nhân vật khác. Tuy nhiên, cảm xúc của nhân vật chính, dường như là phân thân của Sari thì Sari đang trần trọc này hiểu rất rõ.

Sari thò tay ra khỏi chặn tắt chuông đồng hồ báo thức trước khi nó kịp kêu. Hệt như cô đã nghe thấy tiếng chuông đồng hồ dù nó không kêu. Cô mở di động dưới gối, xác nhận vẫn không có liên lạc từ Yoshino.

Cô ra khỏi chặn và mở rèm cửa. Từ cửa sổ tầng ba có thể nhìn sang công viên Higashi ngập tràn nắng sớm. Đêm qua Sari gọi vào di động của Yoshino lúc mười hai giờ kém. Nghĩ chắc Yoshino đã về phòng, tuy vậy không thấy Yoshino bắt máy. Sari ngắt cuộc gọi bấy giờ đã chuyển sang chế độ thu thoại, cô ra hành lang và ngó xuống phòng Yoshino ở ngay dưới tầng hai. Đèn không sáng. Nếu sau khi chia tay Sari và Mako, Yoshino đi

gặp Masuo Keigo rồi về nhà thì giờ này vẫn còn quá sớm để đi ngủ. Sari sau một khắc lưỡng lự bèn gọi điện cho Mako. Đầu dây này lập tức bắt máy, Mako đang đánh răng hay sao mà giọng “A lô” rất khó nghe. “Nè, Yoshino vẫn chưa về sao ấy nhỉ?” Sari hỏi.

“Yoshino á?”

“Cậu ấy bảo gì mà sẽ về ngay đúng không? Cơ mà tớ vừa gọi điện thì không thấy nghe máy. “

“Hay cậu ấy đang tắm.”

“Nhưng điện trong phòng đâu có bật.”

“Thế chẳng phải cậu ấy vẫn đang ở bên cạnh Masuo sao?”

Giọng Mako rõ ràng tỏ ra khó chịu nên Sari đành miễn cưỡng đồng ý: “Chắc là vậy.”

“Chắc cậu ấy sắp về rồi đấy. Cậu có việc gì ư?”

Nghe Mako hỏi, Sari trả lời: “Không, cũng chẳng có việc gì cả...” rồi cúp máy. Không hẳn có việc gì nhưng tiếng bước chân đi về hướng công viên tối tăm cứ văng vẳng bên tai Sari. Bình thường Sari sẽ quên ngay, nhưng lần này tắm xong chui vào chăn rồi cô vẫn còn canh cánh trong lòng.

Biết là phiền hà nhưng cô vẫn gọi điện cho Yoshino lần nữa. Chỉ có điều lần này điện thoại dường như đã bị tắt nguồn, không đổ chuông mà chuyển ngay sang chế độ thu thoại. Giây phút ấy, căn hộ chung cư của Masuo Keigo trước ga Hakata bỗng hiện ra trước mắt Sari. Sari nổi khùng, ném di động xuống gối.

Sát 8 rưỡi sáng hôm ấy, trước giờ chào cờ, Sari mới đến làm việc tại phòng kinh doanh Hakata nằm trước ga Hakata. Chỗ làm cách tòa nhà “Fairy Hakata” khoảng một cây số đường thẳng, thường Sari đi bằng xe đạp nhưng tình cờ sáng đó khi cô đang chuẩn bị lên xe thì Mako - hằng ngày vẫn đến phòng kinh doanh Jonan bằng tàu điện - cất tiếng gọi: “Hôm nay tớ có chút việc ở

phòng kinh doanh Hakata đấy.” Vậy là họ cùng lên tàu điện.

Sari hỏi trên đường đến nhà ga: “Mà cậu có liên lạc gì từ Yoshino không?”

“Yoshino vẫn chưa về sao?”

Mako hỏi lại vẫn với giọng điệu bình thản.

“Tớ không thấy cậu ấy gọi điện.”

“Vậy hẳn đêm qua cậu ấy nghỉ lại chỗ cậu Masuo ấy rồi hôm nay từ đó đi làm luôn chẳng?”

Nghe Mako nói về chuyện bất thường đó một cách bình thản, Sari nghĩ có lẽ thực tế đúng là như vậy. Hai người vội vã đến ga tàu điện ngầm mà không nói chuyện được nhiều.

Kết thúc lễ chào cờ mà Sari đến vừa kịp lúc, trưởng phòng kinh doanh bật ti vi trong phòng tiếp khách nhỏ. Bình thường trưởng phòng không mấy khi bật ti vi nên những nhân viên có mặt trong phòng đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía đó.

“Hình như có tai nạn gì đó trên đèo Mitsuse.”

Trưởng phòng bật ti vi đoạn ngoảnh về phía nhân viên nói. Vài nhân viên có vẻ như đã biết chuyện, họ thì thầm to nhỏ ở góc khuất trong phòng trong khi một vài người khác tiến gần về phía tivi.

Đồ trang trí ngày lễ Tanabata^[7] vẫn còn sót lại trên khung của sổ lớn dưới ánh nắng sớm mai, trông như thể cái nóng mùa hè chỉ quay trở lại duy nhất chỗ đó.

Sari đi về phía Mako, bấy giờ đang đếm số hàng khuyến mại còn tồn trong thùng các tông, lên tiếng: “Mako, cậu mua cái đó à? Đắt lắm không?”

“Nghe đâu sắp có hàng mới ra. Thế nên tớ mua cái này chỉ với giá ba mươi phần trăm thôi.”

Trong thùng các tông là các con thỏ nhồi bông trông không mấy dễ thương dùng để tặng khách hàng.

“Tặng cái này thì ai mà ký hợp đồng cho chứ.”

Mako thật thà trả lời Sari: “Cũng có khách hàng cứ xin trước một con đấy.”

Đúng lúc đó, một giọng nói thốt lên từ đám nhân viên đang tập trung trước ti vi trong phòng tiếp khách: “Không thể nào, sợ quá!”

Giọng nói hơi lạc điệu, không có vẻ gì là thúc giục nên Sari chỉ lơ đãng nhìn về phía tivi.

Bình thường tầm đó là khung giờ chương trình trò chuyện của đài truyền hình địa phương giới thiệu thông tin giá rẻ ở khu mua sắm trong thành phố, song trên màn hình tivi đặt trên kệ sáng nay lại phát hình ảnh một phóng viên trẻ đang chau mày đứng trước con đường trên núi.

“Thấy bảo phát hiện xác chết ở đèo Mitsuse.”

Một người đứng trước ti vi ngoái lại nói vu vơ.

Nghe vậy, một hai người ở đằng xa bèn đứng lên tiến lại gần tivi.

“Sáng nay người ta phát hiện ra xác một cô gái ở bên dưới đèo. Hiện cảnh sát đã chằng dây thừng nên không thể lại gần, tuy nhiên nhìn từ đây cũng có thể thấy, hiện trường phát hiện thì thể là một vách đá khá dốc.”

Tay phóng viên trẻ, như thể vừa lao đến hiện trường, nói gần như gào với hơi thở gấp gáp.

Sari bỗng dấy lên dự cảm không lành, cô nhìn sang Mako bên cạnh. Song Mako đang chăm chú phân chia đồng thú nhồi bông trong thùng các tông, không hề để ý tivi.

“Nè.”

Nghe Sari gọi, Mako hiểu nhầm Sari hỏi xin thú nhồi bông nên cô nàng chìa con thú nhỏ nhất đang nắm trong tay về phía Sari.

“Không phải, kia kìa.” Sari hơi sốt ruột hất hàm về phía tivi. Mako cũng từ từ chuyển ánh mắt về phía đó.

“... Hiện tại vẫn chưa xác định danh tính nạn nhân. Theo các bên liên quan, có khả năng thi thể bị phi tang vào rạng sáng nay, ít nhất nạn nhân đã chết được khoảng tám đến mười tiếng...”

Nghe phóng viên giải thích đến đó, Mako quay lại nhìn Sari. Sari sợ hãi chờ đợi lời nói phát ra từ khuôn miệng đó nhưng rồi cuộc từ miệng khuôn mặt hơi méo của Mako phát ra câu nói chẳng hề ăn nhập: “Đèo Mitsuse là đèo có ma đấy á?”

“Không phải, trời ạ!” Sari nổi cáu. Giải thích chắc Mako sẽ hiểu thôi nhưng không hiểu sao Sari cứ ngập ngừng không nói nên lời.

“Hả? Gì cơ?”

Mako lại tiếp tục với đồng thú nhồi bông trong thùng các tông.

“Yoshino đi làm rồi phải không?”

Cuối cùng thì Sari cũng nói được tới đó. Nhưng xem ra Mako vẫn chưa hiểu, cô nàng thân nhiên trả lời: “Đang đi làm rồi mà.”

“Này, cậu liên lạc thử xem.”

Sari sợ hãi nhìn về hướng tivi, đến đó rồi cuộc Mako cũng có vẻ đã thông câu chuyện, cô nàng kinh ngạc: “Không thể nào, chắc chắn cậu ấy đã đi làm từ chỗ Masuo rồi.”

Sari toan nói điều gì đó nhưng nhìn Mako bấy giờ lại tiếp tục với tay lấy thú bông, cô cảm giác mình đã lo thái quá.

“Nếu cậu lo lắng thì thử liên lạc xem sao.”

“Cơ mà...”

“Thôi để tớ gọi nhé.”

Mako rút di động từ túi xách ra với vẻ khó chịu.

“Đang ở chế độ thư thoại.”

Nói đoạn Mako để lại tin nhắn “A lô, Yoshino hả, cậu nhận được thì liên lạc lại ngay nhé” rồi cúp máy.

“Cậu gọi thẳng đến phòng kinh doanh xem nào?” Sari nói.

“Đã bảo là cậu ấy đi làm rồi mà.”

Mako vừa nói vừa bấm số của phòng kinh doanh quận Tenjin nơi Yoshino làm việc.

“A lô, tôi là Adachi ở phòng kinh doanh Jonan, cho hỏi có cô Ishibashi Yoshino ở đó không ạ?”

Nói tới đó, Mako vẫn áp điện thoại bên tai và tiếp tục thò tay vào thùng các tông.

Một lát sau, Mako đứng thẳng người rồi rạng rỡ trả lời trên điện thoại: “Dạ. Ồ, vậy ạ? À, vâng. Vâng.”

Mako cúp máy, nhìn chăm chăm vào Sari đang làm thất thần.

“Cậu ấy không đi làm sao?” Sari hỏi.

“Bên đó bảo sáng nay trên bảng Yoshino ghi là đi thẳng đến chỗ khách hàng quen. Cậu nhớ không, chắc là ông chủ quán giải khát mà cậu ấy vào chào hàng lần trước đấy?”

Sari nghĩ bụng, giả sử lúc này Nakamachi Suzuka, người cùng sống trong “Fairy Hakata” không lên tiếng thì chắc câu chuyện đã kết thúc ở đây.

Mọi người bắt đầu quay lại làm việc, cả Mako đang đếm thú nhồi bông cũng toan trở về phòng kinh doanh của mình

“Sợ quá. Lần trước mình lái xe đến đèo Mitsuse đấy.”

Nakamachi Suzuka, mắt vẫn nhìn về hướng ti vi đang tường thuật lại vụ án, run rẩy một cách thái quá.

Họ không mấy thân thiết dù cùng phụ trách một khu vực, ấy thế nhưng Suzuka luôn bắt chuyện với nhóm Sari ra điều quen thân lắm.

Mako không đến nổi nhưng Yoshino - người đặc biệt ghét Suzuka thì ngán ngẩm: “Cái kiểu đó tớ không ưa tí nào.”

“Nakamachi này.”

Sari liếc sang phía tivi rồi cất tiếng gọi.

“Nakamachi biết Masuo Keigo ở Học viện Tây Nam đúng không? Cậu có biết số điện thoại của cậu ta không?”

Nghe Sari hỏi vậy, Suzuka hơi cảnh giác hỏi lại: “Masuo ư? Có chuyện gì vậy?”

“Yoshino ấy mà, cậu ấy nghỉ qua đêm ở đó, tớ gọi di động nhưng không liên lạc được nên nếu cậu biết số thì cho tớ với.”

Suzuka lắng nghe Sari nói, sắc mặt không thay đổi.

“Tớ không trực tiếp quen. Bạn tớ có biết một chút về cậu Masuo đó thôi.”

“Bạn cậu có biết số điện thoại của Masuo không?”

“Chà, không biết nữa...”

Nhìn nét mặt của Suzuka khi trả lời, Sari nghĩ thế này thì chẳng giúp được gì.

Đứng bên cạnh nghe lảng máng đoạn hội thoại của hai người, Mako bèn đóng nắp thùng các tông: “Tớ phải đi đây.” Đúng lúc đó, một ông già người đầu tiên phát hiện ra thi thể xuất hiện trên ti vi bắt đầu trả lời câu hỏi của phóng viên. Không hiểu sao một vài người nhìn thấy cảnh đó bèn bật cười.

Hóa ra lông mũi ông già ấy dài một cách bất thường. Nhờ vậy

mà không khí yên bình thường ngày đã quay lại phòng kinh doanh đang có phần căng thẳng.

“Tôi dừng xe ở đúng đoạn cua này vì cảm giác dây buộc hàng ở thùng xe bị tuột. Thế là tôi xuống xe, rồi chẳng hiểu sao tôi lại nhìn xuống dưới đèo và thấy có gì đó đang mắc dưới gốc cây. Tôi mới nhìn kỹ... thật kinh hãi.”

* * *

Hơn 10 giờ sáng ngày hôm ấy, Nakamachi Suzuka đến quán giải khát trước trung tâm thương mại Mitsukoshi. Lâu lắm cô mới hẹn gặp khách hàng có khả năng ký hợp đồng, tiền bảo hiểm tuy không phải quá cao nhưng nếu thuận buồm xuôi gió họ sẽ giới thiệu cả vợ chồng người em họ.

Vẫn còn thời gian cho đến giờ hẹn lúc 10 rưỡi. Suzuka gọi điện cho bạn là Tsuchiura Yosuke đang học tại Học viện Tây Nam. Chẳng phải cô lo lắng cho Yoshino hiện đang mất liên lạc. Cô chỉ định nhân cơ hội này tiếp cận Masuo Keigo, người mà cô đã để ý lâu nay.

Tsuchiura cũng xuất thân từ Saitama như Suzuka và họ học cấp III cùng nhau. Sau khi tốt nghiệp cấp III, cậu ta chọn một trường đại học tư ở thành phố Fukuoka lạ hoắc lạ hươ, bấy giờ bạn bè xung quanh đều ngạc nhiên “Sao chẳng chọn nơi nào lại chọn Kyushu vậy?” Chỉ duy nhất Suzuka là người ít nhiều hiểu được cảm giác của Tsuchiura rằng: “Đằng nào cũng phải chọn nên muốn chọn sống ở một nơi không ai biết về những năm trung học của mình.”

Tất nhiên chẳng phải cô đuổi theo cậu bạn đến Fukuoka sau khi tốt nghiệp một trường cao đẳng ở ngoại ô Tokyo, chỉ có một điều chắc chắn rằng những lời nói của cậu ta chọt dọt về bên tai

Suzuka khi đang mệt mỏi vì mãi vẫn chưa tìm được việc làm ở Tokyo.

Dù đến Fukuoka muộn hơn hai năm nhưng Suzuka thường xuyên gặp Tsuchiura. Quan hệ thể xác giữa họ không hẳn là hoàn toàn không có nhưng cả hai đều không coi người kia là người yêu.

Tsuchiura có vẻ vẫn đang ngủ khi Suzuka gọi điện, cậu ta trả lời với giọng ngái ngủ, khó chịu: “A, a lô.”

“Cậu vẫn đang ngủ đấy hả?”

“Suzuka à? Giờ là mấy giờ rồi?”

“Hơn 10 giờ rồi đấy. Hôm nay cậu không phải đi học sao?”

Giọng Tsuchiura dần hết ngái ngủ qua mỗi câu nói. Sau khi xin lỗi qua quýt vì đã làm Tsuchiura thức giấc, Suzuka đi vào chủ đề chính: “Này, có một người tên là Masuo Keigo học trên cậu một khóa đúng không?”

“Masuo?”

“Người mà lần trước lúc bọn mình uống ở quán bar Tenjin cậu chỉ cho tớ đấy.”

“À. Masuo ấy hả. Ừ mà sao?”

“Tsuchiura chắc không biết địa chỉ liên lạc của anh ấy đâu nhỉ?”

“Địa chỉ liên lạc á?”

Có chút ghen tuông trong giọng điệu của Tsuchiura, khiến Suzuka thấy phần chần hơn một chút.

“Thế này nè, đồng nghiệp của tớ nghe đâu đang hẹn hò với anh chàng Masuo Keigo đó và từ hôm qua tới giờ không liên lạc được. Thế nên tớ định hỏi cậu địa chỉ liên lạc nếu cậu biết.”

Suzuka cố gắng hỏi theo kiểu công việc, Tsuchiura cười chừa

ngượng trả lời: “Tớ không biết. Hẳn hơn tớ một khóa, mà hẳn cũng đâu phải kiểu người giao du với tớ.”

“Vậy là cậu không biết địa chỉ liên lạc đúng không?”

“Không biết... À, phải rồi. Hai ba ngày trước tớ nghe tin đồn về Masuo đấy. Thấy bảo giờ hẳn ta đang mất tích gì đó.”

“Mất tích?”

“Ừ. Thấy mọi người kháo nhau rằng mấy ngày nay không thấy hẳn ở chung cư mà cũng không về nhà bố mẹ.”

“Rồi sao? Mất tích hả?”

“Chà, có khi hẳn đang đi du lịch một mình ở đâu đó chẳng? Thấy không, hẳn là công tử bột của gia đình có nhà trọ truyền thống ở Yufuin hay đâu đó nên có nhiều tiền mà.”

Suzuka có ba lần tình cờ gặp Masuo Keigo trên đường. Thực ra chỉ là tình cờ đi ngang qua nhau nhưng đến lần thứ ba, cô đơn phương cảm nhận được một cái duyên lạ kỳ.

Giọng điệu Tsuchiura cực kỳ vô tư nên Suzuka gần như suýt tin vào giả thuyết “du lịch một mình”.

“Nhưng thấy bảo hôm qua anh ta hẹn gặp đồng nghiệp tớ ngay gần chỗ tớ ở mà.”

“Hôm qua? Thì tớ đã bảo mất tích mất teo gì đó chỉ là đồn đại thôi mà. Chắc hẳn đang ở nhà đấy thôi.”

Nghe Tsuchiura khẳng định vậy, Suzuka lại tưởng tượng ra cảnh Masuo Keigo và Yoshino đang quấn vào nhau trên giường.

Chuyện Suzuka thích anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên ở quán bar Tenjin là có thật. Chỉ có điều, khi nghe vô số những lời kể từ Tsuchiura và bạn bè anh ta, cô đã từ bỏ vì nghĩ đó là người dù thế nào cô cũng chẳng với tới.

Khi nghe Sari và Mako nói chuyện với nhau dưới sân của

“Fairy Hakata” rằng hình như Masuo Keigo và Yoshino đang hẹn hò, thật lòng Suzuka thấy khó tin. Bởi những gì cô nghe được trước đó về Masuo Keigo chỉ toàn là những thứ cao sang, chẳng hạn như anh chàng nổi tiếng nhất trường và đang hẹn hò với một phát thanh viên ở đài truyền hình địa phương.

Ấy vậy mà lại bảo anh chàng Masuo Keigo đó đang hẹn hò với Ishibashi Yoshino, cái đứa chỉ trên trung bình ngay cả ở “Fairy Hakata” này.

* * *

Sari, sau khi thu tiền những khách hàng quan trọng trong buổi sáng, bèn vội vã trở về phòng kinh doanh Hakata.

Trong lúc vòng qua nhà các khách hàng, cô gửi tin nhắn cho Yoshino mấy lần nhưng quả nhiên đều không có hồi âm, cả cuộc gọi cô gọi trong giờ giải lao cũng chuyển ngay sang hộp thư thoại.

Dĩ nhiên cũng không chắc đã có chuyện gì xảy ra với Yoshino song không hiểu sao cô thấy rối bời từ khi xem chương trình buổi sáng về vụ án trên đèo Mitsuse.

Vừa về tới văn phòng, Sari bèn gọi ngay tới phòng kinh doanh Tenjin nơi Yoshino làm việc. Đầu ngón tay cô khi bấm số run run giữa hai dòng cảm xúc đan xen “cậu ở đó đi nào” và “không, không thể nào ở đó được”.

Vẫn như ban sáng, người phụ nữ trung niên bắt máy thông báo Yoshino không có mặt.

“Hôm nay Yoshino đi thẳng đến chỗ khách hàng và 11 giờ mới đến công ty. Ủa, hình như vẫn chưa đến thì phải.”

Sari cúp máy, đưa mắt nhìn quanh phòng kinh doanh vắng tanh trong giờ nghỉ trưa. Vừa lúc ánh mắt cô chạm bàn làm việc

của trưởng phòng, trên bàn dựng tám thẻ thông báo vắng mặt. Giây phút nhìn thấy tám thẻ đó, Sari chột nghĩ ra: “Phải rồi, mình sẽ gọi điện sang phòng kinh doanh Tenjin lần nữa để hỏi số điện thoại nhà bố mẹ Yoshino.”

Đúng lúc ấy cô nghe tiếng ti vi từ phòng tiếp khách, ngoảnh lại thì thấy hai, ba nhân viên đang dán mắt vào đó. Ti vi đang tiếp tục đưa tin về vụ án xảy ra trên đèo Mitsuse.

Sari chạy vào phòng tiếp khách như bị âm thanh ấy dụ dỗ. Chẳng có ai quay lại khi nghe tiếng giày cao gót của cô.

Giọng the thé của phóng viên đang thuật lại đặc điểm của nạn nhân nữ hòa lẫn với tiếng âm âm của trực thăng từ trên không đang chụp ảnh lại khe vực sâu, nơi phát hiện ra thi thể.

“Sari-chan...”

Một giọng nói cất lên trước ti vi, Sari đưa mắt về hướng đó. Cô mãi nhìn màn hình nên đã không thấy Mako đang ở trước ti vi.

“Có liên lạc gì từ Yoshino chưa?” Mako hỏi. Khuôn mặt cô giống đang buồn hơn là đang lo lắng.

Sari lắc đầu, Mako chỉ tay về phía tivi: “Nè, cái này.”

Hình ảnh thu được từ vực sâu đã chuyển sang thành hình họa mô tả đặc trưng của nạn nhân nữ. Kiểu tóc, trang phục, dáng người đều giống hệt với Yoshino khi tạm biệt đêm qua.

Sari kéo Mako từ trước ti vi ra một góc riêng. Trước buổi trưa, Mako xem tivi ở phòng kinh doanh nơi cô làm việc, rồi sợ hãi và cứ thế chạy đến chỗ làm việc của Sari.

“Mình có nên báo cho ai đó không?” Sari gợi ý.

“Báo cho ai bây giờ?” Mako hoảng hốt hỏi lại.

“Trước mắt thử bàn với trưởng phòng xem sao nhé? À, phải rồi, Mako biết số điện thoại nhà bố mẹ Yoshino đúng không?”

“Ừ nhỉ, biết đâu cậu ấy về nhà.”

Mako gật đầu như trút được gánh nặng rồi rút di động từ túi xách.

Sari nhìn sang Mako đang gọi điện về nhà Yoshino rồi lại quay sang xem những hình ảnh về đèo Mitsuse đang phát trên ti vi.

“A lô, cháu tên là Adachi Mako, cho cháu hỏi bạn Yoshino có ở nhà không ạ?”

Sau tiếng tút điện thoại khá lâu, Mako lập cập nói, thi thoảng đưa mắt về phía Sari.

“À, không, cháu mới phải cảm ơn bác... À, không ạ... à không ạ... à, vâng. Không ạ...”

Phụ họa câu chuyện của đầu dây bên kia được một lúc, đột nhiên Mako bỏ di động ra xa, lấy tay bịt ống nói đoạn chia điện thoại về phía Sari: “Làm sao bây giờ? Chuyện Yoshino từ hôm qua tới giờ chưa về tớ nói ra được không?”

Bị hỏi bất ngờ, Sari không thể trả lời được ngay. Có cảm giác nếu không nói ra thì khó mà tiếp tục câu chuyện, hiện vẫn chưa hẳn đã có chuyện xảy ra nhưng lẽ Yoshino bất thành linh trở về thì chỉ còn lại sự thật duy nhất là họ đã nói với bố mẹ Yoshino chuyện cô qua đêm ở ngoài.

“Vậy cậu bảo là vì Yoshino nói chiều nay về nhà bố mẹ nên cháu gọi điện hỏi. Bảo rằng bạn ấy sắp quay về đây cũng nên.”

Sari quyết định chuyển lời nói dối mới nghĩ ra tức thì sang cho Mako. Mako ngay lập tức lặp lại y nguyên. Nghe những lời ấy Sari lại cảm thấy như mọi việc đều do hai người nghĩ quá lên.

Ngắt điện thoại, Mako nói với giọng điệu vô cùng thư thả: “Bác ấy nói nếu Yoshino về sẽ bảo cậu ấy liên lạc lại.”

Sự việc xoay chuyển đột ngột khoảng ba mươi phút sau đó,

khi Nakamachi Suzuka quay về phòng kinh doanh.

Sari và Mako vừa xem chương trình ti vi vẫn đang tiếp tục phát sóng vụ án, vừa lập đi lập lại cuộc tranh luận không hồi kết rằng nên báo cho trưởng phòng hoặc giám đốc hay chờ Yoshino thêm một chút nữa.

Thấy Nakamachi Suzuka về, Sari hỏi ngay lập tức.

“Có ai biết địa chỉ liên lạc của Masuo Keigo không vậy?”

Vừa nhìn ti vi Suzuka vừa chạy lại gần.

“Thấy bảo là Masuo mất tích mấy ngày nay rồi.”

Trước câu nói bất ngờ của Suzuka, Sari và Mako bất giác nhìn nhau rồi đồng thanh: “Mất tích?”

“Ừ. Dĩ nhiên không phải chính anh ta nói, tớ nghe từ bạn của bạn Masuo, thấy bảo hai, ba ngày nay không ai liên lạc được và mọi người đều đang đi tìm. Nhưng có thể anh ta đang đi du lịch ở đâu đó thôi chứ không phải mất tích...”

“Nhưng mà!”

Người lên tiếng là Mako. Sari bổ sung: “Tối qua cậu ta vẫn còn hẹn gặp Yoshino ở trước ga mà.”

“Vẫn chưa liên lạc được với Ishibashi sao?”

Suzuka nhìn về phía ti vi đang phát sóng vụ án và hỏi.

Sari và Mako cùng lắc đầu trả lời: “Chưa.”

“Trước mắt sao không báo lại cho ai đó? Tất nhiên chuyện Masuo mất tích chỉ là tin đồn bị thổi phồng, có thể tối qua anh ta đã hẹn gặp Ishibashi ở đó.”

Sari cảm thấy như bị thôi thúc bởi thái độ của Suzuka, người từ lúc nào đã trở nên thân thiết.

“Cảnh sát à?” Sari nghiêng đầu hỏi,

Suzuka trả lời: “Tớ nghĩ đầu tiên nên báo với trưởng phòng

của Ishibashi. Nhưng nên đến trực tiếp thay vì gọi điện.”

Sari và Mako rời văn phòng như thể bị Suzuka lôi đi.

Mất khoảng vài phút để đến phòng kinh doanh nơi Yoshino làm việc bằng taxi. Quả nhiên ở đó cũng đang bật ti vi, một vài người vừa ăn cơm hộp vừa chăm chú xem thông tin vụ án.

Sari và Mako đùn đẩy nhau đứng trước mặt Terauchi Goro, trưởng phòng kinh doanh quận Tenjin.

Sari kể qua loa tình hình cho Terauchi Goro bấy giờ đang chợp mắt trên ghế. Dĩ nhiên đó là những thông tin không rõ ràng, đến một nửa là lo âu vô cơ.

Song vừa nghe đến chi tiết nạn nhân có những nét giống Yoshino, sắc mặt Terauchi lập tức thay đổi.

Sắp bước sang năm thứ tư kể từ khi Terauchi Goro trở thành trưởng phòng kinh doanh Tenjin của Công ty Bảo hiểm nhân thọ Heisei. Bắt đầu vào công ty theo chế độ tuyển dụng khu vực, cầm mặt làm lụng suốt hai mươi năm cuối cùng ông cũng có trong tay chức trưởng phòng kinh doanh lớn thứ hai Fukuoka với năm mươi sáu nhân viên.

Terauchi hơi có tật ở chân, ông phải lê bàn chân phải tuy không đến mức gây trở ngại cho công việc kinh doanh. Trông ông đi lại trong phòng khá chậm chạp, ngược lại khứu giác trong việc giành khách hàng lại vô cùng sắc bén, cũng có tin đồn rằng ông ta có được chức vị hiện tại là bởi hồi trẻ đã thuyết phục một nữ nhân viên sắp nghỉ hưu nhượng lại toàn bộ số khách hàng.

Terauchi quyết tâm thay đổi bản thân khi lên chức trưởng phòng. Vì không còn phải làm việc theo kiểu tính tiền hoa hồng trên mỗi hợp đồng nữa nên Terauchi tự nhủ sẽ trở thành người cha tốt của những nhân viên còn ít tuổi hơn cả con gái một của ông - những người từ nay về sau sẽ nai lưng kiếm tiền cho ông.

Trên thực tế, ông luôn luôn lắng nghe tâm sự của các nữ nhân viên trẻ. Thậm chí ông tin rằng càng nói chuyện sẽ càng thắt chặt thêm mối quan hệ. Thế nhưng những chuyện họ đem đến nói với ông chẳng phải những trao đổi xin thỉnh giáo về cuộc đời hay tình yêu mà chỉ toàn những phiền muộn mà hai mươi năm nay bản thân ông đã ném đủ đến mức phát ngán, chẳng còn muốn nghe, muốn nhìn nữa như “Anh A ve vãn khách hàng của cháu” hay “Cháu bắt đầu bị họ hàng ghét rồi”.

Mặc dù vậy, thành tích của phòng kinh doanh Tenjin đã tăng vọt trong ba năm qua kể từ khi Terauchi lên chức trưởng phòng. Trưởng phòng trước đây vốn nóng nảy khiến nhân viên trầy trật mới vào được công ty không chịu nổi đành phải bỏ ngay ở giai đoạn thực tập, nhưng phạm những công ty áp dụng hình thức luân chuyển nhân viên nhằm tăng khách hàng mới thì công việc của trưởng phòng trước hết là lấy lòng nhân viên rồi mới đến khách hàng.

Khi nhận báo cáo từ Tanimoto Sari và Adachi Mako, hai nhân viên khu vực Fukuoka mới vào từ mùa xuân rằng từ hôm qua tới giờ không thể liên lạc với Ishibashi Yoshino nhân viên vào công ty cùng đợt, không những vậy cô còn có những đặc điểm giống với nạn nhân nữ được phát hiện trên đèo Mitsuse, cảm giác đầu tiên của Terauchi là thoáng giận dữ. Không phải giận dữ về vụ án hay hung thủ mà bởi có thể danh tiếng phòng kinh doanh Tenjin sẽ đi xuống, không chỉ vậy, một cuộc chiến nho nhỏ quanh việc tiếp quản khách hàng của Yoshino có lẽ sẽ xảy ra, và ông còn tức giận cả Sari và Mako khi biết đồng nghiệp có khả năng liên quan đến vụ án mà vẫn bình chân như vại.

Sau khi nghe xong câu chuyện của Sari, trước tiên Terauchi gọi điện đến chi nhánh Fukuoka của Công ty Bảo hiểm nhân thọ Heisei. Nữ nhân viên văn phòng bắt máy không buồn hỏi thông

tin khái quát mà đáp ngay với giọng cáu kỉnh: “Được rồi, chuyển máy cho trưởng phòng tổng hợp nhé!”

Trưởng phòng tổng hợp sau khi nghe báo cáo tình hình từ Terauchi bèn trả lời nhát gừng: “Vây, vây thì, trước mắt, báo cảnh sát...” Vẫn chưa biết nạn nhân có phải Ishibashi Yoshino hay không, nhưng có lẽ cách Terauchi báo cáo giống như đang khẳng định khiến trưởng phòng tổng hợp không hẳn là đưa ra chỉ thị mà rõ ràng muốn phó mặc trách nhiệm cho Terauchi nếu có thể.

Terauchi cúp máy, nhìn lên ba người đang đứng như trời trồng bên kia bàn làm việc.

“Giờ tôi sẽ thử liên lạc với phía cảnh sát.” Nghe Terauchi thông báo, ba người lật đật gạt đầu: “À, vậy ạ?... Vây... ng.

“Từ hôm qua tới giờ không liên lạc được đúng không? Mặc quần áo giống đặc điểm mô tả trên ti vi chứ gì?”

Terauchi nói như thét. Ba người đứng nép vào nhau cùng lúc run rẩy gạt đầu.

Cuộc điện gọi đến tổng đài 110 được chuyển sang phòng đang thụ lý vụ án. Có lẽ do người phụ nữ bắt máy lúc đầu hòa nhã quá nên giọng điệu hình sự yêu cầu giải thích tình hình cụ thể của người đàn ông nghe máy lúc sau hơi tạt áp lực.

Có điều, có thể cảm nhận được không khí làm việc tất bật phía bên kia đầu dây. Không biết do bên kia bật loa ngoài hay nhiều điện thoại đang nghe cuộc gọi, tóm lại Terauchi cảm thấy như có nhiều người đang nghe giọng nói của ông.

Terauchi gọi taxi sau khi nhận lệnh từ cảnh sát. Nhóm ba người Tanimoto Sari xin được cùng đi nhưng bị bảo rằng phải tính đến trường hợp cần xác minh thi thể nên trước mắt hãy để một người đi.

Tới sở cảnh sát, Terauchi xưng họ tên ở quầy tiếp tân, lập tức ông được hướng dẫn lên phòng điều tra ở tầng năm rồi tay điều tra viên nói chuyện qua điện thoại ban nãy xuất hiện. Trước tiên Terauchi trình thẻ nhân viên và danh thiếp đã chuẩn bị sẵn cho tay điều tra viên có dáng người cao ráo, sau đó đến phòng bảo quản thi thể với dáng vẻ như thể bị đẩy đi. Trong lúc đi, Terauchi bị tay điều tra viên hỏi vị trí cụ thể của phòng kinh doanh Tenjin và “Fairy Hakata”.

Một trải nghiệm đúng như những gì ông đã từng xem trên ti vi hay phim ảnh. Trong phòng thấp nhang, tay điều tra viên trình trọng lật tấm vải phủ thi thể màu xanh nhạt.

Không có gì nhầm lẫn. Người nằm trên đó chính là Ishibashi Yoshino, nhân viên mới vào công ty mùa xuân năm nay.

“Chính là cô ấy.”

Terauchi nghẹn ngào. Vừa nói ông vừa ngạc nhiên với chính mình khi có thể nói ra những lời thoại chỉ có trên ti vi hay phim ảnh một cách vô cùng tự nhiên.

“Cô ấy bị bóp cổ đến chết.”

Nghe điều tra viên nói vậy, Terauchi bèn nhìn vào cổ Yoshino. Một vết tím đỏ còn sót lại trên chiếc gáy trắng ngần. Hình ảnh Yoshino cười trong phòng kinh doanh, cảnh cô hốt hải chạy đến sát giờ chào cờ buổi sáng hiện lên trong tâm trí Terauchi. Chính ông cũng thấy ngạc nhiên khi có thể nhớ rõ mồn một gương mặt của một nhân viên trong số năm mươi nhân viên.

* * *

Trong khi Terauchi đang xác nhận thi thể thì tại phòng khách tư gia ở thành phố Kurume cách đó khoảng ba mươi cây số, ông Yoshio, cha của Ishibashi Yoshino, đang gối đầu lên nệm ngồi

đánh một giấc sau bữa trưa muộn.

Từ chỗ nằm ngủ có thể nhìn thấy bên trong tiệm tóc vào ngày nghỉ định kỳ thứ Hai hàng tuần. Trong căn phòng không bật đèn, ánh nắng chiếu xuyên qua ô kính cửa ra vào, hàng chữ “Tiệm tóc Ishibashi” viết bằng sơn trắng trên đó in bóng xuống sàn bê tông.

Yoshio kế thừa tiệm tóc từ cha ông ngay sau khi Yoshino chào đời. Trước đó ông ham mê hoạt động ban nhạc với đám bạn xấu trong vùng, vùi tiền cha mẹ để ăn chơi nhưng nhờ sự thuyết phục từ vợ ông, bà Satoko, ông khởi nghiệp tại tiệm cắt tóc. Rồi cha ông cũng qua đời vì bệnh tắc động mạch não khi Yoshino vào cấp 1. Mẹ ông mất từ trước đó mười năm, vì vậy gia đình ba người Yoshio chuyển từ căn hộ đi thuê gần đó về ngôi nhà không còn ai này. Khi ấy, đôi lúc Yoshio nghĩ giá mà Satoko không mang thai Yoshino. Chỉ có điều, nghĩ vậy cũng chẳng khiến ông có một cuộc đời khác. Từ nhỏ Yoshio đã ghét nghề nghiệp của cha. Chỉ vì có Yoshino nên cực chẳng đã ông mới phải làm công việc này. Theo một nghĩa nào đó thì công việc của ông làm là vì con gái. Ấy vậy mà gần đây Yoshio cảm thấy rõ ràng rằng con gái ông có định kiến với nghề của bố nó.

Yoshio đang lơ đãng ngắm nhìn gian phòng tối thì Satoko từ trong bếp cất tiếng bảo: “Con bé bảo nó về đúng không ông?” Hình như lúc quá trưa có đồng nghiệp con bé gọi điện nói vậy.

“Đằng nào về nó lại bảo ‘bố mẹ giới thiệu ai đó mua bảo hiểm cho con đi’ cho mà xem...”

Yoshio định đạp xe ra ga Nishitetsu đón con gái, chắc con bé không thích nhưng đằng nào thì ông cũng chẳng có việc gì làm.

Điện thoại từ cảnh sát gọi tới khi Yoshio đang mơ màng ngủ. Giọng trả lời điện thoại của Satoko: “Vâng, vâng, đúng rồi ạ.

Vâng. Đúng rồi” theo ông vào giữa giấc mơ. Đến lúc Satoko gọi: “Này, mình à!” thì ông mới tỉnh hẳn. Giọng nói xa xôi ban này giờ vang lên ngay trong ngôi nhà chật hẹp.

Yoshio trở mình, Satoko tay giữ điện thoại, đang nhìn xuống như sắp giẫm lên ông. “Minh... có chuyện gì đó... cảnh sát họ gọi...” Yoshio ngồi dậy trước lời nói dứt quãng của Satoko: “Cảnh sát?” Bàn tay giữ ống nghe không dây của Satoko run run. “Cảnh sát bảo sao?” Yoshio rút người hỏi lại tránh ống nghe đang được chìa ra. “Minh thử hỏi xem thế nào. Em không hiểu lắm...” Mắt Satoko đờ đẫn. Có thể thấy rõ mặt bà cắt không còn giọt máu. Yoshio giật ống nghe từ tay Satoko đoạn nói như hét vào điện thoại: “A lô!” Từ ống nghe phát ra giọng phụ nữ, dù không khô khan nhưng rất nhỏ và khó nghe. Thứ đang áp vào tai ông là điện thoại không dây Yoshino mới chọn mua năm ngoái. Ngay từ khi mới mua nó đã bị lẫn tạp âm trong khi nói chuyện, rất khó chịu song Yoshino bảo: “Tại sóng điện thoại mà, như vậy là bình thường”, thành thử họ đã phải chịu đựng nó gần một năm. Tạp âm đó đúng hôm nay lại réo to như hét vào tai. “Hả? Gì cơ? Cô bảo sao?”

Nghe như ông đang hỏi thứ tạp âm gây cản trở chứ không phải hỏi lại đầu dây bên kia đang thông báo rằng Yoshino bị dính vào một vụ án, muốn gia đình đến ngay sở cảnh sát để nhận dạng.

Ông vừa cúp máy, Satoko liền ngồi thụp xuống cạnh ông. Nét mặt giống như vừa từ bỏ một thứ gì đó hơn là bàng hoàng.

“Thôi nào, đi thôi!”

Yoshio kéo tay Satoko.

“Tin được không đây! Trưởng phòng một công ty thì làm sao mà nhớ nổi mặt của tất cả mấy chục nhân viên cơ chứ!”

Yoshio miễn cưỡng kéo tay Satoko bấy giờ đang mềm như sợi bún. Cặp mông ngày càng đẩy đà sau khi sinh Yoshino trượt trên mặt chiếu cũ.

“Hôm nay nó sẽ về mà phải không! Yoshino hôm nay sẽ quay về nhà mà phải không!”

* * *

Terauchi liên lạc về phòng kinh doanh Tenjin tầm 3 giờ chiều sau khi hoàn tất việc nhận dạng tại sở cảnh sát. Sau khi tiễn Terauchi đi, các nhân viên lo lắng chờ ông trở về, họ đứng quanh ti vi với Sari ở chính giữa, liên tục đổi kênh để tìm chương trình đang phát sóng vụ án.

Khi giọng của người nhân viên bắt máy cuộc gọi từ Terauchi vang lên, người lao đến đầu tiên là Sari. Vừa dôi mắt theo cái dáng phía sau ấy, không hiểu sao Mako đã có linh cảm rằng “Ôi, hẳn là Yoshino đã bị giết thật...”

Ngay sau đó là tiếng Sari cầm ống nghe vọng lại thất thanh: “Sao!” Bị mấy người đứng trước ti vi đồng loạt quay sang nhìn, Mako thốt lên, giọng yếu ớt: “Thấy chưa, hẳn là...”

Nghe thông tin từ Terauchi xong, Sari đặt ống nghe xuống rồi bắt đầu nói giống như bị điện giật. Có quá nhiều thứ cần phải truyền đạt lại, những lời lẽ đó như thể đang đồng loạt tràn ra từ miệng cô.

Nhìn Sari thờ dốt thuật lại mọi việc mà người Mako run lẩy bẩy đến độ phát ra thành tiếng, nào là nạn nhân chính là Yoshino, cô ấy bị bóp cổ, mọi người ở đây chờ Terauchi quay trở về. Cô biết có ai đó đứng bên cạnh ôm lấy vai cô và hỏi “Cậu có sao không?” nhưng cũng chẳng thể ngược nhìn lên xem đó là ai. Phòng kinh doanh giờ nghỉ trưa luôn trong tình trạng vắng vẻ

bồng nhiên trở nên ngọt ngào. Muốn hít thở thì bị người khác hít mất phần không khí, nhưng dù có hít bao nhiêu chẳng nữa, thì không khí cũng không vào người. Sari đứng trước mặt vẫn đang nói nhưng cô không thể nào nghe thấy giọng nói đó. Tất cả mọi người đều đang nói gì đó nhưng cô chỉ nhìn thấy những cái miệng chuyển động mấp máy hết như thể họ đang bị chết đuối. “Ai đó hãy khóc đi!” Mako gào lên trong lòng. Giờ nếu như ai đó khóc thì cô cũng có thể khóc ngay. Khóc ra được chắc chắn sẽ thấy dễ thở hơn.

“Chốc nữa người bên cảnh sát sẽ tới đây! Cố gắng giải thích cụ thể cho họ hôm qua mình chia tay Yoshino ở đâu nhé!”

Mako đành lòng gật đầu trước giọng nói như đe dọa của Sari. Cô không nhận ra mình đang đứng lên khỏi ghế. Đầu gối run lẩy bẩy. Bước chân trở nên xa xôi. Tựa như cô đang bị bắt đứng trên một nơi rất cao.

Mako vốn nghĩ rằng Yoshino và Sari có vẻ ganh ghét nhau. Đương nhiên hai người không trực tiếp cãi vã nhưng dường như họ lấy cô làm trung gian để phỉ báng lẫn nhau.

Chẳng hạn như Yoshino tự hào kể với Mako chuyện cô sử dụng trang kết bạn và thi thoảng hẹn hò với đối phương nhưng lại rất ghét cho Sari biết: “Cậu tuyệt đối phải giữ bí mật chuyện này với Sari nhé.” Mako nghĩ rằng nếu chỉ thi thoảng gặp đối tượng và đi ăn thì cũng chẳng có gì phải giấu, song dường như Yoshino thấy chuyện đó vui thật nhưng cũng đáng hổ thẹn nên không muốn để Sari nắm được điểm yếu đó.

Hồi mới đến sống ở “Fairy Hakata”, có lần Sari hỏi nửa đùa nửa thật: “Yoshino đến từ Kurume đúng không? Họ của cậu là Ishibashi lẽ nào cậu có họ với giám đốc tập đoàn Bridgestone?” Mako bấy giờ đã biết nhà Yoshino mở tiệm tóc nên nghĩ dĩ nhiên Yoshino sẽ phủ định điều đó, nhưng Yoshino thản nhiên trả lời:

“Hả? Nhà tớ á? Cũng có họ hàng xa.”

“Thật à?”

Đương nhiên giọng Sari nói lên như hét. Giật mình bởi giọng nói đó, Yoshino vội thêm thắt: “Ơ mà, thực ra là họ hàng xa ơ là xa.”

Sari vừa đi khỏi, Mako được Yoshino dặn dò ngay: “Đừng nói cho ai biết chuyện nhà tớ là tiệm tóc nhé.” Trong tích tắc, Mako định phản bác lại nhưng vẻ mặt Yoshino bấy giờ vô cùng hung bạo, cộng với việc sợ mất đi người bạn tốt công có được, Mako khẽ gật đầu: “Ừ, tớ biết rồi.”

Cô không biết vì sao Yoshino lại nói dối như vậy. Ba người đã thân thiết với nhau đến vậy nên Mako thấy thật kỳ lạ khi Yoshino lại bịa đặt như thế.

Cô không biết cụ thể số người nhưng Yoshino có ít nhất bốn, năm người bạn chat thường xuyên. Thỉnh thoảng Yoshino lại cho Mako xem những tin nhắn từ đám con trai đó khi không có mặt Sari.

Trong số những tin nhắn Yoshino vừa bảo “Nghe kinh nhỉ” vừa chỉ cho cô xem, có rất nhiều bức có nội dung thực sự rất ghê tởm như: “Cảm ơn vì đã gửi ảnh cho anh! Em dễ thương quá! Anh ngắm suốt một tiếng rồi đấy!”

Chắc chắn Yoshino đã gặp ba, mà không, khoảng bốn người đàn ông quen trên trang web đó.

Hễ cứ gặp đám con trai quen qua tin nhắn đó là Yoshino lại báo cáo với Mako. Những thứ cô khoe không phải là người đàn ông đó bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, mặt mũi ra sao, mà chỉ là những món đồ anh ta sở hữu, chẳng hạn như: “Hôm nay anh ta chiêu đãi tớ món bít tết thăn bò giá những 15.000 yên ở một cửa hàng nướng nổi tiếng,” hay “Gã đó đi xe BMW cơ đấy.”

Mako luôn yên lặng lắng nghe những chuyện đó. Chưa một lần cô cảm thấy ganh tị. Dùng bữa với người lần đầu tiên gặp mặt chỉ khiến cô thấy căng thẳng, ở nhà đọc sách hợp với cô hơn. Chính vì vậy mà Mako không quá khổ tâm khi nghe chuyện của Yoshino. Mako chỉ cảm thấy như Yoshino đang thay mình tận hưởng tuổi thanh xuân mà cô vô duyên không có được.

“Sari nói rằng bạn ấy cảm giác người mà đêm qua Yoshino đi gặp không phải Masuo nhưng tôi thì cho rằng hẳn là Yoshino đã hẹn gặp người con trai tên Masuo Keigo đó.”

Mako trả lời như vậy trong buổi lấy cung riêng của cảnh sát ở sảnh ra vào của “Fairy Hakata”.

“... Tôi có nghe Nakamachi Suzuka kể rằng người có tên Masuo Keigo đó đã mất tích vài ngày trước đây. Nhưng chắc nếu muốn thì vẫn có thể liên lạc, hoặc nhờ Masuo Keigo có chuyện gì đó nên đêm qua cô ấy định gặp một lát...”

Lúc này, Mako vừa kể chuyện vừa hơi hồi hận. Khi tay điều tra viên trẻ hỏi: “Cô có thể nói những điều cô biết về Ishibashi Yoshino được không?”, cô có cảm giác rằng việc mình lỡ nói ra chuyện Yoshino thực ra không thân với Sari hay Yoshino có rất nhiều bạn chat đã khiến ấn tượng về Yoshino xấu đi.

Chỉ có tay điều tra viên trẻ và Mako ở sảnh ra vào. À mà không, thi thoảng lại có vài cảnh sát mặc đồng phục tất tả chạy đến báo cáo tình hình cho anh ta nhưng chỉ có Mako và anh ta ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn kính trải tấm khăn ni lông may kiểu ren, dĩ nhiên nói chuyện mặt đối mặt với điều tra viên là trải nghiệm đầu tiên của cô từ khi cha sinh mẹ đẻ. Có một vết khâu nhỏ trên lông mày phải của tay điều tra viên. Phần cơ bắp trên hai cánh tay tạo thành nếp nhăn trên áo vest.

“Cô có thể kể cụ thể thêm một chút về những người bạn chat

của Ishibashi Yoshino được không?”

Đó là một ngày Chủ nhật mưa lạnh từ sáng sớm, hình như là thượng tuần tháng trước. Cơn mưa không đến mức dữ dội nhưng từ ban công tầng ba nơi Mako đang sống nhìn ra, cơn mưa như thể tước đoạt hết âm thanh của toàn khu phố.

Đang ngắm nhìn khung cảnh đó thì chợt Yoshino vào phòng và rủ cô đi cửa hàng tiện ích. Mako nghĩ nếu chỉ đi cửa hàng tiện ích vớ vẩn thì một mình cũng đi được cơ mà, nhưng nói ra lại thành lý do lý trấu, vả lại cũng không đến mức nói dối kiểu như “Tớ đang có việc” để từ chối.

Tay cầm ô, vừa đi vừa tránh vũng nước để tới cửa hàng tiện ích trước ga Yoshizuka, chợt Mako bị Yoshino chìa điện thoại ra trước mặt: “Cậu xem cái này đi.”

Bức ảnh của một thanh niên trẻ lạ hoắc, Yoshino giải thích: “Đây là người mà dạo gần đây tớ hay chat đấy.”

Mako nhìn vào màn hình tinh thể lỏng dính vài giọt nước. Đó tuyệt nhiên không phải một bức ảnh chụp đẹp nhưng gã đó đẹp trai đến độ mắt cô bị hút vào, sống mũi thẳng tắp trên làn da ngăm đen có gì đó hoang dại, đôi mắt đang nhìn đắm đắm vào cô thoáng chút buồn.

“Sao?” Yoshino hỏi, Mako thành thật trả lời: “Đẹp trai kinh khủng.”

Thành thật mà nói, Mako thậm chí còn nghĩ nếu quen được người con trai thế này thì trang web kết bạn chẳng có gì là xấu.

Yoshino có vẻ miễn nguyện trước lời khen của Mako, cô cố tình gập mạnh điện thoại: “Nhưng tớ chẳng có hứng gặp nữa, vì giờ tớ đã có Masuo rồi mà.”

“Chẳng có hứng gặp nữa... nghĩa là cậu đã gặp rồi hả?” Mako hỏi.

“Chủ nhật tuần trước.”

“Hả? Thật à?”

“Cậu không nhớ à, chuyện tớ kể có gã đàn ông gọi tớ ở công viên trước Solaria đó...”

Nghe Yoshino nói đến đó, Mako “à” lên một tiếng.

“Cậu giữ bí mật với Sari nhé. Thực ra ấy, không phải ngẫu nhiên tớ bị tán tỉnh đâu, mà là tớ đã hẹn gặp gã này.”

“Hả, thật vậy sao...”

Mako thầm nghĩ, nếu Yoshino ngại chuyện quen biết đàn ông qua mạng như vậy thì bỏ đi cho rồi. Mako không thể hiểu nổi tính cách của Yoshino, khi bản thân xấu hổ vậy mà vẫn tự hào khoe ảnh đàn ông như thế.

“Trông mặt thì đẹp nhưng nói chuyện chán ngắt, ở cùng gã tớ chẳng thấy vui gì hết. Công việc cũng thuộc loại lao động chân tay, chẳng có gì nổi bật cả.”

Yoshino tiếp tục câu chuyện về gã đàn ông sau khi gấp ô, bước vào cửa hàng tiện ích.

Dù đến cửa hàng không hẳn vì cần mua đồ nhưng vừa bước vào Mako đã lập tức thèm ăn đồ ngọt.

“... Nếu chỉ làm tình thôi thì được.”

Đột nhiên Yoshino thì thầm bên tai, đúng lúc Mako đang toan với tay lấy bánh flan dâu tây.

“Hả?”

Mako vội đưa mắt nhìn quanh. May sao, không có khách hàng nào ở quầy bánh kẹo, hai nhân viên của hàng thì đang mãi với một bà khách định gửi chuyển phát ở quầy tính tiền.

“Cơ mà gã làm tình giỏi lắm.”

Yoshino thì thầm với Mako, nở một nụ cười đầy ẩn ý đoạn với

tay lấy bánh éclair trước mặt.

“Thế tức là... đã... ấy rồi hả? Vào ngày đầu tiên gặp mặt?”
Mako tròn mắt.

Vừa với tay lấy bánh éclair nhiều loại theo thứ tự, Yoshino vừa làm nụ cười khó ưa nói: “Thì gặp là để làm chuyện đó mà. Gã cứ lảm nhảm. Tiếng rên của tớ cứ tự nhiên bật ra thôi, cảm giác như gã để tớ được tự do trên giường ấy. Ngón tay gã cứ động cực kỳ linh hoạt, tớ vừa nằm ngửa ra thì gã đã lật tớ nằm sấp từ lúc nào, rồi các ngón tay đó di chuyển trên lưng, trên mông tớ. Người tớ chẳng còn chút sức lực nào hết, tớ định tự mình gắng gượng nhưng chỉ cần gã đặt tay lên đầu gối tớ thôi, chân tớ đã cạn kiệt sinh lực, bình thường tớ thấy ngượng khi rên rỉ nhưng với gã thì tớ tuyệt nhiên không hề thấy xấu hổ tí nào. Tớ rên rỉ hết sức. Mà càng rên thì lại càng có cảm giác cơ thể không chịu nghe mình, phòng khách sạn chật hẹp nhưng có cảm giác như thể mình đang bị đặt lọt thõm ở một nơi rộng mênh mông, rồi ngón tay của gã đó cứ say sưa liếm láp như vậy đó, quả thật là lần đầu tiên tớ được như vậy.”

Mako vừa dè chừng xung quanh vừa lắng nghe câu chuyện trơ trẽn của Yoshino trong khi cô bạn không nhận thức mình đang ở đâu. Dù thâm tâm bác bỏ câu chuyện nhưng trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh mình đang bò trườn trên tấm ga giường màu trắng dặng trốn khỏi sự mơn trớn. Và rồi ngón tay của gã đàn ông trong bức ảnh Yoshino vừa cho cô xem ban này lướt trên da cô, cô nghe thấy gã bảo “Không cần kiểm chế đâu em” dù cô chưa từng gặp gã

Khung cảnh ẩm ướt vì mưa bên ngoài cửa hàng tiện ích trông thật nặng nề. Vừa lúc này còn trơ trẽn kể chuyện mình làm với gã đàn ông đó, ấy vậy mà sau khi tính tiền ở quầy, Yoshino đã chuyển sang chủ đề khác, than rằng bộ phim *Battle Royale* mới

xem gần đây có quá nhiều cảnh bạo lực sợ phát khiếp đi được.

“Vậy cậu không còn hứng thú gặp người đó nữa sao?” Mako hỏi.

Trong một khắc, tia nhìn đểu giả hiện lên trong mắt Yoshino, cô nói: “À, hay là để tớ giới thiệu cho Mako nhé?”

Mako vội và từ chối: “Không, cậu thôi đi.” Hệt như thể trò ngốc cô tư tưởng tượng trong lúc nghe Yoshino kể chuyện bị phát hiện.

Mako phần nào cảm nhận được Yoshino đang xem thường mình với tư cách là con gái. Quả đúng là mặc dầu đã hai mươi tuổi nhưng cô chưa từng hẹn hò với con trai, nếu không có ý định giấu nhẹm chuyện đó đi như Sari thì việc bị Yoshino, người giàu kinh nghiệm nhất trong ba người coi thường cũng phải thôi.

Chỉ có điều, từ trước tới giờ dù được nghe rất nhiều chuyện đàn ông, Mako chưa bao giờ cảm thấy bị yếu thế trước Yoshino. Chuyện hẹn hò với đàn ông qua trang web kết bạn, chuyện sau này với Masuo Keigo đều có gì đó xa xôi, tựa như cô đang xem một bộ phim truyền hình, chẳng ghen tị cũng chẳng khinh bỉ. Nhưng riêng lần này, người đàn ông của Yoshino đã thâm nhập vào tâm trí Mako. Quan hệ với đàn ông của Yoshino cô thường nghe tai này lọt qua tai kia, Vậy mà trong cửa hàng tiện ích ngày mưa ấy, Mako lại tưởng tượng ra hình ảnh bản thân mình đang đón nhận sự mơn trớn của một gã đàn ông chưa từng gặp mặt, cô ganh ghét với Yoshino thực tế đã nhận được sự mơn trớn ấy, và rồi từ đáy lòng cô thấy coi thường loại con gái như Yoshino - dù đã có bạn trai là Masuo Keigo nhưng vẫn có thể làm chuyện ấy với gã đàn ông quen biết qua mạng ngay lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng càng coi thường cô lại càng thấy bất an, rằng lẽ nào mình cũng đang muốn trở thành loại con gái như vậy. Bản thân cô không phải loại con gái cần dùng đến trang web kết bạn để làm

quen với đàn ông như Yoshino. Ngược lại, cô cũng chẳng phải thứ con gái như Sari, không làm được nhưng luôn rầu rĩ nói xấu sau lưng người làm được như Yoshino.

Nếu có thể cô muốn kết hôn với người xuất thân từ Kumamoto và một ngày nào đó sẽ có một gia đình hạnh phúc ở Kumamoto. Cô chỉ mong ước có thể, vậy mà vừa tưởng tượng bản thân mình được người đàn ông của Yoshino môn trốn, cô đã không tránh khỏi cảm giác giấc mơ ấy bị phá tan tành.

“Này cô...”

Điều tra viên có vết khâu nhỏ trên lông mày phải nhòm vào mặt Mako.

Ánh hoàng hôn rục rờ vào sảnh ra vào. Có lẽ cánh cửa tự động bị hở hay sao mà gió hút qua đó, tạo ra tiếng “rin rít” ghê rợn.

Ngoài tay điều tra viên đang hỏi chuyện Mako, còn năm, sáu viên cảnh sát khác đi đi lại lại giữa phòng Yoshino trên tầng hai và sảnh ra vào từ ban này.

Mỗi lần đồ đạc trong phòng Yoshino bị xếp vào thùng các tông và mang đi, Mako lại nghĩ “Ôi, vậy là Yoshino bị giết thật rồi” nhưng cô không thể òa khóc nức nở như Sari lúc bị hỏi cung trước cô. Đương nhiên không phải vì cô không buồn. Chỉ là nước mắt không tài nào chảy ra được.

“Như vậy chỉ có ba người này là cô trực tiếp nghe từ Ishibashi Yoshino đúng không?”

Mako hốt nhiên định thần lại trước câu hỏi của tay điều tra viên trẻ, có gật đầu: “À, vâng vâng.”

“Tầm mùa hè năm ngoái là hai người, tầm cuối thu là một người. Hai người gặp vào mùa hè đều là người ở Fukuoka, thường dẫn đi ăn và mua quần áo cho Yoshino, không rõ độ tuổi

nhưng có vẻ đã lớn tuổi.”

“Vâng, đúng rồi.”

“Và tầm cuối mùa thu cô có nghe về một người đàn ông ở Saga, người này là sinh viên đại học, thi thoảng lái xe đi chơi đúng không?”

“Vâng. Tôi nghe nói vậy.”

“Ngoài ra không còn ai nữa phải không?”

“Vâng. Tôi chỉ nhớ rõ ba người đó thôi. Ngoài ra có thể tôi cũng đã nghe rồi nhưng... Dĩ nhiên nếu chỉ tính những người trao đổi qua tin nhắn thì tôi nghĩ còn nhiều hơn nữa.”

Mako nói một mạch tới đó rồi tự nhủ trong lòng rằng mình đang hợp tác điều tra vụ án của Yoshino nên không có nghĩa là đang nói xấu Yoshino.

“Ngoài cô ra không còn ai nghe những chuyện này từ Ishibashi Yoshino nữa đúng không?”

Trên những ngón tay thon dài của tay điều tra viên trẻ là những móng tay chắc khỏe. Đầu móng tay ấn chặt vào đốt ngón tay, để lại dấu móng tay sâu hoắm như một thói quen xấu.

“Tôi nghĩ cô ấy chỉ nói với một mình tôi.”

Mako trả lời.

“Vậy tôi nhắc lại một lần nữa, cô vẫn nghĩ đêm qua Ishibashi Yoshino đã đi gặp người có tên Masuo Keigo đó phải không?”

Mako gật đầu một cách chắc chắn với tay điều tra viên bấy giờ vừa buông tiếng thở dài: “Sari có vẻ nghi ngờ điều đó nhưng tôi thì nghĩ đúng là như vậy.”

“Vậy à...”

“Sau đó có thể bị ai đó lôi đi...”

“Dĩ nhiên chúng tôi cũng sẽ điều tra việc đó.”

Bị tay điều tra viên cắt ngang, Mako lập tức cúi mặt tỏ ý rằng mình đã nói những điều thừa thãi.

“Chắc hẳn Yoshino đã gặp người có tên Masuo Keigo đó nhỉ. Mà giờ anh ta cũng đang biệt tích...”

Tay điều tra viên nhìn xuống cuốn sổ tay nguệch ngoạc chữ viết.

“... Tôi hiểu rồi. Xin lỗi đã hỏi cô quá nhiều.”

Đột nhiên nghe tay điều tra viên nói vậy, trong một thoáng, Mako toan hỏi lại: “Ơ? Đã xong rồi ạ?” Tay điều tra viên nhanh nhẹn đứng lên, không hay biết đến tâm trạng của Mako, gọi với sang viên cảnh sát đang đứng ở cửa ra vào: “Này!”

“Anh ơi...” Mako gọi.

“Sao vậy?”

“Như vậy là xong rồi ạ?”

“À, xong rồi. Thực sự rất xin lỗi vì đã làm cô mất thời gian, vào đúng lúc bạn cô đang gặp chuyện như thế này.”

Ra đến hành lang, Mako thấy Nakamachi Suzuka, người tiếp theo bị lấy lời khai, đang đứng với đôi mắt sưng húp. Mako im lặng đi qua.

Bước vào thang máy, Mako chột nghĩ vì sao mình lại không nói ra. Cô nghĩ dĩ nhiên nó chẳng liên quan đến vụ án. Nhưng trong số những người đàn ông Yoshino quen biết qua trang web kết bạn, Mako còn nhớ một người nữa. Song, cô không tài nào nói được với tay điều tra viên. Nếu nói ra, rất có thể cô sẽ bị nghĩ là cùng một giuộc với Yoshino. Là bạn của thứ con gái tìm đàn ông qua trang kết bạn. Mako ghét bị nghĩ vậy nên đã không thể nói với tay điều tra viên trẻ.

Cô không hề biết rằng, quyết định này đã làm rối loạn phương

hướng điều tra.

II

Gã Đã Muốn Gặp Ai?

Sáng sớm thứ Hai ngày 10 tháng Mười hai năm 2001, Yashima Norio, người kinh doanh dịch vụ tháo dỡ ở ngoại ô thành phố Nagasaki, vừa cẩn trọng lái chiếc xe wagon cũ nát đã chạy được hơn hai trăm ngàn cây số vừa khò khè cổ họng có vấn đề từ đêm qua.

Nói đơn giản thì đó là cảm giác nghẹn đờm, dù có khạc thế nào cũng không long ra được, nếu cố khạc, sẽ thành ra nôn mửa khiến dịch vị chua lòm loang khắp khoang miệng.

Đêm qua, lúc ông nôn mửa ra nệm, bà Michiyo vợ ông mới bảo: “Ông đi súc miệng đi”, nhưng vì đã thử súc miệng trước đó rồi nên ông quát, chẳng nhằm cụ thể vào ai: “Hừ, chết tiệt, đừng có sồn sồn lên thế.”

Norio bẻ vô lăng sang trái ở ngã tư quen thuộc. Lá bùa an toàn giao thông bà Michiyo buộc vào gương chiếu hậu rung mạnh.

Ngã tư này có hình dáng rất kỳ cục. Nom như thể con đường rộng được tạo ra bởi người khổng lồ và con đường hẹp được tạo ra bởi người tí hon đang giao nhau.

Ví thử nếu chạy từ đường quốc lộ rộng sẽ chỉ nhìn thấy con đường hình chữ L vuông góc sang phải. thực tế thì ở ngay trước góc của hình chữ L ấy còn có một ngõ hẹp, nơi có một cây cầu nhỏ bắc ngang con kênh chảy song song với đường quốc lộ. Con

kênh này được lấp vào năm Chiêu Hòa thứ 46^[8], từng là đường bờ biển cho đến khi hòn đảo ngoài khơi được nối liền bờ.

Trên hòn đảo nối liền bờ ấy có một ụ tàu lớn của xưởng đóng tàu. Đây là khu phố của người khổng lồ. Và ở làng chài trước đây vốn bị chiếm mất đường bờ biển đến giờ vẫn còn một con đường hẹp bao quanh.

Từ đường quốc lộ, Norio đâm thẳng vào con đường hẹp, vừa bận tâm về cục đờm trong cổ họng ông vừa tiến sâu vào bên trong với lối điều khiển vô lãng quên thuộc.

Có thể trông thấy nhà thờ phía tay trái với lớp tranh kính lấp lánh dưới ánh nắng sớm mai. Chạy xe đến đoạn có thể cảm nhận được không khí của biển ở phía trước con đường thì ông thấy Shimizu Yuichi vận áo nỉ sặc sỡ như mọi bận đang đứng đó với khuôn mặt ngái ngủ.

Norio dừng xe wagon trước chỗ đỗ. Yuichi kéo mạnh cửa xe, lẩm bẩm “Cháu chào chú” rồi leo lên ghế sau. Norio đáp trả ngắn gọn “Ờ” đoạn lập tức nhấn ga.

Mỗi sáng Norio đều đón Yuichi ở đây rồi lần lượt đón những công nhân khác, một người ở Kogakura, một người ở Tomachi, đến nơi làm việc trong nội thành Nagasaki.

Sau màn chào hỏi ngắn gọn, Norio vừa nhấn chân ga vừa cất tiếng hỏi Yuichi lúc nào cũng ngòai cam như hén: “Lại thiếu ngủ đấy hả?”

“... Đêm qua lại lái xe lòng vòng đến khuya đúng không?”

Đáp lại lời Norio, Yuichi khẽ ngẩng đầu lên rồi đáp gọn lỏn qua gương chiếu hậu: “Không ạ.”

Norio cũng hiểu việc bị đón lúc 6 giờ sáng đối với người trẻ như Yuichi quả là khổ sở, nhưng cứ nhìn mái tóc rối bù và mí mắt kèm nhèm dữ như thể mới chui ra khỏi chăn ba phút trước

ông lại muốn cần nhân. Nếu là người dưng nước lã có lẽ ông đã chẳng phải đau đầu đến thế, song mẹ Norio và bà của Yuichi là chị em, con gái duy nhất của Norio là Hiromi ngang tuổi và lại là em họ của Yuichi.

Từ ngõ cụt của con đường nhà Yuichi đi ra có một bãi đậu xe nhỏ mà dân cư khu đó sử dụng chung. Giữa những chiếc wagon và xe phân khối nhỏ cũ kỹ, chỉ riêng chiếc Skyline trắng mà Yuichi hết sức giữ gìn đang tắm trong ánh bình minh sáng chói là chẳng khác gì xe mới.

Nghe đâu Yuichi mua trả góp chiếc xe trị giá những hơn hai triệu yên này trong bảy năm dù nó là xe cũ.

“Bảo nó bao lần là mua cái rẻ hơn đi mà nó không chịu nghe, cứ nằng nặc bảo cái này tốt. Mà thôi, kể ra thì xe to đưa ông nó đến viện cũng tiện đấy.”

Bà Fusae, bà của Yuichi nói, rồi làm bộ mặt khó hiểu chẳng tỏ là đang vui hay đang lo.

Fusae và chồng bà, ông Katsuji, người giờ đây gần như nằm liệt giường, có hai con gái là Shigeko và Yoriko. Cô con gái lớn Shigeko đã lập gia đình với ông chủ một tiệm bánh sang trọng trong nội thành Nagasaki và cho hai cậu con trai ra sống tự lập sau khi cả hai vào đại học. Theo Fusae thì đây là “đứa con gái chẳng phải lo lắng gì sất”. Ngược lại, bà chẳng thể nào yên lòng với cô con gái thứ Yoriko, tức mẹ của Yuichi. Hồi trẻ cô kết hôn với gã đàn ông cùng làm ở quán rượu trong nội thành, lúc mới sinh ra Yuichi thì vẫn còn hạnh phúc song đến tầm Yuichi vào cấp I, gã bỏ của chạy lấy người, cực chẳng đã cô đành ôm Yuichi về nhà bố mẹ, sau đó do kiếm ngay được người đàn ông khác, cô để Yuichi lại cho vợ chồng Fusae và bỏ nhà đi. Giờ nghe đâu cô đang làm giúp việc tại một nhà trọ truyền thống lớn ở Unzen, nhưng Norio thì nghĩ thà để hai ông bà già, người từng làm việc

lâu năm tại xưởng đóng tàu, nuôi nấng Yuichi có khi còn tốt cho thẳng bé hơn là để cái ngữ bố mẹ ấy tha lơi đi khắp nơi. Thành thử khi Yuichi lên cấp 11, khi họ bày tỏ ý định nhận Yuichi làm con nuôi, Norio là người đầu tiên tán thành.

Yuichi trở thành con nuôi của ông bà nên chuyển từ họ Honda sang họ Shimizu.

Hình như Tết năm sau đó, khi Norio đưa tiền mừng tuổi và hỏi đùa: “Sao nào? Shimizu Yuichi nghe ngầu hơn Honda Yuichi đúng không?” thì Yuichi, từ hồi đó đã thích ô tô, xe máy, bèn viết ra chiếu mấy chữ La Tinh: “Không, HONDA vẫn ngầu hơn.”

Norio quay trở lại ngã tư nơi vương quốc người khổng lồ và vương quốc người tí hon miễn cưỡng giao nhau, trong lúc chờ đèn đỏ mãi chưa đổi màu, Yuichi cất tiếng hỏi từ ghế sau: “Chú à, sáng nay sẽ dỡ lớp bảo dưỡng bê tông đúng không ạ?”

“Chiều làm cũng được. Dỡ toàn bộ thì mất bao lâu?”

“Nếu để lại mặt trước thì chỉ cần một tiếng là xong...”

Tầm giờ này, làn xe phía đối diện chật cứng ô tô hướng về xưởng đóng tàu, xe nào xe nấy đều có những người đàn ông đang cố nén cái ngáp ngủ.

Đèn đỏ đổi màu, Norio nhấn chân ga. Cú nhấn ga mạnh khiến mấy hộp đồ nghề chật đặng sau kêu lèng xèng.

Hình như Yuichi vừa mở cửa sổ, mùi từ bờ biển ngay sát đó lập tức xộc vào xe.

“Hôm qua cháu làm gì vậy?”

Norio cất tiếng hỏi qua gương chiếu hậu, bất giác mặt Yuichi căng ra: “Sao chú hỏi vậy?”

Thực ra Norio không định hỏi về Yuichi, ông chỉ muốn hỏi về việc ông Katsuji gần đây lại phải tái nhập viện, nhưng thấy Yuichi phản ứng thái quá Norio cũng lái câu chuyện theo: “Á

không, chủ chỉ nghĩ chắc cháu lại lái xe đi chơi xa thôi ấy mà.”

“Hôm qua cháu chẳng đi đâu cả.” Yuichi lẩm bẩm trả lời.

“Cái xe đó một lít xăng chạy được bao nhiêu cây số vậy?”

Khuôn mặt khó chịu của Yuichi hiện lên qua gương chiếu hậu trước câu hỏi đối chủ đề của Norio.

“Chắc chẳng được mười cây số đâu đúng không?”

“Làm gì chạy được nhiều thế. Tùy theo đường đi nhưng chạy được bảy cây là tốt lắm rồi.”

Ăn nói cộc lốc, chỉ khi nói chuyện về ô tô, vẻ mặt Yuichi mới trở nên rạng rỡ.

Mới hơn 6 giờ nhưng dòng xe đi vào thành phố đã có dấu hiệu tắc nghẽn. Thế này mà đi muôn độ nửa tiếng thì sẽ phải chôn chân giữa đám ùn tắc trước khi vào đến nội thành.

Con đường này là đường quốc lộ ven biển duy nhất chạy dọc bán đảo Nagasaki theo hướng Bắc Nam, ở hướng ngược lại với nội thành, nếu đi xuôi xuống bán đảo sẽ trông thấy đảo Gunkan với dấu tích đổ nát ngoài khơi, sẽ có bãi tắm Takahama, Wakimisaki nhộn nhịp dân thành phố khi hè đến, cuối cùng là ngọn hải đăng xinh đẹp của đảo Kaba.

“À thế ông cháu sao rồi? Người lại không được khỏe à?”

Norio hỏi Yuichi ngồi ghế sau trong lúc đi vào nội thành bằng đường quốc lộ.

Không có câu trả lời nên Norio hỏi tiếp: “... Lại nhập viện sao?”

“Hôm nay làm xong cháu sẽ lấy xe đưa ông vào viện.”

Yuichi vừa nhìn ra cửa sổ vừa trả lời, giọng nói bị cuốn đi theo gió.

“Sao không nói sớm, nói sớm có phải chú đưa ông vào viện

trước rồi đến chỗ làm không.”

Có lẽ bà Fusae dặn Yuichi làm thế nhưng Norio cho rằng như vậy là khách sáo nên trách cứ.

“Bà bảo bệnh viện quen nên tối đến cũng được.”

Yuichi nói như phân trần cho bà Fusae.

Katsuji, ông của Yuichi, mắc bệnh tiểu đường nặng đã gần bảy năm nay. Có lẽ cũng một phần vì tuổi già nên dù đã bao lần vào viện nhưng sức khỏe ông vẫn không có dấu hiệu cải thiện, mỗi tháng đến thăm một lần, Norio lại thấy sắc mặt ấy đang dần chuyển sang màu đất.

“Cứ bảo là tại con gái nhưng nhờ có Yuichi ở nhà mà đỡ được bao nhiêu. Thế này mà không có Yuichi thì chỉ nguyên đưa đón ông nó đi thôi cũng chết dở.”

Đạo gần đây, mỗi lần gặp mặt Norio, bà Fusae lại than vãn như thế. Thực tế, Yuichi trẻ trung có lẽ có ích thật, chỉ có điều bà Fusae càng nói càng khiến ông nghĩ rằng cậu Yuichi trẻ trung và làm lì ấy đang bị bó buộc bởi đôi vợ chồng già. Và lại, trong xóm Yuichi sống có khá nhiều người già cô độc và các cặp vợ chồng cao tuổi, Yuichi có thể nói là thanh niên duy nhất, nghe đâu không chỉ đưa đón ông bà mình mà còn bị mấy ông bà già khác nhờ vả, dù bị nhờ Yuichi cũng chẳng phàn nàn lấy một tiếng, chỉ lẳng lặng lấy xe chở đi.

Norio không có con trai, ông coi Yuichi như con trai mình. Thế nên, tuy có phàn nàn việc Yuichi phải vay tiền mua xe xịn, nhưng giờ cứ nghĩ chiếc xe mát công mua ấy chỉ được dùng để đưa đón mấy ông bà già đi bệnh viện ông lại cảm thấy có chút xót xa.

Khác với bọn thanh niên khác, Yuichi không ngủ nướng mà làm việc rất chăm chỉ. Chỉ có điều, Norio không hiểu rốt cuộc

thằng bé này đang sống với niềm vui gì.

Ngày hôm ấy, như mọi lần Norio lần lượt đón ba công nhân bao gồm cả Yuichi rồi hướng về công trường trong nội thành Nagasaki, nơi công việc triển khai từ tháng trước.

Trừ Yuichi, cả Norio, Kurami lẫn Yoshioka ngồi trên xe đều đã ngót nghét sáu mươi, cùng với khói thuốc là tranh thủ hút trước khi đến chỗ làm, trong chuyến xe buổi sớm chỉ toàn những câu chuyện suồng sã đại loại “Chao ôi đau đầu gối thế này” hay “Chao ôi, bà nhà tôi ngáy điếc tai”.

Norio đã dành, cả Kurami và Yoshioka ngồi cùng xe đều biết Yuichi là gã trai lầm lì nên giờ hầu như chẳng bắt chuyện. Hồi Yuichi mới vào đội này họ cũng khá cưng chiều Yuichi, lúc thì rủ đi đua thuyền, khi lại dẫn đến quán rượu ở Ginza. Nhưng dẫn đi đua thuyền thì Yuichi chẳng buồn mua vé, dẫn đến quán rượu cũng chẳng hát karaoke lấy một bài, đến bây giờ thì cả hai đều chán, bảo: “Bọn trẻ thời nay có đi chơi cùng cũng chẳng thấy hào hứng gì sất.”

“Ôi, Yuichi! Sao thế hả? Mặt xanh lét rồi kia.”

Đột nhiên nghe tiếng của Kurami, Norio suýt nữa thì nhấn phanh. Đã sắp vào thành phố, từ khoảng trống giữa những kho hàng xếp dọc bờ biển, có thể nhìn thấy cảng biển đang tắm trong ánh bình minh.

Trước câu nói bất thành linh của Kurami, Norio vội nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy Yuichi, trầm lặng đến độ trong một lúc đã bị quên bằng mất sự hiện hữu, đang tì gương mặt cắt không còn giọt máu lên cửa kính xe.

“Cháu sao vậy? Người không khỏe à?”

Thấy Norio cất tiếng hỏi, ngồi sau Yuichi, Yoshioka vội nhào người toan mở cửa sổ: “Buồn nôn hả? Mở cửa sổ ra, mở ra!”

Yuichi yếu ớt xua xua bàn tay Yoshioka rồi khẽ trả lời: “Không, cháu không sao.”

Vì sắc mặt Yuichi quá xấu, Norio tạm cho xe dừng lại bên vệ đường. Chiếc xe tải đang phóng bạt gió phía sau bèn giả một tràng còi nào nê đoạn vượt lên trước, gió mạnh từ chiếc xe tải làm chiếc wagon lắc lư.

Xe vừa dừng, Yuichi lao như lăn ra ngoài, ấn bụng hai, ba lần rồi nôn xuống mặt đường. Tuy vậy, hình như chẳng có gì ộc ra từ dạ dày, chỉ có tiếng thở nặng nhọc là vẫn tiếp tục.

“Vẫn còn say từ hôm qua hả?”

Yoshioka thò mặt ra từ cửa sổ xe wagon cất tiếng sau lưng Yuichi. Yuichi, tay vẫn tì lên mặt đá lát vỉa hè, run rẩy gật đầu.

* * *

Dùng ngón tay khẽ vén tấm rèm cửa nhuộm ánh hoàng hôn, Tsuruta Koki lén nhìn xuống con đường bên dưới. Từ cửa sổ tầng mười hai có thể nhìn bao quát công viên Ohori. Dưới đường có hai chiếc wagon trắng, tay điều tra viên trẻ nầy còn ở trong căn phòng này đang leo lên một trong số đó.

Khi được bố mẹ mua cho căn hộ chung cư gần trường đại học này, Tsuruta không thích khung cảnh nhìn từ căn hộ. Bởi lẽ mỗi lần ngấm nhìn khung cảnh này cậu lại hiểu ra rằng mình chỉ là cậu ấm vô tích sự của một gia đình tiểu tư sản.

Chiếc đồng hồ điện tử cạnh giường đã chỉ 5 giờ 5 phút. Tay điều tra viên đập cửa ầm ầm lúc hơn 4 rưỡi, như vậy là Cậu đã trả lời câu hỏi của tay ấy hơn ba mươi phút đồng hồ trong tình trạng mới ngủ dậy.

Tsuruta ngồi xuống chiếc giường lộn xộn đoạn uống một hợp nước nguội trong chai.

Tsuruta đón tiếp rất lạnh nhạt cho đến khi hiểu ra tay điều tra viên đột nhiên xuất hiện ấy đang truy lùng Masuo Keigo. Cậu xem phim video đến sáng nên hết sức khó chịu khi bị gõ cửa dai dẳng, thái độ ấy chắc chắn thể hiện ra nét mặt. Khi tay điều tra viên trẻ, tuổi tác có vẻ không chênh nhiều so với cậu, chìa cuốn sổ tay ra và nói:

“Tôi có chút việc muốn hỏi anh,” Tsuruta đã nghĩ chắc lại xuất hiện kẻ biến thái nào đó ở công viên Ohori đây mà.

“Tôi nghe nói anh chơi thân với Masuo Keigo.”

Nghe tay điều tra viên trẻ nói vậy, trong một thoáng Tsuruta đã ngỡ Keigo lại sàm sỡ ai đó. Hoặc cưỡng hiếp một cô gái quen ở quán rượu chẳng hạn. Khuôn mặt Keigo hiện lên có vẻ hợp với từ “cưỡng hiếp” hơn là “sàm sỡ”.

Tay điều tra viên trẻ kể tóm tắt tình hình cho Tsuruta cuối cùng cũng đã tỉnh ngủ.

Đèo Mitsuse. Ishibashi Yoshino. Thi thể. Bóp cổ đến chết. Masuo Keigo. Mất tích.

Tsuruta rụng rời chân tay khi nghe chuyện. Keigo đã làm chuyện tà đình còn hơn cả cưỡng hiếp và đang bỏ trốn. Thấy Tsuruta bất giác như sắp khụy xuống sàn, tay điều tra viên nói: “Vẫn chưa có gì sáng tỏ cả. Chỉ là nếu anh biết anh ta đang ở đâu thì hãy nói cho chúng tôi.”

Gần đây có liên lạc gì từ Keigo không nhỉ?

Tsuruta vừa gõ gõ vào cái đầu còn đang mơ màng vừa cố nhớ lại. Tay điều tra viên cầm bút và sổ ghi chép đứng trước mặt im lặng chờ câu trả lời của cậu.

“À ừm...”

Tsuruta mở miệng như thể đang thăm dò sắc mặt của tay điều tra viên.

“À ừm, thế nào nhỉ, ba bốn ngày nay tôi không liên lạc được với hắn. À mà không, mọi người đều khoái vui rằng hắn bị mất tích nhưng tôi nghĩ chắc hắn đang đi du lịch đâu đó.”

Tsuruta nói một mạch đến đó rồi tiếp tục thăm dò sắc mặt tay điều tra viên.

“Ừm, có vẻ thế. Lần cuối cùng anh nói chuyện với anh ta là khi nào?”

Điều tra viên đáp, sắc mặt không hề thay đổi, gõ đầu bút bi cộp cộp lên cuốn sổ tay.

“Lần cuối cùng ạ? Chắc là tuần trước...”

Tsuruta lục lại trí nhớ. Cậu nhớ được cuộc nói chuyện điện thoại với Keigo nhưng không tài nào nhớ nổi đó là thứ mấy.

Sóng điện thoại khá yếu nên không nghe rõ tiếng. Tsuruta hỏi: “Mày đang ở đâu đấy?” thì Keigo cười đáp: “Tao đang ở trên núi.”

Chuyện không có gì quan trọng. Chắc chắn lúc đó Keigo muốn biết bài kiểm tra của nhóm nghiên cứu tuần sau mấy giờ bắt đầu. Hình như Tsuruta đã xem phim *The Boondock Saints* đêm trước đó. Cậu định kể cho Keigo chuyện ấy nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Tsuruta vội quay vào phòng, sau khi xác nhận lại hóa đơn thanh toán của cửa hàng băng đĩa, cậu báo với tay điều tra viên đứng ngoài cửa: “Là thứ Tư tuần trước.”

Cứ hễ Keigo đến nhà chơi là Tsuruta lại bắt hắn cùng xem bộ phim mà cậu yêu thích. Keigo chẳng có hứng thú gì với phim ảnh, cứ xem đến giữa chừng thì ngủ hoặc bỏ về mất. Tuy vậy hắn lại thích thú với ước mơ làm phim trong tương lai của Tsuruta, hai người trò chuyện rôm rả về ý tưởng đến lúc đó sẽ hợp tác làm phim.

Keigo hay rủ Tsuruta ra đường ban đêm lấy lý do nói chuyện làm phim. Song rủ ra ngoài rồi hẳn lại đi loanh quanh buông lờ tán tỉnh các cô gái trong quán và bỏ mặc chuyện làm phim. Một kẻ mà đàn ông nhìn cũng thấy hào hoa như Keigo luôn hấp dẫn phụ nữ ngay tức thì. Câu kéo xong hẳn sẽ quay trở lại chỗ Tsuruta và giới thiệu “Tên này năm sau sẽ làm phim đấy” đoạn khuấy động không khí bằng những câu chuyện nhằm nhí kiêu như “Em tham gia bộ phim đó cho anh nhé”. Chỉ có điều những cô gái mà Keigo câu kéo được bảo hoàn toàn không có chút hấp dẫn nào cũng chẳng ngoa. Tsuruta nhớ có lần hỏi Keigo, hẳn cười trả lời: “Với tao thì gái nghèo mới làm con cu cương lên được.”

Tsuruta nhớ đã từng nghe tới cái tên Ishibashi Yoshino được nói ra từ miệng tay điều tra viên trẻ.

Dĩ nhiên ban đầu khi nghe điều tra viên nói “Thi thể của một cô gái tên là Ishibashi Yoshino được phát hiện ở đèo Mitsuse”, Tsuruta nghĩ ngay đó là một cô gái không quen biết, nói đúng hơn là liên tưởng tới hình ảnh thi thể của một cô gái da trắng đã đông cứng trong bộ phim nào đó cậu từng xem, nhưng sau vài lần cái tên “Ishibashi Yoshino” được phát ra từ miệng tay điều tra viên, Tsuruta nhận ra rằng đó chính là tên của nhân viên tư vấn bảo hiểm mà Keigo tán tỉnh trong quán bar ném phi tiêu ở Tenjin hai tháng trước.

Đêm ấy Tsuruta cũng ở trong quán. Cậu không ném phi tiêu và cười đùa âm ỉ như mọi người mà ngồi trong góc quầy nói chuyện về phim của Éric Rohmer với anh chàng bartender.

Khi Ishibashi Yoshino cùng hai người bạn khác nói “Ký túc xá có giờ giới nghiêm” để từ chối lời rủ đi karaoke của nhóm Keigo và toan ra về thì cũng là lúc Tsuruta đang phản bác lại lời cậu bartender trẻ khi cậu này cả quyết phim *A Summer's Tale* của

Rohmer là hay nhất, Tsuruta đã nói: “Không, phim *Claire’s Knee* mới là hay nhất.”

Đuổi theo nhóm Yoshino ra đến quầy, Keigo đứng ngay sau Tsuruta rử rê một trong số ba cô: “Cho mình địa chỉ email đi. Lần tới đi ăn nhé.”

Tsuruta quay lại nhìn, thật tình mà nói cô gái ấy không bắt mắt cho lắm. Cô ả cho ngay địa chỉ email.

Ba cô ả bước lên cầu thang, Keigo sau khi tiễn họ ra về với câu chào hời hợt: “Bye bye. Hẹn gặp lại nhé!” bèn quay trở lại, hắn vừa gọi bia từ bartender vừa cho Tsuruta xem miếng lót cốc có ghi địa chỉ email của cô gái. Trên đó có tên Ishibashi Yoshino.

Sở dĩ Tsuruta nhớ là bởi nó chỉ khác đúng một chữ so với tên một sinh viên khóa dưới cùng nhóm nghiên cứu phim của cậu, Ishibashi Rino.

Tsuruta nói với Keigo bấy giờ đã nhận bia từ bartender: “Em Ishibashi khác mà tao biết dễ thương gấp mấy lần em này.”

Keigo dường như không bận tâm đến lời Tsuruta, hắn vừa nghịch miếng lót cốc bằng đầu ngón tay vừa cười bảo: “Nhưng tao lại thích mấy em như em vừa rồi. Trông có vẻ vẫn chưa rũ bỏ được vẻ chất phác đúng không? Cũng xách túi Vuitton và lạnh lùng như ai nhưng rõ là vẫn còn mùi của chị hai nhà quê. Hễ gặp em nào xách túi Vuitton, xỏ giày rẻ tiền đi trên đường làng là tao không thể nào chịu được, phải nhảy xổ ra luôn.”

Đạo mới quen Keigo ở đại học, bản thân Tsuruta cũng lấy làm khó hiểu về việc mình lại hợp một cách kỳ lạ với một kẻ mà cả tính cách lẫn sở thích đều hoàn toàn khác biệt. Cùng lớn lên trong gia đình khá giả, khác với những sinh viên khác, hai người có chút gì đó khá là ung dung tự tại. Giả sử Keigo là một ngôi sao ương ngạnh thì suy cho cùng bản thân cậu sẽ là đạo diễn phim

đầy chất nghệ sĩ duy nhất có thể thuần phục được hẳn.

Có một lần cậu đi ăn mì tại một quán ăn ven đường ở Nagahama cùng Keigo. Lúc đó hẳn vừa mua ô tô mới nên rảnh lúc nào là muốn lái xe đi chơi lúc đó.

Đang xì xụp bát mì trong quán ăn đông người, bỗng dừng hẳn hỏi: “Ông bà Tsuruta có phải kiểu người ngoại tình không?”

“Sao hỏi vậy?”

“À không, tao chỉ tò mò vậy thôi.”

Bố Tsuruta sở hữu khá nhiều tòa nhà cho thuê tập trung chủ yếu ở thành phố Fukuoka. Tất cả đều được thừa kế từ ông nội nên dù là con trai nhưng cậu cũng chẳng mấy tôn trọng bố mình, người chẳng biết làm gì với tiền bạc và thời gian.

“Chà, nói sao nhỉ, cũng chẳng phải tuyệt nhiên không ngoại tình..., nhưng chắc chỉ chơi bởi chút ít với mấy ả trong quán rượu thôi.” Tsuruta nói.

“Hừm.”

Dù tự mình đặt ra câu hỏi nhưng Keigo không tỏ vẻ mẫn mà cho lắm, hẳn chọc đôi đũa gỗ đã tách làm đôi vào bát mì vẫn còn khá nhiều.

“Ông bà mà thì sao?”

Tsuruta hỏi lại, Keigo liền nhổ toẹt miếng nước vừa hợp từ chiếc cốc nhựa cũ mềm, đáp: “Tao hả? Mà thấy đấy, nhà tao kinh doanh nhà trọ từ ngày xưa.”

“Nhà trọ thì sao?”

“Nhà trọ thì có giúp việc chứ còn gì.”

Keigo nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Lúc nhỏ tao đã nhìn không biết bao nhiêu lần. Cảnh ông già tao dẫn mấy ả giúp việc vào căn phòng phía sau ấy. Thế thì mà

biết sao rồi đúng không? Máy ả đó có ghét không à?... Đương nhiên là ghét rồi, cơ mà tao chẳng nhìn thấy thế.”

Lúc về, Keigo nói với chủ quán: “Cảm ơn vì bữa ăn, dở quá đi.”

Trong tích tắc, khách trong quán đều dừng đũa, không khí trở nên ngột ngạt. Thế nhưng Tsuruta lại thích điểm này ở Keigo. Thực chất quán ăn đó chỉ được cái chặt chém khách du lịch.

* * *

Yashima Norio vừa hút thuốc vừa nhìn lưng Yuichi - bấy giờ đang mài miết kì cọ vết bẩn trên ngón tay bằng nước tích trong thùng phuy đáy phẳng.

Chiếc thùng phuy được dùng lúc trộn bê tông, dù bên trong chứa nước sạch nhưng tay rửa xong khô đi bao giờ cũng để lại trên da những vết hoa văn nom như da rắn.

Đã quá 6 giờ chiều, cánh thợ hồ ở các tổ trong công trình lục tục chuẩn bị ra về. Máy chiếc máy công trình vừa nãy còn đi phá các bức tường ngoài giờ đã xếp hàng ngay ngắn một chỗ.

Tòa nhà trước kia vốn là bệnh viện phụ sản đã bước sang ngày phá dỡ thứ tư, hai phần ba diện tích đã bị đập phá không thương tiếc. Với những công trình lớn như thế này, công ty của Norio phải thuê đến thầu phụ. Công ty ông cũng có một máy công trình dài 15 mét nhưng để phá một tòa nhà ba tầng cốt thép thì một chiếc ấy chẳng thấm tháp vào đâu, chỉ còn cách thuê một công ty kinh doanh tháo dỡ lớn làm thầu phụ.

Norio nói với Yuichi lúc này bắt đầu lấy khăn bông vắt trên vai để lau đôi tay vừa rửa bằng nước trong thùng phuy: “Cháu cũng nên học lấy cái bằng lái máy công trình đi chứ” đoạn dụi điếu thuốc vừa hút vào chiếc gạt tàn.

Yuichi ngoài đầu lại rồi đáp lời Norio với vẻ không mấy hứng

thú “Dạ”, và lần này thì lấy khăn lau mặt sồn sột. Càng lau vết bẩn trên mặt càng trở nên bắt mắt.

“Tháng sau nghỉ khoảng một tuần cũng được, đi lấy bằng lái đấy nhé?”

Nghe Norio nói vậy, Yuichi vừa chu miệng vừa khẽ gật đầu chẳng rõ với ý muốn đi hay không. Thực lòng Norio đã chờ Yuichi đề cập đến chuyện này nhưng có chờ thế nào thì Yuichi cũng không tích cực hơn.

Norio hỏi Yuichi bây giờ đang bắt đầu cắt găng tay cao su vào túi cá nhân: “À thế trong người đã ổn chưa?” Sáng nay lúc ở trong xe mặt Yuichi đột nhiên biến sắc, suýt bị nôn nhưng đến công trường lại làm việc chăm chỉ như mọi khi. Có điều, Norio biết rằng Yuichi hầu như chẳng động đũa vào hộp cơm vẫn mang theo hằng ngày.

“Hôm nay về nhà là cháu đưa ông vào viện luôn đúng không?” Norio hỏi.

“Chắc là cháu ăn cơm trước đã.”

Trong cơn gió lạnh lẫn cả bụi đất, Yuichi ôm túi đứng dậy lấm bầm trả lời.

Norio như mọi lần lại chở Kurami, Yoshioka và Yuichi về bằng chiếc wagon.

Họ chạy xe trên quốc lộ, ngắm vịnh Nagasaki nhuộm đỏ ánh hoàng hôn, và như mọi khi, Kurami lại uống cốc shochu loại đóng sẵn.

“Về đến nhà mất có ba mươi phút thôi mà cũng không nhịn được sao?”

Norio nhăn mặt trước mùi rượu shochu bay trước mũi.

“Tôi đã nhịn cả tiếng đồng hồ từ trước khi hết giờ làm rồi, sao nhịn thêm ba mươi phút được chứ.”

Kurami cười như thể ngạc nhiên lắm, ông nhấp miệng uống chỗ shochu đang chực tràn khỏi cốc, bộ râu rậm lưỡi cạo ướt đầm bởi thứ chất lỏng trơn láng.

Dù cửa sổ xe đang mở nhưng mùi rượu shochu và mùi đất khô khốc vẫn quện vào nhau trong xe.

“À phải rồi, thấy bảo hôm qua có cô gái bị giết trên đèo Mitsuse ở Fukuoka đấy.”

Đang nhìn ra ngoài cửa sổ, Yoshioka nói như chợt nhớ ra.

“Hình như cô gái đó làm nghề tư vấn bảo hiểm, có con bị như vậy thì bố mẹ làm sao mà chịu nổi nhỉ.”

Kurami cũng có con gái tầm tuổi đó nói, đoạn liếm ngón tay dính rượu shochu. Yoshioka đang sống với bà vợ hờ nên xem ra không hiểu được cảm giác của cha mẹ người bị hại, ông lái câu chuyện sang hướng khác: “Ngày trước tôi lái xe tải cũng hay đi qua đèo Mitsuse lắm đấy.” Bản thân Yoshioka chưa bao giờ kể chi tiết nhưng nghe đâu người phụ nữ sống cùng ông đã mười năm trong khu nhà dành cho người thu nhập thấp của tỉnh vẫn chưa làm thủ tục ly hôn với người chồng trước.

“Yuichi này, cháu cũng hay lái xe đến đèo Mitsuse chơi lắm đúng không?”

Bị Yoshioka hỏi, Yuichi ngồi ghế sau cùng bèn rời ánh mắt từ ngoài cửa sổ vào trong xe. Hình ảnh ấy được phản chiếu qua gương chiếu hậu.

Làn xe phía đối diện hướng vào thành phố bắt đầu ách tắc. Xe của những người đàn ông làm việc cả ngày ở xưởng đóng thuyền đang nối hàng dài trên đường. Những khuôn mặt nhuộm ánh nắng chiều của họ có nét gì đó giống như mặt yêu nữ.

“Cháu hay lái xe đến đèo Mitsuse chơi lắm đúng không?”

Yoshioka hỏi lại khi không thấy Yuichi trả lời.

“Mitsuse... cháu không thích lắm. Chỗ đó đi ban đêm hãi lắm.”

Câu lẩm bẩm của Yuichi không hiểu sao đọng lại bên tai Norio đang cầm lái.

Lần lượt cho Kurami và Yoshioka xuống xe xong, Norio lái xe về nhà Yuichi.

Xe chạy từ đường quốc lộ vào một con ngõ hẹp đến mức bảng tên trước hiên nhà như chực chạm vào gương chiếu hậu, con ngõ ngoằn ngoèo vươn dài ra phía cảng cá. Trên cảng cá nhỏ sót lại sau khi đường bờ biển gần như bị chiếm hết do san lấp, chỉ còn vài con thuyền con đang thả neo. Phía trong vịnh rất yên ả nhờ có đê chắn sóng, duy chỉ có dây thừng cột thuyền cá, như sự nhắc nhở ra, thì thoảng lại dội tiếng kễ kệt ra xung quanh.

Xung quanh cảng có một vài nhà kho đã kéo cửa cuốn xuống. Thoạt trông cứ tưởng đó là kho hàng liên quan đến buôn bán cá nhưng thực chất bên trong cất loại thuyền đua gọi là thuyền rồng.

Thuyền rồng rất phổ biến ở khu vực này, hàng năm cứ đến mùa hè lại diễn ra giải đấu giữa các khu phố. Hình ảnh mười mấy nam thanh niên đồng loạt khua mái chèo trông vô cùng hoành tráng năm nào cũng thu hút đông đảo khách đến xem.

“Năm sau cũng tham gia đua thuyền tiếp chứ hả?”

Vô tình đưa mắt nhìn một kho chứa còn để mở nửa cửa cuốn, Norio cất tiếng hỏi Yuichi. Yuichi đã ôm đờ trước đầu gối sẵn sàng xuống xe.

“Tầm bao giờ thì luyện tập ấy nhỉ?”

Norio hỏi qua gương chiếu hậu, Yuichi đáp: “Thì cũng giống mọi khi mà.”

Khi Yuichi tham gia đua thuyền rồng lần đầu tiên hội cấp III, Norio giữ chức đội trưởng của khu phố.

Trong khi luyện tập, khác với đám thiếu niên mở miệng ra là câu nhàu than vãn, Yuichi rất đáng khen khi chỉ lẳng lẳng khua chèo, nhưng vì không biết chừng mực, Yuichi đã tập luyện đến trầy cả da ở lòng bàn tay, rốt cuộc đến hôm thi lại trở nên vô dụng.

Đã gần mười năm trôi qua và năm nào Yuichi cũng tham gia giải đua thuyền rồng. Khi được hỏi “Thích hả?” mặc dù luôn trả lời “Cũng không hẳn” nhưng năm nào cứ bắt đầu luyện tập là Yuichi lại có mặt tại nhà kho đầu tiên.

“Chú ghé vào một lát nhé.”

Dừng xe trước nhà Yuichi, Norio nói rồi tắt máy.

Yuichi lúc đó đã toan xuống xe, bèn liếc nhìn về phía Norio.

“Hôm nay mấy giờ cháu đưa ông đến viện?” Norio lại hỏi.

“Cháu ăn cơm đã rồi mới đi.” Yuichi lại lẩm bẩm trả lời, đoạn xuống xe.

Vừa bước vào cửa nhà theo sau Yuichi, Norio ngửi ngay thấy thứ mùi đặc trưng của nhà có người bị bệnh. Tuy có Yuichi sống chung nhưng đây vốn là nhà của đôi vợ chồng già nên đặt chân vào đã có cảm giác tựa hồ màu sắc đều trôi tuột hết khỏi tầm mắt. Đôi giày thể thao màu đỏ Yuichi vừa cởi ra dù bẩn nhưng là thứ màu sắc tươi tắn duy nhất.

“Dì ơi!”

Norio gọi vọng vào trong, ngạc nhiên vì Yuichi đi thẳng vào hành lang.

Norio cởi giày, ông nghe thấy giọng bà Fusae hỏi Yuichi: “Ồ, chú Norio đến hả? Lạ quá nhỉ.”

“Cháu nghe bảo chú chuẩn bị vào viện ạ?”

Norio cởi giày rồi bước lên hành lang, bà Fusae hình như từ

bếp chạy ra, vừa nói vừa lau tay ướt bằng chiếc khăn vắt trên cổ: “Hôm trước tưởng xuất viện được rồi giờ lại phải vào lại.”

“Vâng, Yuichi cũng nói vậy...”

Norio đi vào hành lang không hề khách khí, mở cánh cửa trượt căn phòng Katsuji đang nằm ngủ.

“Chú lại vào viện à? Ở nhà chẳng tốt hơn ở viện sao?”

Vừa mở cửa, Norio ngửi ngay thấy mùi nước tiểu thoang thoang. Ánh đèn đường rọi vào hòa lẫn với ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy trên nền chiếu cũ.

“Đến viện thì ông ấy bảo muốn về nhà, về nhà thì lại bảo ở viện thích hơn, thật chẳng biết phải làm sao nữa.”

Bà Fusae vừa nói vừa bật lại bóng đèn. Trong chăn vang lên tiếng ho khan đặc của Katsuji.

Norio ngồi xuống bên gối rồi lật mạnh tấm chăn lên.

Gương mặt lấm lem của Katsuji đang gối lên chiếc gối cứng.

“Chú à!”

Norio vừa gọi vừa áp lòng bàn tay lên trán Katsuji. Không hiểu có phải do tay Norio nóng hay không mà trong một thoáng ông thấy lạnh đến rùng mình.

“Yuichi đâu?”

Katsuji hỏi với giọng khan khan như lẫn đờm, hất tay Norio đang áp trên trán ra.

Vừa lúc có tiếng bước chân của Yuichi bước lên cầu thang, toàn bộ ngôi nhà bỗng rung lên.

“Cái gì cũng nhờ đến Yuichi thì đâu có được.”

Norio nói như nhắc cả bà Fusae đứng sau lưng chứ không riêng gì Katsuji đang nằm trên giường.

“Có phải cái gì cũng nhờ đâu mà.”

Dưới ánh đèn huỳnh quang, bà Fusae hậm hực.

“Biết là thế, nhưng Yuichi nó vẫn còn trẻ. Cứ bắt nó lo cho ông bà suốt thì làm sao nó lấy được vợ. “

Norio cố tình nói với giọng trêu đùa. Nhờ vậy mà nét giận dữ trên gương mặt bà Fusae cũng dịu đi phần nào.

“Nhưng nói thật là, nếu không có Yuichi thì dì chẳng thể nào đưa ông nó vào bồn tắm được.”

“Bởi vậy thuê người giúp việc có phải đỡ hơn không?”

“Chú nói đơn giản quá nhỉ, chú có biết là thuê người giúp việc tốn thế nào không?”

“Đắt lắm à?”

“Chú có biết bà Okazaki ở đằng kia...”

Bà Fusae nói đến đó thì ông Katsuji trong chần quất:

“Điếc tai quá!” rồi cất tiếng ho nặng nhọc.

“Cháu xin lỗi.”

Norio vỗ nhẹ vào chân đoạn đứng dậy, đẩy vai bà Fusae để ra khỏi phòng.

Một con cá cam có vẻ còn tươi đang nằm trên thớt trong bếp. Máu đen ngòm loang khắp cái thớt ướt. Đôi mắt hướng lên trần nhà và cái miệng hé mở của nó như thể đang hỏi điều gì.

“Đêm qua Yuichi về muộn đúng không ạ?”

Norio bất chợt hỏi sau lưng Fusae bấy giờ đang cầm con dao trên tay. Ông hỏi vì nhớ ra sáng nay trên đường đến công trình Yuichi đột nhiên tái mét mặt, phải lao khỏi xe để nôn đến là khổ.

“Dì có biết đâu. Nó ra ngoài à?”

“Hiếm khi cháu thấy nó say đến hôm sau như vậy đấy.”

“Say đến hôm sau? Yuichi ấy hả?”

“Sáng nay mặt nó xanh lét...”

“Ôi giờ, nó uống ở đâu không biết, nó đi bằng ô tô cơ mà.”

Fusae cắt khúc con cá cam với đường dao điêu luyện. Con dao nghiền xương cá kêu răng rắc.

“Chú mang một con cá cam về cho Michiyo nhé. Sáng nay ông Morishita bên hợp tác xã ngư nghiệp cho nhưng nhà này chỉ có mình Yuichi ăn.”

Bà Fusae tay vẫn cầm dao ngoảnh mặt lại rồi trở xuống gầm bàn. Một giọt nước từ con dao ướt nhỏ xuống sàn nhà đen bóng.

Norio ngó xuống gầm bàn, trong chiếc thùng xốp gắn sục khí có một con cá cam.

Norio mang con cá xin từ Fusae cùng thùng xốp ra thềm cửa rồi lên tầng hai bằng cầu thang bên cạnh. Cửa phòng Yuichi nằm ngay lối lên.

Ngại gõ cửa nên Norio vừa cất tiếng gọi “Này” vừa tự ý mở ra.

Có vẻ đang chuẩn bị đi tắm, Yuichi mặc độc chiếc quần đùi trên người đang đứng như sắp va vào cánh cửa vừa mở.

“Cháu đi tắm bây giờ hả?”

Norio vừa hỏi vừa nhìn nửa thân trên trông như thể lấy lớp da mỏng dán vào cơ bắp của Yuichi.

“... Cháu đi tắm, ăn cơm rồi đến bệnh viện.” Yuichi gạt đầu rồi bước ra khỏi phòng. Norio né người cho Yuichi đi qua. Norio định xuống cùng luôn, bỗng ông nhìn thấy tờ quảng cáo để “Bằng lái cần cầu” nằm dưới sàn nhà. “Ồ này, thế là cháu cũng có ý định lấy bằng đấy chứ.”

Không có câu trả lời, tiếng bước chân đi xuống cầu thang vang lên.

Theo phản xạ, Norio bước vào trong phòng và nhặt tờ quảng

cáo dưới sàn lên. Tiếng bước chân xuống cầu thang của Yuichi lúc này đã xa dần đến hành lang.

Norio ngồi xuống chiếc đệm đã rách và nhìn quanh căn phòng. Vài tấm poster về xe hơi được dán bằng băng dính trên bức tường đất cũ kỹ đã ố vàng, dưới sàn nhà cũng có mấy cuốn tạp chí liên quan đến xe hơi vứt bừa bãi.

Thành thật mà nói thì căn phòng chẳng còn gì ngoài mấy thứ đó. Chẳng có poster gái trẻ, cũng chẳng có tivi lẫn đài cát xét.

Có lần bà Fusae bảo: “Phòng của Yuichi là trong xe của nó chứ không phải ở đây”, giờ nhìn căn phòng này ông mới hiểu bà Fusae nói cũng chẳng ngoa.

Ném đi tờ quảng cáo vừa nãy định lật ra xem, Norio đưa tay với lấy phong bì tiền lương được đặt trên chiếc bàn thấp. Phong bì này chính tay ông đưa tuần trước nhưng lúc ông cầm lên thì bên trong chẳng còn xu nào.

Bên cạnh phong bì là hóa đơn của trạm xăng. Ông không định nhìn nhưng cứ thế cầm lên, bên dưới khoản tiền ghi 5.990 yên là địa danh Saga Yamato.

“Hôm qua à?”

Norio đọc ra miệng ngày tháng trên hóa đơn. Nói xong ông nghiêng đầu: “Thế mà nó bảo ‘Hôm qua cháu chẳng đi đâu’.”

* * *

Fusae làm rơi đầu con cá cam từ mặt thớt. Một tiếng “bóp” nặng trĩch vọng vào thành bồn rửa, đầu con cá với cái miệng hơi há chìa về phía bà đã trôi tuột xuống miệng cống thoát nước.

Quay đầu lại khi nghe thấy tiếng bước chân đi lại từ hành lang, bà Fusae thấy Yuichi mặc quần đùi, đang cầm một miếng

chả cá trên bàn và đi vào nhà tắm.

“Chú Norio về rồi đấy nhỉ?”

Fusae hỏi sau lưng Yuichi.

Vừa nhai rau rầu miếng chả cá vừa ngoái đầu lại, Yuichi không nói mà chỉ tay lên phòng mình.

“Ở trên phòng cháu làm gì vậy?”

“Chà.”

Yuichi nghiêng đầu, đoạn mở cửa phòng tắm. Cánh cửa kính khung gỗ oằn lại hết như một tấm tôn mỏng, phát ra tiếng động lớn.

Vì không có phòng thay đồ nên Yuichi tụt quần đùi ngay trước cửa rồi run rẩy chạy vào phòng tắm. Cặp lông trắng lướt nhanh như ảo ảnh.

Cánh cửa bị đóng lại lần nữa, phát ra âm thanh uỳnh uỳnh như sắp vỡ.

Fusae cầm lại con dao và bắt đầu cắt khúc con cá cam.

Fusae nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang và giọng Norio “Dì ơi, cháu về đây” lúc bà đang hòa miso trong nồi. Fusae không dừng tay, chỉ đáp: “Ừ, hôm nào lại tới nhé.”

Thềm cửa xập xệ phát ra tiếng cọt kẹt, cánh cửa đóng vào khiến toàn bộ ngôi nhà rít lên ken két. Khi tiếng chân xa dần của Norio tắt hẳn, trong một thoáng chỉ còn lại tiếng xoong nồi trong bếp.

Im ắng quá, Fusae nghĩ bụng. Có Katsuji dù gần như nằm liệt giường, có cả bà dù đã nhiều tuổi. Hơn thế còn có Yuichi trẻ trung đang tắm ngay gần đó, ấy vậy mà ngôi nhà vẫn im ắng đến đáng sợ.

Vừa hít hà mùi thơm của canh miso, Fusae vừa cất tiếng hỏi

Yuichi đang trong phòng tắm.

“Thấy bảo sáng nay cháu vẫn say rượu phỏng?” Fusae hỏi, thay cho lời đáp là tiếng nước chảy róc rách từ vòi nước nóng.

“Cháu uống ở đâu thế?”

Không có câu trả lời, chỉ có tiếng giội nước nóng đáp lại.

“Lái xe mà uống như vậy thì nguy hiểm quá.”

Fusae không còn chờ câu trả lời nữa.

Bà tắt lửa nồi canh sôi sấp trào rồi nhúng cái thớt dính máu cá vào nước.

Bà bày sashimi cá cam ra đĩa rồi đặt lên bàn cùng chả cá đã rán sẵn từ chiều để Yuichi tắm xong có thể ăn luôn. Bà mở nồi cơm điện ra, gạo đã nở bung hạt, tỏa làn khói mỏng ra khắp căn bếp lạnh lẽo.

Trước khi Katsuji bị bệnh phải nằm một chỗ, ngày nào Fusae cũng nấu ba đấu gạo cho bữa sáng và năm đấu cho bữa chiều. Thậm chí đôi lúc bà có cảm giác mình đã vo gạo suốt mười lăm năm để lấp đầy bao tử của hai người đàn ông.

Từ hồi nhỏ Yuichi đã hay ăn cơm. Thằng bé thích ăn cơm vừa chín tới đến mức chỉ cần cho một lát củ cải muối là có thể ăn hết veo một bát cơm.

Ăn đâu vào hết chiều cao đến đấy. Đến độ từ dạo Yuichi vào cấp II, cảm giác như thể mỗi sáng chiều cao lại tăng thêm một chút.

Fusae chứng kiến vóc dáng cậu thiếu niên giờ đã là người đàn ông trưởng thành nhờ đồ ăn bà nấu với vẻ ngạc nhiên xen lẫn trầm trồ.

Có lẽ một phần do ông trời không cho bà đứa con trai nên khi nuôi nấng đứa cháu trai này bà cảm nhận được một thứ giống

như bản năng phụ nữ, điều mà bà không được trải nghiệm khi có những cô con gái.

Đương nhiên ban đầu bà cũng có phần giữ kẽ với mẹ ruột của thằng bé, tức Yoriko con gái thứ hai của bà. Thế nhưng từ khi Yoriko bỏ lại Yuichi bấy giờ mới đang học cấp I và biệt tích cùng gã đàn ông khác, bà một mặt than vãn sự thiếu chung thủy của con gái nhưng một mặt lại đầy quyết tâm tự mình sẽ nuôi dạy Yuichi. Đó là lúc Fusae sắp bước sang tuổi năm mươi.

Khi được Yoriko dẫn đến ngôi nhà này, có thể thấy Yuichi dường như đã không tin vào mẹ mình nữa. Miệng vẫn nũng nịu gọi “Mẹ, mẹ” nhưng ánh mắt đã không còn nhìn vào Yoriko.

Đạo ấy, có lần Fusae giấu Yoriko dăm dúi cho Yuichi xem tấm ảnh ngày xưa rồi hỏi nửa đùa nửa thật: “Bà đẹp hơn mẹ đúng không?”

Dù Fusae chỉ định đùa nhưng khi lấy cuốn album ảnh cưới đầy bụi từ trong tủ tường ra, tự bà cũng nhận thấy mình hơi căng thẳng.

Yuichí nhìn bức ảnh được chia ra trước mắt, im lặng một lúc.

Và trong lúc nhìn xuống cái gáy nhỏ ấy, bà đột nhiên nhận ra mình đang làm một chuyện thật vớ vẩn.

Fusae bất giác gập cuốn album lại, mặt đỏ lựng chẳng hợp với lứa tuổi: “Bà thì đẹp thế nào được nhỉ, ôi, xấu hổ, xấu hổ quá.”

Ngồi cạnh Katsuji đang nằm ngủ, Fusae nhét đồ lót và đồ rửa mặt vào chiếc túi chuyên dùng để đi viện. Đó là chiếc túi giả da bà mua hôm ông nhập viện lần đầu tiên, bấy giờ bà chọn đồ rẻ tiền vì nghĩ chẳng nào cũng chỉ dùng một lần, nhưng đến giờ nó đã bắt đầu tuột cả chỉ sau bao lần hết ra lại vào viện.

“Trà với gia vị rắc cơm mai tôi sẽ đem vào.”

Fusae nói với Katsuji đang nuốt nước bọt thành tiếng như thế

khát nước.

“Yuichi đã ăn cơm xong chưa?”

Katsuji phải mất một lúc mới trở được mình, ông đi như bò ra khỏi chạn lần tới gần khay cơm tối Fusae đem vào.

“Ông có ăn sashimi thì để tôi mang vào.”

Thấy Katsuji thở dài trước bữa cơm chỉ có rau củ hầm và cháo, Fusae cuống quýt hỏi.

“Tôi không cần sashimi. Cái chính là bà phải đưa mấy cô y tá trong viện một ít đi”

Katsuji cầm đũa với bàn tay run run.

“Đưa cái gì?”

“Tiền chứ còn gì nữa.”

“Tiền? Ông lại nói gì thế không biết, giờ này có y tá nào mà nhận thứ đó chứ.”

Như mọi lần Fusae lại từ chối thẳng thừng, điểm xấu này của Katsuji, mà đúng hơn là của đàn ông khiến bà ghét vô cùng. Muốn giữ thể diện cũng chẳng sao, chỉ có điều họ cứ nghĩ tiền cho việc đó rơi từ trên trời xuống không bằng.

“Thời buổi này nhận tiền thì dịch vụ cũng có làm tốt hơn đâu. Họ làm công việc cao quý như vậy mà nhận tiền thì thế nào cũng nghĩ mình bị lôi ra làm trò cười đấy.”

Fusae nói đến đó đoạn đứng dậy kêu “Ấy dà”. Đạo gần đây hề không cẩn thận lúc đứng lên là đầu gối bà lại bị đau.

Fusae đứng nhìn Katsuji đang còng lưng húp cháo. Giọng nói của bà Okazaki vừa mất chồng năm kia bỗng tái hiện qua tấm lưng đó.

“Cứ hai tháng một lần tôi lại được chuyển khoản tiền lương hưu, mỗi lần như thế tôi đều nghĩ 'Ôi, ông ấy đã mất thật rồi'.”

Ban đầu khi nghe câu nói ấy Fusae nghĩ có lẽ người già cũng có cách yêu chồng của người già. Nhưng nhìn Katsuji bệnh tật, và ngày một ốm yếu, bà nhận ra câu nói ấy mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Rằng nếu một trong hai người mất đi thì phí sinh hoạt cũng sẽ giảm đi một nửa.

Yuichi tắm xong ngồi xếp bằng trên ghế ăn cơm. Chắc là đói bụng lắm nên Yuichi chẳng thêm chút canh miso, chỉ một lát sashimi cá cam đã và lấy và để hai, ba miếng cơm.

“Có canh miso củ cải đấy.”

Fusae vừa nói vừa múc miso vào cái bát trước đó vẫn đang đặt úp.

Canh đưa ra, Yuichi bèn với tay đón lấy ngay, húp xì xụp ngon lành dù đang nóng.

“Hay bà cũng nên đi cùng nhỉ.”

Fusae ngồi xuống ghế rồi hỏi Yuichi đang bị dính một hạt cơm trên cằm.

“Bà không cần đi đâu. Cháu chỉ cần đưa ông đến phòng y tá trên tầng năm là được đúng không?”

Yuichi khuấy tan mù tạt vào nước tương sashimi ngọt chỉ có ở Kyushu.

“Bà có buổi họp mặt ở nhà văn hóa gần đó từ 7 giờ. À, là buổi thuyết trình về thực phẩm chức năng đó... không không, bà không định mua đâu. Nếu chỉ đến nghe thôi thì không mất tiền mà.”

Fusae rót nước nóng từ phích vào ấm trà. Có vẻ nước không còn nhiều, sau hai ba lần ấn bên trong phát ra tiếng “tọtọt” khó chịu.

Ấy là lúc bà toan đứng dậy lấy thêm nước. Vừa xong còn đưa

sashimi và chả cá rán vào miệng ăn ngon lành, bất thành linh Yuichi “Ồ” lên một tiếng rồi lấy tay bịt miệng.

“Cháu sao vậy?”

Fusae lật đật đi vòng ra sau lưng Yuichi đoạn vỗ mạnh vào tấm lưng to bản ấy.

Bà nghĩ chắc là bị nghẹn gì đó trong cổ họng nhưng Yuichi lại đúng bật dậy như xô vào người Fusae rồi vẫn lấy tay che miệng, chạy xộc vào nhà vệ sinh.

Fusae kinh ngạc, đứng như trời trồng.

Ngay tức thì bà nghe thấy tiếng nôn từ trong nhà vệ sinh. Fusae vội ngửi sashimi và chả cá rán trên bàn nhưng dĩ nhiên không thấy có mùi ôi.

Sau một hồi vật vã nôn mửa, Yuichi mặt xanh lét đi ra.

“Cháu làm sao vậy hả?”

Fusae toan ngó nhìn mặt Yuichi, Yuichi hích vào vai bà, nói dối lộ liễu: “Có làm sao đâu... Cháu nghẹn tí thôi.”

“Nghẹn ấy à, cháu...”

Fusae nhặt đôi đũa rơi dưới sàn. Trước mắt bà là chân Yuichi. Vừa tắm xong cũng chẳng đến nỗi lạnh nhưng đôi chân đó đang run rẩy.

Yuichi chở Katsuji, người vừa ra khỏi giường thay quần áo vừa phàn nàn đủ thứ vào viện. Chẳng có chuyện không thể đi bộ ra đến bãi đậu xe cách có năm mươi mét, ấy vậy mà Katsuji vẫn sai “Mang xe vào trước cửa đi”, và Yuichi dù tỏ vẻ khó chịu vẫn ngoan ngoãn đi lấy xe.

Katsuji cau có ngồi vào ghế phụ đã được Yuichi chỉnh lại vị trí sau khi quăng túi vào ghế phía sau. Fusae nói với Yuichi bấy giờ đang đi vòng trở về ghế lái: “Nếu không có cô y tá trưởng ở đó thì

có cô phụ trách tên là Imamura đấy nhé.”

Chiếc ô tô trắng của Yuichi thật chẳng hợp với con ngõ tối tăm có dây nhà cũ kỹ chút nào. Ánh sáng li ti nhấp nháy trong xe không biết là của máy stereo hay của đài, trông y như đàn đom đóm trái mùa.

Fusae đóng cửa xe bên phía ghế phụ, chiếc xe lập tức lăn bánh. Tiếng sóng đằng xa vừa nãy còn nghe thấy trong phút chốc đã chìm ngấm trước tiếng động cơ xe.

Nhìn theo chiếc xe đi ra khỏi ngõ, Fusae liền quay lại bếp dọn dẹp. Dọn dẹp xong, bà đi tắt đèn các phòng đoạn xỏ đôi dép cói tới nhà văn hóa.

Gió lạnh nhưng biển lặng. Ánh trăng rọi vào những thuyền cá đang nổi đuôi nhau trong cảng, hàng dây điện trên đầu thi thoảng bị gió đùa giỡn lại phát ra tiếng động.

Bên vách đá cạnh cảng có cột đèn đứng chơ vơ, quả nhiên Fusae trông thấy bóng dáng bà Okazaki đang đi đến nhà văn hóa, bà vội rảo bước.

Cái dáng đặng sau của bà lão đang thong dong đi bộ bên cạnh vách đá của cảng cá nhỏ dưới ánh trăng trông vừa ghê rợn vừa buồn cười.

“Bà à, giờ bà cũng đi đấy à?”

Fusae đi tới bên cạnh và hỏi, bà Okazaki đang đẩy chiếc xe nhỏ dùng khi đi chợ thay cho gậy chống nghe tiếng gọi bèn dừng chân lại rồi ngẩng mặt lên: “Ồ, bà Fusae đấy à?”

“Bà đã uống liều thuốc bắc được cho hôm trước chưa?” Fusae hỏi.

Bà Okazaki bước đi chậm chậm rồi trả lời: “Đúng là tôi thấy khỏe hơn chút đấy.”

“Thật đấy nhỉ? Tôi cũng bán tin bán nghi uống thử, uống xong

sáng hôm sau thấy người khỏe hẳn ra.”

Khoảng một tháng trước, một công ty dược phẩm đã tổ chức buổi hội thảo sức khỏe ở nhà văn hóa nhỏ của thị trấn. Nghe đầu trụ sở chính của công ty nằm ở Tokyo.

Bị bà hội trưởng hội phụ nữ rủ rê nên Fusae lần nào cũng tham gia dù không hẳn có hứng thú.

Đi bên cạnh vách đá, làn gió lạnh thổi từ biển làm các khớp xương đau nhức. Mùi thủy triều chỉ có ở cảng cá hòa với gió lạnh khiến cánh mũi đang dần mất đi cảm giác của bà nhột nhột.

Fusae cố tình đi bên phía biển để bà Okazaki đang đẩy xe ít nhiều tránh được cơn gió lạnh.

“À phải rồi, lần tới tôi lại nhờ Yuichi chở gạo được không... Lúc nào bà mua thì tiện cho tôi nhờ cũng được.”

Bà Okazaki nói khi đi đến đoạn đường có thể nhìn thấy nhà văn hóa.

“Ồ, bà báo sớm có tốt không, hôm trước tôi vừa nhờ cháu nó xong.”

Fusae đẩy lưng bà Okazaki đi vào ngõ dẫn đến nhà văn hóa.

“Thực ra tôi nhờ bên cửa hàng Daimaru chở đến tận nhà cũng được, nhưng mà mười cân gạo đã hơn 4.000 yên rồi lại mất 300 yên phí vận chuyển nữa.”

“Tôi chẳng bao giờ mua ở mấy cửa hàng Daimaru gì đó đâu. Mười cân mà những 4.000 yên cơ à? Nhờ cháu nó đi xe ra cái cửa hàng bán rẻ ở đằng kia thì mua rẻ được một nửa ấy.”

Fusae nắm lấy tay bà Okazaki lúc này đang nhắc chân bước lên cầu thang bằng đá. Bà Okazaki nắm chặt cổ tay Fusae bước lên cầu thang.

“Cái đấy tôi cũng biết. Nhưng nhà tôi không như nhà bà

Fusae, chẳng có ai lái ô tô đi mua gạo cho.”

“Bà đừng nói khách sáo thế chứ. Có mỗi việc đó thì lúc nào bà nhờ chẳng được. Đẳng nào nhà tôi cũng sai Yuichi đi mua mà. Tiện một công chứ có đáng gì đâu.”

Nhà văn hóa có cái cổng chẳng khác gì cổng đèn xuất hiện ở cuối bậc thang đá ngắn. Dưới ánh đèn huỳnh quang hắt ra từ bên trong, có thể trông thấy bóng người đang nhìn xuống dưới.

“Bà vẫn còn gạo đấy chứ?” Fusae hỏi. Bà Okazaki đang bước lên bậc thang cuối cùng, thì thào với vẻ lo lắng: “ Vẫn còn ăn được bốn, năm ngày nữa.”

“Để mai tôi bảo Yuichi đi cũng được.”

Một giọng nói từ phía trong nhà văn hóa vọng ra cùng lúc với lời của Fusae: “Bà Okazaki và bạn phải không? Quý hóa quá.”

Bóng người đang nhìn xuống dưới là tiến sĩ y khoa Tsutsumishita, giảng viên của buổi hội thảo sức khỏe, người đàn ông hơi đậm người vừa chạy xuống vừa nói.

“Các bà đã uống thử thang thuốc bắc hôm trước chưa?”

Nghe Tsutsumishita hỏi vậy, bà Okazaki cố đứng thẳng lên rồi quay sang với gương mặt rạng rỡ.

Tsutsumishita hối hai bà vào bên trong nhà văn hóa, hàng xóm xung quanh đã tụ tập cả ở trong, người nào người nấy tự xếp đệm ngồi và vui vẻ trò chuyện.

Fusae mang đến hai cái đệm ngồi, một cái cho bà Okazaki, bà ngồi xuống bên cạnh Sanae hiện đang là chủ tịch hội phụ nữ rồi mau mắn lắng nghe bà Sanae và bà Okazaki trao đổi cảm tưởng rằng nhờ uống thuốc bắc được cho hôm trước mà lúc ngủ chân không còn bị lạnh.

Liền sau đó Tsutsumishita rót trà nóng vào cốc giấy cho bà. Fusae xin lỗi đoạn đưa tay đón lấy cốc giấy đặt trên khay: “Ôi ôi,

xin lỗi đã làm phiền anh.”

“Cô ơi, cháu không nói dối đúng không? Uống cái đó vào thì kể cả lúc tắm xong cũng nóng rục lên ấy nhỉ?”

Tsutsumishita vừa xoa vai bà Okazaki vừa ngồi xuống bên cạnh.

“Đúng là nóng rục lên ấy. Lúc được cho tôi cứ tưởng là bị lừa.”

Nghe bà Okazaki nói to như vậy, tiếng cười vang lên khắp căn phòng: “Đâu có, thật đấy chứ.”

“Cháu chẳng mất công lê cái chân ngắn cũn này đến đây chỉ để lừa các cô đâu.”

Tsutsumishita vẫn ngồi nguyên đó, duỗi cặp chân ngắn rồi giậm bình bịch, mọi người cười rộ lên trước hành động của gã.

Tsutsumishita, tiến sĩ y học trung niên này chính là người nói về việc quản lý sức khỏe sau tuổi sáu mươi tại các buổi hội thảo sức khỏe tổ chức ở nhà văn hóa từ khoảng một tháng trước.

Ban đầu khi bị chủ tịch hội phụ nữ rủ rê, Fusae luôn tỏ vẻ miễn cưỡng nhưng rồi bà nhận ra những câu chuyện của Tsutsumishita khi thuyết trình rất thú vị vì pha lẫn bông đùa, còn lấy điểm yếu của bản thân ra để chọc cười, đến mức hôm nay bà đã mong ngóng suốt từ trưa.

“Chà, chúng ta bắt đầu thôi nhỉ.”

Tsutsumishita đứng dậy đoạn nói với các ông già bà cả của thị trấn đang ngồi rải rác trong căn phòng lớn. Trong số đó có cả những ông mặt đỏ lựng như thể đã uống rượu trước đó. “Hôm nay cháu sẽ nói chuyện về chủ đề tuần hoàn máu.” Giọng nói sang sảng của Tsutsumishita vang khắp phòng. Gương mặt mọi người khi dõi theo Tsutsumishita bước lên cái bục nhỏ bắt đầu rạng rỡ hết như đang chờ nghệ sĩ tấu hài bước lên bục diễn. Lá cờ to Đại Ngưu^[9] gần đây chỉ còn dùng trong đại hội đua thuyền

ròng được treo bên cạnh bục thuyết trình.

* * *

Có một bầu không khí đặc trưng của bệnh viện về đêm. Không chỉ là nặng nề, u buồn. Dĩ nhiên cũng không phải tươi sáng, vui vẻ.

Đêm ấy Kaneko Miho ngồi xuống chiếc ghế dài trong phòng chờ đoạn mở cuốn tạp chí lấy từ phòng bệnh.

Chưa đến 8 giờ nhưng ánh điện ở quầy tiếp tân trong sảnh chờ đã tắt, những chiếc ghế dài cũ kỹ xếp hàng dưới ánh đèn huỳnh quang tối mờ.

Sảnh chờ hẹp đến mức khó có thể nghĩ rằng ban ngày có đến hơn trăm người ngồi ở đây chờ đến lượt khám.

Không còn một bóng người, sảnh chờ ban đêm chỉ còn lại hàng ghế cũ và những mũi tên chỉ dẫn đến các khu bệnh xá được vẽ bằng sơn màu trên sàn.

Mũi tên màu hồng chỉ đến Khoa phụ sản. Mũi tên màu vàng chỉ đến Khoa nhi. Mũi tên màu xanh da trời chỉ đến Khoa ngoại thần kinh.

Dưới ánh đèn huỳnh quang tối mờ, chỉ có những mũi tên màu sắc là trông sặc sỡ. Chỉ có những mũi tên màu sắc là trông lạc lõng.

Thi thoảng cũng có một vài bệnh nhân tạt ngang qua đây để ra ngoài hút thuốc. Vì đến 9 giờ cửa chính ở đây sẽ bị khóa nên không thể ra chỗ hút thuốc. Có người chống cây truyền dịch đi ra, có người cầm trên tay túi đựng nước tiểu, kẻ chống nạng, người ngồi xe lăn, mỗi người đều ra ngoài để hút điếu cuối cùng trong ngày. Một người đàn ông trung niên và một thanh niên có vẻ như nằm chung phòng vừa đi vừa nói chuyện về bóng chày,

Một người phụ nữ ngồi xe lăn vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với chồng.

Mỗi người đều mang theo căn bệnh và thương tật riêng ra nơi hút thuốc ngoài trời gió lạnh.

Cô đưa mắt nhìn vào góc sảnh chờ, một chiếc xe nôi được đặt trước ti vi màn hình lớn vẫn bật suốt ngày đêm nay bà lão nhuộm tóc đỏ lại ngồi chơ vơ ở đó. Bà chẳng làm gì nhưng thi thoảng như chợt nhớ ra, bà đứng đưa chiếc xe nôi rồi dịu dàng bắt chuyện với bé trai trong xe: “Sao cơ? Con làm sao à?”

Trong chiếc xe nôi là bé trai bị bại liệt. Người bé hơi to quá, để ngồi được vào xe thì đôi chân và cẳng tay cong queo phải thò ra khỏi chiếc xe nôi dính diêm vãi.

Đêm nào cũng vậy, cứ đến giờ này là bà lão lại tới đây, bắt chuyện với bé trai chẳng bao giờ đáp lại, xoa xoa cơ thể đau yếu, mềm oặt của bé. Miho nghĩ bụng chắc trong phòng bệnh chỉ toàn các bà mẹ trẻ. Cô không biết sự tình ra sao nhưng có lẽ vì không thấy thoải mái trong phòng bệnh với toàn các bà mẹ trẻ nên bà lão nhuộm tóc đỏ đêm nào cũng đưa bé trai tới đây.

Miho vừa lật cuốn tạp chí vừa lắng tai nghe giọng nói của những bệnh nhân ra ngoài hút thuốc hay tiếng bà lão nựng bé trai nằm trong xe nôi.

Đó là cuốn tạp chí phụ nữ ra từ hai tháng trước để trong phòng giải trí của bệnh viện nhưng cô vẫn cẩn thận đọc từng trang, bắt đầu từ trang ảnh bán kèm thông báo về lễ cưới của một nghệ sĩ kịch kabuki với một nữ diễn viên.

Lúc Miho lật được một phần ba số trang tạp chí thì cô y tá phụ trách hút hải từ thang máy đi ra, cất tiếng chào: “Ồ, chị Kaneko đấy à?” Miho khẽ gật đầu đáp lại.

Cô y tá tiến lại gần, ngó vào cuốn tạp chí đoạn nhãn mặt: “Ồ

trong phòng chắc không thông thả đọc được tạp chí đâu nhỉ?”

“À không, không phải như vậy đâu. Chỉ là suốt ngày ở trong phòng người đâm ra rầu rĩ...”

“Sáng nay chị nghe chuyện từ bác sĩ Moroi rồi đúng không?”

“Vâng. Bác sĩ bảo rằng nếu kết quả xét nghiệm ngày mai tốt thì thứ Năm có thể ra viện được.”

“Tốt quá rồi. So với hồi vào viện giờ trông như thành người khác ấy nhỉ.”

Khoảng hai tuần trước cô sốt cao liền ba ngày. Bị sốt nhưng cô không thể nghỉ làm ở cửa hàng mới khai trương nên cứ tiếp tục đi làm dù biết là quá sức. Lúc cô đột nhiên hoa mắt và ngất xỉu, may sao có một khách quen ở đó đã gọi ngay xe cấp cứu.

Kết quả kiểm tra được chẩn đoán là làm việc quá sức. Họ cũng nói rằng cô đang chớm mắc bệnh viêm phổi. Dù chỉ là một quán ăn nhỏ nhưng xem ra cô cũng phải cố gắng rất nhiều.

Vất vả mãi mới mở được cửa hàng, được vồn vện hai tháng lại phải nghỉ. Miho tự thấy mình thật kém may mắn.

Cô y tá đi khỏi, lần này cô bắt chuyện với bà lão trong góc sảnh chờ.

“Nhất Mamoru-kun đấy nhé, lúc nào cũng được ở cạnh bà.”

Giọng cô y tá dịu dàng bắt chuyện với bé trai trong xe nôi vọng khắp sảnh chờ ban đêm yên tĩnh. Như thể đáp lại lời cô, mô tơ của máy bán hàng tự động gần đó phát tiếng kêu “u u”.

Miho gấp cuốn tạp chí rồi đứng dậy toan trở về phòng. Đúng lúc đó cửa tự động mở ra, gió lạnh ùa vào, đoán rằng ai đó hút thuốc xong quay trở vào, cô bất giác nhìn ra.

Một thanh niên dáng người cao ráo, nhuộm tóc vàng đang đỡ một cụ già dò dẫm từng bước đi vào. Chiếc áo nỉ cũ màu hồng

hợp với màu tóc vàng một cách kỳ lạ.

Cậu thanh niên tóc vàng hầu như chỉ nhìn xuống chân. Có thể thấy cậu ta dồn khá nhiều sức vào cánh tay kẹp dưới nách cụ già như để cụ phần nào có thể bước đi dễ dàng hơn.

Miho theo phản xạ vừa nhìn hai người vừa rảo bước đi lên trước và đứng trước cửa thang máy. Cô ấn nút đi lên, cửa thang máy mở ra ngay.

Cô định chờ hai người đang đi bộ chậm chậm từ cửa ra vào. Cô bước vào trong và giữ nút mở cửa, bóng hai người hiện lên từ sau cây cột lớn.

Chính giây phút ấy.

Miho vội buông tay ra khỏi nút mở, đoạn ấn vào nút đóng bên cạnh với một lực mạnh như thể chẳng sợ ngón tay trật khớp.

Cửa thang máy đóng phát lại không một tiếng động. Ngay trước khi cửa đóng, cô còn nhìn thấy gương mặt người thanh niên tóc vàng ngược lên giữa chừng.

Không có gì nhầm lẫn. Người thanh niên đang đỡ cụ già chính là Shimizu Yuichi. Trong thang máy đang bắt đầu đi lên, Miho bất giác lùi lại, đập lưng vào tường.

Chuyện đã xảy ra từ hai năm trước, bấy giờ Yuichi tối nào cũng đến nhà chứa nơi Miho làm việc và chỉ đích danh Miho.

Đó là một nhà chứa mới mở cửa ở khu phố sầm uất bậc nhất thành phố Nagasaki. Tầng một là khu trò chơi điện tử, phía bên kia con đường có một con sông chảy qua. Trên con đường dọc theo bờ sông có một đoạn nơi những cô gái điếm cải trang thành y tá hay nữ sinh cấp III đứng vẫy khách.

Gã tuyệt nhiên không phải thứ khách hàng ép cô làm những hành động dị hợm nhưng rốt cuộc Miho đã bỏ nhà chứa để chạy trốn khỏi gã. Nếu phải giải thích một lời thì chỉ có thể nói rằng cô

đã trở nên hoảng sợ. Nếu nói cô sợ điều gì thì đó là vì dù gặp gỡ nhau ở một nơi như thế nhưng Yuichi lại tỏ ra bình thường quá mức, khiến cô càng ngày càng sợ.

Ra khỏi thang máy đã lên đến tầng năm, Miho quan sát xung quanh đoạn quay trở về phòng. Không còn bóng dáng khách đến thăm, hai bên trái phải mỗi bên xếp ba giường, chỉ còn mỗi chỗ của Miho vẫn chưa kéo rèm.

Miho đi về phía giường của mình rồi ngay lập tức kéo rèm vào. Cô nghe tiếng thở có vẻ như đã ngủ của bà Yoshii nằm giường kế bên.

Miho ngồi xuống chiếc giường đã kéo rèm hết xung quanh, đoạn tự nói với mình: “Không có gì phải sợ. Phải rồi, không có gì phải sợ.”

Lần đầu tiên Shimizu Yuichi đến nhà chứa hình như là một ngày Chủ nhật.

Cuối tuần nhà chứa làm việc từ 9 giờ sáng, vào khung giờ này khách hàng chủ yếu là đàn ông có vợ với đủ mọi lý do bao biện.

Đội khách hôm ấy có Miho và một người nữa xuất thân từ Osaka, chắc tuổi cũng phải ngoài ba mươi.

Như mọi lần, sau khi được khách chọn tại phòng chờ, người quản lý tới gọi Miho. Miho vừa tới chỗ làm vội vã thay bộ váy ngủ màu cam rồi đi tới phòng riêng.

Miho mở cánh cửa nằm cuối dãy phòng có khoảng năm căn và thấy một người đàn ông cao ráo đứng sừng sững trong căn phòng rộng cỡ hai chiếu.

Miho mỉm cười giới thiệu bản thân rồi đẩy lưng gã trai trẻ trông có vẻ không mấy thoải mái ngồi xuống chiếc giường nhỏ.

Khách đến tầm này thường mở đầu bằng những lời phân trần. Nhiều nhất trong số đó là: “Hôm qua anh làm việc cả đêm, chẳng

chợp mắt tí nào đã đến luôn đây đây”, Với Miho thì sao cũng được nhưng với cánh đàn ông, họ lại thấy hơi xấu hổ vì phải dậy sớm để đến nơi như thế này.

Ngồi xuống giường, Yuichi bồn chồn nhìn quanh căn phòng hẹp. Dáng vẻ như đang thú nhận rằng đây là lần đầu tiên gã đến nơi như thế này.

Cô mời gã vào tắm vòi sen theo đúng quy cách của nhà chứa song gã tỏ vẻ bất an: “Tắm thì tôi tắm rồi...”

Trông gã cũng không có vẻ gì là một khách hàng bắt cô phải sờ soạng cơ thể bản thủ, thực tế thì tóc Yuichi cũng toát ra mùi dầu gội đầu.

“Nhưng điều này đã được quy định rồi. Xin lỗi anh nhé.”

Miho kéo tay Yuichi rồi dẫn ra hành lang nhỏ hẹp đến phòng tắm.

Nói là phòng tắm nhưng bên trong chỉ lắp bồn tắm bé xíu, nếu cả hai người bước vào thì cơ thể cứ tự nhiên mà chạm vào nhau.

Miho bảo Yuichi cởi quần áo rồi lấy đầu ngón tay chỉnh nhiệt độ vòi sen.

Cô quay lại nhìn thì thấy Yuichi đang lấy tay giữ giữa háng với độc chiếc quần lót, mắt bồn chồn nhìn quanh phòng tắm hẹp như thể không biết phải nhìn đi đâu.

“Anh mặc nguyên quần lót để tắm đấy à?”

Miho mỉm cười, và chỉ sau một khắc lưỡng lự, Yuichi cởi phẳng chiếc quần lót. Dương vật mắc vào chun quần co gập lại, đập vào bụng dưới và phát ra thành tiếng.

Dạo đó, Miho liên tục phải tiếp khách lớn tuổi. Đây không phải là nghề có thể tự chọn đối tượng, nhưng thực lòng mà nói, nếu cứ tiếp tục với những ông khách phải vả mồ hôi mới làm cương cứng lên nổi sẽ khiến cô chán ghét cuộc đời mình, dù cô đang có

ý định đoạn tuyệt với nghề.

Miho kéo tay Yuichi vào đứng dưới vòi sen nước ấm. Nước chảy từ vai xuống ngực, làm ướt dương vật của Yuichi đang cương lên đến độ đau đớn.

“Hôm nay nghỉ làm ư?”

Miho đánh bọt bông tắm, vừa cọ lưng cho Yuichi vừa hỏi. Cô định làm dịu đi phần nào cơ thể đang cứng ngắc lại của Yuichi.

“Hay vẫn đang là sinh viên?”

Cô vừa xoa bọt lên lưng vừa hỏi, cuối cùng Yuichi cũng trả lời: “Không, tôi đi làm rồi.”

“Chắc là vận động nhiều đúng không? Cơ bắp săn chắc lắm.”

Miho khen cơ thể của Yuichi nhằm lấp chỗ trống dù cô không đặc biệt có hứng thú.

Yuichi hầu như không mở miệng, gã chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay Miho đang vuốt ve cơ thể mình. Ánh mắt nghiêm túc quá mức.

Miho toan sờ vào dương vật dính bọt xà phòng thì gã bèn co phắt hông lại lảng tránh. Cô mới khẽ chạm thôi mà dương vật gã đã giòn giã như thể sắp phóng tinh ra vì không chịu nổi nữa.

“Đâu cần phải xấu hổ. Đây là nơi làm những chuyện như vậy mà.”

Thấy Miho mỉm cười vì ngạc nhiên, Yuichi giằng lấy đầu vòi sen từ tay Miho rồi tự mình phụt nước lên bọt xà phòng còn sót lại trên người.

Cô lấy khăn tắm khô lau người cho Yuichi rồi để gã vào phòng trước. Ở đây quy định dùng phòng tắm xong nhất thiết phải lấy khăn lau sạch nước.

Dọn dẹp xong cô quay trở về phòng thì thấy Yuichi quấn khăn

quanh hông đứng như trời trồng ôm đống quần áo của mình.

“Là người ở thị trấn này à?” Miho hỏi.

Cô chưa từng hỏi khách chuyện riêng tư đến vậy nhưng tự nhiên câu đó cứ bật ra.

Yuichi sau một khắc lưỡng lự bèn nói ra tên của một thị trấn ngoại ô Miho chưa từng nghe bao giờ.

“Tôi mới đến thị trấn này nửa năm trước nên không biết rõ lắm.”

Mặt Yuichi thoáng sa sầm lại trước câu nói của Miho.

Miho đẩy lưng Yuichi nằm xuống giường. Cô lật khăn tắm lên, dưới đó là dương vật gã như sắp sửa tru lên.

Thành thật mà nói, cô đã nghĩ gã là loại khách chỉ đến một lần. Sau khi di chuyển từ phòng tắm vào phòng riêng, gã hoàn thành nhiệm vụ trong ba phút, mặc cho Miho gợi ý rằng thời gian còn lại cô có thể làm cho hắn một lần nữa nhưng Yuichi vẫn nhanh chóng mặc quần áo rồi ra khỏi phòng.

Dù là lần đầu tiên đến nhà chứa nhưng tuyệt nhiên trông gã không có gì vui vẻ, thậm chí hình như còn không thể chờ đến khi cô lấy khăn giấy lau xong thứ mà gã đã phóng ra, gã hoàn toàn không thoải mái cho đến phút cuối cùng.

Ấy vậy nhưng hai ngày sau Yuichi lại xuất hiện, gã chỉ đích danh Miho mà không thèm nhìn vào tập hồ sơ.

Được quản lý gọi, Miho bước vào phòng riêng thì thấy Yuichi đang ngồi trên giường, có vẻ lần này gã đã quen hơn một chút. Khác với lần đầu tiên, lần này là tối ngày thường nên quán khá đông.

“Ồ, anh lại đến đây à?”

Miho cười niềm nở, Yuichi khê gật đầu đoạn chìa ra một túi

giấy gì đó cầm trên tay.

“Đây là gì vậy?”

Miho hơi dè chừng đón lấy cái túi như thể trong túi có đồ chơi gì dị thường lắm.

Giây phút đón lấy cái túi, Miho suýt nữa thì hét lên. Trái với dự đoán của cô, chiếc túi giấy âm ỉm.

Miho hốt nhiên định ném đi, đúng lúc đó Yuichi khẽ thì thào: “Bánh bao đấy. Bánh bao ở đây ngon lắm.”

“Bánh bao?”

Miho kịp giữ lại được chiếc túi giấy.

“Cho tôi ấy à?”

Thấy Miho hỏi vậy, Yuichi khẽ gật đầu.

Không phải trước đây chưa từng có vị khách nào mang quà đến tặng, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhận được đồ ăn, mà lại là đồ ăn còn nóng chứ không phải bánh quy hay sô cô la.

Thấy Miho đứng ngây người, Yuichi bèn hỏi: “Không thích bánh bao à?”

“Không, thích chứ.” Miho vội trả lời.

Yuichi lấy túi giấy từ tay Miho, đặt lên đầu gối rồi mở ra. Trong một thoáng gã làm động tác như đang tìm cái đĩa nhỏ để rót nước chấm nhưng lấy đâu ra thứ đó trong căn phòng rộng hai chiều của nhà chứa này.

Khi chiếc túi vừa được mở ra, mùi bánh bao tỏa khắp căn phòng không có cửa sổ. Có tiếng cười thô thiển của một gã đàn ông từ bên kia bức tường mỏng.

Kể từ hôm đó Yuichi liên tục đến nhà chứa.

Người quản lý kể rằng, hôm nào Miho không có ca làm thì gã lại thất vọng ra về chứ không gọi cô gái khác.

Thực tình Miho không hiểu mình có gì hay ho mà Yuichi đến liên tục như vậy. Lần đầu tiên Yuichi đến cô cũng chỉ làm chiếu lệ chứ không hề có chiêu trò đặc biệt để làm hài lòng gã. Mà không, nói đúng ra thì tắm xong và hoàn thành nhiệm vụ trong vòng ba phút, Yuichi đã rời khỏi phòng như thể chạy trốn.

Rồi hai ngày sau, gã thân nhiên đến quán, thậm chí còn đem theo “quà”.

Hai người ăn bánh bao còn nóng trên chiếc giường trong căn phòng hẹp của nhà chứa.

Câu chuyện giữa họ không vì thế mà rôm rả. Miho hỏi gì Yuichi cũng chỉ lẩm bẩm trả lời, từ phía Yuichi không hề có câu hỏi nào.

“Đi làm về đấy à?”

“Đúng vậy.”

“Chỗ làm gần đây à?”

“Làm ở nhiều chỗ. Vì là công trình.”

Yuichi nhất định phải về nhà trước, tắm xong, thay quần áo tử tế rồi mới đến quán.

“Ở đây có phòng tắm, đến đây luôn cũng được mà.”

Yuichi không trả lời Miho.

Hôm ấy sau khi ăn bánh bao, cô đưa gã vào phòng tắm. Lần này gã không ngỡ ngàng như lần đầu tiên, nhưng quả nhiên lúc cô toan sờ tay lên dương Vật dính bọt xà phòng của gã, gã lại giật phắt hông lại.

Yuichi luôn chọn gói được ưa chuộng nhất là “40 phút, 5.800 yên”. Trừ thời gian tắm thì thời gian hai người với nhau chỉ còn lại chưa đầy 30 phút nhưng ngược lại chỉ cần từng đó thời gian là đủ cho nhu cầu của khách.

Nếu còn thừa thời gian, hầu hết khách hàng đều muốn làm lần hai. Họ thường tham lam muốn được phục vụ hết thời gian. Thế nhưng trong trường hợp của Yuichi, sau khi tắm, gã làm loáng cái là xong, Miho có với tay ra thì gã cũng không để cô sờ dương vật, gã thích dang tay cho cô gối rồi cùng nhau ngắm trần nhà.

Phục vụ gã rất nhàn hạ. Vài lần như vậy Miho cũng đâm quen, thậm chí cô còn thiếp đi khi đang gối đầu lên tay gã, rồi chẳng rõ từ lúc nào cô bắt đầu kể chuyện bản thân cho gã Yuichi làm li đó.

Sau bánh bao, Yuichi mua bánh ngọt mang đến. Mỗi lần đến gã lại mua đồ gì đó rồi cùng nhau ăn trong căn phòng chật hẹp. Dần dà Miho cũng quen, Yuichi đến cô sẽ không vào tắm ngay mà mang trà lạnh hay cà phê vào.

Lần Yuichi mang cơm hộp tự làm đến là một buổi chiều ngày nghỉ, có lẽ là lần thứ năm hay thứ sáu gã đến quán. Miho đón lấy cái túi giấy gã chìa ra và nghĩ chắc gã lại mang theo gì đó như mọi lần, song khi mở ra, bên trong lại là một hộp cơm hai ngăn có in hình Snoopy.

“Cơm hộp ư?”

Miho buột miệng hỏi, Yuichi ngượng ngùng mở nắp ra.

Ngăn đầu tiên là trứng rán, xúc xích, gà rán và xa lát khoai tây. Ngăn bên là lớp cơm ép chặt có rắc bột gia vị cẩn thận theo từng màu.

Khi được Yuichi đưa hộp cơm, trong một thoáng Miho nghĩ rằng chắc Yuichi có bạn gái, bạn gái của Yuichi đã làm cơm hộp cho gã nhưng gã lại đem đến cho cô. Nhưng khi Miho hỏi: “Cái này là sao?” thì Yuichi cúi đầu ngượng ngập, đoạn thì thào: “Chắc là không ngon lắm đâu.”

“... Đây không phải cơm Shimizu làm đâu đúng không?”

Miho hỏi, Yuichi tách đôi dĩa rồi đưa cho cô.

“Gà rán thì là đồ thừa từ hôm qua bà nấu...”

Miho lặng người nhìn Yuichi. Yuichi chờ Miho ăn chẳng khác gì đứa trẻ đợi kết quả bài thi.

Cô đã nghe chuyện Yuichi sống cùng ông bà. Vì cô muốn biết càng ít càng tốt thân thể khách hàng nên đương nhiên cô không hỏi gì hơn.

“Anh đã làm cái này thật sao?”

Miho lấy dĩa gắp miếng trứng rán mềm xốp. Vị ngọt dịu lan tỏa trong miệng.

“Tôi thích ăn trứng rán có đường.”

Trước câu nói như bao biện của Yuichi, Miho đáp: “Tôi cũng thích ăn trứng rán ngọt.”

“Xa lát khoai tây đó cũng ngon lắm đấy.”

Có phải đang ở trong công viên mùa xuân đâu. Đây là căn phòng nhà chứa chất đầy hộp khăn giấy và không có cửa sổ.

Từ hôm ấy, mỗi lần đến Yuichi lại đem theo cơm hộp tự làm.

Còn Miho cũng thành thật trả lời khi được hỏi ca làm việc, chẳng biết từ khi nào cô đã trở nên mong chờ cơm hộp của Yuichi: “Tầm khoảng 9 giờ chắc là đói nhất.”

“Không có ai dạy nhưng rồi cứ thế mà tự biết làm thôi. Tôi cũng rất thích xem bà lọc cá, chỉ có điều ngại khoản dọn dẹp...”

Yuichi vừa ngắm Miho ăn cơm hộp trong bộ đồ ngủ lờ lợt vừa kể.

Thực ra cơm hộp Yuichi làm rất ngon, không ít lần Miho còn đề nghị: “Anh lại làm rong biển như lần trước đi.”

Ăn cơm xong, Yuichi thích làm gối tay cho cô rồi cùng nhau ngủ.

Đáng lẽ ra, theo quy tắc thì sẽ phải đi tắm nhưng họ đã điềm nhiên phá vỡ quy tắc từ lúc nào chẳng rõ.

Miho vừa nhận xét hộp cơm ngày hôm ấy vừa nghịch dương vật của Yuichi. Dù nhận tiền công đầy đủ nhưng cô vẫn có cảm giác gì đó giống như lòng biết ơn vì hộp cơm.

“Shimizu không rủ tôi gặp nhau ở ngoài nhỉ?”

Đó là sau khi chuông báo còn năm phút nữa thì hết giờ. Tay Miho vẫn thọc vào trong quần lót của Yuichi và ngón tay Yuichi thì đang vân vê đầu vú Miho.

“Thông thường khi thành khách quen rồi kiểu gì họ cũng sẽ rủ. Rằng lần tới hẹn gặp ở ngoài nhé.”

Thấy Yuichi không trả lời, Miho bèn hỏi lại. Lập tức ngón tay đang nghịch đầu vú của Yuichi đột ngột dừng lại.

“Nếu được mời thì cô sẽ gặp ở ngoài sao?”

Giọng nói đằng đẵng sát khí. Tuy không thấy đau nhưng cô biết đầu vú đã bị bóp mạnh, giống như thể ngón tay gã đang nói chứ không phải là miệng.

Miho cong người, cô bảo: “Không gặp. Làm sao có thể gặp được” đoạn ra khỏi giường. Yuichi nắm chặt cánh tay đó.

“Tôi chỉ cần gặp ở đây là được rồi.” Yuichi nói. “Ở đây không sợ bị ai làm phiền, có thể ở suốt hai người với nhau mà?”

“Suốt ấy à. Chỉ có bốn mươi phút thôi.” Miho cười. Yuichi làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy thì lần tới tôi sẽ chọn gói một tiếng.”

Ban đầu cô cứ ngỡ gã nói đùa. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt Yuichi rất nghiêm túc.

* * *

Đến giờ tắt đèn, cô y tá đến tắt đèn trong phòng bệnh.

Miho nằm trên giường, nhìn trần trần lên trần nhà và nghĩ về Yuichi, khi đèn vừa tắt cô lập tức ra khỏi giường.

Riêng chiếc giường gần lối ra vào là vẫn bật đèn, trong căn phòng tối om, cô cảm tưởng như chỉ mỗi nơi đó thời gian mới trôi. Trên tấm rèm, ánh sáng từ bên trong hắt ra, in bóng người đang ngồi đọc sách. Người đọc sách là một cô gái đang theo học trường cao đẳng trong thành phố, nghe đâu bị mắc bệnh thận từ nhỏ, làn da tuy hơi xỉn màu nhưng lại có nụ cười đáng yêu và Miho biết rõ cô bé lớn lên trong sự yêu thương của gia đình.

Miho ra khỏi phòng và đi về phía sảnh có thang máy, cố gắng không để dép phát ra tiếng động. Đoạn băng dính ni lông màu cam chạy dọc hành lang chỉ hướng phòng tắm và nhà vệ sinh.

Bước vào trong chiếc thang máy rộng có thể nhét vừa cả băng ca, Miho bị búa vây bởi cảm giác không phải cô đang đi xuống mà cả tòa bệnh xá đang đi lên.

Trong sảnh chờ, bà lão vẫn đỗ dành bé trai trong chiếc xe nôi, quang cảnh vẫn vắng lặng nguyên như vậy chỉ có âm thanh máy bán hàng tự động vọng lại.

Cũng không hẳn đến giờ cô lại muốn gặp Yuichi và nói chuyện. Người đã giẫm đạp lên tình cảm của Yuichi chính là cô, cô cũng hiểu mình chẳng còn mặt mũi nào mà gặp lại. Có lẽ sống gần hai tuần trong bệnh viện không có người đến thăm đã làm cho cô trở nên yếu đuối.

Dù vậy lúc này cô đã rất muốn cất tiếng gọi Yuichi khi gã đỡ cụ già đi vào đây. Nếu bây giờ từ miệng Yuichi, người mà cô đã nhẫn tâm nói lời chia tay, thốt ra rằng: “Giờ tôi đang hẹn hò rất vui vẻ với một cô gái bình thường” thì cô mới cảm thấy cô của ngày ấy có cơ hội được tha thứ.

Quen nhau ở nơi buôn bán bán hương như vậy nhưng Yuichi

thậm chí còn thuê hẳn một căn hộ nhỏ rủ cô cùng chung sống.

Miho lơ đãng ngắm nhìn bà lão đang nựng bé trai trong chiếc xe nôi, bỗng bà lão nhìn về phía cô và cất tiếng: “Ở đây yên tĩnh nên có thể bình tâm được đúng không?” Đã mấy lần hai người chạm mặt nhau tại chỗ này nhưng đây là lần đầu tiên cô được bắt chuyện.

Căng thẳng vì sắp gặp Yuichi, người Miho cứng đờ ra, cô lại gần bà lão như thể bị hút về phía đó.

Lần đầu tiên cô nhìn bé trai trong xe nôi từ khoảng cách gần. Nhìn từ xa cô cũng tưởng tượng được phần nào nhưng cơ thể đứa bé co quắp hơn cả cô nghĩ, đôi mắt yếu ớt cứ nhìn băng quơ, vô định.

“Mamoru-kun ơi.”

Miho vỗ nhẹ lên cánh tay gầy gò của đứa bé.

Bà lão ngồi bên cạnh tỏ vẻ nghi ngờ, không hiểu vì sao cô lại biết tên đứa bé.

“Vừa nãy cô y tá gọi như vậy mà!”

Miho vội giải thích, bà lão vui vẻ trở lại rồi xoa cái trán dính đầy mồ hôi của đứa bé: “Mamoru nổi tiếng quá nhỉ, mọi người đều biết Mamoru đấy.”

“Xoa thế này sẽ đỡ đau nhỉ.”

Bà lão vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai đứa bé đã kiệt sức. Máy bán hàng tự động phát ra tiếng kêu nhè nhẹ.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều từ ngữ nhưng không hiểu sao cô không thể thốt ra khỏi miệng. Miho ngồi xuống cạnh bà lão, bắt chước bà tiếp tục xoa nhẹ chân và tay cậu bé đang thò ra khỏi xe nôi.

Đúng lúc đó cửa thang máy mở và Yuichi bước ra. Không còn

cụ già bên cạnh, gã đút hai tay vào túi quần jeans, mặt tỏ vẻ khó chịu.

Yuichi liếc nhìn về phía này nhưng hình như không nhận ra Miho, gã lập tức rời ánh mắt và bước đi.

“Shimizu-kun!”

Miho quyết tâm gọi với theo bóng Yuichi đang đi về phía cửa sắp đến giờ khóa.

Trong một thoáng, Yuichi khựng lại rồi ngoảnh đầu với vẻ đề phòng.

Miho đứng lên khỏi ghế và nhìn chăm chăm vào Yuichi.

Bàn chân của đứa bé cô vừa xoa cho khẽ chạm vào bắp đùi cô. Chân bé ngo nguậy như thể đòi cô hãy xoa thêm cho mình.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, người Yuichi chùng hẳn xuống. Miho bất giác với tay ra. Thế nhưng khoảng cách giữa hai người khiến cô chẳng thể với tới.

Miho vội và tiến lại gần Yuichi. Cô nhận ra gương mặt Yuichi đang dần tái đi.

“Không, không sao chứ?”

Miho nắm lấy cánh tay Yuichi. Vừa nắm cánh tay gầy gò của bé trai nên trong một thoáng, cô nổi da gà vì cảm giác khác biệt. “Vừa nãy tôi nhìn thấy anh đưa một cụ già vào nên chờ ở đây.” Miho nói.

Miho chợt nghĩ có khi nào không phải Yuichi đưa cụ già ấy đến mà chính Yuichi mới là người bị bệnh thì sao.

“Trước mắt hãy cứ ngồi xuống ghế đằng kia đã nhé?”

Miho kéo cánh tay, nhưng Yuichi né người lảng tránh.

“Không phải đến giờ tôi lại định xin lỗi hay gì cả đâu. Cũng đã hai năm rồi... Chỉ là lâu rồi mới nhìn thấy mặt Yuichi nên tôi

thấy nhớ...”

Miho nói như muốn nói rộng khoảng cách vô tình đã bị thu hẹp lại. Gương mặt xanh xám của Yuichi dần hồng hào trở lại.

“Xin lỗi vì đã gọi anh lại.”

Miho xin lỗi.

Bây giờ tôi đang rất ổn với một cô gái bình thường. Miho gọi chỉ vì muốn nghe Yuichi nói với cô câu ấy. Vậy mà mới nhìn thấy cô, mặt Yuichi đã tái mét.

Dù gì cô cũng chỉ nghĩ được rằng Yuichi vẫn chưa tha thứ cho mình. Miho đau đớn nhận ra rằng việc thản nhiên cất tiếng gọi vì nghĩ thời gian đã trôi qua chỉ là sự ích kỷ của kẻ phản bội.

“Tôi, có chút việc...”

Yuichi lúng túng hướng ánh mắt về phía cửa ra vào. Miho ngoan ngoãn buông tay ra rồi xin lỗi: “Ừm, xin lỗi anh vì đã gọi nhé.”

Miho không hy vọng Yuichi còn có tình cảm với mình. Chỉ có điều, dù vậy thì thái độ của Yuichi cũng quá lạnh lùng.

Yuichi rời bệnh viện hệt như đang chạy trốn. Ánh trăng rọi xuống dáng người gã đang đi về phía bãi đậu xe. Yuichi chỉ đi về bãi đậu xe nằm ngay đó, vậy mà trong mắt Miho, Yuichi như thể đang đi xa hơn thế. Nếu ở phía trước màn đêm này lại có một màn đêm khác thì có lẽ Yuichi đang đi về nơi ấy.

Bóng Yuichi mất hút vào bãi đậu xe. Gã không một lần ngoảnh lại, như thể chưa hề có cuộc tái ngộ sau hai năm.

* * *

Ba ngày trôi qua kể từ sau vụ án trên đèo Mitsuse.

Chương trình trò chuyện trên ti vi ngày hôm nay vẫn đồng

loạt đưa tin về vụ án.

Mở bất kỳ kênh nào cũng thấy phát thanh viên và những biên tập viên quen thuộc nhăn mặt bày tỏ sự căm phẫn với tên tội phạm cùng hình ảnh ngọn đèn giữa mùa đông phía sau lưng.

Thông tin trên các chương trình đại khái như sau:

Một cô gái hai mươi mốt tuổi đang làm việc cho công ty bảo hiểm nhân thọ trong thành phố Fukuoka đã bị kẻ nào đó sát hại và phi tang xác trên đèn Mitsuse. Khoảng 10 giờ rưỡi đêm hôm ấy, cô gái đã chia tay với đồng nghiệp tại khu vực gần tòa nhà ký túc do công ty thuê lại để đi gặp bạn trai ở địa điểm cách đó ba phút đi bộ và sau đó bị mất liên lạc. Hiện cảnh sát đang truy tìm người bạn trai hai mươi hai tuổi đang là sinh viên này và xem anh ta như một nhân chứng quan trọng, tuy nhiên theo bạn bè của anh ta thì họ không biết tung tích của anh ta trong khoảng ba, bốn hôm nay.

Hình ảnh ngọn đèn lạnh lẽo cùng dòng phụ đề thuật lại diễn biến vụ án hiện lên trên màn hình thể hiện sự tiếc thương với nạn nhân bị sát hại. Ngược lại, khi kể về thân thế của cậu sinh viên đang bật tắt với những câu như “Là người được hâm mộ nhất trường”, “Yêu thích dòng xe ngoại nhập cao cấp” hay “Căn hộ chung cư hẳn sống một mình nằm trong khu thượng lưu của Fukuoka”, hình ảnh được sử dụng là khu Tenjin hay Nakasu phồn hoa.

Có vẻ những nhà bình luận chắc đến chín phần rằng gã sinh viên đang mất tích này chính là hung thủ, sắc thái ấy chắc hẳn sẽ truyền sang những khán thính giả đang xem chương trình.

Hayashi Kanji, giáo viên tại một trường dạy thêm, chăm chú nhìn màn hình ti vi mặc cho miếng bánh mì nướng phết mứt cam trên tay đã nguội ngắt.

3 giờ chiều, nếu không chuẩn bị đi anh sẽ bị muộn giờ dạy nhưng anh không làm sao đứng lên khỏi ghế.

Hai ngày trước Hayashi Kanji biết về vụ án này, hẳn là hôm ấy anh cũng dậy vào tầm quá trưa và ngay lập tức bật ti vi giống như hôm nay.

Thoạt tiên anh ta xem với vẻ bình thản “Ôi, ở đèo Mitsuse cơ đấy!”, nhưng ngay sau khi bức hình của nạn nhân được chiếu lên, hớp nước cam vừa uống nghẽn lại nơi cổ họng.

Cô ta xưng tên là Mia chứ không phải Ishibashi Yoshino, nhưng nạn nhân của vụ án thì chính xác là cô gái anh quen trên trang kết bạn khoảng hai tháng trước

Hayashi lập cập kiểm tra dữ liệu trong điện thoại di động. Theo thời gian, khả năng lưu lại là rất thấp, thế nhưng may sao vẫn còn một tin nhắn duy nhất từ cô ta.

“Cảm ơn anh rất nhiều về bữa ăn hôm trước. Em vui lắm. Cơ mà như em nói chuyện hôm trước, tháng sau em chuyển công tác lên Tokyo và chắc sẽ không thể gặp nhau được nữa. Em xin lỗi vì ra đi không đúng thời điểm thế này. Thực sự rất cảm ơn anh. Bye bye. Mia.”

Còn sót lại trong di động của Hayashi Kanji là tin nhắn chia tay cuối cùng từ cô ta với ý “đừng liên lạc với tôi nữa”. Những tin nhắn dài dòng trao cho nhau trước đó đều đã mất hết, nhưng anh còn nhớ như in ngày anh gặp Ishibashi Yoshino, tức Mia.

Nơi hẹn gặp là sảnh khách sạn Fukuoka Dome, những chiếc ghế dài bao quanh sảnh lớn đã bị các vị khách dẫn theo gia đình chiếm gần hết.

Mia xuất hiện muộn hơn giờ hẹn mười phút. Trông cô có phần kém sắc so với bức ảnh anh nhận được trước đó nhưng vẫn dễ thương như một con bọ rùa trong mắt của kẻ độc thân bốn mươi hai tuổi như Hayashi.

Mia là một người thẳng thắn, vừa đến nơi cô ta lập tức đưa ra hóa đơn đòi anh trả tiền taxi đến khách sạn. Khi cô than “Xa quá” thì chính Hayashi đã bảo rằng “Vậy thì đi taxi đến nhé”, thế nhưng chưa kịp chào hỏi nhau mà cô ta đã vội đòi tiền chứng tỏ cô ta muốn để anh biết rằng chúng ta hẹn gặp nhau có kèm theo điều kiện.

Vì Mia nói “Em không có nhiều thời gian” nên họ bỏ qua màn đến quán cà phê như dự định mà di chuyển bằng ô tô đến khách sạn tình yêu gần đó.

Với Hayashi đây không phải là lần đầu tiên nên anh đặt lên bàn 30.000 yên như đã hứa trước rồi ngay lập tức hành sự trên chiếc giường chật hẹp.

Với Mia chắc chắn cũng chẳng phải cuộc gặp đầu tiên. Nhận tiền xong cô ta bên cời ngay quần áo, khi chỉ còn lại bộ đồ lót trên người, cô gọi điện xuống quầy lễ tân sau khi hỏi anh: “Nè, em gọi đồ uống được không?”

Dải xương sườn lộ ra dưới bầu ngực đầy đà. Duy chỉ ở bụng dưới là có một chút mỡ thừa nom có vẻ mềm mềm.

Mia ngồi trên giường gọi điện xuống quầy lễ tân trông chẳng khác gì một gái điếm thực thụ. Tuy chưa nhìn gái điếm thực thụ bao giờ nhưng Hayashi nghĩ vậy.

Mia lúc ở trên giường xem ra cũng rất khoan khoái. Làn da và chỗ ấy của cô ấm nóng khiến anh không nghĩ cô diễn xuất vì tiền.

Hayashi phân vân không biết giữa một gái điếm nghiệp dư và gái điếm mới vào nghề thì đẳng nào đậm dục hơn. Cả hai đều là nữ nhưng anh cứ cảm giác có sự khác nhau đáng kể.

Phần tường thuật vụ án giết người trên đèo Mitsuse của chương trình trò chuyện kết thúc, Hayashi Kanji cuối cùng cũng

bỏ miếng bánh mì nướng đang cầm xuống đĩa. Vết răng còn in rõ trên đó sau khi anh chỉ cắn đúng một miếng.

Cô gái từng một lần quan hệ với anh đã bị kẻ nào đó sát hại. Suốt ba hôm nay, dù có thể hiểu được điều đó trong đầu nhưng anh không làm sao xóa đi được cảm giác ấy.

Nếu phải so sánh thì nó gần giống như cảm giác lần đầu tiên anh nhìn thấy cô bạn học hỏi cấp II xuất hiện trên ti vi trong vai trò là phát thanh viên đài truyền hình địa phương, khi đó anh đã nửa cười nửa ghen tị rằng: “Cái đứa đấy đang nói trên ti vi kia.” Chỉ có điều Mia không trở thành phát thanh viên. Cô đã bị ai đó bóp cổ và vứt xác dưới chân đèo lạnh lẽo.

Chắc hẳn hung thủ là một gã đàn ông giống như mình trên trang kết bạn đó, cô ta gặp một gã đàn ông giống như mình và vô tình gã lại là con quỷ sát nhân.

Hayashi cũng chẳng rõ anh đang bào chữa hay đang chế nhạo bản thân. Dĩ nhiên kẻ giết người không phải anh nhưng người bị giết lại là cô gái anh từng gặp và có lẽ cô gái đó đã bị giết bởi một gã đàn ông như anh.

Tên sát nhân chưa biết chừng đã nghĩ cô là một gái điếm mới vào nghề. Nếu gã nghĩ đó là một người làm điếm nghiệp dư thì có lẽ gã đã không nảy ra ý định sát hại.

Sắp muộn giờ dạy, Hayashi tắt ti vi rồi vừa thắt cà vạt vừa đi ra cửa.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. Ngõ là người chuyển phát đến không đúng lúc, anh trả lời với giọng khó chịu rồi mở cửa, nhưng trước mặt anh lại là hai người đàn ông to cao đứng sừng sững như bức tường.

“Anh Hayashi Kanji phải không?”

Trong tích tắc anh không biết ai là người nói. Cả hai người đều

tầm ba mươi tuổi và để kiểu tóc húi cua giống nhau.

“À, vâng, vâng...”

Anh trả lời và ngay lập tức đoán chắc hẳn có liên quan đến vụ án vừa rồi. Kể từ khi biết về vụ án trên ti vi, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi ngày này sẽ đến. Chỉ cần kiểm tra điện thoại di động của cô ấy chắc chắn sẽ ra ngay tên của anh.

“Thực ra chúng tôi có điều muốn hỏi anh...”

Hệt như thể cả hai người đều đồng thanh nói. Hayashi, sau khi khê gật đầu bảo: “Vâng. Tôi hiểu rồi” bèn vội vàng bổ sung: “À không, ý tôi không phải vậy” rồi hỏi lại: “Về vụ án trên đèo Mitsuse đúng không?”

Hai người quay sang nhìn nhau đoạn nhìn sang anh với ánh mắt nghiêm nghị.

“Tôi có biết về cô ấy. Thế nhưng trong chuyện lần này tôi hoàn toàn vô can.”

Hayashi để hai điều tra viên vào nhà rồi đóng cửa lại. Giày dép để lộn xộn trên thềm nhà, ba người đàn ông cao to phải đứng trong tư thế hơi khác thường để không giẫm lên chúng.

“Tôi đã nghĩ chắc rồi các anh cũng sẽ đến. Xem điện thoại sẽ biết ngay đúng không? Ừm, nói thế nào nhỉ, kiểu như tôi có quan hệ bạn bè với cô gái đó.”

Hayashi trả lời trôi chảy. Bởi từ khi biết vụ án anh đã lường trước đến lúc đó thì sẽ nói như thế nào. Hai điều tra viên với kiểu đầu húi cua im lặng lắng nghe, thi thoảng quay sang nhìn nhau. Không một chút biểu cảm trên khuôn mặt nên không biết họ tin hay không tin lời khai của anh.

“Chúng tôi biết nhau qua tin nhắn khoảng hai tháng trước và có hẹn hò duy nhất một lần. Chỉ như vậy thôi!” Hayashi nói.

Điều tra viên thắt cà vạt chấm bi cười gượng: “Hẹn hò?”

“Ồ về mặt luật pháp thì không vấn đề gì mà. Cô ấy là người trưởng thành và chúng tôi chỉ gặp nhau theo sự đồng thuận của hai bên.... Nếu nói về mặt tiền bạc đi chẳng nữa thì đó là bởi tôi tình cờ vừa kiếm được chút ít từ cổ phiếu nên cho cô ta ít tiền tiêu vặt thôi.”

Hayashi phun nước bọt. Một điều tra viên né người, giẫm vào đôi giày thể thao bấn dưới chân.

“Chà, anh cứ bình tĩnh.”

Tay điều tra viên vừa tìm chỗ đứng mới vừa kiềm chế anh lại.

Nhìn lên hai cảnh sát cao to, Hayashi đoán có lẽ họ đã đi thẩm vấn nhiều gã đàn ông từng gặp cô ấy như anh.

“Chuyện về khoản tiền tiêu vặt chúng tôi sẽ để sau. Nói trước cho anh biết là từ số điện thoại di động thì không biết được nội dung tin nhắn hay cuộc nói chuyện đâu.”

Nói tới đó tay điều tra viên bèn lấy ra cuốn sổ tay và thoáng giơ ra trước mắt Hayashi.

“Chủ nhật tuần trước anh đã ở đâu? Ban đêm, tầm khoảng 10 giờ.”

Tay điều tra viên thắt cà vạt chấm bi không hiểu sao lại vừa hỏi vừa vắn vê lông mày.

Hayashi thì thầm trong bụng “Rồi, đã đến lúc” đoạn thở hắt ra một cái thật to.

“Ngày hôm đó tôi ở nơi làm việc. Tôi là giáo viên trường dạy thêm, tiết học kết thúc vào lúc 10 rưỡi, sau đó tôi cùng đồng nghiệp soạn giáo án cho lớp học bổ túc dịp nghỉ đông đến gần 1 giờ rồi tôi đến một quán nhậu gần đó. Tôi ra khỏi quán lúc 3 rưỡi. Trước khi về nhà tôi ghé qua cửa hàng cho thuê băng đĩa gần nhà. Băng video tôi mượn hiện vẫn còn ở đây.”

Cuộc nói chuyện kết thúc trong chưa đầy mười phút. Hai điều

tra viên mỉm cười nói tạm biệt rồi đi ra, Hayashi bất giác ngồi thụp xuống.

Cho đến lúc khai bằng chứng ngoại phạm ngày Chủ nhật, anh vẫn còn oai nghiêm lắm, nhưng sau khi nghe họ bảo rằng: “Vụ án thì vẫn là vụ án, dù sao thì chúng tôi cũng sẽ hỏi chuyện đồng nghiệp nơi anh làm việc”, anh gằn như suýt khóc lóc van xin: “Công việc này tôi làm đã hai mươi năm nay. Nó sẽ ảnh hưởng đến địa vị của tôi. Các anh làm ơn điều tra trong bí mật giúp tôi được không? Chẳng hạn như hỏi ông chủ quán rượu hay hỏi đồng nghiệp tôi vờ như là đang điều tra một vụ khác...”

Hai điều tra viên ra về mà không trả lời rằng họ có đồng ý với điều anh nói hay không. Anh không thấy họ có vẻ nghi ngờ gì anh, tuy nhiên cũng chẳng hy vọng là họ sẽ nghĩ cho tương lai của anh.

Những điều anh trình bày với điều tra viên hoàn toàn là sự thật. Chỉ có điều anh không nghĩ nói ra sự thật lại khó khăn đến vậy. Biết cơ sự thế này anh thà nói dối còn đơn giản hơn.

Trước mắt anh phải đến lớp dạy. Tạm thời sẽ làm việc chăm chỉ, lỡ như có chuyện xảy ra anh sẽ tạ lỗi, hứa không tái phạm. Và có một điều anh có thể thề. Rằng anh chưa bao giờ có ham muốn tình dục với những nữ sinh cấp 1 ở lớp học thêm.

Từ ngữ cứ tuôn ra nhưng anh không thể đứng lên khỏi chỗ mà anh ngồi thụp xuống.

Điều tra viên nói rằng họ đã đi gặp vài người có quan hệ với cô ta nhưng không nói chính xác là bao nhiêu người.

Những gã đàn ông đang hoang mang vì người con gái họ quen trên trang kết bạn để giết thì giờ đột nhiên bị chết. Cũng giống như anh, chắc chắn không có gã đàn ông nào hẹn gặp để giết cô ta. Ấy thế mà cô ta đã bị giết.

Nếu nghĩ rằng một cô gái điếm không may đụng phải gã khách tồi và bị giết có vẻ có hơi hướm của một câu chuyện rập khuôn. Thế nhưng người bị giết không phải một gái điếm. Tuy cô ta đã giấu nhưng đó là một cô gái trẻ yên ổn với công việc mời chào bảo hiểm nhân thọ. Một cô gái không phải gái điếm nhưng giả làm gái điếm.

Trong căn phòng chật hẹp của khách sạn tình yêu, khi Hayashi khen: “Người em mềm mại lắm”, Yoshino trong bộ đồ lót bèn uốn người ra trước với vẻ tự mãn.

“Em từng tham gia câu lạc bộ thể dục dụng cụ mà, trước còn mềm mại hơn nữa cơ. “

Xương sống nổi lằn trên làn da trắng. Chẳng thể ngờ rằng gương mặt tươi cười quay về phía anh hôm ấy lại bị sát hại hai tháng sau đó.

* * *

Buổi sáng cùng ngày, ở vùng ngoại ô thành phố Nagasaki cách Fukuoka khoảng một trăm cây số, bà của Shimizu Yuichi, bà Fusae, vừa chống đầu gối đau nhức vừa cất vào tủ lạnh số rau mới mua từ xe bán rong đến cảng cá mỗi tuần một lần.

Vì cà tím khá rẻ nên bà mua những mười quả về định muối nhưng giờ bà mới nhớ ra là Yuichi không thích ăn cà muối, và chợt thấy hối hận.

Cứ nghĩ chỉ mất khoảng 1.000 yên nhưng tổng cộng hết đến 1.630 yên. Mặc dù đã được bớt 30 yên nhưng số tiền còn trong chiếc ví mà bà cứ nghĩ chưa cần phải ra bưu điện rút cho đến tuần sau khiến bà thấy lo lắng.

Hôm nay Fusae cũng có ý định đi xe buýt vào thăm chồng bà là Katsuji đang nằm viện trong nội thành. Lúc bà đến, ông lạnh

lòng nhưng không đến thì lại than vãn nên bà nhất thiết phải đi. Đành rằng có bảo hiểm nên ông được nằm viện miễn phí nhưng còn tiền xe buýt đi lại hằng ngày thì không cách nào tiết kiệm được.

Từ bến xe buýt gần nhà đến trước ga Nagasaki mất 310 yên. Từ trước nhà ga đổi xe đến viện lại thêm 180 yên nữa. Vị chi mỗi ngày bà mất 980 yên tiền đi lại.

Với một người muốn hạn chế tiền rau ăn trong một tuần xuống còn 1.000 yên như Fusae thì khoản tiền xe buýt 980 yên hằng ngày khiến bà áy náy chẳng khác gì vung tiền ở một khách sạn suối nước nóng có cơm bưng nước rót.

Sau khi cất rau vào tủ lạnh, Fusae nhón một quả mơ muối từ chiếc hộp nhựa đưa vào miệng.

“Cô ơi! Cô có ở nhà không?”

Đúng lúc đó bà nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc từ ngoài thềm cửa.

Bà ngậm quả mơ đi ra hành lang thì thấy anh cảnh sát tuần tra khu vực và một người đàn ông lạ mặt đang đứng đó.

“Ơ kìa, giờ mới đi ăn sáng đấy à?”

Anh cảnh sát tuần tra hơi đậm người bước vào trong với nụ cười thân thiện.

Khi bà Fusae lấy hạt mơ muối ra từ miệng, anh cảnh sát tuần tra hỏi “Cháu mới nghe nói chú lại vào viện ạ?”

Bà Fusae giấu hạt mơ vào lòng bàn tay, nhìn sang người đàn ông to cao đứng cạnh anh cảnh sát tuần tra. Làn da rám nắng trông có vẻ rắn rỏi, những ngón tay trên bàn tay buông thông ngắn một cách quá mức.

“Đây là anh Hayata thuộc sở cảnh sát tỉnh. Anh ấy bảo có chuyện muốn hỏi Yuichi.”

“Hỏi Yuichi ấy à?”

Bà Fusae hỏi lại, mùi mơ nhẹ nhàng lan tỏa trong miệng. Mọi khi, lúc ngồi trò chuyện bên chén trà ở đồn công an, bà Fusae không để ý nhưng lần này khẩu súng giắt bên hông của anh cảnh sát tuần tra bỗng dưng đập vào mắt bà.

“Đêm Chủ nhật vừa rồi Yuichi có đi đâu ra ngoài không hả cô?”

Anh cảnh sát tuần tra đang ngồi ở bậu cửa, cố cúi thấp người rồi hỏi. Điều tra viên đứng bên cạnh thấy vậy bèn ấn vai anh rồi cảnh cáo bằng vẻ mặt nghiêm nghị: “Việc hỏi là của tôi mà.”

Bà Fusae ngồi quỳ gối hết như đang nép mình vào anh cảnh sát tuần tra ngồi trên bậu cửa.

“Chao ôi, cô biết không, nghe bảo cô gái bị giết trên đèo Mitsuse ở Fukuoka là bạn của Yuichi đấy.”

Bất chấp bị cảnh cáo, anh cảnh sát tuần tra tiếp tục nói với bà Fusae.

“Hả? Bạn của Yuichi bị giết ấy à?”

Vẫn ngồi quỳ gối, bà Fusae ngửa người ra sau. Đúng lúc ấy đầu gối lại trở đau, bà kêu lên: “Ồi đau quá!”

Anh cảnh sát tuần tra vội vã đỡ lấy cánh tay bà Fusae và kéo bà lại: “Chà chà, cô lại không đứng lên được bây giờ.”

“Bạn của Yuichi có phải là bạn hồi cấp II không?” Bà Fusae hỏi.

Cấp III Yuichi học trường Công nghiệp, nếu vậy thì chỉ có thể là bạn cấp II, và giả sử là vậy thì con gái của một nhà nào đó quanh đây đã bị giết.

“Không không, không phải bạn cấp II, bạn mới đây thôi.”

“Mới đây ư?”

Bà Fusae hỏi lại với giọng điệu khô cứng trước câu nói của anh cảnh sát tuần tra. Là cháu bà nhưng quanh Yuichi không hề có bóng dáng đứa bạn gái nào đến mức bà đâm lo. Mà nói gì đến con gái, kể cả bạn trai thân thiết bà cũng chỉ biết một, hai người.

Dường như đã ngán ngẩm anh cảnh sát tuần tra lắm lời, tay điều tra viên mặc vest nhăn mặt: “Tôi đã bảo tôi sẽ hỏi cơ mà.”

“Cháu muốn hỏi về hôm Chủ nhật vừa rồi...”

Bị điều tra viên hỏi bằng giọng đầy uy lực, bà Fusae thậm chí không chờ đến hết câu mà vội đáp ngay: “Tôi nghĩ là Chủ nhật vừa rồi thằng bé ở nhà đấy.”

“À, đúng là ở nhà nhỉ.” Anh cảnh sát tuần tra lại xen ngang như thể trút được gánh nặng.

“À không chỉ vậy, trước khi đến đây tôi đã gặp bà Okazaki ở bãi đậu xe. Yuichi ra ngoài luôn đi bằng ô tô phải không? Bà Okazaki ở ngay cạnh bãi đậu xe, từ trước bà ấy đã bảo rằng tiếng xe đi hay tiếng xe về bà ấy đều nghe thấy hết. Tôi có hỏi bà Okazaki thì bà ấy bảo hôm Chủ nhật xe của Yuichi ở đó suốt.”

Trước sự liến thoắng của anh cảnh sát tuần tra, cả bà Fusae lẫn tay điều tra viên đều không thể xen vào. Bà Fusae trông thấy ánh nhìn hơi hiền lành khẽ lướt qua đôi mắt nghiêm nghị của tay điều tra viên.

“Tôi đã bảo anh im đi mà anh vẫn không nghe nhỉ.”

Tay điều tra viên nhắc nhở anh cảnh sát tuần tra nhiều lời. Chỉ có điều, khác với lần trước, có thể cảm nhận được đâu đó sự thân thiết trong giọng nói ấy.

“Cả tôi lẫn ông ấy đều đi ngủ sớm nên không biết rõ lắm nhưng tôi có cảm giác là Chủ nhật Yuichi ở trong phòng.” Bà Fusae nói.

“Bà Okazaki bảo vậy, bà Fusae sống cùng cũng bảo vậy thì

chắc không nhầm đâu.”

Anh cảnh sát tuần tra nhắc lại như thể truyền đạt cho tay điều tra viên chứ không phải bà Fusae.

“À không, thực ra thì...”

Cuối cùng tay điều tra viên cũng bắt đầu nói như để tiếp lời của anh cảnh sát tuần tra. Còn bà Fusae cứ bận tâm đến hạt mơ muối trong lòng bàn tay.

“Lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của cô gái được tìm thấy trên đèo Mitsuse ở Fukuoka có số điện thoại của cháu trai bà.”

“Của Yuichi ư?”

“Không chỉ có mỗi của cháu bà đâu, quan hệ bạn bè của cô gái đó rộng lắm.”

“Cô gái ấy là người ở vùng này à?”

“À không không, là người ở Hakata trên Fukuoka chứ không phải Nagasaki.”

“Hakata? Yuichi có bạn ở Hakata cơ à. Tôi chẳng biết gì sất.”

Dường như tay điều tra viên cho rằng nếu giải thích cẩn thận thì sẽ được trả lời cặn kẽ nên từ đoạn đó anh ta bèn giải thích một mạch đầu đuôi câu chuyện. Vì đã coi như đêm đó Yuichi ở nhà nên cách nói chuyện của anh có phần như xin lỗi vì cuộc viếng thăm đột ngột.

Nghe đâu người bị giết là một cô gái hai mươi mốt tuổi tên là Ishibashi Yoshino, nhân viên bán bảo hiểm ở Hakata. Cô gái này có quan hệ khá rộng với bạn đồng hương, đồng nghiệp, bạn chơi bởi, chỉ tính riêng một tuần trước khi vụ án xảy ra cô đã trao đổi tin nhắn, điện thoại với gần năm mươi người. Nghe đâu Yuichi cũng là một trong số đó.

“Lần cuối cùng cháu bà gửi tin nhắn là bốn ngày trước vụ án,

ngược lại lần cuối cùng cô gái ấy gửi tin nhắn cho Yuichi là ngày hôm sau đó. Chỉ có điều, sau đấy cũng có khoảng gần chục người liên lạc với cô gái ấy.”

Bà Fusae vừa nghe câu chuyện của tay điều tra viên vừa hình dung ra hình dáng của cô gái trẻ bị giết. Chỉ thoáng nghe rằng cô gái ấy có mối quan hệ rộng rãi là bà đã có cảm giác chẳng can hệ mấy với Yuichi. Dù vụ án kinh khủng này có thật đi nữa thì cũng không thể dính dáng tới Yuichi được.

Khi tay điều tra viên giải thích xong, bà Fusae thoáng nhớ tới lời của Norio.

Vào ngày sau hôm vụ án xảy ra, Norio kể rằng trên đường đi làm Yuichi đột nhiên nôn mửa vì say rượu từ đêm trước. Bà Fusae nhận ra có mối liên hệ nào đó. Sáng hôm ấy, qua ti vi hay gì đó, Yuichi đã biết thông tin cô gái này bị giết. Nỗi buồn khi mất người quen thể hiện qua cảm giác buồn nôn.

Đây chính là trực giác của bà Fusae, người đã nuôi nấng Yuichi gần hai mươi năm nay.

Có vẻ không có nhiều thời gian, sau khi giải thích xong, tay điều tra viên bèn nói với giọng nhẹ nhàng: “Chà, dẫu sao thì bà cũng không cần phải lo nữa nhé.”

Dù chẳng lo lắng gì nhưng Fusae cũng gật đầu cho phải phép: “Vậ à.”

“Khoảng mấy giờ Yuichi đi làm về ạ?”

Tay điều tra viên hỏi, bà Fusae trả lời: “Lúc nào nó cũng về tầm 6 giờ.”

“Có chuyện gì cháu sẽ lại liên lạc. Hôm nay đến đây thôi ạ.”

Thấy tay điều tra viên nói vậy, bà Fusae liền đứng lên rồi cúi đầu: “Anh vất vả quá.” Dù nói ra miệng rằng sẽ liên lạc lại nhưng trông tay điều tra viên không có vẻ gì là sẽ làm điều đó.

Sau khi tiễn tay điều tra viên ra về, anh cảnh sát tuần tra gần nhà lại ngồi xuống bậu cửa tỏ vẻ hài hước: “Chắc là cô ngạc nhiên lắm? Ban đầu nghe nói Yuichi là nhân chứng cháu cũng bủn rủn chân tay ấy. Nhưng đúng lúc nhận điện thoại báo thì bà Okazaki lại đang ở đồn, vậy là cháu hỏi luôn chuyện xe ô tô, bà ấy bảo: Chủ nhật Yuichi không lấy xe ra đâu. Nghe thế cháu yên tâm ngay. Mà thực ra thì, cháu kể cô nghe ở đây thôi, cháu nghe bảo họ đã biết hung thủ là ai rồi. Chỉ có điều, chà, nói chung là họ cứ phải xác nhận lại đã.”

“Ôi trời, biết hung thủ là ai rồi sao?”

Bà Fusae ra vẻ nhẹ nhõm trông thấy, đoạn nói thêm: “Chuyện thằng Yuichi nó thân thiết với con bé trên Hakata, cô hoàn toàn không hình dung được.”

“Thì Yuichi cũng đến tuổi lấy vợ rồi, biết làm sao được. Nghe đâu cô gái ấy quen biết nhiều người qua trang mạng kết bạn lắm.”

“Trang mạng kết bạn là cái gì?”

“Chà, nói đơn giản thì nó giống như là bạn qua thư từ ấy.”

“Hả, cô nào biết chuyện Yuichi viết thư từ gì với con gái nhà nào trên Hakata đâu.”

Sực nhớ ra trong lòng bàn tay vẫn cầm hạt mơ muối, cuối cùng bà Fusae vứt nó ra ngoài.

* * *

Tiệm pachinko có tên “Wonderland” bất thành hình xuất hiện cạnh con đường chính. Ở ngay khúc cua gấp sang trái của tỉnh lộ chạy dọc bãi biển hiện ra bảng quảng cáo to đùng kèm thẩm mỹ, phía trước đó là cửa tiệm được xây mô phỏng một cách xấu xí

theo cung điện Buckingham. Cổng của bãi đậu xe lớn bao quanh cửa tiệm thì được mô phỏng theo Khải Hoàn Môn ở Paris, còn trước cửa vào là tượng Nữ thần Tự Do.

Ai ai nhìn vào đều thấy đó là tòa nhà xấu xí nhưng vì tỷ lệ đạt được “xèng” ở đây cao hơn so với các tiệm pachinko trong nội thành nên không chỉ cuối tuần mà cả những ngày trong tuần, bãi đậu xe lớn đều chật kín ô tô chẳng khác gì kiến bu vào đường.

Tại căn phòng đặt máy đánh bạc trên tầng hai, Shibata Hifumi đang nhét mấy chục đồng xu cuối cùng vào khe nhét xu như muốn bẻ cong chúng. Máy đánh bạc hẳn nhắm đến đã có khách ngồi, hẳn quyết tâm chỉ dừng chơi khi hết sạch số xu trong tay tại cái máy mà cực chẳng đã hẳn đành phải chọn.

Ba mươi phút trước Hifumi đã gửi tin nhắn cho Yuichi.

Hắn nhắn: “Tao đang ở Wonder. Đi làm về máy ghé qua chút không?” Ngay lập tức có tin nhắn ngắn gọn trả lời lại: “Biết rồi.”

Hifumi là bạn từ nhỏ của Yuichi, trước đây hắn và bố mẹ sống cùng một khu với Yuichi, khoảng nửa năm trước khi tốt nghiệp cấp II, gia đình hắn bán đất và một ngôi nhà nhỏ, bây giờ thì đang sống tại một căn hộ chung cư thuê trong nội thành.

Dĩ nhiên đất gần cảng cá, nơi bị lấy mất đường bờ biển do san lấp, chẳng thể bán với giá cao, nhưng dạo đó cha của Hifumi vướng vào nợ nần vì đánh bạc, sau khi bị lấy hết thế chấp, cả gia đình đã chuyển nhà ngay trong đêm đến căn hộ chung cư hai phòng sáu chiếu bây giờ.

Sau khi chuyển nhà, hắn chỉ liên lạc duy nhất với Yuichi và vẫn tiếp tục giữ mối quan hệ.

Ở cạnh nhau nhưng Yuichi không bao giờ nói đùa một câu nào, tuyệt nhiên không phải một gã trai thú vị. Hifumi cũng hiểu

điều đó song không hiểu sao cả hai vẫn tiếp tục chơi với nhau đến bây giờ.

Chuyện xảy ra tầm ba năm trước, hôm đó hắn lái xe chở cô gái đang hẹn hò đến Hirado, trên đường về xe bỗng dừng bị hỏng. Không có tiền gọi cho JAF^[10], hắn thử liên lạc với một vài người quen nhưng tất cả đều thờ ơ, người thì kêu bận, người thì bảo không biết. Trong số đó, người duy nhất mang theo dây thừng kéo xe đến giúp là Yuichi.

“Xin lỗi mày.” Hifumi xin lỗi.

Vừa nối dây thừng với vẻ mặt vô cảm Yuichi vừa nói: “Đằng nào ở nhà tao cũng chỉ ngủ thôi mà.”

Không thể để bạn gái ngồi trên chiếc xe hỏng bị kéo đi, hắn để cô ngồi ở ghế phụ trong xe Yuichi.

Sau khi được kéo giúp đến xưởng sửa chữa quen biết, hắn mau chóng tạm biệt Yuichi. Khi hắn thử lòng cô bạn gái đang nhìn theo xe của Yuichi rằng: “Thằng đó tốt đúng không?” Cô cười bảo: “Trong xe cậu ấy chẳng nói năng gì. Em cảm ơn thì cũng chỉ gật đầu lãnh đạm nói ‘ừ’... Ngọt ngọt lắm.” Thực ra thì Yuichi đúng là người như vậy.

Khi còn mười đồng xu cuối cùng, hắn bắt đầu thắng trên máy đánh bạc.

Hifumi đưa mắt nhìn quanh gian tiệm đông người để tìm cô nhân viên mặc váy ngắn phục vụ cà phê.

Đúng lúc nhìn về phía lối ra vào hắn thấy bóng dáng Yuichi đang bước lên cầu thang xoắn ốc. Hắn giơ tay ra hiệu, Yuichi lập tức nhận ra và bước vào lối đi hẹp.

Vừa từ công trường về nên Yuichi vẫn mặc chiếc quần dài đến gối màu xanh nước biển đã lấm bẩn, bên ngoài khoác áo bảo hộ cùng màu nhưng vẫn nhìn thấy chiếc áo nỉ màu hồng sặc sỡ qua

khe hở của phéc mơ tuya.

Yuichi ngồi vào ghế bên cạnh đoạn mở lon cà phê có vẻ được mua dưới tầng một.

Yuichi lấy trong túi ra tờ một nghìn yên rồi bắt đầu chơi ở máy bên cạnh mà không nói một lời.

Mùi của Yuichi phả vào mũi hắn khi gã đến gần. Khác với mùa hè, nó không phải mùi mồ hôi. Nó là mùi bụi đất hoặc xi măng, nói chung là giống thứ mùi xộc lên trong căn nhà hoang.

“Mày biết vụ án trên đèo Mitsuse chưa?”

Yuichi đột nhiên mở miệng nói khi tờ tiền một nghìn yên bị máy nuốt phập vào trong.

“Vụ có con bé bị giết ấy à?”

Hifumi tâm trạng tốt lên hẳn từ lúc Yuichi ngồi cạnh - trả lời mà mặt không hề cử động.

Dù là người hỏi nhưng Yuichi lại im bật như mọi khi.

“Vụ đó, thấy bảo con bé quan hệ với nhiều gã đàn ông trên trang kết bạn lắm. Thấy hôm nay trên ti vi bảo thế.”

Khi Hifumi vừa bấm nút vừa tiếp tục câu chuyện, Yuichi bèn hỏi lại: “Không biết có tìm ra ngay không nhỉ?”

“Tìm ra cái gì?”

“...”

“Hung thú hả?”

“...”

“Tìm ra ngay thôi. Điều tra ở công ty điện thoại là biết ngay lịch sử cuộc gọi mà.”

Lúc này Hifumi vẫn tiếp tục nói chuyện mà không nhìn sang Yuichi lấy một lần.

Sau khi chơi khoảng ba mươi phút, Hifumi và Yuichi ra khỏi

tiệm pachinko. Kết quả Hifumi thua 15.000 yên còn Yuichi thua 2.000 yên.

Ngày đã tắt nắng, đèn xe sáng choang rọi vào bãi đậu xe. Hai cái bóng đồ dài, in đậm dưới chân, thi thoảng lại giao với vạch sơn trắng chỉ dẫn đậu xe.

Khác với Yuichi, Hifumi hoàn toàn không hứng thú với ô tô, hẳn đi chiếc ô tô động cơ nhỏ rẻ tiền. Vừa mở khóa xe, Yuichi lập tức ngồi vào ghế phụ.

Hifumi bỗng nhiên ngửa mặt nhìn trời. Hẳn nghe thấy như thể tiếng sóng đang từ trên trời dội xuống. Bình thường sẽ là bầu trời đầy sao nhưng đêm nay chỉ thấy sao Kim lấp lánh. Hifumi nghĩ chắc trời sắp mưa.

Vừa lái xe trên đường tỉnh lộ dọc biển hướng đến nhà Yuichi, Hifumi vừa than vãn mãi mà không tìm được việc làm.

Thực ra cả buổi sáng nay hẳn đã ở Hello Work, trong lúc kiểm tra thông tin tuyển dụng hẳn bèn mời cô nhân viên trẻ đã quen mặt: “Hôm nào đi uống với anh nhé.” Kết cục thì việc không có mà lời mời cũng bị từ chối, tuy vậy việc dành trọn buổi sáng ở Hello Work cũng khiến hẳn trở nên lạc quan kiểu: “Chỉ cần quyết tâm làm là có khối việc.”

Khi bài hát từ radio kết thúc, chương trình tin vẫn bắt đầu. Ngay đầu tiên là bản tin về vụ án trên đèo Mitsuse.

Hifumi cất tiếng nói với Yuichi không hề mở miệng kể từ lúc ngồi vào ghế phụ: “Đèo Mitsuse ấy...”

Đang nhìn ra ngoài, Yuichi bèn quay mặt lại, hơi co người lại trong chiếc xe chật chội.

“... Mà nhớ không? Chuyện lần trước tao nhìn thấy ma ở đó ấy.”

Hifumi vừa bẻ tay lái ở khúc cua gấp vừa nói. Cơ thể Yuichi ép

sát vào cửa xe theo chuyển động này.

“Nhớ không, lần tao đi phỏng vấn ở một công ty trên Hakata về ấy, lúc tao định một mình băng qua đèo thì bỗng dừng đèn xe bị tắt. Tao hoảng sợ dừng xe lại, thử khởi động lại thì thấy một người đàn ông người bê bết máu ngồi bên ghế phụ. Mà không nhớ à?”

Vừa lái xe sát đằng sau chiếc xe cub đang chạy chậm rì giữa đường, Hifumi vừa liếc sang Yuichi.

“Lúc đó tao sợ kinh khủng ấy. Xe không khởi động được, lại có người đàn ông máu me bê bết ngồi ghế phụ, hình như lúc ấy tao vừa hét toáng lên vừa vặn chìa khóa thì phải.”

Vừa nói Hifumi vừa tự cười với câu chuyện của mình, bỗng Yuichi hát hàm chỉ chiếc xe cub đằng trước “Mau vượt đi.”

Đêm hôm ấy, Hifumi băng qua đèo tầm khoảng hơn 8 giờ. Hắn đi phỏng vấn ở một công ty nào đó trên Hakata rồi thất vọng lê bước đến một nhà chứa ở Tenjin, tự nhủ “Chắc lần này lại trượt rồi”. Nếu phải so sánh thì có lẽ hắn mất nhiều công sức cho việc chọn nhà chứa hơn là buổi phỏng vấn ở công ty.

Tóm lại, hắn làm một phát ở nhà chứa, đi ăn mì rồi đâm xuyên đèo bằng ô tô.

Dù mới hơn 8 giờ nhưng trên đèo, không những không có xe đi trước hắn mà xe chạy ngược chiều cũng không. Thực tình, bụi cây rậm rạp và khu rừng hiện lên trắng xanh dưới ánh đèn ô tô khiến hắn rùng mình, hắn hồi hận, nếu biết trước thế này thì hắn đã không tiết kiệm mà chọn đi đường cao tốc.

Ngồi một mình trong xe, hắn thử hát thật to để xua đi nỗi sợ hãi nhưng ngược lại giọng hát bị hút hết vào khu rừng xung quanh.

Giữa rừng núi tối thui, đèn xe ô tô - thứ có thể xem như vật

cứu mạng - bỗng nhiên giở chứng lúc hấn chuẩn bị lên đỉnh đèo, thoát đầu Hifumi cứ ngỡ mắt mình có vấn đề.

Khoảnh khắc tiếp theo, một thứ gì đó màu đen vụt lướt qua ánh đèn nhấp nháy. Hifumi vội vã nhấn phanh, cố hết sức giữ tay lái khỏi bị lệch.

Đúng lúc ấy đèn xe tắt hẳn. Phía trước kính xe tối thui hệt như đang nhắm mắt, dù động cơ vẫn chạy nhưng trong khu rừng bao quanh xe ô tô, tiếng côn trùng bỗng to lên đến mức hấn chỉ muốn bịt tai lại.

Máy lạnh đang chạy rì rì vậy mà mồ hôi hấn cú túa ra. Không hẳn là mồ hôi mà giống như hấn bị tưới thứ nước âm ảm lên toàn thân.

Đúng lúc ấy, thân xe rung mạnh một cái, rồi động cơ tắt ngấm. Vào lúc đó, hấn cảm giác có thứ gì đó bên ghế phụ. Nỗi sợ hãi che mất tầm mắt của con người. Hấn không thể nhìn sang ngang. Không thể nhìn ra sau. Hấn chỉ nhìn được về phía trước.

Hấn định khởi động lại động cơ nhưng không được. Hifumi hét lên. Hấn biết có gì đó bên cạnh. Chỉ có điều hấn không biết đó là thứ gì.

“... Cực quá rồi nhỉ.”

Từ ghế phụ, đột nhiên một giọng đàn ông cất lên. Hifumi bịt lỗ tai bằng tiếng hét của mình. Động cơ không khởi động được.

“... Vô ích thôi.”

Giọng người đàn ông bên cạnh. Hifumi đặt tay lên cửa xe đang chạy trốn.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông máu me bê bết in bóng lên kính cửa xe. Người đàn ông nhìn hấn chăm chăm.

* * *

Có tiếng động ngoài cửa, bà Fusae liếc nhìn đồng hồ rồi vội vàng nhét chiếc phong bì màu nâu mà bà vừa mở màng ngắm nhìn vào túi tạp dề. Trên chiếc phong bì ghi chữ. “Phong bì đựng hóa đơn”.

Bà Fusae vẫn ngồi nguyên trên ghế, với tay vặn bếp ga hâm nóng nồi cá chép biển kho.

“Cháu làm phiền một chút ạ.”

Chính lúc ấy, bà nghe thấy giọng tươi vui của Hifumi, bà đứng dậy, đi ra hành lang và đáp lại: “Ồ, cả Hifumi cùng về đây à?”

Hifumi mau mắn cởi giày đoạn hích qua người Yuichi để vào nhà, hấn ngó vào trong bếp: “Bà ơi, mùi món gì có vẻ ngon quá.”

“Cháu chưa ăn gì sao? Bà chuẩn bị luôn đây, ăn cùng Yuichi nhé?”

Nghe bà Fusae nói, Hifumi gật đầu vui sướng: “Có ăn, có ăn ạ.”

“Chơi pachinko về đúng không?”

“Dạ không, chơi “xèng” thôi ạ. Cơ mà chẳng được đồng nào. Cháu lại lỗ rồi.”

“Lỗ bao nhiêu?”

Hifumi giơ ngón tay ra hiệu “15.000 yên” để đáp lại câu hỏi của bà Fusae.

Yuichi về nhà cùng Hifumi khiến tâm trạng Fusae phần nào nhẹ nhõm hơn. Dầu biết rằng vụ án xảy ra trên đèo Mitsuse chẳng hề liên can đến Yuichi nhưng bởi bà đã lỡ nói dối tay điều tra viên đến nhà lúc chiều tối rằng “Chủ nhật Yuichi không ra ngoài” nên dù không liên can, bà vẫn thấy có gì đó gờn gợn khó tả.

Đêm hôm đó chính xác là Yuichi đã ra ngoài bằng ô tô. Chỉ có điều vì bà Okazaki đã làm chứng rằng “Yuichi không ra ngoài”

nên có đi chắc chắn cũng không quá lâu. Trước kia, khi Yuichi đưa Katsuji đến bệnh viện cũng vậy. Bà già ấy có tật là cho dù xe của Yuichi không ở đó trong một, hai tiếng thì cũng nói là ngày hôm ấy Yuichi không đi đâu.

“Hifumi này, hôm Chủ nhật cháu cũng đi cùng Yuichi hả?”

Bà Fusae hỏi, sau khi xác nhận Yuichi đã lên tầng hai.

Hifumi vừa nhòm vào món cá chép biển kho trong nồi vừa nghiêng đầu: “Chủ nhật?” đoạn trả lời, tay thò vào nồi: “Cháu không đi cùng nó... à, chẳng phải là nó đi đến cửa hàng sửa xe sao. Cháu thấy nó bảo lại thay phụ tùng gì đó mà.”

“Ồ kìa, bà đã bảo chuẩn bị ngay rồi.” Fusae phát vào tay Hifumi. Hifumi ngoan ngoãn rút tay lại, lần này thì mở tủ lạnh: “Không có sashimi ạ?”

Bà Fusae chuẩn bị phần ăn của Hifumi trước rồi đem đóng quần áo gấp lúc chiều lên phòng Yuichi trên tầng hai.

Thấy bà mở cửa, Yuichi đang nằm trên giường bèn lồm bẫm với vẻ khó chịu: “Cháu xuống ngay đây.”

Fusae xếp quần áo mang lên vào ngăn kéo của tủ quần áo cũ.

Tủ quần áo này được dùng từ khi Yuichi dọn đến đây cùng mẹ, tay cầm ngăn kéo là hình mặt gấu.

“Hôm nay cảnh sát đến nhà mình đấy.”

Fusae cố tình không nhìn mặt Yuichi, bà nói trong khi đang xếp quần áo.

“Thấy bảo cháu có đưa bạn gái quen qua thư ở Fukuoka à? Cháu biết rồi đúng không? Chuyện con bé chết hôm Chủ nhật ấy?”

Nói tới đó bà Fusae mới bắt đầu nhìn sang Yuichi. Yuichi chỉ ngẩng môi mặt lên, quay sang nhìn bà. Vẻ mặt không biểu cảm,

hình như Yuichi đang nghĩ đến điều gì khác

“Cháu biết đúng không? Con bé mà...”

Bà Fusae gắng hỏi lại lần nữa, Yuichi từ từ mở miệng: “Cháu biết.”

“Cháu gặp con bé đó bao giờ chưa? Hay chỉ liên lạc thư từ thôi?”

“Sao bà hỏi vậy?”

“Sao ư, thì nếu gặp rồi cũng nên đến đám tang chứ.”

“Đám tang?”

“Phải. Nếu chỉ thư từ thôi thì không cần, nhưng nếu đã từng gặp rồi thì...”

“Cháu chưa gặp bao giờ.”

Mặt dưới chiếc tất của Yuichi quay về phía này bị dính vết bẩn hình ngón tay. Yuichi vẫn đang nhìn chăm chăm về phía bà Fusae. Ánh mắt như thể có ai đó đang đứng sau lưng bà.

“Bà chẳng biết đó là ai đang sống ở đâu nhưng trên đời thật cũng có kẻ tàn ác quá... Theo cảnh sát thì họ đã biết hung thủ là ai rồi, hẳn giờ đang bỏ trốn, nghe đâu họ đang tìm gấu gao lắm.”

Câu nói của bà Fusae khiến Yuichi nhòe dậy. Chiếc giường sắt kêu ken két vì sức nặng cơ thể gã.

“Biết hung thủ là ai rồi sao?”

“Hình như vậy. Anh cảnh sát khu vực nói thế. Chỉ có điều hẳn đang trốn đâu đó, giờ vẫn chưa tìm thấy.”

“Là cậu sinh viên ấy ạ?”

“Sinh viên?”

“Thì ti vì nói như vậy mà.”

Trước lời lẽ có vẻ quan tâm tới câu chuyện của Yuichi, Fusae tin chắc: “Quả là thằng bé cũng đã biết về vụ án.”

“Cảnh sát thật sự đã nói như vậy ạ? Chuyện hung thủ là cậu sinh viên ấy?”

Nghe Yuichi hỏi, bà Fusae gật đầu. Bà không biết Yuichi và cô gái bị giết ấy thân thiết đến đâu nhưng ít ra bà thấy được sự căm ghét của Yuichi đối với gã hung thủ.

“Bắt được ngay thôi mà. Làm sao mà trốn đi đâu được.”

Bà Fusae nói như an ủi.

Khuôn mặt Yuichi, bấy giờ đã ngồi dậy khỏi giường, ửng đỏ. Bà nghĩ có lẽ do căm ghét quá nhưng nhìn kỹ thì cũng có vẻ như thẳng bé yên tâm vì đã biết hung thủ là ai.

“Mà hôm Chủ nhật vừa rồi cháu đi đâu vậy? Ban đêm có ra ngoài một lúc đúng không?”

“Chủ nhật?”

“Lại đến xưởng sửa xe đấy à?”

Yuichi gật đầu trước cách nói khẳng định của bà Fusae.

“Cảnh sát họ hỏi đấy. Nghe đâu họ đi hỏi tất cả những ai quen biết cô gái đó. Hình như bà Okazaki bảo rằng Yuichi chẳng đi đâu hết, bà cũng không định nói dối đâu nhưng bà cũng trả lời là thế. Với bà Okazaki thì đi ra ngoài một, hai tiếng thì không được coi là đi ra ngoài. Mà cháu tắm rồi mới ăn cơm đấy chứ?”

Fusae nói một mình đến đó rồi ra khỏi phòng mà không buồn chờ câu trả lời. Xuống đến cầu thang bà ngoái đầu lại nhìn lên tầng hai. Hốt nhiên bà có ý nghĩ rằng, trong lúc Katsuji chồng bà ngã bệnh, hết ra lại vào viện như bây giờ thì người duy nhất bà có thể trông cậy chỉ còn lại Yuichi. Bà cũng có con gái đấy nhưng đứa lớn không thèm đến thăm bố ốm đã đành, đứa thứ hai, mẹ của Yuichi thì bà chẳng dám trông mong.

Xuống hết cầu thang, Fusae lấy chiếc phong bì màu nâu từ túi tạp dề ra. Bên trong là một tờ hóa đơn.

“Tiền hàng: Một thang thuốc bắc. Tổng cộng: 263.500 yên.”

Nghe Tsutsumishita, người đàn ông xuất hiện với vai trò là giảng viên của hội thảo sức khỏe tổ chức ở nhà văn hóa rĩ tai rằng: “Nếu bà đến văn phòng cháu trong nội thành, cháu sẽ chia thuốc bắc ra bán rẻ cho bà”, thế nên hôm qua, trên đường thăm ông Katsuji về, bà đã ghé vào đó, phần vì tò mò. Bà không có ý định mua. Một mỗi vì phải đi lại giữa nhà và bệnh viện, bà chỉ định ghé vào để nghe chuyện cười của Tsutsumishita, ấy vậy mà bà đã bị bao vây bởi lũ thanh niên mồm năm miệng mười, bị chúng bắt phải ký vào bản hợp đồng.

Khi Fusae phản kháng trong nước mắt rằng bây giờ không có tiền thì lũ thanh niên bèn lôi bà đến tận bưu điện. Vì quá sợ hãi, bà thậm chí không dám kêu cứu. Bà chỉ còn cách rút khoản tiền tiết kiệm ít ỏi dưới sự giám sát của chúng.

III

Cô Ấy Đã Gặp Ai?

Magome Mitsuyo đang ngắm nhìn những chiếc ô tô chạy trong mưa qua cửa kính của cửa hàng bán lẻ thời trang nam giới “Wakaba” nằm trên đường quốc lộ số 34, ngoại ô thành phố Saga.

Con đường mang tên “Đường tránh Saga” này vốn không phải nơi có lưu lượng giao thông ít, song có lẽ do cảnh sắc xung quanh đơn điệu nên nó khiến người ta có cảm giác như đang nhìn lại khung cảnh vừa thấy cách đó vài phút.

Mitsuyo phụ trách gian hàng đồ vest trên tầng hai của cửa hàng bán lẻ “Wakaba” này.

Khoảng một năm trước, cô phụ trách gian hàng thời trang thường nhật dưới tầng một nhưng cửa hàng trưởng đã ngọt ngào bảo cô: “Khách đến gian thời trang chủ yếu là giới trẻ nên để những người tầm tuổi khách đón tiếp thì sẽ hợp gu hơn nhỉ!” Và ngay tuần sau cô bị thuyên chuyển lên gian đồ vest trên tầng hai.

Nếu chỉ riêng lý do tuổi tác thì chắc Mitsuyo đã cự nự, nhưng nếu là “gu ăn mặc” thì cô đành chịu. Thực lòng, cô thấy thà bị nói không hợp gu với gian hàng thời trang thường nhật của cửa hàng thời trang nam ở vùng ngoại ô Saga này còn hơn.

Hiện cửa hàng cũng bán quần jeans và áo sơ mi mang “hơi hướm đồ thịnh hành” dành cho giới trẻ. Chỉ có điều, quả là có sự

khác nhau nào đó giữa “đồ thịnh hành” và “hơi hướm đồ thịnh hành”. Chẳng hạn như, trước đây cô từng bắt gặp một chiếc áo sơ mi có họa tiết rất giống với áo bày bán ở cửa hàng của cô trong một cửa hàng đồ hiệu trên Hakata. Cùng họa tiết con ngựa nhưng không hiểu sao các con ngựa của cửa hàng cô lớn hơn một chút xíu.

Có lẽ chính bởi các con ngựa của cửa hàng cô nhìn hơn chỉ vài mi li mét nên đã làm cho chiếc áo trở nên vô cùng kém thẩm mỹ.

Cậu bé học sinh cấp II gần nhà đã hơn hờ mua chiếc áo họa tiết con ngựa đó. Cậu bé nghiêm chỉnh đội mũ bảo hiểm màu vàng, leo lên chiếc xe đạp yên thấp và sung sướng ôm cái áo về nhà.

Việc này tuy mâu thuẫn với việc bị cửa hàng trưởng thuyên chuyển vị trí nhưng khi nhìn theo cậu bé học sinh cấp II đạp xe trên đường quốc lộ, cô những muốn nói với cậu bé rằng: “Phải rồi. Con ngựa có to hơn một chút thì sao chứ! Hãy cứ hãnh diện mặc chiếc áo sơ mi đó nhé!”

Khi ấy Mitsuyo chợt nghĩ. Rằng cô cũng không ghét thị trấn này đến thế.

“Magome! Giải lao nhé.”

Bất thành linh bị gọi, cô ngoảnh lại thì thấy khuôn mặt núng nính của quản lý cửa hàng Mizutani Kazuko lấp ló trên giá treo áo vest.

Nhìn từ cửa sổ, cơ man những bộ vest như hóa thành những đợt sóng đang xô vào nhau.

Vào các ngày trong tuần, nhất lại là những buổi sáng mưa, cửa hàng không bao giờ có khách. Tỉnh thoảng lắm có vị khách tất tả chạy đến mua quần áo dự tang lễ nhưng hôm nay có vẻ không

có chuyện tang thương nào xảy ra trong vùng.

“Hôm nay lại ăn cơm hộp sao?”

Nghe Mizutani bước ra từ mê lộ giá treo đồ vest hỏi, Mitsuyo cười đáp: “Dạo này em chỉ có niềm vui là làm cơm hộp thôi.”

Vì cửa hàng nhàn rỗi nên những ngày trong tuần mọi người lần lượt nghỉ ăn cơm từ trước giờ nghỉ trưa. Có ba nhân viên bán hàng trong cửa hàng rộng thênh thang. Ngày trong tuần hiếm có khi nào số khách hàng lại đông hơn số nhân viên.

“Mưa mùa đông ghét quá nhỉ. Mưa đến bao giờ nữa đây?”

Mizutam tiến lại gần, ghé sát mặt vào cửa kính bên cạnh Mitsuyo. Hơi thở từ mũi phả ra làm mờ duy nhất chỗ kính đó. Bên trong cửa hàng bật máy sưởi nhưng vì không có khách nên lúc nào cũng lạnh buốt.

“Hôm nay em lại đi xe đạp đến hả?”

Nghe Mizutani hỏi, Mitsuyo nhìn xuống bãi đậu xe lớn ướt mưa. Đó là bãi đậu xe dùng chung với cửa hàng đồ ăn nhanh kế bên, một vài chiếc ô tô đang đậu nhưng vì toàn bộ chúng đều ở phía bên cửa hàng đồ ăn nhanh nên trông tựa như chỉ mình chiếc xe đạp của cô để cạnh hàng rào phía bên này đang phải chịu đựng cơn mưa mùa đông.

“Lúc em về mà trời chưa tạnh thì để chị đưa về bằng ô tô nhé.”

Mizutani nói rồi vỗ vai Mitsuyo đoạn đi về phía quầy tính tiền.

Mizutani năm nay bốn mươi hai tuổi. Người chồng hơn chị một tuổi là cửa hàng trưởng cửa hàng điện gia dụng trong nội thành, trên đường đi làm về luôn luôn lái ô tô qua đón vợ. Anh là người đàn ông ít nói, nhưng khi gọi người vợ đã bên anh hai mươi năm nay là “Kazu-chan” trông anh vô cùng đáng yêu. Hai người có một cậu con trai là sinh viên đại học năm thứ ba. Mizutani lúc nào cũng lo lắng về cậu con trai duy nhất này là “Nó

bị hikikomori^[11].” Hỏi ra cũng không đến mức phóng đại như vậy, chỉ đơn giản là nó thích chơi máy tính ở trong phòng hơn là ra ngoài chơi, nhưng thấy bảo chị dùng cụm từ đang thịnh hành “hikikomori” là để thuyết phục bản thân và mọi người chấp nhận việc cậu con trai đã hai mươi tuổi mà chưa có bạn gái.

Không hẳn là cô bệnh vực cho con trai chị Mizutani nhưng ở cái thị trấn này, dù ra ngoài chơi cũng chẳng có gì hay. Chỉ cần ra ngoài liên tục ba ngày kiểu gì cũng gặp lại người vừa mới gặp hôm qua. Thực ra, thị trấn giống như đang tua đi tua lại những hình ảnh đã được thu sẵn. Do vậy, chắc chắn kết nối với thế giới rộng lớn qua máy tính sẽ hấp dẫn hơn nhiều.

Ngày hôm ấy, từ sau bữa trưa ăn sớm đến giờ nghỉ giải lao buổi chiều có ba tốp khách đến. Hai trong số đó là cặp vợ chồng đứng tuổi, bà vợ vừa ướm chiếc áo sơ mi lên ngực ông chồng người dường như chẳng có chút hào hứng nào với áo sơ mi mới vừa so đo giá cả thay vì màu sắc hay họa tiết.

Một vị khách nam tuổi ngoài ba mươi đến ngay trước giờ giải lao. Mitsuyo được chỉ thị cố gắng không bắt chuyện với khách cho đến khi khách hỏi, vì vậy cô đứng cách xa một đoạn nhìn người đàn ông đang ngắm vest trên giá treo.

Dù đứng cách xa nhưng cô cũng nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của người đàn ông.

“Thị trấn này đâu phải đã hết đàn ông tốt tầm tuổi chúng mình đâu,” em gái sinh đôi Tamayo của cô nói. Rồi bảo: “Đàn ông tốt thì có nhưng tất cả họ đều có vợ hết rồi nhỉ.”

Thực ra, hầu hết bạn bè cô làm việc trong thành phố đều nói y hệt như vậy. Chỉ có điều, bạn bè cô đa số đã kết hôn nên cách nói cũng có chút khác với cô em gái còn độc thân: “Tớ cũng muốn giới thiệu cho cậu lắm nhưng anh A đã kết hôn mất rồi... tiếc thật

đấy.”

Cô chẳng nhớ đã nhờ bạn giới thiệu nhưng đúng là để sống ở Saga này thì một phụ nữ độc thân sẽ bước sang tuổi ba mươi vào năm tới cần khá nhiều bản lĩnh.

Cả ba người bạn thân hồi cấp III của cô đều đã lấy chồng, sinh con. Thậm chí trong số đó còn có người có con trai năm nay vào cấp I.

“Cô ơi.”

Người đàn ông chọn vest chột lên tiếng. Trên tay anh ta cầm chiếc áo màu be đậm.

Cô lại gần, nở nụ cười: “Anh mặc thử không ạ?” Vị khách chỉ tay lên tấm poster treo rủ xuống từ trần nhà: “Bộ vest này cũng được tính giá 38.900 yên hai bộ như thông báo đăng kia phải không?”

“Dạ vâng. Toàn bộ ở đây đều có giá như vậy.”

Mitsuyo tươi cười hướng dẫn khách đến phòng thử đồ.

Đó là một người đàn ông cao ráo. Khách mặc thử xong, cô kéo rèm ra, dường như anh ta luyện tập môn thể thao nào đó nên phần bắp đùi nổi cuộn lên trên lớp quần ống đứng đang thịnh hành gần đây.

“Hơi chật ấy nhỉ?”

Người đàn ông hỏi qua gương.

“Các thiết kế gần đây hầu hết đều có dáng này đấy ạ.”

Cô ngồi xuống trước vị khách để đo gấu quần. Cô ngửi thấy thoang thoảng mùi sữa như thể anh ta có con nhỏ.

Trước mắt cô là bàn chân to lớn của người đàn ông. Anh ta đi tất nhưng móng chân trông có vẻ to và cứng nổi hẳn lên.

Mitsuyo nghĩ, liệu cô đã ngồi như thế này trước bao nhiêu

người đàn ông? Dù chỉ là công việc nâng gấu quần nhưng thực lòng, hồi mới bắt đầu làm việc cô thấy khó chịu vì tư thế này giống như thể cô đang phục tùng đàn ông.

Lúc ngồi xuống thì chỉ nhìn thấy chân của họ. Tất bật, tất mới. Cổ chân béo, cổ chân gầy. Ống chân dài, ống chân ngắn.

Chân đàn ông có lúc trông vô cùng hung bạo, có lúc trông lại vững chải và đáng tin cậy. Năm cô hăm hai, hăm ba tuổi, từng có thời ôm mộng hảo huyền rằng biết đâu chồng tương lai của cô nằm trong số những người đàn ông cô nâng gấu quần. Giờ nghe thì thấy nực cười nhưng lúc bấy giờ cô thực tâm hy vọng, với vị khách nào cô cũng ôm tưởng tượng rằng, trong khi chỉnh gấu quần, nếu bất chợt nhìn lên, biết đâu gương mặt chồng tương lai của cô sẽ ở đó, dịu dàng nhìn cô ngồi dưới chân.

Giờ nghĩ lại có lẽ khi ấy trùng với thời kỳ mong lấy chồng đầu tiên của cô. Cho dù cô có ngược nhìn lên trong khi nâng gấu quần bao nhiêu lần chẳng nữa thì khuôn mặt chồng tương lai của cô chẳng có ở đó.

Đêm đến, cơn mưa mùa đông vẫn tiếp tục trút xuống.

Cô đóng quày tính tiền, tắt điện trong cửa hàng rộng thênh thang rồi vào phòng thay đồ thì Mizutani, lúc này đã thay sang thường phục, cất tiếng bảo: “Mưa thế này không đi xe đạp được đâu nhỉ? Để chị đưa về bằng ô tô cho.”

Mitsuyo vừa ngấm gương mặt mệt mỏi của mình phản chiếu qua tấm gương phòng thay đồ vừa trả lời: “Vậy chị cho em đi nhờ nhé”, nhưng trong lòng lại băn khoăn rằng nếu đi nhờ ô tô về thì ngày mai sẽ phải đi xe buýt đến.

Mưa rơi lộp bộp xuống bãi đậu xe lớn khi cô đi ra từ cửa phụ. Mặt sau cửa hàng sức mùi đất ẩm bay lại từ cánh đồng mênh mông đang thời kỳ hưu canh phía bên kia tường rào.

Một vài chiếc xe chạy qua đường tránh làm bắn nước tung tóe. Đèn xe rọi vào tấm biển hiệu to tổ chảng của “Wakaba”, phản chiếu xuống mặt đất ướt trông lung linh huyền ảo.

Có tiếng còi xe, Mitsuyo đưa mắt nhìn về hướng đó. Chiếc ô tô phân khối nhỏ do chồng Mizutani cầm lái với Mizutani ngồi ghế phụ đang từ từ tiến tới.

Mitsuyo chạy ào ra từ dưới mái hiên mà không che ô, vừa nói “Em xin lỗi” vừa ngồi vào ghế sau. Chỉ một vài giây nhưng những giọt mưa tạt vào gáy cũng đủ khiến cô lạnh buốt người.

“Em vất vả quá.”

Chồng Mizutani đeo cặp kính nặng độ nói. Mitsuyo xin lỗi: “Lúc nào em cũng làm phiền anh chị.”

Nhà trọ nơi Mitsuyo đang sống được xây dựng trên một góc của cánh đồng lúa có con kênh bao quanh. Xây lên chưa được bao lâu nhưng diện mạo của nó như muốn nói: “Trước sau gì cũng bị dỡ bỏ nên cứ xây rề rề thôi nhé,” dưới cơn mưa mùa đông, trông nó càng lạnh lẽo hơn bình thường.

Như mọi lần, vợ chồng Mizutani đưa cô về tận trước nhà trọ. Sau khi bước xuống khỏi ghế sau, đôi giày thể thao của cô ngụp ngay vào đồng bùn lầy lội.

Mitsuyo nhìn theo xe của vợ chồng Mizutani xa dần trong cơn mưa, đoạn nhảy qua vũng bùn để lên cầu thang nhà trọ. Mặc dù chỉ là dãy nhà hai tầng nhưng do xung quanh toàn đồng ruộng nên vừa lên tới cầu thang, khung cảnh đã trải rộng trước mắt chẳng khác nào đang đứng trên đài viễn vọng. Mùi đất ướt lại theo cơn gió lạnh bốc lên làm nhột nhột cánh mũi.

Cô mở cửa căn phòng số 201, ánh sáng từ bên trong tràn ra.

“Ở kia, em bảo hôm nay đi uống với Phòng thương mại và công nghiệp mà nhỉ?”

Mitsuyo vừa cởi đôi giày thể thao ướt bùn và nước mưa vừa nói vọng vào trong. Giọng của cô em gái Tamayo đáp lại cùng mùi dầu hỏa từ máy sưởi: “Tham gia tự do mà, em không đi.”

Trong gian phòng rộng sáu chiếu dùng làm phòng khách, Tamayo hình như cũng bị dính mưa đang lau tóc bằng khăn tắm. Máy sưởi vừa bật hay sao mà trong phòng vẫn lạnh, chỉ thấy nồng mùi dầu hỏa.

“Ngày trước phải chuốc rượu bọn đàn ông em đã ghét kinh khủng rồi, thế mà dạo này em còn bị mấy gã trai trẻ chuốc rượu cơ đấy. Thật khó chịu...”

Tamayo làu bàu trước máy sưởi như thể đó chính là nguyên nhân khiến cô không tham gia buổi nhậu.

“Em có mua gì về không?” Mitsuyo hỏi sau lưng Tamayo.

“Không, em chẳng mua gì. Tại trời mưa quá.”

Tamayo quăng chiếc khăn ẩm về phía cô.

“Trong tủ lạnh còn gì ấy nhỉ?”

Mitsuyo vừa lau gáy bằng chiếc khăn ẩm vừa mở chiếc tủ lạnh đặt trong căn bếp chật hẹp.

“Chị Mizutani lại đưa chị về đấy à?”

“Ừ. Chị để xe đạp ở lại nên mai phải đi xe buýt.”

Còn nửa cây bắp cải và một ít thịt ba chỉ. Cô đóng tủ lạnh sau khi quyết định sẽ xào chúng lên sau đó làm thêm mì udon.

“Váy em nhăn rồi kia.”

Mitsuyo nhắc nhở Tamayo lúc này đang ngồi bệt dưới chiếu, người ướt đẫm.

“Nhưng mà, cặp chị em song sinh năm sau bước sang tuổi ba mươi mà vẫn xì xụp mì udon ngon lành thế này có sao không?”

Tamayo lăm bắm trong khi trộn táo thái sợi vào mì, Mitsuyo

vừa rắc ớt bột vừa nhắc em gái: “Hình như em luộc mì hơi kỹ.”

“Nếu mà là thời ngày xưa, chẳng hạn như thời Chiêu Hòa, chắc hẳn chị em mình đã bị hàng xóm nhìn với ánh mắt kỳ thị rồi đấy.”

“Vì sao?”

“Thì hai đứa con gái từng này tuổi, lại là chị em sinh đôi, sống với nhau trong nhà trọ như thế này, tránh sao thiên hạ khỏi xì xào.”

Tamayo cột lại mái tóc dài bằng sợi dây thun rồi xì xụp húp mì udon.

“Đã vậy tên còn như diễn viên hài nữa chứ. Lũ trẻ con cấp 1 hàng xóm chắc chắn sẽ gọi chị em mình bằng mấy cái tên kiểu như ‘Ma nữ song sinh’ cho mà xem.”

Không biết có phải Tamayo đang than vãn thật lòng hay không mà vẫn thấy húp mì udon xì xụp.

“Ma nữ song sinh cơ đấy.”

Mitsuyo nửa cười nửa lo song vẫn tiếp tục húp mì.

Căn phòng trọ 2DK^[12] thuê với giá 42.000 yên. 2DK nghe có vẻ rộng nhưng thực chất mỗi căn chỉ có hai phòng ngủ, mỗi phòng rộng sáu chiếu, ngăn cách nhau bởi tấm cửa kéo. Ngoài chị em Mitsuyo ra, các căn khác đều là các cặp vợ chồng trẻ có con nhỏ ở.

Hai chị em cô từng làm việc cho một nhà máy thực phẩm ở thành phố Tosu sau khi tốt nghiệp cấp III ở quê. Hai chị em không có ý định xin vào cùng một nhà máy song trong số vài nơi họ nộp đơn thì chỉ mỗi chỗ đó là cả hai cùng được tuyển.

Công việc của cả hai đều là việc ở dây chuyền. Vị trí họ phụ trách đã thay đổi nhiều trong khoảng ba năm làm việc nhưng số hộp mì chạy qua trước mắt họ tính ra cũng khoảng vài trăm

ngàn hộp.

Người chán việc và xin nghỉ trước là cô em Tamayo, sau đó cô chuyển sang làm nhân viên phục vụ cho một sân golf gần nhà. Vậy nhưng, không được bao lâu thì cô bị đau hông và nghỉ việc, sau đó cô làm nhân viên Phòng thương mại và công nghiệp. Khi Tamayo thôi làm phục vụ sân golf thì Mitsuyo cũng bị nhà máy thực phẩm sa thải. Những người chỉ tốt nghiệp cấp III như Mitsuyo là đối tượng đầu tiên bị sa thải do cắt giảm nhân viên, thu hẹp quy mô nhà máy.

Cô được nhà máy thu xếp cho vào làm nhân viên của hiệu thời trang nam giới. Cô không giỏi tiếp khách nhưng đây không phải lúc có thể tự chọn công việc sở trường hay sở đoản.

Khi Mitsuyo chuyển đến làm ở cửa hiệu thời trang nam giới trên đường số 34, hai người đã thuê nhà trọ này. Cô dọn đến với một phần tâm thế bị Tamayo lôi kéo bằng lý lẽ: “Ở nhà được bố mẹ chiều chuộng sẽ chẳng kết hôn được đâu.”

Vốn dĩ hai chị em cũng thân nhau nên cuộc sống ở nhà trọ hết sức suôn sẻ. Hai cô con gái sinh đôi lắm lời đi khỏi nên cha mẹ họ cũng vui mừng vì cuối cùng đã có thể chuẩn bị để đón nàng dâu cho trưởng nam là em trai của hai cô. Và trong thực tế, ba năm sau đó em trai họ đã kết hôn với người bạn gái học cùng cấp III. Cô gái bấy giờ mới hai mươi hai tuổi, kém chị em Mitsuyo ba tuổi. Một vài người bạn của cậu em có mặt trong lễ cưới thậm chí đã bông bế con trên tay. Địa điểm tổ chức là Nhà Tưởng Niệm quen thuộc nằm ở vùng ngoại ô.

“Này, chị biết hôm nay em bị con bé ở Phòng thương mại và công nghiệp hỏi gì không?”

Tamayo, lúc này đang nằm dài trước ti vi, bỗng cất tiếng hỏi Mitsuyo đang rửa bát trong bếp sau khi ăn xong udon.

“Nó hỏi ‘Chị Magome ơi, Giáng sinh năm nay chị định làm gì’. Bị một con bé mười chín tuổi hỏi như vậy thì chị bảo đứa hai mươi chín tuổi như em phải trả lời thế nào?”

Tamayo giơ chân lên trước màn hình tivi đang giới thiệu cách ăn kiêng.

“Thì em chẳng bảo là tuần đó em xin nghỉ phép để đi du lịch đâu đó còn gì?”

“Nhưng mùa Giáng sinh mà đi ‘Tour xe buýt dọc biển Shimanami’ với hội con gái thì buồn chết đi được... À, phải rồi, chị cũng đi nhé?”

“Chị không thích. Ở cùng nhau hằng ngày rồi, giờ đến ngày nghỉ cũng đi chơi với em ấy à, chỉ nghỉ thôi đã phát mệt rồi.”

Mitsuyo bơm thêm một ít nước rửa bát vào miếng bọt biển.

Trong bếp dán tờ lịch nhận được từ siêu thị gần nhà. Ngoài ngày vứt rác cỡ đại và ngày nghỉ làm, trên đó chẳng hề ghi dự định gì cả.

Giáng sinh ư.

Mitsuyo lẩm bẩm trong khi tạo bọt cho miếng bọt biển. Mấy năm gần đây Mitsuyo đều đón Giáng sinh ở nhà bố mẹ. Sinh nhật con trai của cậu em ra đời ngay sau khi cưới may sao lại đúng đêm Giáng sinh, cô viện cớ đó để về nhà và mang theo quà.

Bọt xà phòng trên miếng bọt biển cô bóp quả tay đã chảy vào đôi găng tay cao su từ lúc nào. Dù vậy cô vẫn đứng nhìn một lúc, bọt xà phòng chuyển từ găng tay cao su qua khuỷu tay trần, từ từ phòng lên rồi rơi tòm xuống bồn rửa chứa đầy bát đĩa bẩn. Khuỷu tay dính bọt xà phòng trở nên ngứa ngáy. Vết ngứa như thể đang lan ra toàn thân.

* * *

Yuichi trở mình mấy lần như để kiểm tra xem chiếc giường cọt kẹt ra sao.

8 giờ 50 phút tối. Giờ đi ngủ thì sớm quá nhưng mấy ngày gần đây gã muốn ngủ sớm khắc nào hay khắc ấy nên tắm và ăn cơm tối xong, gã chui ngay vào giường với đôi mắt vẫn tỉnh như sáo.

Lên giường không có nghĩa là ngủ được ngay. Trong khi trở mình liên tục thế này, gã hết khó chịu vì mùi hôi từ gối lại bực bội vì bị đám lông sỏ của cái chăn chạm vào gáy.

Thường đến lúc nhận ra thì gã đã đang sờ tay vào dương vật. Dương vật của gã cũng lên trong chăn có độ nóng ngang với độ nóng của máy sưởi hồng ngoại đặt ngang mặt gã.

Đã chín ngày trôi qua kể từ sau vụ án.

Chương trình trò chuyện trên tivi, sau khi đưa đến tin vẫn chưa tìm ra tung tích của nam sinh viên đại học ở Fukuoka nhân chứng quan trọng của vụ án xong, mấy ngày hôm nay cũng hoàn toàn không đả động đến vụ án trên đèo Mitsuse nữa.

Theo như lời anh cảnh sát tuần tra khu vực lén rỉ tai với bà Fusae, thực tế cảnh sát hiện cũng chỉ còn biết truy lùng gã sinh viên đại học vẫn đang bật tắt bật tích ấy.

Kể từ dạo đó, không có bất kỳ liên lạc hay tra hỏi nào từ cảnh sát dành cho Yuichi. Chẳng có chuyện gì xảy ra, như thể gã đã hoàn toàn biến mất khỏi mắt xích điều tra.

Gã nhắm mắt lại, cảm giác khi chạy xe xuyên qua đèo Mitsuse đêm hôm ấy đến giờ vẫn còn trên tay gã. Chỉ bởi giữ tay lái quá chặt mà mấy lần suýt chút nữa gã đã lật nhào xe trên khúc cua.. Ánh đèn ô tô rọi vào bãi cỏ rậm rạp, hàng rào bảo vệ trắng xóa ép sát lại gần.

Lại tiếp tục trở mình, Yuichi vùi mặt vào chiếc gối hôi hám như tự nhủ “Ngủ nhanh lên nào”. Thứ mùi khó chịu trộn giữa

mùi mồ hôi, mùi cơ thể và mùi dầu gội.

Đúng lúc đó gã nghe thấy tiếng báo tin nhắn đến từ chiếc quần cởi ra vút dưới sàn. Gã liền với tay lấy điện thoại di động như thể được giải phóng khỏi sự ép buộc phải ngủ.

Gã nghĩ chắc lại là tin từ Hifumi, nhưng hiện ra ở cột người gửi là một địa chỉ lạ hoắc.

Gã ra khỏi giường đoạn ngồi xếp bằng dưới sàn. Dù giữa mùa đông nhưng gã có thói quen mặc độc quần lót khi đi ngủ, vì vậy mà tấm lưng quay về phía máy sưởi hồng ngoại nóng giãy.

“Xin chào. Anh còn nhớ tôi không? Tôi là người đã nhắn tin với anh một vài lần cách đây khoảng hai tháng. Tôi là cô chị của cặp chị em song sinh sống ở Saga, lúc ấy chúng ta đã rất sôi nổi với câu chuyện về ngọn hải đăng, chắc anh quên rồi phải không? Tôi xin lỗi vì đã đường đột nhắn tin.”

Đọc xong tin nhắn, Yuichi đưa tay gãi tấm lưng đang bị máy sưởi hồng ngoại phả vào. Chỉ mấy chục giây cũng đủ làm làn da nóng như phải bỏng.

Gã vẫn xếp bằng di chuyển lên chiếu. Quần và áo nỉ bên cạnh mắc vào đầu gối và cũng bị kéo theo cùng gã.

Yuichi nhớ ra cô gái gửi tin nhắn. Đó là một trong năm, sáu người nhắn tin cho gã khi gã đăng ký địa chỉ cá nhân lên trang kết bạn khoảng hai tháng trước, tin đi tin lại một thời gian, khi gã vừa rủ cô cùng lái xe đi chơi thì đột nhiên không thấy tin nhắn trả lời nữa.

“Lâu lắm rồi nhỉ, đột nhiên cô nhắn tin có việc gì vậy?”

Ngón tay gã chuyển động một cách tự nhiên. Bình thường khi nói chuyện gã luôn bị vướng mắc đâu đó trước khi câu chữ trong đầu buột ra khỏi miệng, ấy vậy mà những lúc gõ tin nhắn như thế này những câu chữ ấy lại tuôn ra trôi chảy qua đầu ngón tay.

“Anh vẫn nhớ ư? May quá. Tôi cũng không có việc gì cả. Chỉ là, tự dưng tôi muốn nhắn tin.”

Lập tức có tin nhắn trả lời từ cô gái. Gã không nhớ tên của cô nhưng dù nhớ ra thì đó đương nhiên cũng chỉ là tên giả.

“Từ dạo đó đến giờ cô có khỏe không? Cô nói mua xe vậy đã mua chưa?” Yuichi nhắn lại.

“Tôi chưa mua, vẫn đi làm bằng xe đạp. Anh có chuyện gì hay không?”

“Chuyện hay ư?”

“Chẳng hạn như có bạn gái chẳng hạn?”

“Tôi vẫn chưa có. Cô thì sao?”

“Tôi Cũng vậy. Anh này! sau đợt đấy anh có đi đến ngọn hải đăng nào mới không? “

“Gần đây tôi chẳng đi. Cuối tuần cũng chỉ toàn ở nhà ngủ.”

“Vậy sao. Mà chỗ nào ấy nhỉ ? Ngọn hải đăng đẹp mà lần trước anh giới thiệu ấy.”

“Ngọn hải đăng ở đâu cơ? Nagasaki? Hay Saga?”

“Nagasaki. Nơi mà anh nói rằng ở phía trước ngọn hải đăng có một hòn đảo nhỏ có đài viễn vọng, có thể đi bộ đến đó. Và hoàng hôn ngắm từ chỗ đó đẹp đến phát khóc ấy.”

“À, vậy thì là ngọn hải đăng ở đảo Kaba rồi. Ở gần nhà tôi lắm.”

“Cách khoảng bao lâu?”

“Khoảng mười lăm, hai mươi phút đi bằng ô tô.”

“Vậy à. Chỗ anh sống thích thật đấy.”

“Cũng không thích lắm đâu.”

“Nhưng gần biển đúng không?”

“Biển thì ngay gần đây thôi.”

Ngay sau khi gửi tin nhắn “Biển thì ngay gần đây thôi”, gã bỗng nghe thấy tiếng sóng vỗ tan nơi bờ đê chắn sóng vọng từ ngoài cửa sổ vào. Đêm đến tiếng sóng trở nên to hơn. Tiếng sóng xuyên màn đêm, trùm lên cơ thể Yuichi trên chiếc giường hẹp.

Vào lúc ấy, Yuichi có cảm giác mình như thân cây khô nằm bên mép sóng. Tưởng như sắp bị cuốn trôi rồi lại không, tưởng như sắp bị ném hẳn lên bờ rồi vẫn ở đó. Mãi mãi, mãi mãi, thân cây khô vẫn chỉ vật vờ trên cát.

“Ở Saga có không? Hải đăng đẹp ấy.”

Yuichi ngay lập tức nhắn trả lời tin nhắn vừa được gửi đến: *“Có chứ. Saga cũng có.”*

“Nhưng đó là ở phía Karatsu phải không? Tôi đang ở nội thành.”

Âm thanh phát ra trong từng câu chữ gửi đến, giọng của cô gái gã chưa từng được nghe vọng đến bên tai một cách rõ ràng.

Yuichi nhớ lại phong cảnh Saga nơi gã đã từng chạy ô tô tới đó vài lần. Khác với Nagasaki, đó là vùng đất yên bình đến mức con người dường như mất hẳn nhuệ khí, những con đường đơn điệu kéo dài mãi đến vô tận. Trước sau đều không có núi. Chẳng có những con đường dốc đứng, cũng chẳng có ngõ nhỏ lát đá. Chỉ có những con đường mới trải nhựa chạy thẳng tắp.

Có hiệu sách, tiệm pachinko và cửa hàng đồ ăn nhanh nằm dọc hai bên đường. Cửa hàng nào cũng có bãi đậu xe rộng, ô tô đỗ rất nhiều nhưng không hiểu sao chỉ riêng bóng dáng con người là không có trong khung cảnh đó.

Hốt nhiên, Yuichi nghĩ rằng, cô gái đang nhắn tin nói chuyện với gã lúc này đang đi bộ ở thị trấn ấy. Có một điều hiển nhiên rằng, một kẻ chỉ nhìn thấy quang cảnh từ trong ô tô như Yuichi không biết được khi đi bộ trên thị trấn đơn điệu ấy, phong cảnh trông sẽ thế nào. Đi mãi, đi mãi thì cảnh sắc vẫn không thay đổi.

Hệt như một khung cảnh trong cuốn phim quay chậm. Giống như khi nhìn thấy cành cây khô mãi mãi vẫn chẳng thể lên nổi bờ.

“Đạo này tôi chẳng nói chuyện với ai cả.”

Gã nhìn xuống tay mình thì thấy dòng tin đó. Không phải tin được gửi đến mà chính là lời văn gã đã vô thức gõ ra từ ngón tay của mình.

Yuichi toan xóa đi nhưng rồi lại thêm vào: *“chỉ đi lại giữa chỗ làm và nhà”*, gã thoáng bấn khoăn song vẫn bấm gửi tin.

Từ trước đến nay gã chưa từng biết buồn. Gã vẫn chưa hiểu được buồn thì sẽ ra sao. Thế nhưng, kể từ sau đêm hôm ấy, lúc này đây gã buồn vô hạn. Yuichi nghĩ, có lẽ nỗi buồn chính là cảm giác mong mỏi có ai đó lắng nghe chuyện của mình. Trước nay gã chẳng có chuyện gì muốn kể cho ai đó nghe. Nhưng bây giờ thì có. Gã muốn gặp ai đó để nói chuyện.

* * *

“Tamayo! Tối nay chắc chị về hơi muộn đấy.”

Nằm trong chăn nghe tiếng cô em Tamayo chuẩn bị đi làm bên kia tấm cửa ngăn, Mitsuyo cuối cùng cũng thông báo điều mà cô chần chừ không biết có nên nói ra khi thấy Tamayo bắt đầu xỏ giày ở thềm cửa.

“Chị phải kiểm hàng à?”

Giọng Tamayo đáp lại từ thềm cửa.

“Ừm... À, không, không phải vậy, hôm nay chị được nghỉ... Nói chung là có chút việc nên chắc chị sẽ về muộn.”

Mitsuyo nhào ra khỏi chăn, mở tấm cửa ngăn đoạn thò mặt về hướng cửa ra vào. Tamayo lúc này đã đi giày xong, tay đặt lên

nắm đấm cửa.

“Việc á? Việc gì vậy? Khoảng mấy giờ chị xong? Tức là chị cũng không ăn tối ấy hả?” Dù hỏi một tràng nhưng Tamayo có vẻ không mấy quan tâm, cô mở cửa, thò một chân ra ngoài.

“Chị dậy rồi thì em không cần khóa cửa nữa nhé? Ôi, sao thứ Bảy mà tối vẫn phải đi làm cơ chứ.”

Tamayo đóng cửa mà chẳng buồn chờ câu trả lời của Mitsuyo. Mitsuyo nhìn cánh cửa bị đóng rồi nói với theo: “Em đi nhé.”

Do Tamayo bật thảm điện nên lòng bàn tay và đầu gối thò khỏi chăn vẫn ấm. Mitsuyo với tay lấy quyển lịch, chạm đầu ngón tay lên con số 22 màu xanh.

Ngẫm ra, sau ngày hôm đó, cô sẽ nghỉ phép, liền sau ngày thứ Bảy ngày đông khách của cửa hàng.

Vào Tuần Lễ Vàng cách đây khoảng một năm rưỡi, cô dự định đến chơi nhà người bạn học cũng cấp III đang sống tại Hakata nên đã xin cộng đồn ngày nghỉ phép. Chồng của cô bạn cuối tuần đó về quê lo chuyện hậu sự gia đình và kế hoạch của họ là sẽ tâm sự thâu đêm do lâu ngày không gặp. Cô cũng muốn được một lần bế cậu con trai sắp lên hai của cô bạn.

Xe buýt đi Tenjin có trạm dừng ở trước ga Saga.

Ngày hôm ấy, cô đi xe đạp đến ga lúc hơn 12 rưỡi, hơn chục phút nữa xe buýt đi Hakata sẽ khởi hành. Cô nhận được điện thoại từ người bạn bảo “Xin lỗi cậu, con tớ hình như bị sốt” khi đang đứng xếp hàng để mua vé. Ai lại giờ này mới báo, nhưng là chuyện con ốm thì không thể làm khó bạn được. Mitsuyo dứt khoát bỏ ra khỏi hàng, cô quay lại nhà trọ với tâm trạng có phần như bị phản bội.

Cô biết chuyện chiếc xe buýt mà lẽ ra cô đã leo lên bị một gã thanh niên cướp khi đã quay về nhà trọ và đang đau đầu nghĩ

xem sẽ làm gì với những ngày nghỉ phép vô nghĩa.

Khi trên màn hình ti vi mà cô bật lên nhưng chẳng buồn xem phát một bản tin vẫn gì đó, cô rùng mình nghĩ có lẽ lại là tin về việc tìm thấy một bé gái bị giam giữ nhiều năm ở đâu đó. Những vụ như vậy thật rùng rợn.

Nhưng bản tin đang phát sóng thông báo về một vụ cướp xe buýt. Trong một thoáng, Mitsuyo vượt ngực thở phào nhẹ nhõm, nhưng ở giây tiếp theo, cô kêu lên: “Hả?”

Trên màn hình hiện ra tên của chiếc xe buýt cao tốc vừa lúc trước cô định leo lên.

“Hả? Trời ơi?”

Mitsuyo lại kêu lên trong căn phòng không có ai ngoài cô. Cô vội vã chuyển kênh, vừa lúc có kênh bắt đầu chương trình đặc biệt truyền hình trực tiếp hiện trường chiếc xe buýt bị cướp.

“Không thể nào, không thể...”

Lời lẽ cứ thế vô thức tuôn ra.

Máy quay từ trực thăng đã bắt được hình ảnh của chiếc xe buýt đang chạy hết tốc lực trên đường cao tốc Kyushu. Trong hình ảnh ấy, tiếng hét của tay phóng viên phấn khích át cả tiếng vù vù của cánh quạt: “Ôi, thật nguy hiểm! Nó lại vừa vượt qua một chiếc xe tải.”

Đúng lúc đó điện thoại di động trên bàn đồ chuông, người gọi là cô bạn đang sống ở Hakata.

“Cậu đang ở đâu?”

Bị hỏi bất ngờ, Mitsuyo trả lời: “Không, không sao. Tôi đang ở nhà. Ở nhà.”

Người bạn hình như cũng đã biết về vụ án qua ti vi. Cô bạn nghĩ chắc Mitsuyo đã bỏ về nhà nhưng lại lo ngổ ngỡ Mitsuyo lên

chuyến xe buýt đó thì sao nên đã vội vàng gọi điện. Mitsuyo nhìn vào màn hình ti vi, tay vẫn giữ chặt điện thoại. Chiếc xe buýt tăng tốc, tiến sát rồi vượt qua hàng loạt xe ô tô khác vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra.

“Ôi, lẽ ra tớ lên chiếc xe này. Đúng là lẽ ra tớ đã lên chuyến xe này...”

Mitsuyo vừa nhìn chăm chăm vào ti vi vừa lẩm bẩm.

Ngắt cuộc gọi từ cô bạn xem ra đã hết lo lắng, Mitsuyo vẫn chưa thể rời mắt khỏi màn hình.

Phát thanh viên giải thích giờ xuất phát và lộ trình chính xác của chuyến xe buýt cao tốc. Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là chiếc xe buýt mà đáng lẽ cô đã leo lên. Chiếc xe đậu bên ngoài khi cô đứng xếp hàng trước quầy bán vé. Chiếc xe mà một bà xếp hàng trước cô và mấy cô bé học sinh cấp III ồn ào xếp hàng sau cô đã leo lên.

Mitsuyo tiếp tục chăm mắt theo dõi hình ảnh vụ cướp xe buýt được truyền trực tiếp.

Nghe tay phóng viên liên tục than thở rằng hoàn toàn không biết được tình trạng trong xe, Mitsuyo những muốn cãi lại rằng: “Đã bảo là có một bà xếp trước tôi và mấy cô bé xếp sau tôi ở trong đó rồi mà!”

Hình ảnh được chiếu trên màn hình là nóc của chiếc xe buýt đang mãi miết chạy trên đường cao tốc. Vậy nhưng Mitsuyo lại rơi vào cảm giác y như mình đang ngồi trong xe buýt đó. Cô nhìn thấy phong cảnh lướt qua cửa sổ xe. Ở hàng ghế bên kia, bà già đứng xếp hàng trước cô ở quầy bán vé của trạm xe đang ngồi với gương mặt xanh lét. Ghế phía trên cách đó một đoạn, mấy cô bé học sinh nép vào vai nhau mà khóc.

Không một dấu hiệu nào cho thấy chiếc xe buýt sẽ giảm tốc.

Nó lần lượt vượt qua xe của những gia đình đang vui vẻ lái xe đi nghỉ Tuần Lễ Vàng.

Mitsuyo rất muốn chuyển chỗ ngồi cạnh lối đi lại sang chỗ ngồi cạnh của sổ. Mặc dù bị cảnh báo không được nhìn nhưng ánh mắt cô vẫn cứ nhìn về phía trước. Gã thanh niên đứng bên cạnh ghế lái. Trên tay gã cầm dao. Thi thoảng, gã vừa lấy dao rạch mút của ghế ngồi vừa hét lên những tiếng vô nghĩa.

“Xe buýt! Xe buýt sắp đến trạm dừng chân.”

Mitsuyo giật mình định thần lại trước tiếng hét của phóng viên.

Chiếc xe buýt đã vượt xa đích đến là Tenjin và đang đi vào đường Chugoku từ đường Kyushu.

Chiếc xe đỗ vào bãi đỗ xe trong trạm dừng chân dưới sự hướng dẫn của xe cảnh sát. Rõ ràng đang xem hình ảnh ấy qua tivi vậy nhưng không hiểu sao ánh mắt của Mitsuyo lại đang ở trong xe buýt, cô nhìn thấy cảnh sát đang bao vây bên ngoài cửa sổ xe.

“Ở bên trong, bên trong hình như có người bị thương! Hình như bị thương nặng vì bị dao đâm!”

Cùng với giọng tay phóng viên là hình ảnh của bãi đậu xe rộng thênh thang.

Dường như chỉ cần nhìn sang bên cạnh là thấy ngay bà khách bị đâm vào ngực. Mitsuyo biết rõ mình đang ngồi trong phòng khách của nhà trọ nhưng cô vẫn sợ hãi, không dám ngoảnh sang bên cạnh.

Từ nhỏ chưa bao giờ cô nghĩ mình “may mắn”. Trên đời này có rất nhiều người, trong đó được chia thành “người may mắn” và “người không may mắn”, chắc chắn cô thuộc về nhóm sau, thậm chí nếu nhóm sau đó bị phân loại ra tiếp, hẳn là cô vẫn sẽ

bị chọn chia vào nhóm “không may mắn” tiếp. Cô đã sống với suy nghĩ về bản thân như vậy.

Việc ngày nghỉ phép lần này trùng với ngày hôm ấy khiến những ký ức kinh hoàng lại trở về bên cô.

Mitsuyo mở cửa sổ nhằm thay đổi tâm trạng. Không khí ẩm áp trong phòng thoát tràn ra ngoài, cơn gió lạnh ngày đông mơn trớn cơ thể cô rồi ùa vào phòng.

Mitsuyo thoáng rùng mình, cô vươn người hít một hơi thật sâu.

Nếu phân loại, thế nào mình cũng bị xếp vào bên “không may mắn”. Mitsuyo đã luôn nghĩ thế mới là mình. Vậy nhưng, lúc đó, mình đã không lên chiếc xe buýt cao tốc ấy. Lần đầu tiên trong đời, mình được xếp vào bên “may mắn” vì không lên chiếc xe buýt vào phút chót.

Mitsuyo nhận ra mình đang nghĩ như thế. Phong cảnh đồng ruộng yên ả trải rộng trước mắt cô.

Mitsuyo vẫn mở cửa sổ, ngồi xem điện thoại dưới ánh nắng. Cô mở tin nhắn, lịch sử mấy chục tin trao đổi đêm hôm qua vẫn còn lưu trong đó.

Bốn ngày trước, người đàn ông xưng tên là Shimizu Yuichi đã thân thiện đáp lại tin nhắn mà cô lấy hết can đảm để gửi. Ba tháng trước, trong một đêm say rượu sau buổi nhậu cùng đồng nghiệp mà lâu lắm cô mới tham gia, lần đầu tiên cô vào xem trang kết bạn một phần vì giải trí. Không rành cách sử dụng cho lắm, cô chọn anh ta người đang sống ở Nagasaki từ cột tên những người mới đăng ký.

Lý do cô chọn Nagasaki là bởi nếu ở Saga thì sợ có khả năng là người quen, Fukuoka thì thành thị quá, Kagoshima hay Oita lại quá xa. Lý do đơn giản chỉ là vậy.

Ba tháng trước, cô không thể trả lời tin nhắn của anh ta ngay sau khi nhận được lời mời “Gặp nhau nhé”.

Thực ra bốn ngày trước cô cũng không hề có hứng muốn gặp. Chỉ là đêm hôm ấy, trước khi đi ngủ, cô bỗng muốn nói chuyện với ai đó dù là qua tin nhắn. Vậy mà nhắn qua nhắn lại đã được ba ngày. Không có hứng muốn gặp, song từ khi nào cô đã muốn gặp da diết.

Cô không rõ điểm nào ở anh ta khiến cô nghĩ như vậy nhưng mỗi lần nhắn tin với anh ta, cô được là chính cô của ngày hôm ấy khi không leo lên chiếc xe buýt. Tuy không có gì đảm bảo nhưng cô có cảm giác nếu lúc này, cô dám dốc hết can đảm thì sẽ không bao giờ còn phải lên chiếc xe buýt đó nữa.

Trong ánh nắng mùa đông rọi vào, Mitsuyo đọc lại lần nữa tin nhắn cuối cùng được gửi đến đêm qua.

“Vậy, 11 giờ ngày mai ở trước ga Saga nhé. Chúc ngủ ngon.”

Chỉ là mấy lời đơn giản nhưng cô thấy chúng thật lung linh.

Hôm nay, mình sẽ đi chơi bằng ô tô cùng anh ấy. Sẽ đi ngắm hải đăng. Cả hai sẽ đứng trước biển và ngắm ngọn hải đăng xinh đẹp.

* * *

Khi nắng tắt, trời tối thì phải bật đèn. Việc đương nhiên phải làm hằng ngày đó với Ishibashi Yoshio lại là điều vô cùng đặc biệt.

Trời tối thì bật đèn. Một điều thật đơn giản. Song con người ta lại có rất nhiều cảm nhận để làm cái điều đơn giản này.

Trước tiên là cảm nhận bóng tối bằng mắt. Trời tối thì sẽ thấy bất tiện. Nếu làm sáng sẽ hết bất tiện. Để làm sáng chỉ cần bật

đèn. Để bật đèn thì chỉ cần đứng dậy và giật dây. Chỉ cần giật sợi dây thì nơi đây sẽ không còn là nơi tối tăm, bất tiện nữa.

Yoshio nhìn đăm đăm sợi dây trên đầu trong căn phòng tối mờ. Chỉ cần đứng thôi mà sao sợi dây đèn xa xôi quá.

Thực tế căn phòng rất tối. Ông cũng chẳng định làm gì. Tuy tối nhưng ông không cảm thấy bất tiện. Nếu không thấy bất tiện thì cũng chẳng cần bật đèn. Nếu không bật đèn thì cũng chẳng cần phải đứng dậy làm gì.

Rốt cuộc, Yoshio lại nằm lăn ra chiếu. Căn phòng tràn ngập mùi nhang. Vừa lúc này Yoshio nói với bà Satoko, vợ ông: “Bà thử mở cửa sổ một chút xem sao?”

“Vâng.”

Ngồi lì trước ban thờ từ sáng, bà Satoko trả lời nhưng từ đó đã mười mấy phút trôi qua mà chưa thấy bà có dấu hiệu sẽ đứng dậy khỏi đệm ngồi.

Bên kia căn phòng tối mờ là tiệm cắt tóc cũng không bật đèn. Những chiếc xe tải chạy qua trước cửa thì thoảng tốc gió làm cánh cửa mỏng rung lên. Lặng tai còn nghe được cả tiếng nhang và nến đang chảy.

Đã mấy ngày trôi qua kể từ khi họ lo xong lễ Thông Dạ^[13] và tang lễ của cô con gái duy nhất Yoshino. Ông vừa có cảm giác như mới đưa Satoko gào khóc thảm thiết từ nhà tang lễ về, lại vừa có cảm giác như đã nói lời chia tay với Yoshino từ nửa năm trước.

Rất đông người đến dự tang lễ ở Nhà Tưởng Niệm nằm ven bờ sông Chikugo. Họ hàng thân thích, hàng xóm, bạn bè từ ngày xưa của ông Yoshio và bà Satoko đều hết lòng giúp đỡ. Đương nhiên, bạn học cũ và đồng nghiệp của Yoshino cũng đến. Hai đồng nghiệp, nghe đâu đã ở cùng Yoshino vào đêm cuối cùng,

khi mang hoa đến viếng họ vừa sờ tay lên gương mặt lạnh ngắt của Yoshino vừa kêu gào mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh: “Tớ xin lỗi, xin lỗi cậu. Tớ xin lỗi đã để cậu đi một mình.” Tất cả họ đều đến vì Yoshino nhưng không một ai nói về cô. Không một ai có ý định nói ra vì sao Yoshino lại thành ra thế này.

Một vài máy quay của đài truyền hình đã đến bên ngoài Nhà Tưởng Niệm. Dĩ nhiên cảnh sát cũng có mặt, nội dung đối thoại với đám phóng viên muốn tìm hiểu tình hình điều tra được khách đến viếng truyền tai nhau.

Vẫn chưa tìm ra tung tích nam sinh viên hẹn gặp Yoshino đêm hôm ấy. Cũng có cảnh sát cho rằng tuy chưa thể khẳng định nhưng nếu hắn chạy trốn thì chắc phải là hung thủ rồi.

“Mỗi một thằng sinh viên mà cũng không bắt nổi, cảnh sát để làm cái gì chứ!”

Yoshio hét lên trong nước mắt. Ông run người trong cơn giận dữ không biết trút vào đâu, rằng đừng có đứng đó mà thấp nhang nữa, hãy dốc sức truy tìm đi!

Đêm lễ Thông Dạ, các bà các cô tất tả từ Okayama đến khuyên ông rằng: “Biết là đau lòng lắm nhưng vẫn phải ngủ một chút đi” rồi trải chăn trong phòng đợi của hội trường cho ông nằm ngủ.

Làm sao có thể ngủ được, tuy vậy ông vẫn nhắm chặt mắt những mong nếu ngủ được lúc này thì mọi chuyện biết đâu sẽ biến thành giấc mơ.

Bên kia vách ngăn, họ hàng, bạn bè đang thì thầm nói chuyện, thì thoảng lẫn trong đó còn có tiếng mở lon bia hay tiếng nhai kẹo.

Qua đoạn hội thoại ông nghe được từ phía bên kia vách ngăn, bà Satoko vợ ông vẫn chưa rời khỏi chỗ Yoshino ở ban thờ, cứ ai

đó đến hỏi là bà lại bật khóc.

Thực lòng ông muốn thiệp đi cho rồi. Ông đau lòng và cảm hận bản thân khôn xiết khi con gái ông bị giết mà ông chỉ có thể cắn răng ngồi chờ sự có mặt của vị sư trẻ có sở thích sưu tầm búp bê hoạt hình ở Nhà Tượng Niệm ven sông như thế này.

Dù có cố gắng nhắm mắt thế nào ông vẫn không thể bỏ ngoài tai những lời thì thào nghe được từ bên kia vách ngăn. “Nhưng mà, nói nhỏ ở đây thôi nhé, nếu thằng bé sinh viên đó là hung thủ thì vợ chồng nhà Yoshio vẫn còn may đấy. Bởi lẽ, nghe cảnh sát nói thì con bé quen biết hội đàn ông qua trang kết bạn hay gì gì đó. Còn ti vi thì bảo con bé làm quen với những gã đó rồi nhận tiền tiêu vặt nữa mà.”

“Ông Yoshio đang ngủ bên kia đấy.”

Ai đó hạ giọng ngăn câu chuyện của mấy bà cô. Nhưng câu chuyện chỉ lắng được trong tích tắc rồi ngay lập tức lại được ai đó châm ngòi.

“Thế nếu thằng bé sinh viên đó không phải hung thủ thì nó chạy trốn làm gì?”

“Đúng là thế. Mà biết đâu, chuyện tiền tiêu vặt bị vỡ lở nên con bé cãi nhau với thằng bé sinh viên đó. Thế rồi mọi chuyện trở nên tồi tệ...”

Làn gió lạnh lọt qua khe cửa thổi vào nhà từ căn bếp thông với hiệu cắt tóc. Yoshio vẫn nằm trên chiếu, ông duỗi chân đóng cửa kéo lại. Căn phòng tối mờ cuối cùng đã mất hẳn ánh sáng.

“Satoko...”

Ông thều thào gọi vợ đang ngồi trước ban thờ, “Vâng,” bà lên tiếng, hệt như thể câu trả lời lúc ông gọi cách đây năm phút giờ lại quay trở lại.

“Hay gọi tạm đồ gì ăn sẵn để ăn tối đi.”

“... Phải rồi.”

“Bà gọi điện cho Rairaiken nhé.”

“... Ừ.”

Dù đáp lại nhưng không có dấu hiệu cho thấy Satoko sẽ đứng dậy. Mặc dầu vậy Yoshio cảm thấy như đây là lần đầu tiên trong ngày ông nói chuyện ra đầu ra đũa được với người vợ ngồi lì bên bàn thờ từ sáng.

Cực chẳng đã Yoshio đành đứng dậy giật dây đèn. Đèn sáng sau vài lần nhấp nháy, chiếu ánh sáng xuống sàn chiếu cũ và tấm đệm ngồi này giờ ông vẫn dùng làm gối đầu. Những chiếc hộp nhỏ đựng quà cảm ơn khách đến viếng chất đầy trên chiếc bàn thấp, phía trên là tờ hóa đơn từ công ty tổ chức tang lễ.

Bên tổ chức tang lễ bảo rằng: “Vì có thể vẫn còn người đến viếng ở nhà.”

Yoshio rời mắt khỏi chiếc bàn đoạn gọi điện thoại đến Rairaiken đặt hai bát mì có rau.

Người bắt máy như thường lệ là ông bố nhưng cách trả lời cực kỳ lúng túng: “À! Ông Ishibashi à? Vâng vâng, tôi sẽ mang đến ngay.”

Cúp điện thoại xong, ông lại nghe thấy tiếng sịt mũi của Satoko từ ban thờ. Như thế, khóc nữa khóc mãi thì vẫn không hết nước mắt. Như thế, sịt nữa sịt mãi thì vẫn không hết nỗi căm hận.

“Satoko.”

Yoshio lại ngồi bệt xuống chiếu, ông gọi Satoko lúc này đã đỡ nhào người vào ban thờ ở phía sau.

“Bà đã biết chuyện Yoshino nó hẹn hò với đứa sinh viên đó đúng không?”

Yoshio cảm giác như đây là lần đầu tiên kể từ khi xảy ra vụ án ông gọi tên con gái mình. Bà Satoko vẫn đờ gục, không trả lời câu hỏi của Yoshio. Hình như bà lại khóc, vì cây nến đặt trên bàn thờ chao đảo theo cái rung người của bà.

“Yoshino không phải đứa con gái như mọi người nói đâu. Nó không dễ dãi với đàn ông...”

Giọng bà run lên trong lúc nói. Lúc nhận ra thì nước mắt đã lăn dài trên má. Satoko gào lên trong tư thế đờ gục người. Bà cắn răng khóc giống hệt Yoshino hồi còn nhỏ.

“Tôi không tha đâu. Nhất định không thể tha thứ cho thằng đó. Dù ai nói gì đi nữa thì tôi cũng không tha.”

Yoshio không thốt nên lời. Ông nuốt ực câu nói đang nghẹn nơi cổ họng.

Ông không nhớ là bao giờ nhưng có lần Yoshino và Satoko nói chuyện với nhau rất lâu qua điện thoại vào tối Chủ nhật như thường lệ. Yoshino gọi về từ trước khi Yoshio đi tắm, ông tắm xong thấy vẫn còn tiếp tục thêm một lúc nên chắc chắn hai mẹ con đã nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Tắm xong ông pha rượu shochu với trà ô long, bật ti vi rồi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người, Yoshino con gái ông đang hỏi những câu khiến ông phải đờ mặt đại loại như “Hồi bố mẹ gặp nhau thì ai là người tỏ tình trước” hay “Làm sao mẹ چرا đồ được bố khi mà bố lập nhóm nhạc và được các em hâm mộ như vậy” và bà Satoko trả lời rất thành thật.

Bình thường ông sẽ lại quát: “Đừng nói chuyện lâu!” nhưng cũng bởi nội dung câu chuyện nên ông không biết phải lên tiếng sao cho phải, tốc độ uống rượu theo đó mà cũng nhanh hơn.

Vờ như không biết chuyện, ông hỏi Satoko cuối cùng cũng đã cúp điện thoại: “Nói chuyện gì vậy?” thì bà hờn hờ đáp: “Yoshino

bảo nó thích một người”

Sau một giây chộn rộn, ông vội hỏi: “Yoshino có bạn trai?” nhưng kể ra ông cũng thấy con gái mình đáng yêu khi gọi điện tâm sự chuyện đó với mẹ rồi hỏi chuyện bố mẹ gặp gỡ nhau.

“Nó định hẹn hò sao?” Yoshio thẳng thừng hỏi.

“Chưa, vẫn chưa đến mức đó đâu. Mà con bé này từ xưa đến giờ đã có thói thích tỏ ra mạnh mẽ trước đứa con trai nó thích đúng không? Kiểu tính cách mạnh mẽ, hay gọi là bướng bỉnh ấy... Ấy thế mà lần này cảm giác là nó thích thật đấy. Gọi điện mà như sắp khóc ấy. Nhưng đúng là con bé vẫn đáng yêu quá cơ, thích người ta mà chẳng tâm sự được với bạn lại phải gọi điện về cho mẹ.”

Yoshio không trả lời, ông uống cạn cốc shochu, và bà Satoko thêm vào “... Tôi không hỏi rõ nhưng hình như thằng bé kia là con trai gia đình kinh doanh nhà trọ truyền thống cao cấp ở Yufuin hay Beppu gì đó.”

Yoshio nhớ lại thị trấn Yufuin, nơi mới nửa năm trước ông đi tham quan cùng Hiệp hội làm tóc. Nhà trọ cả đoàn nghỉ là loại rẻ tiền nhưng trên đường đi dạo ông nhìn thấy cổng vào của một nhà trọ lâu đời có vẻ sang trọng, tình cờ thế nào hôm đấy bà chủ trẻ trung, xinh đẹp lại đứng trước cổng. Dù lúc đó nhóm của Yoshio đang mặc yukata^[14] của một nhà khách khác nhưng bà chủ vẫn niềm nở cất tiếng gọi. Nhóm Yoshio khen: “Không khí ở Yufuin thật hấp dẫn” thì bà chủ bèn nở nụ cười: “Các anh lại đến đây nữa nhé.”

Đêm hôm ấy, trong lúc nhìn mông của bà Satoko lúc này vừa bắt đầu rửa bát trong bếp, Yoshio vô thức hình dung ra hình ảnh Yoshino trong bộ kimono đứng trước nhà trọ truyền thống ấy và đang nở nụ cười với ông. Ông nhìn mặt trước ảo tưởng nóng vội

của mình nhưng hình dung con gái trở thành bà chủ cũng không phải cảm giác quá tồi.

Nhìn Satoko khóc vật vã trước bàn thờ, Yoshio lại lầm bầm: “Tôi sẽ không tha thứ...” Nếu được quay trở lại, ông muốn quay lại cái đêm ấy và giật ống nghe từ tay Satoko đang gọi điện thoại quá lâu. Ông muốn nói với Yoshino một lời rằng: “Đừng có mà quan hệ với cái thằng đó.”

Ông hận mình đã không thể làm vậy. Ông cảm thấy hổ thẹn, căm hận bản thân khôn xiết vì đã thản nhiên tưởng tượng ra con gái trong bộ kimono.

Mấy ngày nay, Tsuruta Koki cứ vô thức nghĩ về chuyện của Masuo Keigo.

Không có liên lạc gì từ cảnh sát kể từ khi họ đến gặp cậu vào hôm sau ngày xảy ra vụ án, tình hình sau đó cậu chỉ biết qua tivi, báo chí.

Gã bạn học thân thiết của cậu đã giết một cô gái và đang bỏ trốn. Nếu để gọi tên thì giống như là cậu đang bị cuốn vào một câu chuyện khá kịch tính, nhưng ngày tháng vẫn trôi qua hết sức bình thường, cậu vẫn chỉ ru rú trong căn phòng nhìn xuống công viên Ohori và xem những bộ phim yêu thích như *Thang máy dẫn lên bục tử hình* hay *Công dân Kane thế này*. Ngoài ra, trước khi đi ngủ kiểu gì cậu cũng chuyển sang xem phim nóng và phóng tình đều đặn.

Sự thật rằng người bạn học giết người rồi bỏ trốn nghe giống như kịch bản tồi do chính tay cậu viết, dù có dựng câu chuyện phổ biến này thành phim thì có lẽ cũng chẳng hay được. Tuy nhiên việc Masuo giết cô gái đó và bỏ trốn lại không phải là kịch bản tồi của cậu.

Kể từ sau vụ án, mà không, trước khi vụ án xảy ra cũng vậy,

cậu hoàn toàn không đến trường. Chắc hẳn trường học những ngày này đang sôi nổi vì câu chuyện của Masuo chẳng khác gì đêm hội.

Dù là kẻ thích một đứa nổi bật như Masuo hay kẻ ghét hẳn thì đều có quyền tự do làm khán giả và nóng lòng muốn xem hồi kết.

Từ hôm đó, ngày nào cậu cũng gọi vào di động của Masuo song điện thoại chưa một lần được kết nối.

Tsuruta lại một lần nữa nghĩ rằng, sự tồn tại của Masuo đối với cậu giống như sợi dây duy nhất gắn kết cậu với thế giới.

Ngẫm lại thì tất cả, từ chuyện trường học, chuyện bạn bè đến chuyện về đàn bà cậu đều nghe từ miệng Masuo, nhờ vậy cậu cũng phần nào có cảm giác đang sống những tháng ngày sinh viên như mọi người.

Lúc này Masuo đang ở đâu?

Hắn có sợ hãi khi ở một mình không?

Hắn định trốn biệt luôn sao?

Nếu Masuo bị bắt, cậu muốn hắn bị bắt theo phong cách của hắn. Cậu không muốn đến giờ phút này hắn lại ra đầu thú. Cậu muốn hắn cứ trốn đến phút chót, để rồi cuối cùng bị đám cảnh sát bao vây, và dưới ánh đèn chiếu, trước khi tự kết liễu đời mình hắn sẽ hét lên lời thoại mà cậu không thể viết nổi.

Tsuruta nhận ra mình đang nghĩ đến chuyện đó trong lúc xem phim nóng có cảnh làm tình bằng miệng. Trời đã sáng tự bao giờ, nắng sớm chiếu vào căn phòng bừa bộn. Tiếng dấy lười của nhân vật nữ trên màn hình hòa lẫn tiếng chim hót từ công viên Ohori ngay gần đó.

Tsuruta vừa xem cảnh làm tình bằng miệng vừa vội vã phóng tinh. Ném miếng khăn giấy bẩn vào thùng rác, cậu kéo chiếc

quần lót bị tụt xuống giữa chừng lên.

Nhưng tại sao hẳn lại giết người?

Nghĩ kiểu gì Tsuruta cũng không thể tìm ra lý do Masuo giết cô ả đó. Ngược lại, nếu cô ả đó giết kẻ vô tình như Masuo thì cậu còn hiểu được. Ở một nghĩa nào đó, cậu có thể hiểu được rằng đó mới chính là cuộc đời đúng chất Masuo.

Tsuruta bấm điều khiển tắt hình ảnh cô gái vẫn đang tiếp tục mút dương vật rồi kéo rèm lại, không khỏi nheo mắt trước ánh nắng sớm mai. Tắm rèm chắn sáng mà cậu vùi vĩnh bố mẹ mua có thể biến căn phòng đang giữa ban ngày thành ban đêm. Cứ nghĩ đó là tiền của bố mẹ là Tsuruta lại bực bội nhưng chỉ cần chế ngự sự bực bội đó cậu sẽ có trong tay tấm rèm chắn sáng cao cấp.

Nằm xuống giường, Tsuruta nghĩ đến gương mặt lúc nào cũng chỉ biết tính toán tiền của bố mẹ. Nghĩ đến hình ảnh cả hai cùng nhau gõ máy tính, cứ như thể họ cho rằng càng nhìn vào sổ ngân hàng thì tiền trong đó sẽ càng tăng lên không bằng.

Ngay cả Tsuruta cũng không cho rằng tiền không quan trọng. Chỉ có điều, cậu nghĩ phải có thứ quan trọng hơn tiền và nếu không tìm ra được thứ đó thì chẳng có động lực để sống nữa.

Cuối cùng, cậu ngủ thiếp từ lúc nào. Lúc tỉnh dậy, cậu nghe tiếng di động đổ chuông trên mặt bàn kính. Trong một thoáng, cậu định lờ đi nhưng tay vẫn vô thức với lấy.

“A lô.”

Từ đầu dây bên kia vọng lại giọng đàn ông quen thuộc.

“A lô!”

Tsuruta vội bật dậy.

“Xin lỗi, mà đang ngủ à?”

Không nghi ngờ gì nữa, giọng cậu nghe thấy chính là của Masuo.

“Masuo? Masuo đúng không?”

Đang còn ngái ngủ nhưng Tsuruta vẫn hét lên rõ to, đờm nghẽn trong cổ họng làm cậu ho sặc sụa.

“Đừng, đừng ngắt máy!” .

Cố nói đến đó, Tsuruta ho thật lực hòng khạc đờm đang tắc trong họng ra. Vỏ đĩa phim nóng bị cậu giẫm lên vỡ thành tiếng răng rắc.

“A lô? Masuo? Mà... không, không sao chứ?”

Tsuruta hỏi. Cậu có vô số điều muốn hỏi nhưng đó là câu đầu tiên bật ra.

“... Ừ, không sao.”

Bên kia đầu dây là giọng mệt mỏi của Masuo.

* * *

Lúc hơn 6 giờ sáng, Tsuruta, người mà hẳn nghĩ có lẽ giờ này vẫn đang ngủ, đã bắt máy.

Không phải hẳn gọi điện mà không muốn bên kia bắt máy, nhưng thực tế khi vừa nghe thấy giọng Tsuruta, Masuo Keigo chợt nhận ra bản thân hẳn đang ước: “Đừng bắt máy nhé.”

Địa điểm là một nhà tắm hơi ở thành phố Nagoya. Phía trước hành lang trải thảm đỏ là phòng nghỉ tạm tối om. Điện thoại công cộng được đặt trong góc hành lang. Bên cạnh có máy bán hàng tự động bán mấy thứ như nước tăng lực nhưng ba trong số năm nút bấm hiển thị đã hết hàng.

“Thật là mà không sao chứ?”

Lại có tiếng Tsuruta từ ống nghe. Mới ngủ dậy nhưng giọng

nôn nóng của Tsuruta đã nhắc nhở hắn về tình cảnh hiện tại của mình.

“Giờ mày đang ở đâu?”

Tsuruta đột nhiên dịu giọng. Masuo bắt giác giữ chặt ống nghe.

Hắn không rõ nếu gọi về nhà hay về chung cư thì sẽ thế nào nhưng hắn không nghĩ ngay cả di động của Tsuruta cũng bị lẩn theo, chỉ có điều giọng nói nhẹ nhàng đầy khó hiểu của Tsuruta khiến hắn cảm giác bạn hắn đang diễn kịch trước mặt ai đó.

Masuo dồn lực vào ngón tay đang ngoắc lên khắc giữ ống nghe.

Cuộc gọi bị ngắt, vài đồng 10 yên rơi ra cửa trả tiền thừa. Tiếng động đó vang trên hành lang yên tĩnh. Masuo ngoảnh mặt lại. Hành lang không một bóng người, chỉ có bóng hắn trong bộ quần áo xông hơi màu xanh nhạt phản chiếu trong tấm gương treo ở cột nhà.

Masuo đặt ống nghe vào khắc giữ. Hắn thắc mắc chẳng ra đâu vào đâu rằng sao ống nghe của điện thoại công cộng lại nặng đến thế.

Không phải hắn gọi cho Tsuruta để nói điều gì đó. Cũng không phải vì muốn thăm dò tình hình điều tra. Những ngày này hắn không hề nói chuyện với ai. Kể cả khi ở nhà tắm hơi hay quầy lễ tân của khách sạn công vụ hắn cũng chỉ gật và lắc khi trả lời câu hỏi. Vừa nãy khi trả lời Tsuruta một câu duy nhất “Ừ, tao không sao”, hắn có cảm giác lâu lắm mới được nghe giọng của chính mình.

Masuo quay lại phòng nghỉ tạm bằng lối đi trên hành lang trải thảm đỏ. Từ bên kia tấm rèm chắn sáng hắn vẫn còn nghe thấy tiếng ngáy đã làm hắn mất ngủ cả đêm qua. Chủ nhân của tiếng

ngáy nằm bên cạnh chiếc trường kỷ mà Masuo đang độc chiếm. Không biết bao lần hắn toan đánh thức lão dậy. Nhưng mỗi lần như vậy hắn lại nhẫn nhịn, vì nếu gây hắn ở chỗ như thế này và bị trình báo thì mọi thứ coi như chấm dứt. Có năm mươi chiếc trường kỷ được đặt trong căn phòng rộng thênh thang. Một trong số đó, chiếc duy nhất bị rách lớp da tổng hợp khiến nút lõi hắn ra ngoài, trở thành không gian tự do của Masuo.

Có lẽ do thần hồn nát thần tính mà hắn thấy mùi của thú vật lướt qua mũi khi vừa bước vào phòng nghỉ tạm của nhà tắm hơi tối mờ.

Có lẽ chỉ cần những gã đàn ông sau khi túa mồ hôi trong phòng xông hơi, vào nhà tắm kì cọ cơ thể sạch sẽ rồi tập trung lại một chỗ là có thể tạo ra được mùi này.

Masuo đi về phía chiếc trường kỷ trước đó hắn vừa nằm, chỉ nhờ ánh sáng duy nhất từ cửa thoát hiểm. Những gã đàn ông mệt mỏi đang ngủ với các tư thế khác nhau trên những chiếc trường kỷ.

Có kẻ ngủ trong tư thế kính vẫn gác trên trán. Có kẻ cẩn thận phủ khắp người bằng tấm chăn nhỏ. Và gã đàn ông bên cạnh hắn thì đang há hốc miệng và tiếp tục ngáy to.

Masuo hắng giọng thật lớn, cuộn người vào chiếc chăn còn ấm hơi, nằm xuống ngủ. Tiếng ngáy kinh khủng của gã đàn ông bên cạnh vẫn không dứt mặc dù hắn đã hắng giọng và cựa mình thật mạnh.

Đầu vậy, vừa nhắm mắt lại, trong đầu hắn lại hiện ra khuôn mặt lúng túng của Tsuruta bên kia đầu dây.

Tại sao hắn lại định gọi điện? Tại sao người hắn định gọi lại là Tsuruta?

Lẽ nào hắn nghĩ Tsuruta sẽ giải thoát hắn khỏi bước đường

cùng này.

Càng nghĩ Masuo càng thấy ngớ ngẩn. Hắn là người có nhiều bạn bè, người quen cả trong lẫn ngoài trường học. Vậy nhưng hắn không thể nghĩ ra người hắn có thể gọi điện vào lúc này.

Mọi người thường xuyên tụ tập xung quanh hắn. Bản thân Masuo cũng nhận ra điều đó. Có điều vây quanh hắn chỉ rất một lũ vô dụng và hắn chơi với bọn chúng mà khinh thường từ tận đáy lòng.

Vừa nghe tiếng ngáy không dứt của gã đàn ông bên cạnh, Masuo vừa nhắm chặt mắt hòng cố ngủ một lát. Nhưng hễ nhắm chặt mắt, ký ức của hắn lại bị nghiền nát chẳng khác gì vắt hoa quả, dù không muốn nhưng cảnh tượng hắn tình cờ gặp Ishibashi Yoshino trước công viên Higashi đêm đó vẫn cứ hiện về.

Tại sao một thằng như mình lại phải trốn chui trốn lủi vì ả đàn bà đó? Lại còn phải nghe tiếng ngáy của gã đàn ông không quen biết trong cái nhà tắm hơi này nữa. Càng nghĩ hắn càng sôi máu.

Đã vậy, vì cớ gì hắn lại tái ngộ ả đàn bà đó ở một nơi như thế? Giá mà lúc đó hắn cố nhịn tiểu tiện rồi trở về chung cư thì giờ hắn đã không phải gặp chuyện tai ương đến nhường này.

Đúng là đêm đó hắn đã vô cùng bức bối. Chuyện xảy ra sau khi hắn thấy bức bối và đi nhậu ở quán bar khu Tenjin. Hắn nhảy vào chiếc ô tô đậu trên đường với ý định về thẳng chung cư. Chỉ mất năm phút đi từ quán bar về chung cư nhưng không hiểu sao hắn hưng phấn quá mức và cứ thế cho xe chạy.

Hắn đã say. Giờ nghĩ lại hắn cũng chẳng còn nhớ hắn đã chạy đi đâu, chạy bằng cách nào để đến được công viên Higashi.

Nói tóm lại là hắn vô cùng bức bối. Hắn không rõ mình bức

bối vì cái gì, điều đó lại càng làm hấn thêm bức bối.

Hấn nghĩ ra cả tá em có thể làm hấn thỏa mãn ngay lập tức, chỉ với một cú điện thoại. Thế nhưng dục vọng trong hấn đêm đó cuồng bạo hơn, dạng như kiểu hung hãn muốn cắn xé da thịt nhau để người đâm đũa máu.

Giờ nghĩ lại, Masuo cho rằng có lẽ hấn đã muốn đánh nhau với đàn ông chứ không phải làm chuyện đó với đàn bà. Nhưng giờ có nhận ra điều đó cũng không làm hấn quay lại được đêm hôm ấy.

Rốt cuộc sau khi chạy xe suốt gần hai giờ đồng hồ trên đường phố Hakata, hấn thấy buồn tiểu vì uống quá nhiều. Trông thấy công viên Higashi như một khu rừng ở phía trước, hấn dừng xe vì nghĩ nếu là công viên thì chắc sẽ có nhà vệ sinh công cộng.

Có một vài chiếc xe khác đang đỗ rải rác tại điểm đỗ xe trên con đường dọc công viên. Cơn say cũng tỉnh rụi trong lúc hấn chạy xe.

Hấn xuống xe, trông thấy một gã thanh niên đang đi tiểu phía trước mặt. Dưới ánh đèn đường hấn nhận ra mái tóc của gã nhuộm màu vàng.

Bước qua hàng rào, Masuo đi vào công viên tối om. Hấn tìm thấy ngay nhà vệ sinh công cộng.

Hấn chạy vào đoạn xả thứ nước tiểu sặc mùi rượu vào bồn cầu bẩn thỉu, bỗng hấn nghe thấy tiếng khịt mũi rất lạ phát ra từ một buồng vệ sinh.

Dù hơi rờn rợn nhưng hấn không thể dừng đi tiểu giữa chừng.

Cánh cửa mở ra đúng lúc đó, trong một thoáng, hấn co rúm người, khiến nước tiểu dấy vào ngón tay đang mở phéc mớ tuya.

Bước ra từ buồng vệ sinh là một gã thanh niên trạc tuổi hấn. Gã thanh niên nhìn hấn với ánh mắt khó chịu. Masuo hiểu ngay ra bản chất của gã. Sẵn có chút men trong người, hấn cười với gã

kia đang chuẩn bị đi ra: “Để tao cho máy mút tao nhé”, gã nghe vậy bèn đứng khựng lại đoạn cười khẩy: “Hừ, mày mút cho tao thì có.”

Trong một khắc, hấn điên tiết nhưng nước tiểu vẫn đang phun mạnh khiến hấn không thể cử động để đánh gã kia.

Cuối cùng cũng giải quyết xong, Masuo phi ra khỏi nhà vệ sinh công cộng hòng đuổi theo gã thanh niên kia. Cột đèn đứng trợ trợ càng làm lộ vẻ tối tăm bên trong công viên. Masuo đưa mắt tìm nhưng không thấy bóng dáng gã - cả trong bụi cây rậm rạp lẫn trên đường đi bộ.

Nổi cay cú vì bị chọc tức bởi chính kẻ mà hấn chọc tức lan khắp cơ thể. Cơ thể hấn lẽ ra phải co rúm lại trong cơn gió lạnh, lúc này bức bối như muốn bốc cháy.

Hấn có cảm giác nếu hấn tìm và choáng cho gã kia một trận thì cơn bực bội đêm nay may ra mới có thể hạ nhiệt. Nếu hấn đánh và bị đánh lại y hệt, hộc cả máu mũi thì cảm giác bồn chồn không rõ nguồn cơn mới có thể giải phóng được hoàn toàn.

Rốt cuộc, cho đến khi ra khỏi công viên hấn vẫn chẳng thể tìm ra gã thanh niên đã chạy trốn, đành tặc lưỡi bước qua bờ rào công viên.

Ánh đèn màu cam rọi xuống con đường rải nhựa. Đúng lúc đó hấn nhìn thấy một cô gái đi bộ đến từ bên kia con đường.

Cô gái vừa đi vừa kiểm tra từng chiếc xe đậu trên đường như thể đang có hẹn với ai đó.

Masuo bước qua bờ rào của công viên, đoạn phi xuống vỉa hè từ bụi cây. Đúng giây phút đó. Chiếc xe đang đỗ chính giữa Masuo và cô gái ấy giả một hồi còi “Bíp!!!”

Tiếng còi khô khốc vọng khắp con đường nhựa dọc công viên.

Giật mình vì tiếng còi, cô gái đứng khựng lại. Người nhận ra

trước là cô gái. Masuo cũng có thể thấy nụ cười thoát nở rộng trên khuôn mặt hơi hắt bóng bởi ánh đèn đường.

Cô gái ngay lập tức chạy đến. Tiếng đôi boot gõ trên vỉa hè như thể bị hút vào trong công viên tối tăm.

Chạy được nửa đường, cô gái nhòm vào trong chiếc ô tô vừa phát ra tiếng còi song không hề trể nải bước chân. Vừa lúc cô ta đi qua chiếc xe đó, Masuo nhận ra đó chính là Ishibashi Yoshino, người đã dai dẳng gửi tin nhắn cho hắn sau hôm gặp nhau tại quán bar ở Tenjin.

“Masuo!”

Bị gọi, Masuo đành giơ một tay lên đáp lại. Tuy vậy hắn cũng để ý đến người đàn ông trong chiếc xe vừa bấm còi, hắn nhìn về phía đó và thoáng thấy gương mặt của gã thanh niên ngồi trong ghế lái có bật đèn. Tuy không nhìn rõ nhưng có vẻ là gã tóc vàng ban này vừa đứng đó đi tiểu.

Không buồn lên tiếng với gã đàn ông có vẻ đang hẹn gặp, Yoshino chạy về phía Masuo.

“Cậu làm gì ở đây vậy?”

Dù giữa con đường tối mờ nhưng có thể thấy rõ sắc mặt rạng rỡ của Yoshino.

“Minh đi vệ sinh một chút.” Masuo lùi lại một bước trước Yoshino đang sát lại gần như chực ôm lấy hắn. “Tình cờ thật đấy. Ký túc xá của bọn mình nằm ngay phía sau này.” Yoshino trở tay về phía công viên tối tăm chỉ cho hắn dù hắn không hỏi.

“Cậu đi ô tô tới ư?” Yoshino nhìn quanh.

“À, ừ.”

Masuo trả lời qua quýt trong khi bận để ý tới gã thanh niên tóc vàng đang nhìn chăm chăm về phía này từ chiếc xe đậu ngay đó.

“Có sao không?”

Masuo hát hàm về phía chiếc xe, Yoshino, quay mặt lại như thể chợt nhớ ra, nhăn mặt khó chịu “À” một tiếng, đoạn lắc đầu: “Không sao, không sao đâu.”

“Có hẹn với nhau mà đúng không?”

“... Đúng là vậy, nhưng thôi đừng để ý.”

“Đừng để ý ư...”

Masuo ngạc nhiên hỏi. Yoshino bỏ cuộc, nói với lại: “Chờ mình một chút, một chút thôi nhé” đoạn chạy quay trở lại chiếc xe nơi gã thanh niên đang đợi.

Hắn đến đây không phải để gặp Yoshino. Chỉ có điều vì bị Yoshino gây áp lực nên hắn khó lòng bỏ cô ta mà đi được.

Thấy Yoshino chạy đến, gương mặt của gã thanh niên hiện lên dưới ánh đèn phần nào nhẹ nhõm hơn.

Nhưng, vừa chạy đến nơi Yoshino bèn mở cửa xe bên ghế phụ, nói gì đó với gã thanh niên rồi lập tức đóng cửa xe, quay trở lại chỗ Masuo.

Động tác đóng cửa xe hết sức thô bạo, âm thanh vẫn còn vang khắp con đường ngay cả sau khi cánh cửa đã đóng.

“Xin lỗi cậu.”

Quay trở lại chỗ hắn, chẳng hiểu sao Yoshino lại xin lỗi rồi tỏ vẻ như thể bị làm phiền: “Gã đó là bạn của bạn mình, trước mình cho gã vay chút tiền.”

“Vậy vẫn chưa trả lại tiền sao?”

“Không sao, không sao đâu. Mình vừa bảo gã hôm sau chuyển tiền vào tài khoản rồi.”

Yoshino nói trợn tru. Masuo đưa mắt nhìn chiếc xe. Gã thanh niên vẫn đang nhìn chăm chăm về phía này.

“Đi về ký túc xá chứ?” Masuo hỏi.

Yoshino chăm chăm đứng nhìn Masuo, chờ đợi những lời tiếp theo từ hắn mặc dù chính cô ta là người đã bỏ mặc gã thanh niên cô hẹn gặp và cố tình quay lại chỗ hắn.

Yoshino nở nụ cười khó hiểu trước câu hỏi của Masuo.

Thực lòng hắn không ưa cô ả. Ả rõ ràng đang chờ đợi điều gì đó nhưng lại giả đò không hề chờ đợi, tỏ ra là mình chỉ chờ đợi thể thôi nhưng thực tế thì lại yêu cầu rất nhiều thứ.

Giả sử lúc này chiếc xe của gã thanh niên có hẹn với Yoshino rời khỏi chỗ đó, Masuo cũng chẳng đời nào để Yoshino ngồi vào xe của mình. Hắn sẽ bảo: “VẬY NHÉ, MÌNH VỀ ĐÂY”, việc bỏ Yoshino lại và chuồn đi đối với Masuo không có gì khó khăn. Thế nhưng, phía sau lưng Yoshino vẫn có chiếc xe đứng bất động. Trên ghế lái là gương mặt gã thanh niên mờ ảo dưới ánh đèn. Trông gã vừa giận dữ vừa như đang buồn bã.

Gã không có dấu hiệu sẽ ra khỏi xe. Yoshino cũng không có vẻ gì là sẽ quay lại xe của gã.

“Ký túc có gần đây không?”

Masuo hỏi nhằm lấp đi sự im lặng, Yoshino thoáng đắn đo, cô ta nở nụ cười chẳng rõ là gần hay không.

“Mình đưa về nhé.”

Yoshino gật đầu vui vẻ trước lời nói của Masuo. Hắn bấm nút mở khóa xe đoạn bước qua thanh chắn đường. Hắn mở cửa xe bên ghế phụ, Yoshino nhoài người ngồi vào đó.

Trong cơn gió lạnh, hơi thở của Yoshino khi run người nói “Trong xe đúng là ấm thật đấy!” nồng nặc mùi tởi mà vừa rời đứng nói chuyện bên ngoài hắn không nhận ra.

Tâm trạng hắn thay đổi khi ngồi vào ghế lái. Hắn có cảm giác

như nổi bức bối của hắc đêm đó có thể trút cả vào ả đàn bà này.

“Có thời gian không?” Hắc vừa khởi động xe vừa hỏi, Yoshino hỏi lại: “Để làm gì cơ?”

“Đi dạo một chút nhé?” Masuo nói.

“Đi dạo? Ở đâu cơ?”

Rõ ràng không hề có ý từ chối nhưng Yoshino vẫn nghiêng đầu hỏi.

“Đâu mà chả được... Hay lên đèo Mitsuse thi gan nhé?”

Masuo nói với vẻ giễu cợt. Hắc vừa nói vừa giậm ga. Chiếc Skyline màu trắng của gã thanh niên tóc vàng hiện lên trong gương chiếu hậu của chiếc xe vừa phóng đi.

* * *

Cô tự nhủ không có chuyện gì hết, bước chân đang chuyển động thoăn thoắt bỗng dừng khựng lại.

Ga Saga, nơi cô hẹn gặp người đàn ông xưng tên Shimizu Yuichi, đã ở ngay trước mặt.

Không có chuyện gì hết. Mitsuyo một lần nữa lẩm bẩm. Chỉ gặp người đàn ông quen biết qua tin nhắn thôi mà, không có chuyện gì hết. Đây là điều đơn giản mọi người đều làm, đâu phải cứ gặp thì sẽ có điều thay đổi đâu.

Sáng nay cô đã nói với em gái Tamayo lúc em gái chuẩn bị đi làm rằng: “Tối nay có thể chị về muộn.” Ngẫm lại thì suốt từ lúc ấy Mitsuyo đã tự nhủ trong lòng như thế.

Cô đã hẹn gặp qua tin nhắn. Cô đã trả lời khi bị hỏi địa điểm nào thuận tiện. Cô cũng trả lời khi bị hỏi thời gian nào thuận tiện. Thực lòng thì không có gì khó khăn. Thế nhưng sau khi hẹn xong và đặt điện thoại xuống, cô lại cảm thấy bất an rằng liệu

thực sự cô có định đi gặp không. Cô nhận ra mình đã quá dễ dãi trong việc hứa hẹn cũng như không xác minh cảm xúc bản thân một cách cẩn trọng. “Sao mà lại đi thế được,” Mitsuyo lẩm bẩm. “Mình làm sao có can đảm để làm vậy.”

Nhưng dù không đủ can đảm, Mitsuyo vẫn suy nghĩ xem sẽ mặc gì vào ngày hôm đó. Không có hứng muốn gặp song cô vẫn tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau trước nhà ga.

Cô đón buổi sáng hôm ấy với suy nghĩ hẹn thì hẹn nhưng làm gì có chuyện mình sẽ đi. Không nghĩ sẽ đi nhưng cô vẫn thông báo với Tamayo rằng “Hôm nay chị về muộn”. Không nghĩ sẽ đi nhưng cô vẫn thay quần áo. Không định đi vậy mà cô vẫn ra khỏi nhà. Không có can đảm gặp vậy mà cô đã đứng ở nơi có thể trông thấy ngay nhà ga.

Không biết cô thần thờ đứng đó được bao lâu, dòng người đang vội vã hướng về nhà ga cứ thế vượt qua Mitsuyo. Mitsuyo tấp vào lề đường, đoạn ngồi xuống thanh chắn. Một phụ nữ trung niên đi bộ đằng sau tưởng cô bị khó ở nên nhìn với ánh mắt lo lắng.

Nắng gắt khiến cô không cảm nhận được cái lạnh. Chỉ có điều thanh chắn đâm vào mông làm cô đau.

Đã qua giờ hẹn lúc 11 giờ. Từ thanh chắn đang ngồi có thể nhìn thấy bùng binh trước nhà ga. Có kẻ ra người vào gần cửa ga nhưng không thấy người đàn ông nào có vẻ là người cô hẹn gặp. Đúng lúc đó, một chiếc xe màu trắng lao tới bùng binh với tốc độ kinh hoàng. Chiếc xe rít bánh ngoặt vào khúc cua, đến mức Mitsuyo ngồi cách đó một đoạn cũng vội đứng lên khỏi thanh chắn. Không còn nhằm lẫn gì nữa. Đó chính là chiếc xe đem trước Yuichi cho cô xem bằng tin nhắn hình. Mitsuyo lại khẽ lẩm bẩm “Sao mình có thể đi được”. Lẩm bẩm vậy nhưng chân phải của cô vẫn dậm bước về phía trước.

Nếu gặp mà anh ta tỏ vẻ khó chịu thì phải làm sao? Nếu anh ta thất vọng thì phải làm thế nào?

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn tiến về phía trước.

Không sao hết. Chỉ là gặp người đàn ông quen qua tin nhắn thôi mà, không sao hết.

Cô vừa tự nhủ vừa gắng nhắc đôi chân chỉ chực dừng lại.

Cô cảm thấy hết sức lạ lùng khi bản thân mình đang đến gần chiếc xe của người đàn ông không biết mặt, và lấy làm ngạc nhiên sao mình lại có can đảm đến vậy.

Chiếc xe trắng mở cửa khi Mitsuyo vừa chạm chân lên lối vào của bùng binh. Cô bất giác dừng lại, một người đàn ông tóc vàng, cao ráo từ bên trong bước ra. Dưới ánh nắng mùa đông, màu tóc trông sáng hơn nhiều so với bức ảnh cô nhận được lần trước.

Người đàn ông đưa mắt nhìn thoáng qua chỗ cô rồi ngay lập tức chuyển ánh mắt về phía cửa ra vào nhà ga. Gã đóng cửa, đoạn phi qua thanh chắn. Mitsuyo nép người vào hàng cây bên đường, chăm chú nhìn cảnh tượng đó. Gã trẻ hơn cô tưởng tượng. Dáng người gầy hơn cô tưởng tượng. Trông gã hiền hơn cô tưởng tượng.

Thú thực Mitsuyo đã nghĩ mọi thứ chỉ đến đây. Cô chẳng tìm đâu ra lòng can đảm để tiến thêm về phía trước.

Người đàn ông, sau khi đi vào nhà ga một lúc, bèn trở ra, trên tay cầm di động. Trong một khắc, mắt cô chạm mắt gã. Mitsuyo bất giác quay lưng rồi lại ngồi xuống thanh chắn.

Cô sẽ đếm đến 30, nếu gã không đến đây cô sẽ ra về. Chắc chắn vừa rồi gã đã trông thấy mặt cô. Tiếp theo ra sao cô muốn để gã quyết định. Cô sợ gặp rồi sẽ làm gã thất vọng. Cô cũng không muốn bỏ về vào lúc này để rồi phải hối hận.

Rốt cuộc, cô đếm từ 1 đến 5 rồi không thốt ra được những số

tiếp theo nữa. Không biết đã ngồi được bao lâu, bỗng mặt đất dưới chân mà cô đang chăm chú nhìn xuất hiện một cái bóng.

“Xin lỗi cô...”

Giọng nói từ trên vọng xuống có vẻ hơi mất bình tĩnh. Cô ngẩng mặt lên, người đàn ông bị nắng chiếu qua kẽ lá, đang đứng đó.

“Xin lỗi, tôi là Shimizu...”

Có lẽ tại dáng đứng ngượng ngập. Có lẽ tại làn da trong ánh nắng mùa đông. Có lẽ tại ánh mắt có phần lo sợ. Từ khoảnh khắc ấy, điều gì đó đã thay đổi. Cô có cảm giác như quãng đời không may đã kết thúc tại thời điểm đó. Mitsuyo không biết điều gì sẽ bắt đầu từ đây nhưng cô cảm thấy thật may khi thời khắc ấy đã tới.

Dù căng thẳng nhưng Mitsuyo vẫn mỉm cười với Yuichi người vừa gọi cô, sự căng thẳng ấy như truyền qua cả Yuichi khiến gã đột nhiên đưa mắt nhìn quanh.

“Anh đỗ xe ở đây sẽ bị kéo đi đấy.”

Câu đầu tiên Mitsuyo nói trước mặt Yuichi bình tĩnh đến không ngờ, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

“À, phải nhỉ.”

Yuichi vội vã toan quay trở lại xe bỗng đứng khựng lại như thể nhớ ra sự tồn tại của Mitsuyo. Tay chân gã dài ngoẵng nên động tác trông rất cường điệu, Mitsuyo bất giác bật cười.

Rời khỏi thanh chắn, Yuichi vừa đi vừa ngoảnh lại mấy lần hết như đang trông chừng đứa trẻ chạy theo sau. Mitsuyo nói phía sau lưng: “Màu tóc vàng hơn trong ảnh nhỉ.” Yuichi đi chậm lại một chút để sóng bước cạnh Mitsuyo, vừa vò mái tóc bù xù vừa lẩm bẩm trả lời: “Khoảng một năm trước, một tối, nhìn mình trong gương tự nhiên tôi muốn thay đổi gì đó... cũng không hẳn

là điệu đầu.”

“Và rồi nhuộm tóc vàng?”

“... Vì không nghĩ ra cái gì khác.”

Yuichi nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Đi đến chỗ xe đậu, Yuichi mở cánh cửa bên ghế phụ.

“Tôi cũng hiểu được cảm giác ấy.” Mitsuyo nói. Vừa nói cô vừa ngồi vào xe không hề miễn cưỡng.

Yuichi đóng cửa xe đoạn đi vòng về phía ghế lái. Trong xe thoang thoảng mùi hương hoa hồng như thể được xịt nước hoa. Vừa ngồi vào xe cô đã cảm nhận được rằng Yuichi vô cùng giữ gìn nó.

Yuichi ngồi vào ghế lái rồi ngay lập tức khởi động xe, bẻ vô lăng. Trông như thể chiếc xe sắp va vào chiếc taxi đậu phía trước nhưng Yuichi nhấn ga không do dự, tựa hồ gã hiểu rõ kích thước của chiếc xe đến từng mi li mét. Thân xe lách qua chiếc taxi và bắt đầu lăn bánh. Ngón tay giữ vô lăng của Yuichi trông như vừa đánh nhau với ai đó. Thực tế, cô chưa từng nhìn thấy tay ai đó sau khi họ đánh nhau nhưng những ngón tay dài ngoằng xương xẩu kia trông giống như vừa chịu cơn đau khủng khiếp.

Khung cảnh trước ga quen thuộc lướt qua cửa sổ của chiếc xe đã đi được nửa vòng bùng binh. Cô vừa ngồi lên xe ô tô của người đàn ông mới quen nhưng không thấy bất an, đến mức nói là hoàn toàn không cũng chẳng sai. Ngược lại, khung cảnh trước ga quen thuộc còn khiến Mitsuyo cảm thấy xa lạ hơn. Dù mới gặp nhau được mấy phút nhưng cô cảm thấy tin tưởng vào tay lái của Yuichi hơn cả khung cảnh trước ga Saga.

“Tôi...chưa bao giờ tôi nghĩ mình lại đi chơi bằng xe ô tô với một người như Shimizu...”

Mitsuyo chợt nói vậy khi chiếc xe bắt đầu chạy. Yuichi thoáng

nhìn sang cô đoạn nghiêng đầu hỏi: “Như tôi?”

“Phải. Một người tóc vàng... như Shimizu.”

Nghe Mitsuyo trả lời vậy, Yuichi lại đưa tay vò tóc đến rối bù.

Tuy thốt ra như vậy nhưng đó không phải câu nói có thể lột tả chính xác cảm xúc bản thân cô lúc này.

Yuichi lần lượt vượt qua những chiếc xe mang biển số địa phương đang chạy chậm rì. Mỗi lần thận trọng đổi làn đường rồi tăng tốc, tấm lưng đó lại dựa sát vào ghế ngồi mềm mại. Bình thường chỉ cần tài xế taxi tăng tốc một chút thôi cô đã run rẩy, ấy vậy mà lạ lùng thay cô không thấy lo lắng với tay lái của Yuichi. Dù Yuichi đổi làn đường tại thời điểm vô cùng nguy hiểm nhưng cô vẫn có cảm giác an tâm tuyệt đối rằng sẽ không có va chạm, giống như hai cục nam châm cùng đầu sẽ không hút nhau.

“Anh lái xe giỏi quá. Tôi lấy bằng lái rồi nhưng cũng chỉ để đó thôi.”

Mitsuyo nói với Yuichi khi vừa vượt thêm một chiếc xe khác.

“Tại lúc nào tôi cũng lái mà.”

Yuichi lẩm bẩm trả lời.

Thoáng chốc chiếc xe đã đến gần ngã tư giao với đường số 34. Nếu rẽ trái ở ngã tư này sẽ thấy cửa hàng thời trang Mitsuyo làm việc nằm bên đường, còn đi thẳng sẽ dẫn ra nút giao đường cao tốc Saga Yamato.

“Giờ mình sẽ làm gì?”

Không nhìn sang Yuichi, Mitsuyo hỏi khi chiếc xe lâu lâu mới phải đứng chờ đèn đỏ.

“Đi thẳng đến ngọn hải đăng Yobuko luôn nhé? Hay ăn trưa ở khu này đã rồi hãy đi?”

Câu chữ tuôn ra trôi chảy một cách kỳ lạ. Mặc dù chưa biết

người đàn ông ngồi cạnh là người như thế nào nhưng cô cực kỳ ngạc nhiên trước sự gan dạ của mình.

Đúng lúc đó Yuichi giữ chặt tay lái. Nhìn nắm tay Yuichi gồng lên, cô cảm giác như cơ thể mình đang bị siết chặt.

“... Đi đến khách sạn nhé?”

Yuichi nói, mắt nhìn chăm chú vào nắm tay đang giữ chặt vô lăng. Trong một thoáng, không hiểu điều vừa nghe thấy, cô nhìn trân trân vào khuôn mặt trông nghiêng đó, còn Yuichi, cụp mắt xuống, khẽ nói: “Ăn trưa hay đi dạo... để sau cũng được.” Khuôn mặt ấy trông chẳng khác gì đứa trẻ dù biết sẽ bị mắng mà vẫn mè nheo đòi đồ chơi.

“Trời... tự dưng anh nói gì vậy.”

Mitsuyo lập tức phá lên cười. Một phần do mất bình tĩnh khi đột nhiên đối phương nói muốn đi khách sạn nên Mitsuyo cong người quá đà, vồ vào vai Yuichi.

Yuichi nắm lấy bàn tay đó. Tín hiệu đèn đã chuyển sang xanh từ bao giờ, họ bị chiếc xe đằng sau ấn còi. Yuichi buông tay Mitsuyo, đoạn từ từ nhấn ga.

Tôi đâu phải đến đây vì muốn làm điều đó. Tôi chỉ muốn đi xem hải đăng thôi mà.

Hàng tá câu chữ hiện ra trong đầu Mitsuyo nhưng trước mặt Yuichi đang lặng thinh vì khó xử, lời nào cô cũng cảm thấy giả dối.

“... Anh đang nói thật lòng sao?”

Mitsuyo nói trong khi căng thẳng đến đau lồng ngực. Cô có cảm giác hết như đang bị lột sạch quần áo bởi người đàn ông ngồi kế bên.

Dường như cô đang đứng từ một nơi khác dõi theo bản thân đã trở nên can đảm trước mặt người đàn ông vừa gặp chưa đầy

mười phút.

Yuichi gật đầu, mắt vẫn nhìn về phía trước. Cô chờ gã nói điều gì đó nhưng không một lời dụ dỗ ân cần nào được thốt ra.

Lâu lắm rồi cô mới chứng kiến một dự vọng mãnh liệt đến thế.

Kể từ sau lần đột nhiên bị nhân viên tiền bối làm cùng dây chuyền ôm chầm trong bãi đậu xe sau giờ làm thêm, cô mới gặp người đàn ông thẳng thừng thèm khát cô thế này. Đó tuyệt nhiên không phải một người đáng ghét. Thậm chí còn là một tiền bối cô có cảm tình. Nhưng Mitsuyo đã kháng cự và bỏ chạy. Cũng có thể bởi nó quá đột ngột. Mà không, cũng có thể bởi cô đã quá ham muốn điều đó. Và cô sợ đối phương biết được. Cô vẫn chưa thể chấp nhận bản thân mình có ham muốn được ôm.

Đã gần mười năm trôi qua. Mười năm qua cô đã bao lần nghĩ lại chuyện này. Thậm chí cô còn có cảm giác vào thời khắc ấy, cô đã chọn lựa cuộc đời mình bây giờ. Cô có cảm giác ở thời khắc ấy, một phần trong cô đã trở thành hạng đàn bà đi tìm kiếm dự vọng từ những gã đàn ông hung bạo.

“... Đến khách sạn cũng được.”

Mitsuyo trả lời với giọng bình tĩnh. Cô trông thấy biển báo hiển thị nút giao Saga Yamato ở phía trước con đường.

Không hiểu sao trong đầu cô hiện lên căn phòng cô đang sống chung với Tamayo. Đó là căn phòng không thiếu sự tự do. Đó là căn phòng thoải mái. Chỉ có điều cô thực lòng nghĩ rằng: “Hôm nay mình không muốn về căn phòng đó.”

Chiếc xe đi qua trạm soát vé của nút giao Saga Yamato, luồn mình qua cầu vượt đường cao tốc với hình dạng như chiếc nơ thắt lên cánh đồng, rồi hướng về phía Fukuoka.

Dường như chiếc xe đang tăng tốc thật nhanh, những tấm

biển báo, bảng quảng cáo trông như bị xé vụn, vụn trôi về phía sau.

“Khách sạn ở phía trước mặt rồi.”

Trước lời thì thầm của Yuichi, Mitsuyo một lần nữa thì thầm nghĩ: “À, vậy là mình sắp làm tình.”

Đúng lúc ấy cô trông thấy tấm biển hiệu của khách sạn tình yêu phía bên kia cánh đồng đang trong thời kỳ hưu canh. Mitsuyo hướng mắt sang Yuichi đang giữ vô lăng. Râu đường như không quá rậm, có một nốt ruồi nhỏ trên cằm.

“Lúc nào anh cũng rủ ngay đến khách sạn như thế này ư?”

Tuy đặt câu hỏi nhưng Mitsuyo có cảm giác câu trả lời ra sao cũng được. Vừa gặp nhau Yuichi đã rủ cô vào khách sạn. Cô đã chấp nhận lời rủ đó. Không có điều gì chính xác hơn thế. Cô cảm giác ngoài điều đó ra chẳng có gì cần thiết với hai người vào lúc này.

“Cũng không sao hết... Kể cả anh luôn rủ ai đó đi như thế này.” Mitsuyo cười.

Có một ngõ nhỏ dẫn vào khách sạn nấp sau tấm biển hiệu. Chiếc xe giảm tốc độ, từ từ tiến vào ngõ. Ven đường đặt những chậu hoa nhỏ. Tuy nhiên, chưa có chậu nào nở hoa.

Ngõ nhỏ cứ thế dẫn tới bãi đậu xe dưới tầng hầm lửng. Từ nút giao đến đây họ chưa gặp chiếc xe nào, thế mà bãi đậu xe gần như chật kín.

Yuichi đỗ xe vào chỗ trống duy nhất còn lại. Giây phút gã tắt động cơ xe, không gian yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của đối phương.

“Đông thật đấy nhỉ?”

Mitsuyo miễn cưỡng lên tiếng nhằm xua tan sự yên tĩnh. Cô bổ sung “Chắc tại hôm nay là thứ Bảy” rồi sức nhớ lại chuyện cô

nhằm ngày giao hàng sửa số đo và bị khách phàn nàn hôm thứ Bảy tuần trước.

Đậu xe xong, Yuichi không hề cử động dù chính gã là người chủ động rủ đến đây. Gã nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giữ chùm chìa khóa vừa rút ra.

“Hy vọng còn phòng trống nhỉ.”

Mitsuyo cố tình nói với giọng thân thiện. Yuichi vẫn cúi gầm mặt, gật đầu “Ừ” trước câu nói ấy.

“Cơ mà cứ thấy kỳ kỳ làm sao ấy. Vừa gặp nhau ban nãy mà giờ đã lại ở đây rồi.”

Giọng nói của Mitsuyo mắc lại trong chiếc xe bị đóng kín. Càng nghĩ chuyện này chẳng có gì, giọng cô càng trở nên yếu đuối. Vào đúng lúc ấy. Đột nhiên Yuichi lí nhí: “... Xin lỗi.”

“Sao anh xin lỗi?”

Mitsuyo thoáng lúng túng trước lời xin lỗi hết sức đột ngột. Cô thấy bối rối không hiểu Yuichi xin lỗi vì điều gì.

“Tôi đã nói không cần xin lỗi mà. Thực lòng tôi cũng ngạc nhiên khi bị anh rủ quá đường đột, nhưng con gái mà, cũng có lúc có cảm giác như vậy. Thậm chí tuy có cảm giác như vậy nhưng vẫn muốn gặp được ai đó.”

Những lời lẽ cứ thế thốt ra. Cô nói nhưng dường như người đang thốt những lời thoại ấy từ miệng không phải là cô. Nói cách khác thì cô đang nói với người đàn ông vừa gặp mặt rằng: “Con gái thì cũng có lúc muốn làm tình. Muốn làm tình nên cũng có lúc khao khát đàn ông.”

Yuichi nhìn thẳng mặt cô. Ánh mắt như chực nói điều gì. Cô biết mặt cô đã đỏ lựng. Giống như thể cô đang bị những người làm cùng nghe trộm. Không chỉ những người ở chỗ làm hiện tại mà cả đồng nghiệp ở nhà máy trước kia, cả những người bạn cũ

thời trung học, dường như tất cả bọn họ đang cười nhạo cô.

“Trước, trước mắt cứ thử đi xem sao. Cũng có thể đã hết phòng rồi.”

Mitsuyo mở cửa như chạy trốn khỏi chiếc xe chỉ có hai người. Vừa mở cửa, không khí lạnh thấu xương của bãi đậu xe lập tức tràn vào bên trong.

Cô xuống xe, cơ thể được sưởi ấm bởi máy sưởi trong xe bỗng nhiên trở nên lạnh buốt. Yuichi đã xuống xe và đi về phía cửa ra vào của khách sạn.

Làm tình hay gì cũng được. Chỉ là cô muốn ôm ai đó. Đã bao năm nay cô mong biết bao có người ôm ấp.

Mitsuyo nói vậy với tấm lưng của Yuichi lúc này đang bước đi. Cô những muốn nói với cái lưng ấy rằng đây là mong muốn thật lòng của cô.

Không phải ai cũng được. Không phải cô muốn ôm bất cứ ai. Cô chỉ muốn được ôm thật chặt bởi người thực sự muốn ôm cô.

Màn hình đặt ở quầy tiếp tân không người thông báo chỉ còn hai phòng trống. Căn phòng Yuichi chọn có tên Florence.

Sau một thoáng lưỡng lự, Yuichi chọn mục “Nghỉ ngơi” trên màn hình. Giá tiền “4.800 yên” ngay tức khắc được hiển thị.

Cô đã chán ngấy với việc sống chỉ để khóa lấp nỗi buồn. Cô đã hết chịu nỗi việc cứ phải cười để ra vẻ chẳng có gì buồn.

Họ lên tầng hai bằng thang máy chật hẹp, cánh cửa để chữ “Florence” xuất hiện ngay trước mắt.

Có vẻ ổ khóa không khớp lắm, sau vài lần xoay chìa cuối cùng Yuichi cũng mở được cửa. Cửa vừa mở, màu sắc chói lòa đập ngay vào mắt. Tường được sơn màu vàng, ga trải giường màu da cam, trần nhà màu trắng có khoét một ô tròn, bên trong ốp một bức tranh theo kiểu tranh tường, chỉ thiếu mỗi vẻ tươi mới.

Bước vào bên trong, Mitsuyo với tay ra sau đóng cửa. Máy sưởi bật quá cao cùng bầu không khí ngọt ngào khiến mồ hôi bắt đầu rịn ra.

Yuichi đi thẳng đến giường ngủ rồi quăng chìa khóa xuống đó. Chùm chìa khóa không nảy lên mà vùi ngay vào lớp chăn lông vũ.

Chỉ còn nghe thấy âm thanh của máy điều hòa. Không phải yên tĩnh mà như thể mọi âm thanh đã bị tước đoạt.

“Căn phòng lòi loét thật.”

Cô lên tiếng sau lưng Yuichi. Yuichi quay người lại rồi đột nhiên tiến lại gần.

Chỉ trong một cái chớp mắt Yuichi cao lớn đã ôm chầm lấy Mitsuyo lúc này đang buông thõng hai cánh tay. Hơi thở nóng ấm của Yuichi phả ngay vào giữa đỉnh đầu cô. Trong khi đang cảm nhận sức nóng ấy, cô nhận ra dương vật của Yuichi đang cứng lên ở chỗ bụng mình. Tiếng tim đập thình thịch của gã truyền sang cô dù cả hai vẫn còn cách một lớp quần áo. Mitsuyo vòng cánh tay. Cô ôm lấy eo Yuichi. Càng được ôm chặt cô càng cảm nhận rõ dương vật Yuichi đang cương cứng trên phần bụng mềm của mình.

Đó là phòng nghỉ giá 4.800 yên có tên “Florence”. Một căn phòng trong khách sạn tình yêu bị mất đi cá tính chỉ vì muốn nhấn mạnh cá tính.

“... Anh đừng cười nhé.”

Mitsuyo, vẫn trong vòng tay của Yuichi, vỗ vào ngực gã. Vì Yuichi định buông tay nên cô bám chặt gã để khỏi bị trông thấy mặt.

“Tôi sẽ thành thật nói, mong anh đừng cười” Mitsuyo nói.

“... Tôi ấy... Tôi gửi tin nhắn cho anh là thực lòng. Có thể với

những người khác chỉ là để giết thì giờ,... còn tôi, tôi thực lòng muốn gặp ai đó. Tôi nhà quê lắm phải không? Nghe buồn quá phải không?... Anh khinh thường tôi cũng được. Nhưng đừng cười. Nếu anh cười, tôi sẽ...”

Cô vẫn bám chặt vào Yuichi. Bản thân cô cũng biết mình quá vội vàng. Thế nhưng cô có cảm giác nếu không nói lúc này thì vĩnh viễn cô sẽ không thể nói ra điều này với bất kỳ ai.

“... Tôi cũng vậy.”

Vào đúng lúc ấy, những lời của Yuichi vọng xuống.

“Tôi cũng... Tôi cũng đã thực lòng.”

Cô nghe thấy tiếng của Yuichi từ lồng ngực nơi cô đang áp mà mình vào.

Có tiếng nước từ phía phòng tắm. Là tiếng nước mắc lại ở đường ống rơi tòm xuống nền gạch. Không có âm thanh nào khác. Mà không, Mitsuyo không nghe thấy gì khác ngoài nhịp tim từ lồng ngực Yuichi nơi cô đang áp tai vào.

Vừa thấy Yuichi đột ngột cử động, cô đã thấy môi mình bất thành linh bị tấn công. Một nụ hôn thô bạo, đôi môi khô khốc của Yuichi làm cô đau. Yuichi mút môi cô, đẩy lưỡi vào miệng cô. Mitsuyo đón lấy đầu lưỡi ấm nóng ấy trong khi tay vẫn nắm áo sơ mi của Yuichi. Tựa như toàn thân cô đang ôm lấy đầu lưỡi nóng bỏng.

Phần cơ thể từ eo trở xuống của cô trở nên mềm nhũn. Lưỡi Yuichi di chuyển từ môi sang tai cô, hơi thở ấm nóng kích thích cả bên trong tai.

Áo sơ mi của cô bị cởi một cách thô bạo, áo lót bị giật ra, cô vẫn đứng, đón nhận nụ hôn của Yuichi vào đầu vú. Trước mặt cô là chiếc giường rẻ tiền của khách sạn tình yêu. Cô trông thấy mình bán khỏa thân đổ người xuống lớp chăn lông vũ mềm mại.

Mọi hành động đều thô bạo nhưng chỉ riêng đầu ngón tay Yuichi lướt trên mông cô là dịu dàng. Dù bị đối xử hết sức thô bạo nhưng cơ thể cô còn khao khát hơn thế. Cô không rõ người thô bạo là Yuichi hay là chính bản thân cô. Hệt như thể cô đang điều khiển Yuichi và tự tay môn trớn mình một cách thô bạo.

Chỉ mình cô khóa thân đứng trước người đàn ông. Dưới ánh đèn huỳnh quang sáng chói, cô đang được ve vuốt háng, được nắn mông, Mitsuyo gần như rên lên thành tiếng.

Yuichi nhắc bổng Mitsuyo không một mảnh vải che thân lên giường. Gã gần như ném cô xuống lớp chăn lông vũ đoạn cởi phắt áo sơ mi và áo phông của mình.

Đầu vú Mitsuyo bị đè dưới lồng ngực săn chắc của Yuichi. Mỗi lần Yuichi cử động, đầu vú ấy lại lướt trên làn da của gã.

Lúc nhận ra thì cô đã nằm sấp. Cô cảm giác như cơ thể vùi trong lớp chăn lông vũ đang lơ lửng trên không trung. Đầu lưỡi ấm nóng của Yuichi lướt trên sống lưng cô. Dù cô có kháng cự thế nào thì hai chân vẫn bị tách ra bởi đầu gối Yuichi đưa vào.

Có mùi bột giặt khi Mitsuyo áp mặt vào gối. Toàn thân cô mềm nhũn.

Yuichi môn trớn cơ thể Mitsuyo một cách thô bạo như thể sắp phá tan nó. Rồi gã lại ôm thật chặt như thể muốn chữa lành nó.

Phá hủy rồi chữa lành, lại phá hủy rồi chữa lành. Mitsuyo không biết cơ thể mình đã bị phá hủy hay ngay từ đầu nó đã như thế.

Nếu là cơ thể bị Yuichi phá hủy thì cô muốn được phá hủy mãnh liệt hơn nữa. Nếu là cơ thể vốn đã bị phá hủy thì cô muốn nó được chữa lành một cách dịu dàng bởi bàn tay của Yuichi.

“Không gặp lại cũng được. Chỉ lần này thôi. Phải, chuyện này chỉ xảy ra trong ngày hôm nay mà thôi.”

Vừa đón nhận sự vuốt ve của Yuichi, Mitsuyo vừa thì thầm trong lòng. Dĩ nhiên không phải thực lòng cô nghĩ vậy, nhưng nếu không tự nói với mình như thế, cô sẽ không thể đón nhận hình ảnh bản thân trơ trẽn chưa từng thấy đang quần quai trên giường.

Cô nghe có tiếng kim loại khi Yuichi cởi dây lưng. Không biết đã bao lâu trôi qua từ khi cô được đưa lên giường nhưng cô có cảm giác mình đã đón nhận sự ve vuốt của Yuichi trong một khoảng thời gian rất dài. Mười phút? Ba mươi phút? Không phải, dường như cô đã được ngón tay Yuichi ve vuốt, được cơ thể nóng ấm của Yuichi đè lên cả một, hai đêm rồi.

Đúng lúc ấy, cơ thể cô bỗng chốc trở nên nhẹ bẫng. Chiếc giường kêu ken két, rung lắc khiến đầu cô trượt ra khỏi gối. Cô mở mắt và thấy Yuichi trần truồng trước mặt.

Cô đâu có khóc, Vậy mà dương vật của Yuichi trông như nhòe nước. Toàn thân cô mềm nhũn, ngay cả việc cử động ngón tay cũng thấy ngại. Cô không hề thấy xấu hổ dù bản thân đang bị nhìn thấy trong tình trạng khỏa thân hoàn toàn.

Một bên đùi của Yuichi ở gần sát mặt Mitsuyo. Tấm đệm bị lún sâu xuống, mặt Mitsuyo sát lại gần Yuichi như thể lăn qua.

Đầu cô được lòng bàn tay to rộng ôm từ phía sau, Mitsuyo nhắm mắt, mở miệng.

Lòng bàn tay của Yuichi khi đỡ gáy cô dịu dàng là thế, vậy mà dương vật thọc vào cổ họng cô lại rất hung bạo. Mitsuyo một lần nữa không biết mình đang được đối xử dịu dàng hay tàn bạo, mình đang đau khổ hay sung sướng, cô cứ nắm lấy tấm ga trải giường không biết bao lần.

Cô biết mình đang nằm trên giường trong tư thế đáng xấu hổ. Yuichi, kẻ bắt cô ở tư thế đó, bắt cô liếm mút dương vật, vừa đáng

ghê tởm lại vừa đáng thèm muốn.

Cô vươn tay ôm hông của Yuichi. Cô nắm ngón tay mình vào hai bên hông đập dính mồ hôi của Yuichi. Phải chịu đựng cơn đau, Yuichi rên lên thành tiếng. Mitsuyo những muốn nghe tiếng rên đó nhiều hơn nữa.

* * *

Tôi muốn Mitsuyo được hạnh phúc lắm chứ.

Chưa lần nào tôi gọi Mitsuyo là “chị” cả. Nhưng, nói sao nhỉ... mặc dù không gọi song có lẽ đâu đó trong lòng tôi vẫn gọi là “chị”.

Nhà tôi có một đứa em trai, bảo đứa em trai gọi thay tôi thì hơi kỳ nhưng nó gọi Mitsuyo là “chị” đấy. Trong khi đó nó gọi tôi là “Tamayo”.

Thường mọi người vẫn hay nói rằng chị em sinh đôi sẽ rất hiểu suy nghĩ của nhau đúng không? Tuy nhiên tôi với Mitsuyo lại không như vậy. Nhưng không có nghĩa là không thân thiết đâu nhé, dĩ nhiên vì là chị em sinh đôi nên sẽ nổi bật, kể cả ở trường đúng không? Vậy nên suốt thời cấp I, hai chúng tôi luôn đi cùng nhau, như để bảo vệ nhau trước ánh mắt hiếu kỳ của các bạn cùng lớp... Ừm, đúng là chúng tôi đã rất nổi bật suốt thời cấp I. Thế nhưng, lên đến cấp II, có một cặp chị em song sinh từ trường cấp I bên cạnh chuyển đến, hai chị em nhà đó dễ thương hơn bọn tôi gấp chục lần. Trẻ con xem ra cũng tàn nhẫn thật, chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi bị gọi là “cặp chị em xấu xí”, nói chung thì tôi cũng không mấy để ý nhưng nếu có đứa con trai nào nói vậy tôi sẽ đuổi theo rồi lấy chổi đập chúng, có lẽ là từ dạo đó, tính cách, nói đúng hơn là ấn tượng như kiểu tóc hay sở thích quần áo của tôi và Mitsuyo dần dần khác nhau...

Khi lên cấp III, thật tình chúng tôi không định vào chung một trường, ngay từ đầu tôi đã muốn vào trường công lập, Mitsuyo thì muốn vào trường nữ sinh tư thục nhưng lại không đỗ...

Nói chung ngay khi vào cấp III, cả hai đều có người để thích. Tôi thì quá dễ hiểu, tôi thích một cậu là ngôi sao trong câu lạc bộ bóng đá, còn Mitsuyo thích một kẻ tên là Osawa, bản chất cũng không phải xấu nhưng tôi có ấn tượng hắn là kẻ khá lông bông, vừa vào câu lạc bộ bóng chuyền một tháng đã bỏ, học hành thì cũng chẳng giỏi giang gì cho cam.

Nếu hắn chăm chút kiểu tóc hay quần áo thêm một chút thì cũng không đến nỗi nào, nhưng có vẻ như hắn chẳng có chút hứng thú với mấy thứ ấy, mà hắn cũng chẳng có hứng thú với thứ gì khác... Nói chung khi nghe Mitsuyo nói thích Osawa tôi đã phải thốt lên “Hả?” Có lẽ từ khi đó, tôi tin chắc tôi và Mitsuyo là hai kiểu người khác nhau.

Người tôi thích là ngôi sao trong câu lạc bộ bóng đá nên tôi có khá nhiều đối thủ, hiển nhiên chuyện tình cảm cũng không đâu vào đâu, trong khi đó cặp đôi Mitsuyo và Osawa không có đối thủ cạnh tranh nào khác nên mọi chuyện đều tốt đẹp. Lúc nào hai người cũng đi về cùng nhau, dắt xe đạp đi cạnh nhau. Thường thì Mitsuyo luôn ghé qua nhà Osawa, tuy vậy vẫn luôn về nhà vào lúc sáu rưỡi, trước giờ ăn tối.

Dù là chị em song sinh thân thiết đi chẳng nữa, thì cũng có những điều không thể hỏi đúng không? Giờ tan học hàng ngày là khoảng 4 giờ, mất khoảng hai mươi phút đi bộ đến nhà Osawa, thế nghĩa là kể cả đi xe đạp từ nhà Osawa về nhà tôi thì mỗi ngày thời gian chỉ có hai người ở cùng nhau sẽ vào khoảng hai tiếng mười lăm phút. Trong trường học cũng loáng thoáng có tin đồn, mọi người đều không dám hỏi nhân vật chính là Mitsuyo nên cũng có người hỏi tôi: “Nè, Mitsuyo với Osawa đã...rồi hả?” Thực

lòng mà nói, theo trực giác của một người em gái, tôi hoàn toàn không có cảm giác rằng Mitsuyo và Osawa đã, nói thế nào nhỉ, đã làm chuyện đó. Dù thế nào đi chăng nữa, tôi muốn biết nhưng cũng không muốn hỏi...

Hình như đó là khi kỳ nghỉ hè vừa kết thúc, hôm ấy Mitsuyo lại đến nhà Osawa trong khi tôi tình cờ được nghỉ buổi tập ở câu lạc bộ cổ vũ nên về nhà sớm. Bấy giờ hai chúng tôi dùng chung phòng, quả thật trước giờ tôi chưa từng làm việc đó nhưng... cứ như bị ma ám, tôi mở ngăn kéo bàn học của Mitsuyo và đọc trộm cuốn sổ mà Mitsuyo và Osawa vẫn thường trao đổi nhau để viết.

Tôi nghĩ chắc trong đó chỉ viết toàn những điều vớ vẩn. Dù có chút lo lắng nhưng tôi vẫn làm với suy nghĩ rằng nhờ trong đó nói xấu mình thì sao.

Tôi lật tung các trang, trái với dự đoán của tôi, những hàng chữ li ti được viết chi chít trong đó.

Tôi vừa đọc vừa lo Mitsuyo sẽ về. Tôi bắt đầu đọc và cảm thấy lạnh toát sống lưng... Tôi nhớ nội dung đại khái thế này.

“Từ trước đến nay, tớ rất thích Osawa. Cơ mà dạo gần đây tớ còn thích từng thứ trên cơ thể của Osawa nữa, chẳng hạn như cánh tay phải của Osawa, đôi tai của Osawa, ngón tay của Osawa, đầu gối của Osawa, răng cửa của Osawa hay hơi thở của Osawa (cười). Không phải toàn bộ cơ thể của Osawa mà là từng thứ, từng thứ của cậu. Thực sự tớ không muốn để ai lấy mất chúng đâu. Tớ cũng không thích ai đó ở trường nhìn cậu (cười).”

Nếu nói về tính cách, tôi từng nghĩ Mitsuyo thuộc dạng không quá lưu luyến. Từ hồi nhỏ có bánh kẹo hay đồ chơi gì chị đều nhường hết cho tôi hoặc em trai, nói sao nhỉ, tôi nghĩ hẳn đó là tính cách của chị cả. Thế nhưng, trong cuốn nhật ký viết chung với Osawa, dường như không thấy bóng dáng Mitsuyo của ngày

thường.

Giọng trong nhật ký có phần hơi công kích, khác hẳn giọng ngày thường của Mitsuyo, chẳng hạn như: *“Hôm nay Onodera bên lớp 2 bắt chuyện với cậu đúng không? Osawa làm mặt khó chịu nhưng trông rất buồn cười”* hay *“Tớ muốn nhanh tốt nghiệp và sống chung với Osawa! Mình sống chung được đúng không? Mà nè, căn hộ lần trước mình nhìn từ bên ngoài trông cũng có vẻ được đấy nhỉ. Ở đó thì có thể đỗ xe ô tô của Osawa bên ngoài, có con thì có thể cho chúng chơi ngoài sân nữa.”*

Vừa đọc tôi vừa nghĩ thầm, thế này có lẽ Osawa cảm thấy phiền phức lắm. Tôi bắt đầu thấy sợ, bèn cất cuốn sổ lại ngăn kéo. Tôi cứ nghĩ Mitsuyo thực sự là người không có dục vọng, nhưng bấy giờ tôi lại cảm nhận được một điều như là nghiệp chương của Mitsuyo, dục vọng của Mitsuyo mà trước giờ tôi chưa từng biết, thật là buồn, thật là đáng thương...

Mitsuyo và Osawa chia tay nhau trước khi tốt nghiệp. Nghe mọi người kháo nhau rằng Osawa thích một người khác ở lớp học thêm mà cậu ta mới bắt đầu theo học, bản thân Mitsuyo không nói gì với tôi. Tôi cũng không dám hỏi... Tôi không có ký ức về việc Mitsuyo giận dữ hay khóc lóc khi hai người chia tay. Dĩ nhiên có thể chị khóc mà giấu... Nhưng dù gì thì cũng là chuyện xưa rồi.

Kể từ khi tốt nghiệp rồi đi làm, chắc cũng chỉ có được hai người mà Mitsuyo hẹn hò tử tế. Cả hai mối tình đều không kéo dài được lâu. Mitsuyo không phải mẫu người hay đi chơi với bọn con trai giống như tôi. Cũng có lúc tôi mong chị nên cởi mở hơn một chút. Giờ hai chị em sống cùng nhau nhưng trong lòng tôi vẫn có cảm giác việc sống chung này một phần là bởi tôi nghĩ cho Mitsuyo. Bởi nếu như tôi kết hôn với ai đó thì con người này cả đời sẽ sống một mình cũng nên.

Nói tóm lại thì tôi yêu Mitsuyo. Dù đó là một bà chị nhút nhát nhưng thực sự tôi mong chị hạnh phúc.

Tôi không nhớ là hồi nào nhưng có lần từ trong xe buýt tôi trông thấy Mitsuyo đạp xe với bộ mặt vô cùng hạnh phúc. Ngẫm lại thì đúng dạo ấy Mitsuyo bắt đầu trao đổi tin nhắn với người tên là Shimizu Yuichi đó.

* * *

Ra là trong thân nhiệt có mùi, Mitsuyo nghĩ. Giống như mùi, thân nhiệt cũng bị hòa lẫn vào nhau.

Yuichi vẫn đang ở trên Mitsuyo khi điện thoại đổ chuông thông báo hết thời gian. Cơ thể cả hai dập dính mồ hôi trên chiếc giường của khách sạn tình yêu có hệ thống sưởi ấm quá hiệu quả. Yuichi có làn da tuyệt đẹp. Làn da tuyệt đẹp đổ mồ hôi và cơ thể thì đang đâm xuyên vào cơ thể Mitsuyo.

Mitsuyo nói với Yuichi lúc này đã ngừng cử động vì để ý điện thoại: "... Đừng dừng lại."

Yuichi tắt lời điện thoại. Gã tắt lời điện thoại và tiếp tục đi vào bên trong Mitsuyo cho đến khi có tiếng gõ cửa sau đó vài phút.

Yuichi nổi cáu với giọng của một bà cô từ phía sau cánh cửa: "Tôi biết rồi! Tôi sẽ ra ngay!" Cô bị đâm sâu vào bên trong hơn nữa ngay sau giọng nói cáu kỉnh. Mitsuyo cắn chặt môi.

Đã hơn mười lăm phút trôi qua kể từ khi Yuichi hét trả lời rằng "Tôi sẽ ra ngay". Mitsuyo cười bảo "Đói quá nhỉ?" khi đang ôm chặt cơ thể nhom nhóp mồ hôi của Yuichi trong chăn.

Có vẻ như muốn đáp lại, Yuichi, vẫn đang thở gấp, bèn đẩy nhẹ chăn ra.

“Ở ngay gần đây có nhà hàng lươn ngon lắm.”

Chiếc chăn bị rơi ra khỏi giường, hình ảnh hai người đang trần truồng ôm nhau phản chiếu trong tấm gương bên cạnh. Người ngồi lên trước là Yuichi, trong gương phản chiếu tấm lưng với những đốt xương sống hằn lên thấy rõ.

“Có cả lươn nướng mọi nữa, nhà hàng khá là chuẩn đấy.”

Mitsuyo kéo mạnh tay Yuichi lúc này đang toan xuống khỏi giường “Đi đến đó à?” Yuichi xoay người, nhìn Mitsuyo một lúc rồi khẽ gật đầu.

Mitsuyo ra khỏi giường, đi vào nhà tắm trước. Nghe Yuichi bảo từ sau lưng: “Không còn thời gian đâu,” Mitsuyo trả lời: “Đằng nào cũng muộn rồi, trả tiền quá giờ là được mà.”

Phòng tắm khá dễ thương với gạch lát màu vàng. Mitsuyo nghĩ giá mà có thêm một cái cửa sổ. Có một cái cửa sổ ở đây và bên ngoài là một cái sân nhỏ. Cô trông thấy hình ảnh Yuichi đang rửa xe ngoài sân. “Ăn lươn xong anh phải dẫn tôi đến ngọn hải đăng đấy nhé!” Mitsuyo hét lên. Không có tiếng đáp lại nhưng Mitsuyo vẫn tắm với tâm trạng vô cùng thoải mái. Chắc chắn vẫn chưa đến 2 giờ. Cứ nghĩ sắp có một kỳ nghỉ cuối tuần dài, ngay đến nước nóng lướt trên da Mitsuyo hình như cũng đang nhảy nhót hát ca.

“Không còn nhiều thời gian nên anh vào đây tắm chung đi?”

Mitsuyo gọi Yuichi với âm lượng không thua gì tiếng nước.

“Nè, Shimizu Yuichi là tên thật ư?”

Yuichi vẫn nhìn về phía trước, khẽ gật đầu.

Họ rời khách sạn và đang trong xe ô tô hướng đến nhà hàng lươn. Có lẽ do vừa từ nhà tắm bước ra nên cơ thể đến giờ vẫn còn nóng.

“Vậy thì tôi phải xin lỗi. Tên tôi là Magome Mitsuyo. Cái tên Shiori đó là...”

Mitsuyo nói đến đó thì bị Yuichi cắt ngang: “Không có gì mà. Ban đầu mọi người đều dùng tên giả.”

“Mọi người, anh đã gặp nhiều người con gái đến vậy ư?”

Chiếc xe chạy trên đường quốc lộ vắng vẻ, không gặp phải đèn đỏ nào. Cứ như thể xe của hai người đến gần thì đèn sẽ mau chóng chuyển sang xanh.

“... Chà, cũng chẳng sao.”

Thấy Yuichi không trả lời lại, Mitsuyo ngay lập tức rút lại câu hỏi.

“Con đường này là đường đi học của tôi hồi cấp III đấy.”

Mitsuyo nhìn đuổi theo khung cảnh đang trôi qua.

“Ở đằng kia có tấm biển hiệu của cửa hàng giày dép hạ giá đúng không? Rẽ phải ở chỗ đó rồi đi xuyên qua cánh đồng là đến trường. Nếu quay lại con đường này một chút về hướng ga sẽ thấy trường cấp I và trường cấp II, từ đó đi thêm một chút nữa về hướng Tosu sẽ là chỗ làm việc trước kia của tôi... Ngẫm lại thì tôi hoàn toàn không ra khỏi quốc lộ này. Cứ đi đi về về trên con đường này thôi... Chỗ làm trước đây của tôi là một nhà máy về thực phẩm. Lúc vào làm cùng tôi mọi người đều phàn nàn rằng công việc quá đơn điệu nhưng có lẽ tôi cũng chẳng ghét công việc dây chuyền cho lắm.”

Chiếc xe bất ngờ gặp phải đèn đỏ, Yuichi vừa miết ngón tay lên vô lăng vừa quay mặt sang phía Mitsuyo.

“Tôi cũng thế.”

Yuichi lí nhí. Trong một thoáng không hiểu ý của Yuichi, Mitsuyo nghiêng đầu, Yuichi bèn tiếp tục: “Tôi cũng toàn ở gần

nhà thôi. Cấp I, cấp II rồi cấp III tôi đều học ngay gần nhà.”

“Nhưng anh ở gần biển đúng không? Tôi ghen tị với những ai sống gần biển lắm. Tôi thì ở nơi này đây.”

Vừa đúng lúc đèn chuyển màu, Yuichi từ từ nhấn chân ga. Con đường ở thị trấn nơi Mitsuyo sống trôi qua với cảnh sắc thê lương cùng một vài cửa hàng trơ trọi.

“Ồ, kia kia, cô thấy biển hiệu của nhà hàng lươn không? Thực là ngon lắm ấy. Giá cũng không quá đắt.”

Cô đói bụng lắm rồi. Lâu lắm rồi cô mới thấy đói đến vậy.

* * *

Masuo Keigo rời nhà tắm hơi vào buổi sáng nhằm tránh sự chú ý.

Nếu có thể, hắn muốn thông thả ngủ đến quá trưa trong phòng nghỉ tạm dã văn khách, tuy nhiên nếu khách văn đi sẽ dễ bị nhân viên để mắt đến. Hắn không nghĩ rằng thông báo truy nã có dán ảnh đã được phát đến tận nhà tắm hơi ở Nagoya này, mặc dù vậy hắn có cảm giác ánh mắt của nhân viên khi giao chìa khóa tủ giữ đồ cho hắn ở quầy lễ tân lúc này như thể đã nhận ra điều gì đó.

Con đường nơi hắn lao ra trong tình trạng thiếu ngủ có nắng đông dịu ngọt, có lẽ do đã ở nơi không có ánh nắng nên vừa ra đến vỉa hè, hắn thấy chói mắt đến mức chóng mặt.

Masuo kiểm tra ví trong khi ra ga Nagoya. Hắn đã rút khoảng 500.000 yên khi đi khỏi Fukuoka nên chưa cần phải lo lắng, nhưng vì không thể dùng thẻ rút tiền khi đi trốn, số tiền này sẽ trở thành chỗ dựa duy nhất.

Có nắng nhưng gió vẫn lạnh. Cơn gió đông thổi tấp vào những

tòa nhà cao tầng mọc san sát trước ga Nagoya làm hắt lạnh buốt từ chân lên đến người.

Cổ của chiếc áo khoác hắt mặc suốt từ khi nghe tin về vụ án rồi phi ra khỏi chung cư nhớp nháp mồ hôi và ghét bản. Đồ lót và tất thì hắt mua mới ở cửa hàng tiện ích nhưng không có thì giờ để mua áo ngoài.

Đến bùng binh trước nhà ga, Masuo nấp sau tấm bảng hướng dẫn đường tránh cơn gió. Trước mắt hắt, dòng người đi lên từ khu mua sắm dưới lòng đất đang bị nuốt vào trong nhà ga.

Đêm qua hắt đã đọc vài tờ báo đặt trong nhà tắm hơi nhưng không có bài báo nào nói về vụ án. Ngay cả chương trình trò chuyện từng dành nhiều thời gian đưa tin giờ cũng chỉ đưa tin vụ án một bà nội trợ sát hại bố chồng vì phải chăm sóc quá mệt mỏi xảy ra vài ngày trước, đến cả chữ “Mi” trong tên đèo “Mitsuse” cũng không thấy xuất hiện.

Trong bóng râm của tấm bảng hướng dẫn, Masuo châm lửa vào điếu thuốc. Rít được một hơi hắt nhận ra mình đang đói cồn cào, bèn dùng chân dập tắt điếu thuốc vừa châm đoạn đi xuống khu mua sắm dưới lòng đất.

Hắt len qua dòng người đang đi lên nhà ga để bước từng bước xuống cầu thang. Câu nói “Mình không thể chạy trốn mãi như thế này” và cảm giác “Không bằng lòng” cứ lần lượt dấy lên theo từng bước chân.

Hắt tuyệt nhiên không có ý định giết một ả đàn bà như vậy. Thậm chí hắt còn không muốn liên can gì đến một ả đàn bà như vậy. Chỉ có điều, không còn nhàm lẫn gì nữa, đêm hôm ấy, chính hắt là người dẫn cô ta đến đèo Mitsuse lạnh lẽo và bỏ cô ta lại một mình.

Đêm ấy, sau khi để Ishibashi Yoshino ngồi bên ghế phụ ở con

đường dọc công viên Higashi, Masuo tạm thời để xe chạy. Dù miệng bảo “Đến đèo Mitsuse thi gan” nhưng xe vừa chạy hấn bèn tỏ ngay thái độ khó chịu.

Xe vừa chuyển bánh, Yoshino ngồi bên ghế phụ bắt đầu kể chuyện về hai người bạn cùng đi ăn tối với cô ta trước đó.

“À đây, là hai người bạn cùng đi với mình hôm gặp cậu ở quán bar Tenjin ấy, cậu không nhớ ư?”

Thấy Yoshino bắt đầu cái dây an toàn như thể có ý định đi dạo thật, hấn liền nghiêng đầu: “Chà?” để mau chóng kết thúc cuộc chuyện trò nhưng cô ta tiếp tục độc thoại: “Ồ kìa, lúc đó bọn mình có ba đứa mà? Sari là đứa cao và có khuôn mặt đăm đăm ấy.”

Dù đã cho xe chạy nhưng không biết phải đi đâu, Masuo bẻ bừa tay lái, hấn nhấn ga vượt qua ngã tư khi thấy tín hiệu đèn sắp chuyển màu.

Công viên Higashi đã lùi xa về phía sau tự bao giờ, có thể nhìn thấy cầu vượt của đường cao tốc đô thị trên đầu.

“Masuo, ngày mai cậu được nghỉ học ư?”

Yoshino tự tiện điều chỉnh lượng gió của máy sưởi và lần này thì toan mở hộp đĩa CD dưới chân.

“Sao hỏi vậy?”

Không có hứng tiếp tục câu chuyện nhưng khó chịu vì bị mở hộp đĩa CD, Masuo vặc lại.

“Thì bởi nếu đi dạo bây giờ có thể sẽ về muộn...”

Yoshino đặt hộp đĩa CD lên đầu gối nhưng không mở.

“Cậu thì sao?” Masuo hất hàm.

Dù bị hoàn cảnh xô đẩy nhưng hấn vẫn bực với bản thân khi để ả đàn bà này ngồi vào ghế phụ và cho xe chạy không mục

đích.

“Minh ư? Mai mình phải đi làm. Nhưng chỉ cần ghi trên bảng là đến thẳng chỗ khách hàng thì đi muộn cũng chẳng sao cả.”

“Công việc là gì?”

Thấy Masuo buột miệng hỏi, Yoshino vừa nói “Trời, thật không thể tin được” vừa phát yêu vào cánh tay Masuo.

“Lần trước mình đã bảo là công ty bảo hiểm rồi mà.”

Chẳng hiểu có gì vui mà Yoshino nói vậy rồi cười khanh khách một mình. Masuo nhẫn nại chờ Yoshino cười xong, cuối cùng cô ta cũng ngừng cười, Masuo lạnh lùng nói: “Này, mùi tởi hôi quá đấy.”

Trong một thoáng, nét mặt Yoshino trở nên cứng đờ, khuôn miệng mở suốt từ nãy đến giờ khép lại thành hình chữ Nhất.

Masuo không nói không rằng, mở cửa sổ bên ghế phụ. Gió lạnh làm rối tung tóc Yoshino.

Mùi tởi vừa bay ra khỏi xe, không khí ban đêm lạnh buốt đến tận chân lén vào nhanh như cắt.

Chiếc xe đã ra đến khu phố sầm uất, lạ là không gặp phải lần đèn đỏ nào.

Sau khi bị giễu cợt vì mùi hôi miệng, tưởng Yoshino sẽ im lặng một lúc nhưng ả lại lấy kẹo cao su bạc hà từ trong túi ra rồi bắt đầu bao biện: “Ban nãy mình vừa đi ăn sủi cảo.”

Giờ đang là tầm cao điểm của mùa Giáng sinh, hàng cây dọc đường phố Tenjin giăng đèn trang trí, vỉa hè đầy kín những đôi tình nhân khoác tay nhau. Masuo nhăn ga. Trong thoáng chốc những cặp đôi đã mất hút phía sau lưng.

“Sari với Mako cứ nghĩ mình với Masuo đang hẹn hò với nhau đấy. Dĩ nhiên mình đã bảo không phải nhưng họ chẳng tin.”

Yoshino vừa nhai kẹo cao su bằng răng hàm vừa tiếp tục kể chuyện. Dù hẳn có bẻ tay lái đột ngột, dù hẳn có chuyển làn đường một cách thô bạo hay phanh gấp thì cô ta cũng không im miệng.

“Có hẹn hò gì đâu...” Masuo lạnh lùng nói. Trong lòng hẳn thầm nhủ: ai mà đi hẹn hò với hạng người như cô.

“Nè, Masuo thích kiểu người thế nào?”

“Chẳng có gì đặc biệt.”

“Cậu không có mẫu người trong mộng à?”

Hắn đột ngột bẻ lái vì cảm thấy phiền phức. Nơi hẳn vừa bẻ lái rẽ vào là con đường số 263 dẫn lên đèo Mitsuse.

“À ban này mình đi vệ sinh ở công viên và bị một thằng gay bắt chuyện đấy.”

Masuo đổi chủ đề.

“Thật ư? Thế rồi sao?”

“Mình dọa ‘Tao sẽ giết mày!’ thế là nó chạy mất. Đáng ra nên cầm mấy thằng này vào đó mới phải.”

Masuo tuyên bố như thể sắp phun cả nước bọt nhưng Yoshino dường như không mấy hứng thú, cô ta nhét thêm một miếng kẹo cao su vào miệng: “Cơ mà, những người đó hình như bị cấm ở đường phố bình thường và chỉ còn mỗi nơi đó cho họ đến thôi. Nghĩ thì cũng tội nghiệp họ. Trên đời có nhiều loại người mà.”

Định đổi chủ đề nhưng bị phản bác ngoài dự đoán, Masuo không còn lời nào đáp trả.

Sự lộng lẫy của khu phố sầm uất biến mất khỏi con đường, khung cảnh dần trở nên tĩnh mịch Tuy vậy vẫn có những lá cờ trên phố mua sắm quảng bá cho đợt giảm giá mùa Giáng sinh phát phới dưới ngọn đèn đường. Chẳng có thứ gì buồn bằng việc

Giáng sinh mà lại thiếu đi sự lộng lẫy.

Yoshino tiếp tục nói cho đến khi cô ta bọc miếng kẹo cao su trong miệng vào một mảnh giấy và vứt nó đi. Cô ta cũng chẳng nói là muốn về nhà. Chiếc xe, không lựa được thời điểm thích hợp để dừng, chạy xuôi theo quốc lộ số 263 về phía Nam và hướng lên đèo Mitsuse.

Khi họ chạy vào đường đèo, hầu như không còn chiếc xe nào đi ngược lại nữa. Thi thoảng có thể nhìn thấy ánh đèn ô tô thấp thoáng chạy tít phía sau qua gương chiếu hậu nhưng không có xe nào chạy phía trước mặt. Chỉ có ánh đèn pha ô tô chiếu ánh sáng trắng xanh xuống mặt đường nhựa lạnh lẽo. Mỗi lần rẽ khúc cua, ánh đèn lại rọi vào đám cây bên hàng rào bảo vệ, có thể trông thấy rõ vỏ thân cây với những đường vân phức tạp.

Tảng lờ Yoshino đang tiếp tục nói một mình, Masuo nhấn ga lần nữa. Không biết đó là bài hát nào, chỉ thấy Yoshino tự tiện mở hộp đĩa CD và bảo “À, mình thích bài hát này cực kỳ” trong lúc đoạn ballad dạo đầu được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Không rõ đó là lần thứ mấy Yoshino toan ấn nút “bật lại” nhưng có một lúc Masuo đột nhiên này ra ý nghĩ “Loại con gái như thế này phải bị đàn ông giết thôi.” Thực sự là hắn đã bất chợt nghĩ vậy.

Hắn không thể giải thích được “như thế này” là “như thế nào” nhưng chắc chắn loại con gái “như thế này” một lúc nào đó sẽ khiến đàn ông nổi điên lên và bị giết chết ngay tức khắc.

Masuo vừa bẻ tay lái ở khúc cua đang dần trở nên gấp vừa tưởng tượng ra kết cục của đứa con gái đang khoan thai ngân nga bản ballad yêu thích bên ghế phụ.

Là nhân viên chào bán bảo hiểm nhưng vẫn cố tích góp tiền

tiêu vặt để ngày nghỉ đến cửa hàng bán đồ hiệu tự ngắm mình trong gương. “Con người thực sự của mình là”... “con người thực sự của mình là”..., là câu nói cửa miệng của cô, và sau ba năm làm việc, cuối cùng cô nhận ra rằng con người mà cô đã vẽ ra không phải con người của cô trên thực tế. Giờ cô sẽ dâng hiến cuộc đời mình, sẽ giao phó nó cho người đàn ông mà cô sẽ tìm được bằng cách nào đó. Nhưng bị phó mặc cuộc đời như vậy, người đàn ông sẽ thấy khó xử. Anh sẽ làm gì với cuộc đời em? Giờ thì câu này trở thành câu cửa miệng của cô. Dần dà, niềm trông đợi dành cho con cái ngày một tăng, theo đà cùng sự bất mãn đối với chồng cũng ngày một tăng lên. Cạnh tranh với những bà mẹ khác trong công viên, khi lập được hội bạn thân thì sẽ nói xấu một ai đó. Bản thân cô không nhận ra nhưng hình ảnh một người chỉ biết dựa nhóm bạn thân và nói xấu người mà cô ta ghét giống hệt hình ảnh của cô suốt từ những năm cấp II, cấp III và cao đẳng.

“Nè, chúng ta sẽ đi đến đâu vậy?”

Yoshino ngồi bên ghế phụ bỗng cất tiếng hỏi, Masuo đáp lại với giọng điệu hồ hững: “Hử?” Bản ballad Yoshino thích đã kết thúc từ bao giờ, một bài hát dễ chịu đến kỳ lạ đang chạy.

“Cậu định lên đèo thật sao? Phía trước không có gì đâu. Nếu là ban ngày thì còn có quán cà ri ngon hay tiệm bánh mì... À, nè, cậu đã đến quán mì vừa nãy mình đi qua chưa, chỗ mà đóng cửa rồi ấy? Nghe bảo ở đó ngon lắm. Lần trước bạn mình nói vậy... Cậu sao thế? Nãy giờ cậu im lặng suốt.”

Lời lẽ từ miệng Yoshino cứ ra rả bật ra như hòa cùng bản nhạc du dương. Hình như cô ta hiểu nhầm đây là buổi hẹn thật.

“À nhà Masuo kinh doanh nhà trọ truyền thống lâu đời ở Yufuin đúng không? Nghe bảo nhà cậu còn có cả một khách sạn lớn ở Beppu nữa. Tuyệt thật đấy. Thế có nghĩa là mẹ Masuo là bà

chủ à? Bà chủ chắc vất vả nhỉ.”

Yoshino vừa nói vừa nhả miếng kẹo cao su nhai từ nãy đến giờ vào mảnh giấy cầm suốt trên tay.

“... Mẹ tôi đúng là bà chủ nhưng cũng không cần cô phải lo lắng hộ đâu.” Masuo nói.

Giọng nói lạnh lùng đến mức chính hấn cũng ngạc nhiên. Vừa nhả miếng kẹo cao su vào mảnh giấy kê trên miệng, Yoshino sững sờ.

“Kiểu người cũng khác với cô.”

“Hả?”

Yoshino sững sờ hỏi lại.

“Ý tôi là kiểu người của cô và kiểu người của mẹ tôi khác nhau. Cô là kiểu hầu phòng đúng không? Tôi đang nói giả sử cô làm việc ở nhà trọ nhà tôi ấy mà.”

Masuo thắng xe gấp ở đoạn đó. Vẫn giữ miếng giấy gói kẹo cao su trong tay, Yoshino đổ người về phía trước.

Ban nãy khi nhìn thấy lối vào cửa hầm, hấn đã vô thức bẻ tay lái và giờ thì đang đi vào con đường cũ. Nơi chiếc xe dừng lại nằm ở giữa con đường cũ, ngay chính đỉnh của con đèo.

“... Xuống xe đi. Để có ngồi trong xe tôi thấy bức bối lắm.”

Masuo nói, mắt nhìn thẳng vào Yoshino. Yoshino vẫn còn sững sờ, dường như chưa hiểu đối phương đang nói gì.

Chiếc xe dừng trên đường cũ của ngọn đèo đang phát một bài hát vớ vẩn hiện đang thịnh hành. Giọng ca dở tệ của ca sĩ đang gào lên “Tình yêu của em khiến anh trở nên mạnh mẽ” nghe hết như thứ âm thanh của móng tay cào vào cửa kính.

“Xuống xe đi nào,” Masuo nhắc lại lần nữa. Hấn không lên giọng, cũng chẳng buồn nhếch lông mày.

“Hả?”

Yoshino mở tròn mắt trong chiếc xe tối om. Thậm chí cô còn nở nụ cười như thể bầu víu vào niềm hy vọng cuối cùng rằng đây chính là màn “thi gan” mà Masuo nói lúc đầu.

“Cô trông thật rẻ tiền.”

“Hả?”

“Cô ấy hả, sao cô cứ lon ton ngồi lên xe của một người đàn ông mà cô chẳng biết gì thế hả? Con gái bình thường thì phải từ chối chứ? Hạng con gái mà đêm hôm đột nhiên được rủ đi chơi bèn vội vàng nhảy ngay lên xe, nói thật không phải mẫu người của tôi. Xuống xe không nào? Nếu cô không tự xuống được thì để tôi đá xuống cho nhé?”

Masuo đẩy vai Yoshino. Đến nước này thì có vẻ Yoshino cũng đã hiểu đây không phải trò đùa.

“Cơ mà... cậu để mình xuống chỗ này thì...”

“Cứ đứng chỗ đó sẽ có người cho lên xe thôi. Cô thì xe của ai mà chẳng lên được đứng không?”

Không biết phải làm gì, Yoshino ôm chặt chiếc túi đang đặt trên đầu gối.

Masuo chẳng bận tâm, hấn nhoài người mở cửa xe bên ghế phụ. Lực đẩy quá mạnh khiến cửa xe đập một tiếng “bang” vào hàng rào bảo vệ bên đường. Có mùi đất lạnh. Có mùi núi lạnh.

“Ra khỏi xe mau!”

Masuo đẩy đôi vai gầy của Yoshino.

Yoshino vịn người khiến bàn tay hấn trượt trên vai, thít vào cổ Yoshino.

“Dừng, dừng lại đi!”

“Xuống xe mau!”

Masuo tiếp tục đẩy cơ thể Yoshino đang gắng kháng cự như thể sắp bóp cổ cô. Sức nóng từ gáy Yoshino truyền sang lòng bàn tay hắn càng khiến hắn trở nên giận dữ. Ngón tay cái ấn sâu vào cổ họng.

“Tôi biết rồi. Tôi biết rồi.” Yoshino bỏ cuộc, tháo dây an toàn. Dù đang run sợ nhưng giọng nói nghe thách thức đến kỳ lạ. Masuo bất ngờ giơ chân từ dưới tay lái lên, vừa lăm bắm hắn vừa lấy hết sức đá vào lưng Yoshino đang bước xuống khỏi ghế phụ.

“Bang!”

Bị văng xuống đường, đầu Yoshino đập vào hàng rào bảo vệ. Một tiếng “bang” dội từ hàng rào trắng lan ra khắp ngọn đèn.

* * *

Với tôi, cái tên Mia có lẽ quen thuộc hơn cái tên Ishibashi Yoshino. Vậy cho phép tôi gọi bằng tên Mia nhé. Bởi tôi là giáo viên lớp học thêm mà đối tượng là học sinh cấp 1 nên tôi thấy quen với những cái tên hơi khác tên của người Nhật như thế. Lớp tôi phụ trách có rất nhiều cô bé cậu bé có cái tên muốn thầy cô phát khóc, chẳng hạn như bé Reimon, bé Shieru hay bé Teiara.

Có điều, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, rằng tôi hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào với các bé gái ngây thơ cả. Chỉ là tôi tình cờ làm nghề thầy giáo ở lớp học thêm mà thôi...

Thế nhưng tên của trẻ con bây giờ ấy, nói thế nào nhỉ, làm cho tôi có cảm giác như đang nghe biệt danh của mấy cô gái quen trên mạng. Nói rõ hơn nữa thì tên và người vô cùng mất cân đối, đến nỗi cũng có lúc tôi động lòng trắc ẩn khi gọi điểm danh đầu giờ học. À, có cái được gọi là “rối loạn giới tính” phải không, bây giờ có khi còn có thêm cả cái gọi là “rối loạn tên tuổi” nữa ấy nhỉ?

Quay lại câu chuyện ban nãy, ngoài Mia ra còn có khoảng hơn mười cô gái khác mà tôi quen qua trang kết bạn. Nếu xếp thứ hạng trong đó thì chắc Mia đứng khoảng thứ hai, thứ ba gì đó. Cũng không hẳn mặt mũi hay hình thể của cô ấy là mẫu người mà tôi thích, chỉ là bây giờ nhớ lại thì cô ấy rất dịu dàng. Quả thực tôi có ngán ngẩm khi bị đòi tiền taxi ở ngay nơi hẹn gặp, nhưng giờ nhớ lại thì, nói sao nhỉ, cô bé đó vẫn có điểm dịu dàng.

Tôi thì đúng như mọi người nhìn thấy đấy. Béo ú, mặt giống chó bun, chưa kể lông tóc rậm rì, tuyệt nhiên không phải một người đàn ông hấp dẫn, mà thực tế thì tôi cũng không hề hấp dẫn. Ấy thế nhưng nhờ những lời ngẫu hứng của các cô gái mà những người đàn ông như tôi cũng có lúc nghĩ, dù chỉ thoáng qua, rằng “Mình cũng đâu phải là thứ vứt đi.” Tôi cảm giác Mia rất giỏi trong việc khiến đàn ông có cảm giác như vậy. Dĩ nhiên cũng có thể do tôi hiểu nhầm.

Hình như đó là sau khi hành sự trong khách sạn và chuẩn bị trả tiền thì phải, đột nhiên Mia nói: “Giả sử chúng ta không gặp nhau qua trang kết bạn thì sẽ sao nhỉ?”

Khi ấy tôi đã cười và bảo: “Vậy thì em sẽ không chọn anh”, Mia nghe vậy bèn làm mặt buồn buồn: “Có lẽ vậy. Đúng là tuổi có chênh nhau thật nhưng hồi cấp II em từng thích thầy giáo dạy môn sinh to béo đấy.”

Chà, dĩ nhiên tôi biết đó là lời xu nịnh. Bởi tôi đang chuẩn bị đưa tiền, chưa kể ban nãy tôi đã lỡ bo thêm 2.000 yên rồi. Nhưng tôi thấy Mia lúc đó nói rất thật lòng. Thực tình nét mặt cũng như cách nói của cô ấy chỉ khiến tôi tin rằng, giả sử chúng tôi không gặp nhau qua trang kết bạn mà là đâu đó trên đường trong một tình huống ngẫu nhiên nào đó thì biết đâu sẽ có chuyện xảy ra giữa hai người cũng nên.

Đàn ông là giống ngu ngốc nên cả đời tôi chẳng thể nào quên những lời đó. Dĩ nhiên một người đàn ông hấp dẫn có lẽ sẽ quên ngay tức thì, còn với những kẻ từ hồi sinh viên đã buồn phiền về những chuyện như làm sao để nói chuyện được với con gái như tôi đây thì có khi ngay cả một lời xu nịnh trắng trợn cũng sẽ mãi đọng lại đâu đó trong lòng. Nói cụ thể ra thì nhờ những lời như vậy mà chúng tôi có thể tự tin hơn. Ôn lại chuyện cũ thế này có thể mọi người thấy khó chịu nhưng hồi đại học có lần một chị tiền bối trong câu lạc bộ tennis nói với tôi rằng: “Hayashi rất thẳng thắn khi nhìn nhận mọi người đấy nhé. Thế nên mỗi lần ở cạnh em chị lại có cảm giác như bị nhìn thấu.” Một lời nói chẳng có gì đặc biệt nhưng kỳ lạ là nó đã trở thành điểm tựa nâng đỡ bản thân tôi. Mỗi khi suy nghĩ xem mình là người đàn ông thế nào, câu nói của người ấy lại hiện lên trong tôi đầu tiên... Có lẽ chị ấy không nhớ điều mình đã nói, nhưng với tôi nó thực sự là câu nói quan trọng, phóng đại lên thì tuy gần hai mươi năm trôi qua rồi nhưng tôi có thể sống như một đấng nam nhi cho đến giờ là cũng nhờ có câu nói ấy.

Nghe thật ngớ ngẩn đúng không? Quả đúng là một gã đàn ông không hấp dẫn đúng không? Ấy vậy nhưng, những thằng đàn ông như tôi lại cần những cô gái như vậy đấy. Xu nịnh cũng được. Bởi lẽ, nếu không có những điều đó sẽ chẳng còn gì cả.

Có lẽ Mia là cô gái có thể nói với tôi những điều như vậy. Chắc bản thân cô ấy cũng không nghĩ gì khi nói ra điều đó nhưng tôi có cảm giác những cô gái như Mia là người có thể vô tình nói ra những lời khiến những kẻ như tôi đây suốt hai mươi năm không sao quên được.

Khi nghe tin Mia bị giết, tôi cũng buồn lắm. Dù chỉ gặp nhau một lần qua trang kết bạn nhưng với tôi đó là cô gái tôi không sao quên được. Cô ấy đã nói với tôi ở nhà hàng Ý mà tôi dẫn đến

rằng: “Em nể nhất người đàn ông biết những thứ ngon.”

* * *

Ngày thứ Bảy, sau khi ăn xong bữa sáng, Yuichi ra ngoài mà không thông báo là đi đâu. Nghĩ chắc Yuichi lại lái xe đi chơi rồi chiều về nhà ăn cơm nên bà Shimizu Fusae làm món thịt viên mà Yuichi thích rồi đợi cháu về, nhưng Yuichi không quay về, cực chẳng đã bà đành một mình ăn món thịt viên hơi ngọt.

Đến sáng ngày Chủ nhật Yuichi vẫn chưa về. Việc Yuichi cuối tuần đi chơi rồi ngủ ở ngoài như vậy không phải là hiếm nhưng ở một mình trong ngôi nhà không còn ai, bà nhớ lại chuyện bị mấy người đàn ông mặt mũi dữ tợn vây quanh bắt phải mua thuốc bắc với giá cắt cổ ở văn phòng của gã đàn ông tên Tsutsumishita người đã mở buổi hội thảo sức khỏe ở nhà văn hóa, cảm giác sợ hãi lại ùa về khiến bà đứng ngồi không yên.

Chiều đến, bà Fusae gọi vào số di động của Yuichi. Yuichi bắt máy ngay tức khắc rồi trả lời với giọng khó chịu: “Sao thế ạ?” Bà Fusae hỏi: “Cháu đang ở đâu đấy?” Đáp lại là câu trả lời cụt lủn: “Saga.”

“Làm cái gì ở Saga?”

Nếu Yuichi đang lái xe thì bà sẽ đập máy ngay nhưng có vẻ không phải như vậy nên bà mới hỏi. Tuy nhiên Yuichi không trả lời mà nhắc lại một lần nữa: “Thì sao thế ạ?”

Bà Fusae hỏi mấy giờ Yuichi về. Yuichi không trả lời câu hỏi đó mà nói “Cơm thì cháu không ăn đâu” đoạn ngắt điện thoại.

Sau đó bà Fusae đến bệnh viện trong thành phố thăm chồng. Như mọi lần bà lại nghe ông phàn nàn về cô y tá khoảng ba mươi phút, lát sau bà chào cô y tá đó: “Cảm ơn cô đã luôn giúp đỡ”, và rời bệnh viện.

Trong chuyến xe buýt về nhà, đột nhiên giọng nói của mấy gã đàn ông ép bà mua thuốc bắc lại đội về bên tai.

“Giờ bà nói không mua là ý gì đây!”

“Chuẩn bị nếm mùi đi bà già.”

“Bà mà không ký vào đây thì ngày nào tôi cũng sẽ đến chỗ bà đấy!”

Tiếng nói đội về bên tai khiến Fusae rơi vào cảm giác bị lôi trở lại địa điểm ấy, bà không sao ngăn được người mình run lên trên ghế ưu tiên.

Rốt cuộc, hơn 11 giờ đêm hôm đó Yuichi trở về nhà. Chỉ nghe tiếng mở cửa thôi bà Fusae đã thấy nhẹ nhõm hẳn, nằm trong tấm chăn vừa chui vào, Fusae cất tiếng gọi Yuichi đang đi ở hành lang: “Cháu về rồi đấy à.

Có đi tắm không?”

Fusae vừa hỏi vừa phân vân không biết có nên chui ra khỏi chăn khi nó bắt đầu ấm hay không, rồi bà nghe thấy tiếng Yuichi phía bên kia cánh cửa: “Không ạ, cháu tắm rồi.”

Rốt cuộc Fusae vẫn ra khỏi phòng ngủ, đuổi theo Yuichi vào trong bếp. Sàn hành lang dưới đôi chân trần lạnh cắt da cắt thịt.

Yuichi mở tủ lạnh lấy ra gói xúc xích.

“Cháu đói lắm hả?” Fusae hỏi. Dù trả lời “Không” nhưng Yuichi vẫn lấy răng cắn bao ni lông rồi ngấu nghiến miếng xúc xích.

“Để bà nấu gì nhé?”

“Không. Cháu ăn rồi.”

Fusae bất ngờ gọi Yuichi lại khi gã toan ra khỏi bếp. Yuichi vừa nhai xúc xích vừa ngoảnh lại với vẻ mặt khó chịu: “Gì ạ?”

Trước áp lực từ nét mặt Yuichi, bà Fusae ngồi xuống ghế như

thể đã mất hết sức. Không định nói nhưng miệng bà vẫn cử động.

“Bà, hôm vừa rồi, trên đường từ bệnh viện về... cháu có nhớ người lần trước mở hội thảo ở nhà văn hóa không? Người bán thuốc bắc...”

Đây là nhà bà, và trước mắt bà là Yuichi. Nơi an toàn tuyệt đối là thế nhưng cơ thể Fusae gần như run lên. Chỉ kể lại câu chuyện lúc đó thôi mà bà cũng run sợ. Đến mức nếu không chủ động thở bà sẽ không tài nào thở nổi.

Nhưng đúng giây phút Fusae định kể chuyện tiếp thì điện thoại trong túi Yuichi đổ chuông. Yuichi lập tức bắt máy.

“A lô! À, ừm. Anh về nhà rồi... Ngày mai? Mai anh dậy lúc 5 giờ, không sao mà. Ừm, anh cũng vậy.”

Khuôn mặt Yuichi khi vừa sờ nắm đấm cửa vừa trả lời trông có vẻ hạnh phúc.

“Ừm, anh biết rồi. Mai anh cũng sẽ gọi điện. Công việc? 6 giờ anh làm xong... Ừ. Anh biết rồi...Ừ. Vậy nhé. Sao?... Ừ. Anh biết rồi. Thế nhé. Hả? Ừ, anh biết rồi.”

Fusae chăm chú lắng nghe đoạn hội thoại tưởng như sắp kết thúc mà vẫn chưa kết thúc. Ngón tay chạm vào nắm đấm cửa của Yuichi chuyển sang cột nhà, vuốt ve tờ lịch trên tường.

Người gọi điện chắc chắn là một cô gái. Có lẽ là người đã ở cùng Yuichi cuối tuần này. Dù vậy chưa bao giờ Fusae nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc đến nhường này của Yuichi. Mà không, cũng có thể Yuichi có khuôn mặt này ở nơi mà bà không biết, tuy nhiên suốt hai mươi năm nay kể từ khi Yuichi được dẫn về ngôi nhà này, chưa một lần Fusae nhìn thấy Yuichi với khuôn mặt hạnh phúc đến thế.

IV

Hắn Đã Gặp Ai?

Buổi chiều, vài tốp khách đến cửa hàng cùng lúc. Trong số đó, Magome Mitsuyo tiếp đón hai thanh niên tầm tuổi hai lăm, hai sáu, theo những gì cô nghe được từ cuộc hội thoại chẳng khác gì tấu hài trong lúc họ chọn vest thì hình như người thấp hơn mới đây cuối cùng cũng đậu phỏng vấn công việc mới và kéo theo bạn đến cửa hàng.

“Trước giờ tớ chỉ toàn mặc quần áo lao động nên chẳng biết mua vest thì nên chọn bộ nào nữa?”

“Nhưng, bình thường đi mua vest thì phải dẫn vợ đi theo chứ?”

“Bậy nào, đi cùng để mà từ áo sơ mi cho đến cà vạt bị đóng bộ bởi loại rẻ tiền nhất à?”

“Gì đây, cậu định mua loại cao cấp chắc?”

“Không phải thế, ý là hàng trung bình, trung bình thôi.”

Vừa huyên thuyên đủ thứ chuyện, hai người vừa lấy hết bộ này đến bộ kia từ giá treo rồi ướm lên ngực một cách vui vẻ.

Từ vị trí không quá gần cũng không quá xa, Mitsuyo nghĩ bụng “Trông trẻ thế mà đã lấy vợ rồi” trong lúc nhẫn nại chờ khách gọi.

Quản lý cửa hàng Mizutani Kazuko đang đứng trước phòng thử đồ với thước dây vắt trên cổ. Ban nãy khi Mizutani trở lại

gian hàng sau giờ giải lao, Mitsuyo hỏi rằng tối nay chị có thời gian không. Nếu có thì cùng đi uống chút gì đó.

Trong một thoáng Mizutani hơi băn khoăn trước lời mời hiếm thấy song chị hào hứng ngay: “Được thôi. Chồng chị nói hôm nay sẽ về muộn một chút, đi đâu được nhỉ? Quán sushi băng chuyền mới mở cạnh Big River cũng được đấy.”

Vậy là quyết định đến quán sushi băng chuyền đó, Mitsuyo toan quay về chỗ mà cô phụ trách thì bị Mizutani thoát nắm lấy tay đoạn cười khúc khích bảo rằng: “Thứ Bảy tuần trước thấy em xin nghỉ bất thường, chị đã nghĩ hay là em có chuyện gì... Chuyện vui đúng không?” Mitsuyo đáp: “Không, không phải chuyện gì to tát đâu ạ. Chỉ là lâu không đi ăn cùng chị thôi” rồi lảng đi nhưng không giấu được vẻ rạng rỡ trên gương mặt.

Rốt cuộc, cô đã trải qua hơn một ngày bên Shimizu Yuichi, người mà cô gặp vào buổi trưa thứ Bảy. Hai người ra khỏi khách sạn với ý định đi ăn cơm lươn rồi đi đến ngọn hải đăng nhưng vừa rời khỏi quán cơm lươn, đột nhiên trời đổ mưa rào, cuối cùng họ bỏ ý định lái xe đi chơi và vào một khách sạn khác.

Tối Chủ nhật, Yuichi đưa cô về tận nhà trọ, hai người trao nhau chiếc hôn dài trong xe, chia tay nhau hôm đó và đêm hôm sau - đêm thứ Hai, lại nói chuyện điện thoại suốt ba giờ đồng hồ. Đang nói chuyện thì cô em gái Tamayo trở về từ chuyến du lịch nên ba mươi phút cuối cô phải ngồi ngoài cầu thang hun hút gió lạnh.

Kể từ lúc đó đến giờ vẫn chưa hết một ngày. Ấy vậy mà cô đã muốn nghe giọng Yuichi da diết.

Định thần lại thì thấy hai thanh niên giống cặp diễn viên hài đang lấy bộ vest trên giá treo sát tường. Giá treo sát tường là hàng bán theo bộ, vừa đắt hơn ba nghìn yên mà lại không kèm

theo quần sơ cua.

Cô bèn tới gần với khoảng cách đủ để không gây áp lực và nghe được cuộc hội thoại của hai thanh niên.

“À, hôm trước tớ đi xem phim *Tsuri baka*.^[15] đấy.”

“Đi một mình à?”

“Ai lại thế, đi với con trai tớ. “

“Cậu dẫn con trai đi xem phim đó cơ à?”

“Con tớ vui lắm mà.”

“Thật à? Nhóc nhà tớ thì chẳng thích gì ngoài lễ hội truyện tranh.”

Hai lăm, hai sáu tuổi, trông bề ngoài bảo họ là hai người bạn cùng đại học cũng chẳng sai. Vậy mà hai người đó lại vừa chọn vest vừa nói chuyện về con cái của nhau.

Mitsuyo thích thú ngắm nhìn hai vị khách từ sau lưng. Dường như nhận ra ánh nhìn của cô, cậu thấp hơn liền quay lại hỏi: “Chị ơi em mặc thử được không ạ?” Tức thì cậu bên cạnh bèn giật lấy bộ vest rồi trêu: “Cuối cùng cậu lại lấy bộ này sao? Trông cứ giống trai bao thế nào ấy.”

Cậu kia có vẻ cũng dễ tin, nghe vậy bèn ngắm lại bộ vest đã mất công tìm rồi nghiêng đầu: “Thế à?”

“Nếu được, quý khách mặc thử xem sao.” Mitsuyo tươi cười nói.

“Cầm trên tay thì có cảm giác hơi sáng màu nhưng nếu kết hợp áo sơ mi trắng bên trong thì cũng chẳng chặc đấy.”

Trước lời nói của Mitsuyo, cậu thanh niên dường như đã lấy lại tự tin, bèn ngoan ngoãn đi đến phòng thử đồ. Cậu còn lại xem ra không có ý định mua, cứ đi lòng vòng lật xem mác giá của những bộ trông ưng mắt.

Kích cỡ vừa như in. Cả chiếc áo sơ mi trắng Mitsuyo đưa để mặc thử cũng hợp một cách kỳ lạ với khuôn mặt non nớt của cậu thanh niên.

“Có được không ạ?”

Cô cất tiếng hỏi cậu thanh niên lúc này đang quay người trước gương để kiểm tra, bỗng có tiếng nói của cậu bạn đi cùng đã kịp chạy tới sau lưng từ bao giờ: “Ồ, trông có nổi quá không?”

“Trông cũng được đấy nhỉ?”

Cậu thanh niên gật đầu với Mitsuyo và người bạn qua gương của phòng thử đồ hẹp.

Mitsuyo rút từ túi ra chiếc thước dây dùng đã lâu, làm công đoạn lên gấu quần.

Sau đó khách vẫn tiếp tục đến không ngừng, không chỉ đến mà còn liên tục mua vest.

Đã quá giờ đóng cửa hàng, tại bàn tính tiền của gian hàng đã tắt một nửa số đèn, Mitsuyo đang sắp xếp hóa đơn hàng được mang ra để bổ sung thì Mizutani đi đến với xấp hóa đơn tương tự trên tay và nói: “Đúng hôm định đi nhậu mà lại thế này nhỉ?”

“Thật đấy chị nhỉ?”

Mitsuyo vừa phụ họa vừa kiểm tra đồng hồ. 8 giờ 15 phút. Bình thường giờ này cô đã thay xong quần áo và đang đạp xe về.

“Còn mất nhiều thời gian không em?”

Nghe Mizutani, bấy giờ đã có vẻ xếp xong, hỏi vậy, Mitsuyo bèn lật xấp hóa đơn đáp: “Khoảng mười lăm phút ạ.”

“Vậy chị chờ ở phòng thay đồ nhé.”

Mizutani nói đoạn đi xuống cầu thang. Gian hàng đã tắt một nửa số đèn trở nên tối mờ, máy sưởi cũng bị tắt khiến Mitsuyo lạnh buốt từ chân lên.

Đúng lúc đó cô nghe thấy chuông báo cuộc gọi đến từ điện thoại di động đặt trên quầy tính tiền. Cô với tay lấy điện thoại, nghĩ chắc là Tamayo nhưng tên hiện ra lại là Yuichi. Mitsuyo vẫn giữ ngón cái giữa xấp hóa đơn và nghe máy bằng tay còn lại.

“A lô. Anh đây.”

Có tiếng Yuichi ở đầu dây bên kia. Mitsuyo xác nhận không còn ai trong căn phòng tối mờ mới rạng rỡ đáp lại: “A lô. Có chuyện gì vậy anh?”

“Em vẫn đang làm à?”

Mitsuyo hỏi lại: “Ừm, sao vậy anh?”

“Hôm nay em có bận gì không?”

“Hôm nay tức là ngay lúc này à?”

Giọng cô vang khắp gian hàng đã lộ rõ vẻ vui mừng.

“Anh đang ở Nagasaki cơ mà? Anh xong việc rồi à?” Mitsuyo hỏi.

“Anh xong lúc 6 giờ. Hôm nay anh tự lái xe đi làm nên định đến thẳng chỗ em.”

Yuichi đang lái xe hay sao mà thi thoảng bị mất sóng. “Giờ anh đang ở đâu?” Mitsuyo hỏi.

Cô vô thức đứng lên, ngón tay cái kẹp trong xấp hóa đơn cũng tuột ra từ bao giờ.

“Giờ anh đang từ đường cao tốc đi xuống.”

“Hả? Ý anh là đường cao tốc Saga Yamato ư?”

Mitsuyo bất giác nhìn ra cửa kính. Bởi lẽ, nếu đi từ nút giao Saga Yamato đến đây chỉ mất chưa đầy mười phút. Mitsuyo ngồi lại xuống ghế, trách móc với vẻ hạnh phúc: “Anh đến thì báo sớm cho em có phải tốt không.”

Quyết định sẽ gặp nhau ở bãi đỗ xe của cửa hàng đồ ăn nhanh

bên cạnh xong, Mitsuyo ngắt cuộc gọi từ Yuichi.

Hành động bất ngờ của Yuichi vào một đêm trong tuần khiến Mitsuyo lâng lâng đến mức toàn thân cứng đờ.

Vừa nhanh tay xử lý xấp hóa đơn còn lại, Mitsuyo vừa tưởng tượng cảnh đường phố mà chiếc xe của Yuichi chạy qua sau khi xuống đường cao tốc, cô có cảm giác mỗi lần đóng dấu “Đã xác nhận” lên một tấm hóa đơn thì chiếc xe lại đến gần hơn.

Trong vòng năm phút, Mitsuyo kết thúc công việc mà cô nghĩ phải mười lăm phút mới xong. Cô tắt điện gian hàng, chạy xuống phòng thay đồ ở tầng một thì thấy chị Mizutani, lúc này đã thay xong quần áo, đang uống trà lá diếp cá được rót ra từ bình nước chị vẫn thường đem theo.

“Ồ, em xong rồi đấy à?”

Bị chị Mizutani hỏi, trong một thoáng Mitsuyo lắp bắp “À, vâng...” Không phải cô đã quên lời hứa đi ăn sushi bằng thuyền cùng chị mà bởi cô không nghĩ ra lý do để từ chối cho tình huống đột ngột này.

“Em sao vậy?”

Nhìn Mitsuyo lắp bắp, Mizutani lo lắng hỏi.

“Em sao thế? Có chuyện gì à?”

“À không, không phải vậy, em vừa có điện thoại...”

“Điện thoại? Ai gọi?”

Mitsuyo lại ậm ừ. Mặc dù đã định nói với chị Mizutani về việc quen biết Yuichi ở quán sushi bằng thuyền mà hai người chuẩn bị tới song đến lúc này cô lại chẳng thể nói thành lời.

Chị Mizutani chăm chú nhìn nét mặt của Mitsuyo đoạn nở nụ cười đầy ẩn ý: “Hay để lần tới nhé? Chị thì lúc nào cũng được.”

“Xin lỗi chị...” Mitsuyo xin lỗi.

“Bạn trai bất ngờ đến đón đúng không?”

Chị Mizutani mỉm cười, hoàn toàn không bận tâm tới sự thay đổi đột ngột này.

“Chị nghĩ chắc là em có chuyện gì đó. Thấy em xin nghỉ cuối tuần bất thường, từ hôm qua đến giờ trông mặt em cũng hạnh phúc lắm.”

“Em xin lỗi...” Mitsuyo lại xin lỗi.

“Chị đã bảo đừng bận tâm mà. À, cậu ấy là người Saga hả?”

“Dạ không, là người Nagasaki...”

“Ồ, từ Nagasaki mà đến gặp đường đột thế sao? Chà, thế thì không phải lúc chị em mình đi ăn sushi băng chuyền rồi. Kia, em mau thay quần áo đi.”

Mizutani nói đoạn vờ mờ Mitsuyo đang đứng như trời trồng.

Chị Mizutani về trước còn Mitsuyo vội vã thay quần áo trong phòng thay quần áo không còn ai. Đang thay thì điện thoại reo, là tin nhắn từ Yuichi: “Anh đến rồi nè.”

May mà hôm nay Mitsuyo mặc áo khoác da. Chiếc áo phao vẫn hay mặc bị bẩn ở cổ, sáng nay cô đã tính mặc thêm một ngày nữa rồi đem ra tiệm giặt nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Khi đi gặp Yuichi tuần trước cô cũng mặc chiếc áo da này. Cô đã dẫn đo với cái giá một trăm mười nghìn yên của nó khi cùng Tamayo đi xe buýt đến Hakata mua sắm tầm một năm trước, song rốt cuộc vẫn mua bởi mười năm mới vùng tiên một lần.

Mitsuyo khóa cửa phòng thay quần áo, đưa chìa cho nhân viên bảo vệ trong phòng quản lý rồi đi ra từ cửa sau. Gió lạnh thổi thốc từ dưới chân lên khiến cô phải đưa tay quàng lại khăn quàng. Trên bãi đậu xe rộng thênh thang, chỉ có vạch vôi trắng nổi rõ, phía bên kia tường rào là cánh đồng đang trong thời kỳ

hư canh cùng với cột thu phát sóng.

Cô đưa mắt tìm kiếm và nhìn thấy chiếc xe màu trắng quen thuộc trong bãi đậu xe của cửa hàng đồ ăn nhanh bên cạnh. Không có nhiều xe đậu ở đó nhưng chiếc xe được lau chùi kỹ của Yuichi là chiếc duy nhất sáng loáng dưới ánh đèn của bãi đậu xe.

Thoạt tiên, Mitsuyo đi ra đường quốc lộ từ bãi đậu xe của cửa hàng, đoạn vừa liếc nhìn sang phía bên kia tường rào, cô vừa vội và chạy sang bãi đậu xe bên cạnh.

Đèn xe của Yuichi nháy sáng khi cô vào đến bãi đậu xe của cửa hàng đồ ăn nhanh. Dường như gã đã nhìn theo bóng dáng của cô khi đi từ bên kia tới. Mitsuyo nhìn về phía Yuichi- có lẽ lúc này đang ngồi trong xe tối om và khẽ vẫy tay.

Thấy cô tới gần, Yuichi bèn mở cửa phía ghế phụ cho cô từ bên trong. Cửa vừa mở thì đèn trong xe sáng lên và cô trông thấy bóng dáng Yuichi trong bộ quần áo lao động.

Mitsuyo chạy đến bên chiếc xe, người run lập cập, than “Lạnh quá” rồi ngồi vào ghế phụ. Trong lúc ấy, cô chưa một lần nhìn vào mắt Yuichi nhưng khi cửa vừa đóng và trong xe tối trở lại, cô bèn quay mặt sang Yuichi rồi bảo: “Thật là anh làm xong rồi đến đây luôn à?”

“Bởi nếu về nhà trước thì còn muộn nữa.” Yuichi trả lời trong lúc tăng nhiệt độ máy sưởi trong xe.

“Anh gọi điện sớm cho em có phải tốt không.”

“Anh cũng định thế nhưng sợ em đang làm việc.”

“Nhỡ hôm nay không gặp được em thì anh tính sao?”

Yuichi thật thà trả lời câu hỏi xoáy của Mitsuyo: “Không gặp được thì anh cứ thế đi về.”

Mitsuyo để tay mình lên tay Yuichi lúc này đang đặt trên cần số. Có lẽ tại bộ đồ lao động của Yuichi mà trong xe có mùi giống

mùi của nhà bỏ hoang.

Chiếc xe không rời đi mà cứ ở nguyên trong bãi đỗ xe của cửa hàng đồ ăn nhanh. Khoảng ba tốp khách đi ra từ cửa hàng đã lên xe và đi khỏi bãi đỗ. Vì không có xe nào đi vào nên mỗi lần số xe giảm đi, lại khiến chiếc xe còn lại của họ chẳng khác gì con thuyền nhỏ giữa đại dương. Đã mấy phút trôi qua mà ngón tay của Mitsuyo và Yuichi vẫn đan vào nhau trên cần số. Không một lời nói, Chỉ có những đầu ngón tay đang chuyện trò với nhau.

“Mai anh vẫn phải đi làm sớm đúng không?”

Mitsuyo nắm lấy ngón giữa của Yuichi và hỏi.

Những chiếc xe đang tăng tốc vút đi trên đường quốc lộ ở phía bên kia tường rào.

“5 rưỡi anh phải dậy. “

Yuichi xoa cổ tay Mitsuyo bằng đầu ngón cái.

“Từ đây về Nagasaki phải mất hai tiếng? Chẳng còn thời gian mấy nhỉ”

“Anh chỉ muốn nhìn thấy mặt em...”

Đồng hồ kỹ thuật số trong chiếc xe vẫn đang nổ máy chỉ con số 9:18.

“Anh sẽ về đúng không?” Mitsuyo hỏi.

Ngưng cử động ngón tay, Yuichi cười gượng: “... Ừ, vì nếu không về trong đêm thì mai anh sẽ phải dậy từ 3 giờ sáng.”

Anh muốn gặp em không chịu nổi. Vì không chịu nổi nên anh phải chạy xe thẳng từ chỗ làm tới đây.

Tuy Yuichi không nói vậy với cô nhưng ngón tay của gã xoa cổ tay cô khiến cô cảm nhận được tình cảm đó.

Nếu lúc này vào một khách sạn tình yêu gần đây thì có thể ở bên nhau độ hai tiếng. Nhưng nếu sau đó lại về Nagasaki thì

phải hơn 1 giờ sáng mới về đến nhà. Dù có đi ngủ ngay thì Yuichi cũng chỉ ngủ được khoảng bốn tiếng đã phải vất vả dậy đi làm.

Cô muốn được ở bên Yuichi dù chỉ là hai tiếng. Nhưng cũng muốn để gã ngủ thêm tiếng nào hay tiếng ấy.

“Nếu em gái em không ở nhà thì...”

Lời nói bỗng nhiên thốt ra khiến chính Mitsuyo cũng bất ngờ. Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ cô em Tamayo lại là người gây trở ngại. Ngược lại, cô còn luôn lo lắng chờ em về.

“Đi... khách sạn nhé?”

Yuichi lí nhí hỏi. Hình như vì lo lắng cho buổi sáng ngày mai mà cách hỏi của gã có phần lưỡng lự.

“Nhưng đi bây giờ thì anh sẽ về muộn đấy.”

“... Đúng là thế nhưng...” Yuichi dồn lực vào ngón tay đặt trên bàn số.

“Đúng là Saga và Nagasaki cách xa nhau nhỉ.”

Mitsuyo buột miệng than thở song vội lắc đầu: “À, không phải vậy...”

“...Ý em không phải vậy, ý em là anh đã mất công đến tận đây mà không có thời gian thông thả.”

“Vì là ngày trong tuần nên đành chịu vậy thôi.”

Yuichi lẩm bẩm như thể đã bỏ cuộc.

Lời nói nghe có vẻ lãnh đạm khiến Mitsuyo buột miệng: “Anh Yuichi thật thà quá nhỉ?”

“Anh không nghĩ được. Vì đó là công ty của ông chú.”

“Nhưng thứ Bảy, Chủ nhật em rất khó xin nghỉ. Chắc sẽ hiếm lắm mới được ở bên nhau hai ngày liền như vừa rồi đấy.”

Cách nói nghe hơi ích kỷ. Lập tức đầu ngón tay của Yuichi bỗng chốc trở nên nhẹ bẫng.

Yuichi đến đây để gặp mình, Mitsuyo nghĩ. Yuichi cất công chạy xe những hai tiếng đồng hồ đến đây sau khi kết thúc công việc vất vả là để gặp mình chứ không phải để nghe những câu đại loại như “Chúng ta chẳng có thời gian gặp nhau”.

“Nè, mình chuyển sang bãi đỗ xe bên cạnh nhé.”

Mitsuyo kéo ngón tay Yuichi lúc này đã thả lỏng.

“Cửa hàng đã đóng rồi nên cũng chẳng có xe nào khác vào đâu, mình có thể thông thả nói chuyện. Nếu mình đỗ xe ở phía sau khu nhà thì nhìn từ ngoài đường sẽ không ai thấy cả.”

Trước lời của Mitsuyo, Yuichi bèn nhìn sang bãi đỗ xe của cửa hàng thời trang nam đã tắt đèn ở phía bên kia hàng rào, toan hạ phanh tay.

“À, chờ chút. Anh chưa ăn tối đúng không? Để em chạy vào mua gì ăn.”

Nghe Mitsuyo luống cuống bảo vậy, Yuichi cười: “Không, anh ăn mì udon ở trạm dừng chân trên đường cao tốc rồi. Tại anh đói không chịu nổi.”

Chiếc xe rời bãi đỗ xe của cửa hàng đồ ăn nhanh để sang bãi đậu xe của cửa hàng thời trang nam giới Wakaba. Khi xe vòng ra phía sau cửa hàng, xung quanh tối mù mịt, chỉ có duy nhất tấm biển quảng cáo lớn của một hãng mỹ phẩm được bật sáng giữa cánh đồng ở bên kia tường rào.

“Thứ Sáu tuần này được nghỉ nên em tính sẽ đến Nagasaki. Đi về trong ngày thôi.”

Khi xe dừng, Mitsuyo nói với Yuichi lúc này vẫn đang nhắm vô lăng. Đúng giây phút ấy, Yuichi vươn tay ra, ôm từ tai xuống gáy cô bằng lòng bàn tay ấm. Chẳng nói chẳng rằng, gã hôn cô. Lúc đầu hơi vội vàng nhưng chẳng mấy chốc cả người Yuichi đã nhòai đến. Mitsuyo nhắm mắt, phó mặc cơ thể cô cho gã.

Họ rời bãi đỗ xe vào lúc hơn 10 giờ. Cô muốn hai người được ôm nhau mãi nhưng cảm giác không thể để Yuichi mệt mỏi vào sáng hôm sau đã thắng. Yuichi đưa xe ra rồi lái đến nhà trọ của Mitsuyo mà không cần cô chỉ đường. Gã khéo léo đổi làn đường đoạn lần lượt vượt qua những chiếc xe khác.

“Vậy ngày kia em sẽ đi xe buýt đến Nagasaki nhé.”

Mitsuyo nói trong khi để mặc cơ thể đung đưa theo chuyển động của chiếc xe đã thành quen thuộc.

“6 giờ anh xong việc.”

Yuichi vừa lẩm bẩm vừa áp sát chiếc xe phía trước.

“Đã cất công đi nên em định sẽ đi từ sáng và tham quan một mình. Mấy năm em không đến thành phố Nagasaki rồi... dù năm ngoái vừa đi khu Huis Ten Bosch cùng mấy đứa em.”

“Giá mà anh dẫn em đi chơi được...”

“Không sao đâu. Em sẽ ăn mì champon rồi đi xem nhà thờ...”

Yuichi chỉ mất ba phút lái xe cho quãng đường đạp xe mất mười phút. Giống như hôm trước, gã lại lái xe vào tận trong khu nhà trọ chưa lát gạch đường.

“À, đúng là em gái em đã về rồi.”

Mitsuyo nhìn lên cửa sổ tầng hai đã sáng đèn.

“... Vừa gặp nhau mà đã...”

Đôi môi khô khốc của Yuichi đặt lên môi Mitsuyo đang thì thầm.

“Anh về cẩn thận nhé.”

Mitsuyo vẫn kê môi nói. Yuichi cũng cứ thế gật đầu. Trong một thoáng, ngỡ Yuichi định nói gì, Mitsuyo dịch người tì ra rồi hỏi “Hả?” Song Yuichi chỉ cụp mắt xuống.

Mitsuyo nhìn theo chiếc xe đi khỏi khu nhà. Ra đến ngoài

đường, Yuichi ấn một tiếng còi đoạn chạy vút đi trong chớp mắt.

Chưa chi cô đã thấy buồn. Chưa chi cô đã muốn gặp lại.

Mitsuyo đứng cho đến khi không còn nhìn thấy đèn hậu màu đỏ của chiếc xe nữa.

Cô không nhớ là khi nào nhưng hồi Tamayo hẹn hò với một cậu làm nghề cắt tóc, em cô đã nói điều tương tự. Rằng vừa kết thúc buổi hẹn là thấy buồn ngay. Là thấy nhớ không chịu nổi. Bây giờ cô không hiểu được tâm trạng đó nhưng giờ thì đã hiểu. Không những hiểu mà còn thấy khi ấy em cô thật bình tĩnh. Mitsuyo những muốn đuổi theo chiếc xe. Cô muốn ngồi thụp xuống mà khóc thật to. Có cảm giác mình có thể làm bất cứ điều gì, miễn là có thể ở bên Yuichi.

* * *

Gã không biết mình đã chạy được bao lâu từ khi bóng Mitsuyo đứng vẫy tay khuất khỏi đèn chiếu hậu. Chiếc xe bị mắc đèn đỏ ở ngã tư, nơi có thể nhìn thấy ngay lối vào của đường cao tốc. Yuichi rút ví từ túi quần sau. Bên trong chỉ còn chưa đầy năm nghìn yên. Giả sử lúc ấy Mitsuyo nhận lời đi khách sạn thì gã định sẽ về bằng đường thông thường dù có bị muộn. May thay, nhờ Mitsuyo lo lắng cho công việc ngày mai của gã mà Yuichi có thể về bằng đường cao tốc.

Gã đã muốn gặp da diết. Tuy vừa gặp nhau mấy hôm trước nhưng chỉ cần một ngày không được gặp đã khiến gã sợ rằng mọi thứ sẽ kết thúc. Đêm về nói chuyện điện thoại bao lâu chẳng nữa cũng không làm vơi đi nỗi sợ. Vừa cúp máy gã đã thấy đau đớn với cảm giác sẽ không còn được gặp nữa. Lúc ngủ, gã mơ thấy Mitsuyo biến mất. Sáng tỉnh giấc gã muốn điện thoại ngay cho cô nhưng không đủ can đảm để gọi lúc 5 giờ sáng, trong lúc

làm việc gã chỉ nghĩ về Mitsuyo. Đến khi làm xong gã vẫn đứng ngòai không yên, và lúc nhận ra thì gã đã trên xe đi tới Saga. Có lẽ từ lúc đến công trường bằng xe của mình chứ không phải xe wagon của chú, gã đã quyết định rằng mình sẽ đi.

Trong lúc chờ đèn đỏ mãi không đổi màu, Yuichi đập mạnh hai tay vào vô lăng. Nếu không có xe đang chờ bên cạnh thì gã muốn cứ thế đâm mạnh lên trán.

Hồi đó, tôi vẫn sống với mẹ tại một căn hộ trong thành phố chứ chưa bị đưa đến nhà ông bà. Một hôm, bỗng nhiên mẹ bảo: “Bây giờ mẹ sẽ đưa con đi gặp bố.” Tôi hoan hỉ chuẩn bị rồi cùng mẹ lên tàu điện mặt đất. Mẹ bảo: “Đến ga mẹ con mình sẽ chuyển sang tàu hỏa.” “Có xa không ạ?” Tôi hỏi thì mẹ đáp: “Xa lắm.”

Trong tàu điện đông nghịt, mẹ nắm lấy tay cầm bằng da. Tôi nắm váy mẹ. Tàu vừa chạy thì mấy gã đàn ông ngòai đằng trước huých vai nhau cười khúc khích. Hình như họ cười lông nách mẹ quên chưa cạo. Mẹ đỏ mặt lấy khăn tay che nách lại. Đó là một ngày nóng nực. Mỗi lần tàu điện đông nghịt lắc mạnh, chiếc khăn tay bị lệch đi là mấy gã đàn ông lại bụm miệng cười.

Đến ga JR, chúng tôi chuyển sang đi tàu hỏa. Vì đã cố hết sức che nách lúc trên tàu điện mặt đất lắc lư, mồ hôi mẹ vã ra như tắm. Lúc xếp hàng trước quầy để mua vé, tôi bảo: “Con xin lỗi.” Mẹ sững người, nghiêng đầu mỉm cười bảo: “Trời nóng nhỉ!” và lau mồ hôi trên mũi tôi bằng chiếc khăn tay ấy.

Tiếng còi bất ngờ từ phía sau làm Yuichi định thần trở lại. Gã cố gắng quýt giậm ga, thân người khi này còn gục xuống vô lăng va mạnh vào ghế lái. Bị mất bình tĩnh, Yuichi không sang làn đường dẫn đến lối vào của đường cao tốc mà cứ thế chui qua gầm cầu vượt.

Gã giảm tốc với ý định quay đầu ở cột đèn đỏ tiếp theo, gã mở radio nhằm thay đổi tâm trạng, đúng lúc đài địa phương đang phát chương trình bản tin. Yuichi quay đầu xe một vòng rộng, tiến gần tới lối vào đường cao tốc mà gã đã bỏ lỡ.

“Xin được chuyển sang bản tin tiếp theo. Theo tin báo từ nhân viên của một nhà tắm hơi ở thành phố Nagoya, đêm qua, nam thanh niên hai mươi hai tuổi, kẻ đang bị truy nã do tình nghi có liên quan đến vụ án giết người xảy ra trên đèo Mitsuse, vùng giáp ranh giữa Fukuoka và Saga, vào rạng sáng ngày mùng mười tháng này, đã bị cảnh sát ập đến bắt giữ, di lý ngay tức thì và hiện đang bị hỏi cung. Chúng tôi sẽ thông báo vào bản tin lúc 11 giờ ngay khi có thông tin chi tiết.”

Chương trình bản tin kết thúc, radio chuyển sang mục quảng cáo bảo hiểm. Yuichi trả lái vô lăng lúc này đang hướng về lối vào của đường cao tốc đoạn giậm kích chân ga. Chiếc xe đột nhiên xen ngang của Yuichi bị xe phía sau giả một tràng còi dữ dội. Yuichi mặc kệ và tiếp tục giữ chân ga để vượt qua một chiếc xe phía trước, cuối cùng gã cũng giảm tốc và dừng xe bên vệ đường - nơi đặt máy bán hàng tự động.

Radio đang phát bài hát Giáng sinh quen thuộc. Yuichi lập tức chuyển kênh nhưng không có kênh nào đưa tin về vụ án trên đèo Mitsuse.

Yuichi ôm vô lăng trong chiếc xe đỗ bên vệ đường. Một xe tải cỡ lớn chạy sát bên cạnh tốc gió làm thân xe của Yuichi đột nhiên nảy lên.

Yuichi lắc mạnh vô lăng, song lắc thế nào vô lăng cũng không hề nhúc nhích. Yuichi giật mạnh vô lăng lần nữa. Nhưng càng gắng sức bao nhiêu lại càng khiến cơ thể gã giật lên giật xuống chứ không phải cái vô lăng.

Hắn đã bị bắt. Tên đàn ông chạy trốn đã bị bắt. Tên đàn ông dẫn Ishibashi Yoshino lên đèo Mitsuse đã bị bắt hôm nay ở Nagoya.

Yuichi vô thức lẩm bẩm. Miệng lẩm bẩm vậy nhưng không hiểu sao gã lại nhớ đến khung cảnh cái ngày gã cùng mẹ đi gặp bố. Những gã đàn ông cười lông nách của mẹ gã lúc ở trên tàu điện mặt đất. Gương mặt mẹ gã khi lau mồ hôi trên mũi cho gã ở quầy bán vé đông người. Gã không hiểu có gì mà khung cảnh khi đó lại hiện về vào lúc này. Chỉ biết rằng, dù cố quên, gã vẫn không sao xóa được những cảnh tượng hiện ra trong đầu.

Chúng tôi đi tàu điện mặt đất để đến ga JR. Đến ga JR chúng tôi chuyển sang tàu hỏa. Mẹ để tôi ngồi ghế cạnh cửa sổ còn mẹ ngồi bên cạnh gập gù suốt dọc đường.

Đạo bố vừa bỏ đi, đêm nào mẹ cũng khóc. Thấy tôi sợ sệt lại ngồi gần bên cạnh, mẹ vừa xoa đầu tôi vừa khóc to hơn: “Quên hết mọi chuyện buồn đi con nhé. Mẹ con mình cùng quên hết nhé.”

Tôi nhìn thấy biển từ cửa sổ tàu hỏa. Ghế tôi ngồi trông ra núi, ghế ngồi trông ra biển là của hai anh em học sinh cấp 1 đội mũ giống nhau và cha mẹ họ. Tôi vươn cổ định nhìn biển thì mẹ đang gập gù bên cạnh tỉnh giấc và ấn đầu tôi xuống: “Nào, con ngồi đàng hoàng xem nào. Nguy hiểm đấy.” Rồi mẹ bảo: “Đến nơi thì tha hồ mà ngắm biển!”

Tôi không biết đã ngồi bao lâu trên tàu, lúc nhận ra thì tôi cũng gập gù như mẹ.

“Nào con, xuống thôi,” đột nhiên tôi bị kéo tay, lôi xuống trong tình trạng lơ mơ. Từ ga, chúng tôi đi bộ một lúc. Điểm đến là một bến phà.

“Giờ mẹ con mình sẽ lên thuyền để sang bên kia.”

Mẹ nói rồi chỉ tay sang bờ đối diện.

Bãi đỗ xe của bến phà có rất nhiều xe ô tô. Mẹ bảo tôi rằng tất cả những chiếc xe này cũng sẽ lên phà cùng.

Đúng như lời mẹ nói lúc trên tàu, trước mặt tôi là biển, có thể trông thấy ngọn hải đăng bé xíu ở tít xa bờ bên kia. Đó là lần đầu tiên tôi được thấy ngọn hải đăng.

Điện thoại di động đổ chuông trong túi quần. Yuichi vẫn đang nằm vô lăng trong chiếc xe đỗ bên vệ đường.

Những chiếc xe tải vẫn chạy sượt qua bên cạnh. Mỗi lần xe tải đi qua, xe của Yuichi lại nảy lên bởi sức gió.

Yuichi rút điện thoại ra. Là cuộc gọi từ “Nhà”. Gã bắt máy và nghe thấy giọng có phần hoảng hốt của bà.

“Yu, Yuichi à? Cháu đang ở đâu?”

Hình như có ai đó ở gần và bà gã vừa nói chuyện vừa trông chừng người đó.

“Sao ạ?” Yuichi hỏi lại.

“Cảnh sát họ đang đến nhà mình đây này.”

Bà gã cố tỏ ra tươi tỉnh nhưng giọng nói lại đang run lên.

“Cháu đang ở đâu? Có về nhà ngay được không?”

Lại một chiếc xe tải nữa chạy ngang qua. Yuichi đập máy. Ngón tay gã hầu như chỉ cử động theo phản xạ.

* * *

Ra là thế. Ra là Yuichi vẫn còn nhớ chuyện ngày đó... Bấy giờ Yuichi mới năm hay sáu tuổi thì phải... Tôi cứ nghĩ Yuichi đã quên sạch rồi chứ. Như tôi kể lần trước, từ khi Yuichi vào làm cho tôi, tôi càng coi Yuichi như con trai ruột mình. Gần đây thằng bé đã nhờ việc, có vẻ nó còn định lấy bằng lái cần cầu nữa.

Giờ nghĩ lại thì vì nguyên nhân đó mà Yuichi đến sống cùng ông bà. Ra là vậy à?... Ra là đến giờ Yuichi vẫn cứ nghĩ lúc đó đi gặp bố à? Buồn quá nhỉ? Sự thật là thằng bé đã bị mẹ mình bỏ rơi.

Không biết Yuichi kể thế nào chứ mẹ Yuichi bấy giờ cùng cực lắm rồi. Bất chấp mọi người xung quanh phản đối, cô ấy vẫn dính lấy một gã đàn ông vô tích sự, trước khi sinh ra Yuichi còn đỡ, được năm năm thì gã bỏ lại hai mẹ con mà đi. Chẳng phải mình mẹ Yuichi phải gồng gánh hết sao, đi làm ở quán rượu vì muốn tự mình nuôi con. Nhưng sao mà dễ thế được. Làm ở những chỗ như thế lại lọt ngay vào mắt lũ đàn ông xấu, chẳng mấy chốc lại bị lột sạch tiền, rớt cuộc thì đổ bệnh... Giá mà cô ấy gọi điện về cho mẹ thì tốt biết mấy, nhưng ngay cả điều đó cũng không làm nổi. Kết quả là chẳng còn ai trông cậy...

Hôm đó có lẽ cô ấy đã cùng quần lắm rồi. Thế nên mới nói dối Yuichi rằng “Đi gặp bố”, nhưng nào có biết gã kia ở đâu đâu.

Hôm ấy Yuichi bị bỏ lại ở bến phà đấy chứ, rớt cuộc thằng bé cứ đứng chờ một mình đến tận sáng hôm sau. Mẹ nó bảo đi mua vé rồi cứ thế bỏ trốn, để thằng bé nép sau cây cột của cầu tàu ở bến phà và chờ đến tận sáng.

Sáng hôm sau, khi được nhân viên bến phà tìm thấy, Yuichi vẫn không chịu rời khỏi chỗ. Thấy bảo thằng bé nói rằng “Mẹ cháu dặn cứ đứng ở đây!” rồi cắn vào cánh tay của nhân viên.

Hình như trước khi bỏ thằng bé lại, mẹ nó có dặn rằng “Con nhìn thấy ngọn hải đăng bên kia không?”, rằng “Cứ nhìn theo ngọn hải đăng ấy nhé!”, rằng “Mẹ đi mua vé rồi quay lại ngay.”

Rốt cuộc, một tuần sau đó mẹ nó mới liên lạc. Cô ta bảo muốn đi chết một mình nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của Phòng tư vấn trẻ em và Tòa án gia đình, hai mẹ

con được ông bà Yuichi đón về nuôi, nhưng ngay sau đó, mẹ thằng bé lại kiếm được gã đàn ông khác và bỏ đi.

Ấy vậy mà, tình mẹ con kỳ lạ lắm.

Lúc Yuichi mới vào làm cho tôi, một lần tôi đã hỏi Yuichi rằng: “Mẹ cháu không hề liên lạc gì à?” Thú thực, khi ông Yuichi ốm yếu, đầu đó trong lòng tôi nghĩ rằng, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra tôi sẽ gọi cô ta về đám tang nên câu đó cứ thế bật ra thôi.

Sau khi mẹ thằng bé có người đàn ông khác và bỏ đi, tôi cứ nghĩ cô ta đã cắt đứt liên lạc. Thực ra ông bà Yuichi cũng bảo rằng: “Vài năm, như thể chợt nhớ ra, nó lại gửi thiệp chúc mừng năm mới về. Mỗi lần lại từ một địa chỉ khác nhau... chắc mỗi lần lại thay một thằng mới.”

Ngay cả lúc hỏi Yuichi là: “Không hề liên lạc gì à?” tôi cứ nghĩ Yuichi chỉ gật đầu thôi. Ai ngờ thằng bé bảo:

“Nếu là chuyện của ông thì cháu báo rồi.”

“Báo rồi, cháu... Cháu vẫn liên lạc với mẹ à?”

“Thỉnh thoảng đi ăn cùng ạ.”

“Thỉnh thoảng...”

“Một năm một lần hoặc không.”

“Ông bà cháu có biết không?”

Yuichi lắc đầu trả lời: “Không, không biết.” Mà đấy, bà ấy tự nuôi Yuichi nên cũng phải có tự trọng của mình, hẳn Yuichi cũng thấy khó nói.

“Cháu gặp mẹ có thấy tức giận không?”

Tôi buột miệng hỏi vậy. Bởi lẽ cô ta đã chẳng cho thằng bé ăn uống gì lại còn bỏ nó ở bến phà, rớt cuộc thì cứ thế gửi lại cho bà ngoại. Nhưng Yuichi trả lời: “Không tức giận.” Nó bảo: “Tức giận

làm gì vì cháu cũng đâu gặp nhiều.”

Tôi hỏi: “Mẹ cháu giờ đang làm gì ở đâu?” thì nó trả lời: “Đang làm trong một nhà trọ truyền thống ở Unzen.” Ấy là từ ba, bốn năm trước rồi.

Nghe đâu thi thoảng Yuichi còn lái xe đến gặp. Tôi hỏi “Hai mẹ con nói những chuyện gì?” thì nó bảo: “Cũng chẳng nói chuyện gì cả.”

Thực tình mà nói, tôi không muốn tha thứ cho mẹ Yuichi. Đến giờ tôi vẫn nghĩ đến cảnh Yuichi bị bỏ lại ở bến phà. Không chỉ riêng mình tôi mà cả ông bà Yuichi và bà con họ hàng cũng vậy. Ấy thế mà thật kỳ lạ là chính Yuichi đã tha thứ cho mẹ nó rồi đấy.

* * *

Tiền Yuichi về xong, Mitsuyo vẫn ngồi một lúc ở cầu thang bên ngoài nhà trọ. Nền xi măng cứng ngắc làm lạnh mông cô, có tiếng một người đàn ông trẻ đang nựng con từ một căn phòng ở tầng một.

Quả là lạnh thật, cô bèn đi về phòng mình ở tầng hai. Cô mở khóa rồi cất tiếng “Chị về rồi” thì nghe tiếng cô em Tamayo từ trong nhà vệ sinh: “Chị làm tăng ca à?”

Mitsuyo vừa cởi giày vừa trả lời âm ừ: “À, ừ.”

Đi qua hành lang để vào phòng khách, cô thấy cái đĩa đặt trên bàn, dường như em cô vừa ăn xong món bò hầm.

“Em tự nấu hả?”

Cô hỏi vọng vào nhà vệ sinh nhưng không có tiếng đáp lại.

Mitsuyo kéo cửa ngăn và đi vào căn phòng rộng sáu chiếu dùng làm phòng ngủ. Có lẽ giờ này Yuichi đã lên đường cao tốc

rồi. Bất giác, cô tới gần cửa sổ rồi vén tấm rèm đang ten lên. Một con mèo hoang chạy qua chỗ khi này cô đứng tiễn Yuichi. Đúng lúc ấy. Một chiếc xe chạy tới con phố chính với tốc độ kinh hoàng rồi lao đến chỗ đó với tốc lực như thể sắp xoay tròn. Đúng vào khoảnh khắc ấy, con mèo hoang toan nhảy vào bãi rác bỗng hiện ra dưới ánh sáng xanh.

Mitsuyo bất giác siết chặt hai tay, trong lòng hét lên “Nguy hiểm quá!” Chiếc xe dừng ngay sát chiếc thùng nhựa của bãi rác. Con mèo hoang co rúm, rồi như định thần lại, nó chạy biến đi trong ánh sáng xanh.

“Yuichi?...”

Chiếc xe vừa lao đến chính là xe của Yuichi. Ánh sáng xanh rọi vào khoảnh đất trống nơi con mèo hoang vừa chạy đi khỏi.

Mitsuyo đóng rèm theo phản xạ đoạn hít hã chạy ra bậc thềm. Vội quá nên gót chân cô không xỏ hết vào giày.

Cô vừa nhặt túi xách đặt dưới sàn theo phản xạ thì nghe tiếng hỏi thăm nhiên của Tamayo từ trong nhà vệ sinh: “Chị đi đâu thế?”

Mitsuyo không trả lời mà cứ thế lao ra cửa.

Từ cầu thang của nhà trọ, cô trông thấy Yuichi đang gục đầu lên vô lăng trong chiếc xe tối om. Đèn xe rọi vào chiếc thùng nhựa dơ dáy.

Mitsuyo bất giác dừng chân khi vừa xuống cầu thang. Khung cảnh trước mặt cô hiện ra như ảo ảnh. Phải chăng nỗi lòng khao khát được gặp đã khiến cô nhìn thấy cảnh này?

Tuy vậy cô vẫn từ từ tiến đến. Tiếng sỏi lạo xạo dưới chân. Mitsuyo gõ đầu ngón tay vào cửa kính của ghế lái.

Vừa nghe tiếng gõ, Yuichi bèn ngẩng phất người dậy.

Mitsuyo hỏi không ra tiếng: “Sao vậy anh?”

Ánh mắt Yuichi nhìn chăm chăm khuôn miệng cô trông như thể đang nhìn ra một nơi rất xa.

Mitsuyo gõ cửa kính lần nữa. Vừa gõ vừa hỏi bằng ánh mắt: “Sao vậy anh?”

Yuichi nhìn ra chỗ khác như để trả lời câu hỏi ấy.

Mitsuyo lại gõ cửa kính. Yuichi, sau một hồi cúi mặt, tay nắm chặt vô lăng, bèn từ từ mở cửa xe. Mitsuyo lùi lại một bước.

Yuichi xuống xe đoạn đứng trước mặt Mitsuyo mà không nói một lời. Mitsuyo ngược lên nhìn khuôn mặt Yuichi và hỏi tiếp: “Anh làm sao vậy?”

Một chiếc xe chạy ngang qua con đường. Gió tạt từ xe làm đám cỏ dại ven đường rung lên xào xạc. Đúng lúc ấy. Yuichi đột nhiên ôm chầm Mitsuyo. Cái ôm đường đột khiến Mitsuyo thốt lên thành tiếng.

“Giá mà anh gặp Mitsuyo sớm hơn. Giá mà được gặp em sớm hơn thì đã không ra nông nỗi này.”

Tiếng nói phát ra từ ngực Yuichi, người đang ôm chầm lấy cô.

“Hả?”

“Em ngồi vào xe của anh được không?”

“Hả?”

“Anh bảo em ngồi vào xe của anh đi.”

Yuichi bỗng nhiên gằn giọng, kéo cánh tay Mitsuyo rồi đi vòng về phía ghế phụ.

“Anh, anh sao vậy?”

Bị kéo đi đột ngột, Mitsuyo bắt giắc co mình, gót chân lùi về phía sau của cô lún xuống lớp sỏi.

“Không sao mà, anh bảo em lên xe đi!”

Yuichi làm động tác như xốc nách Mitsuyo đoạn mở cửa bên

ghế phụ. Gió lùa vào bên trong xe lúc này đang mở cả hai bên cửa kéo theo hơi ẩm từ máy sưởi trong xe ra ngoài.

“Khoan, khoan đã.”

Mitsuyo kháng cự. Không phải cô không muốn vào xe mà là muốn được nghe một lời giải thích.

“Anh, anh sao vậy?”

Mitsuyo níu lấy cổ tay Yuichi trong lúc bị đẩy vào xe một cách thô bạo. Tuy hành xử hết sức thô bạo với những lời lẽ cũng hết sức thô bạo song cổ tay đang run lên của Yuichi lại có cảm giác vô cùng mềm yếu.

Đẩy Mitsuyo ngồi vào ghế phụ xong, Yuichi đóng cửa rồi vòng sang phía ghế lái. Gã như lặn vào trong xe rồi hạ phanh tay với hơi thở gấp gáp. Phanh tay vừa được hạ thì bánh xe đã lăn lên lớp sỏi dưới mặt đường và phóng đi như bay. Chiếc xe phi ra khỏi bãi đất trống trước nhà trọ rồi bẻ lái gấp sang trái. Đúng lúc rẽ, nó suýt va phải chiếc xe đi ngược chiều khiến Mitsuyo lại một lần nữa phải kêu lên.

Sau khi tránh chiếc xe đi ngược chiều trong gang tấc, chiếc xe bèn tăng tốc trên con đường tối mịt, thẳng tắp giữa cánh đồng.

* * *

Sau khi tắt đèn trong phòng ngủ, bà Fusae ngồi xuống chần, rồi bỏ về phía cửa sổ mà không gây ra tiếng động. Bằng bàn tay run run, bà khẽ vén tấm rèm lên. Bên ngoài cửa sổ là bức tường gạch, qua một vài lỗ hổng trên tường có thể trông ra con ngõ hẹp. Không thấy chiếc xe cảnh sát khi nãy còn đỗ ở đó, Thay vào đó là một chiếc xe màu đen, bên trong sáng đèn, tay điều tra viên mặc thường phục đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Độ một tiếng trước, bà Fusae gọi điện cho Yuichi. Trước mặt

bà, ngoài anh cảnh sát tuần tra ra còn có hai điều tra viên mặc thường phục. Quả thật, câu chuyện quá đường đột khiến bà mãi mới gọi được điện cho Yuichi theo chỉ đạo. Dù trước khi gọi bà bị cảnh báo không được nói về sự có mặt của họ nhưng bà đã lỡ miệng “Cảnh sát họ đến nhà mình đây này”. Yuichi nghe thấy vậy đã dập ngay điện thoại.

Mọi sự diễn biến hết sức đột ngột. Tay sinh viên ở Fukuoka, người bị tình nghi là hung thủ, thực chất lại không phải hung thủ. Dù hẳn không phải hung thủ thì bà cũng không hiểu vì sao đám điều tra viên lại đến đây.

“Yuichi không liên quan gì hết.”

Bà nhắc đi nhắc lại với giọng run rẩy nhưng đám điều tra viên vẫn không khoan nhượng: “Dù gì thì bác cứ thử gọi điện đi.” Giây khắc bà Fusae buột miệng thông báo rằng có cảnh sát đến, vẻ mặt mấy tay đàn ông méo xệch vì tức tối và thất vọng. Có lẽ bọn họ đang nghĩ “đúng là bà già vô dụng” song biểu cảm thì giống y hệt biểu cảm của đám người đã ép bà mua thuốc bắc. Đám người đã hung hăng dồn ép bà: “Bà có ký ngay không thì bảo.”

Bà Fusae buông ngón tay khỏi tấm rèm vừa mở hé. Dù đóng cửa sổ hay kéo rèm lại thì bầu không khí khi có đám đàn ông không phải người trong vùng quanh quần ở cái nơi lúc nào cũng chỉ nghe thấy tiếng sóng này vẫn cứ lùa vào.

Bà kéo rèm lại đoạn ngồi tựa lưng vào tường, Bức tường khiến bà nhận ra mình đang run lẩy bẩy. Bà cứ ngồi lặng như thế, càng lúc càng run mạnh rồi gần như bất tỉnh.

Tay sinh viên ở Fukuoka bị bắt nghe đâu không giết bạn của Yuichi. Đúng là hẳn đã dẫn cô gái ấy lên đèo nhưng câu chuyện sau đó lại không hề ăn khớp. Trước khi lên xe của hẳn thì cô ấy đã gặp một thanh niên khác đi xe biển số Nagasaki ở địa điểm

tên là công viên Higashi. Nam thanh niên ấy nghe đâu giống Yuichi.

Bà Fusae đi như bò ra hành lang. Bà ra bếp, nơi đặt điện thoại. Sàn nhà lạnh ngắt khiến lòng bàn tay bà tê tái.

Trong căn bếp tối om, bà Fusae lấy điện thoại từ trên kệ xuống rồi ôm vào lòng. Bà nhắc ống nghe, bấm gọi đến nhà Norio bằng ngón tay run run. Sau một hồi chuông dài, bà nghe thấy giọng ngái ngủ của Norio.

“A lô? Dì Fusae đây. Cháu ngủ rồi à?”

Thấy Norio có vẻ khó chịu, bà Fusae liền liền thoảng.

Biết người gọi là bà Fusae, giọng của Norio ở đầu dây bên kia trở nên căng thẳng hỏi lại: “Có chuyện gì xảy ra với chú hả dì?”

“Không, không phải...” Fusae trả lời.

Tuy nhiên bà không thể thốt ra những lời tiếp theo, lúc nhận ra thì bà đã sụt sùi khóc

“Sao vậy dì? Có chuyện gì à?”

Norio lên tiếng ở đầu dây bên kia. Vợ Norio đang nằm bên cạnh cũng thức giấc hay sao mà Fusae nghe thấy tiếng Norio giải thích: “... Dì Fusae gọi. Tôi cũng không biết chuyện gì... À không, thấy bảo không phải chuyện của chú.”

“Yuichi nó không về nhà...”

Bà Fusae vừa sụt sịt vừa nói được mỗi vậy.

“Yuichi ấy ạ? Không về nhà thì nó đi đâu?”

“.. Dì cũng không biết. Không biết sao mà cảnh sát họ đến đây.”

“Cảnh sát? Hay nó gây tai nạn gì?”

“Không, không phải. Dì cũng không rõ lắm.”

“Không rõ à...”

“Dì gọi điện báo với nó là có cảnh sát đến thì nó dập máy.. .Nó rõ ràng chẳng liên quan gì nhưng sao nó lại dập máy thế.. “

Norio vừa nghe giọng kể trong nước mắt của bà Fusae vừa nhìn sang Michiyo lúc này đã bò ra khỏi chăn và khoác lên người chiếc áo len mỏng.

“Trước mắt cháu cứ qua nhà dì đã nhé. Gọi điện thế này cháu không hiểu lắm. Dì cứ ở đấy nhé. Cháu đi ô tô đến ngay.”

Nói đến đó, Norio cúp máy trước rồi lẩm bẩm với Michiyo có vẻ đang lo lắng: “Hình như Yuichi gây chuyện lớn rồi.”

“Yuichi gây ra chuyện gì à?”

“Không biết. Chắc là đánh nhau hay gì đó. Dì vừa khóc vừa nói nên tôi chẳng hiểu gì cả.”

Norio đứng dậy bật đèn. Đồng hồ trên tường đã chỉ hơn 11 giờ rưỡi. Ông cởi quần áo ngủ, vứt xuống đống chăn lộn xộn đoạn với tay lấy bộ quần áo lao động được gấp gọn đặt bên gối. Máy sưởi bật suốt từ lúc này vậy mà ông vẫn lạnh run khi chỉ còn độc chiếc quần lót trên người.

“Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng ông không được đánh Yuichi đâu đấy! Thằng bé chỉ còn biết dựa vào nhà mình, mình không đứng về phía nó thì...”

Nghe Michiyo, lúc này đang toan giúp ông mặc quần áo nói vậy, Norio bèn quát lại: “Tôi biết rồi!” Yuichi đánh nhau hay gây tai nạn đây? Norio phi ra khỏi nhà mà không buồn đóng cúc áo.

Leo lên chiếc xe wagon vẫn dùng để đi làm, Norio đến nhà Yuichi. Tỉnh lộ vắng vẻ, ngay cả đến giao thông dọc biển cũng rất đèn xanh rất dễ chịu.

Norio thấy ngổn ngang trong lòng. Không phải ông chú đang nhập viện đã qua đời, vậy mà tâm trạng sốt ruột ấy cứ bủa vây lấy ông.

Dù là đánh nhau hay tai nạn, nếu Yuichi bị thương thì ngày mai ông sẽ phải nghỉ làm. Chưa biết chuyện gì đã xảy ra nhưng có lẽ nên báo sớm cho Yoshioka và Kurarni thì hơn. Ngày mai ông sẽ để họ tự đi đến công trường và gọi điện chỉ thị công việc là xong.

Trong lúc lo lắng cho ngày mai thì xe của Norio đã đi vào làng chài nơi Yuichi sống. Bến cảng lặng sóng, đắm mình dưới ánh trăng, thuyền cá neo trong bến cũng không có dấu hiệu lắc lư vì sóng. Có điều, bên vách đá lúc nào cũng vắng lặng hôm nay lại có ba, bốn chiếc xe lạ đỗ, đêm hôm thế này mà có mấy bóng người đứng nói chuyện. Norio giảm tốc độ để lại gần vách đá. Đèn xe rọi vào những thuyền cá, bên vách đá, nhác thấy hiện lên khuôn mặt của tay cảnh sát mặc thường phục và mấy người dân hình như lo lắng nên đã chạy ra.

Norio dừng xe tắt đèn thì thấy người dân đang bu lại chẳng khác gì loài bọ bám trên đá. Norio chột rùng mình, ông mở cửa xe rồi lao ra ngoài.

“Ơ kìa, ông Norio!”

Người lên tiếng ngay trước mặt ông là tổ trưởng tổ dân phố, ông ta chạy đến, cổ rụt lại vì lạnh. Bên kia có tiếng ai đó giải thích với tay cảnh sát: “Ông ấy là chú của Yuichi đấy,” nghe vậy, tay cảnh sát trẻ bèn lập cập chạy đến hỏi Norio: “Ồ, cảnh sát vẫn chưa đến nhà ông à?”

Norio lắc đầu: “Chưa.” Rồi bảo: “Nhận điện thoại của bà dì xong là tôi đến đây ngay.”

“Ồ, Vậy sao? Vậy thì hai bên không gặp nhau rồi.”

“Có vợ tôi ở nhà mà...”

Tay cảnh sát hét to với chiếc xe cảnh sát đỗ đằng xa: “Chú của nghi can đến đây rồi!” Chiếc xe cảnh sát mở cửa, âm thanh lẫn

tạp âm của bộ đàm không dây bị lẫn với tiếng sóng ngay gần đó.

“Anh cho tôi hỏi chuyện được không? Yuichi làm việc cho nhà anh phải không?”

Định thần lại thì Norio đã bị vây quanh bởi tay điều tra viên và đám người trong làng.

“Trước mắt để tôi đi gặp dì tôi đã được không?” Norio cắt ngang bằng giọng chắc nịch.

* * *

Sáng hôm sau, Mitsuyo rút ba mươi nghìn yên tại một cửa hàng tiện ích nằm ở ven đường lớn. Cô có chút ít tiền tiết kiệm tích góp suốt mười năm từ khi tốt nghiệp cấp III, song vì là tiết kiệm theo kỳ hạn nên trong tài khoản thông thường chỉ có một khoản đủ để chi tiêu tạm thời, rút xong ba mươi nghìn yên thì chỉ còn dư một ít.

Nhét ba mươi nghìn yên vào ví, Mitsuyo mua hai chai trà nóng và ba nắm cơm tại quầy tính tiền. Trong lúc thanh toán, cô nhìn ra ngoài thì thấy Yuichi đang nhìn chăm chăm về phía mình từ bên trong chiếc xe dừng cách đó một đoạn.

Ra khỏi cửa hàng tiện ích, Mitsuyo hai tay cầm hai chai trà nóng chạy về xe của Yuichi. Cô đưa hai chai trà cho Yuichi lúc này vừa mở cửa sổ xe rồi rút di động đặt liên lạc với công ty.

Người nhắc máy là cửa hàng trưởng Oshiro. Định ninh quản lý cửa hàng Mizutani Kazuko sẽ nhắc máy, trong một thoáng Mitsuyo hơi luống cuống song ngay lập tức, cô cố tình làm giọng điệu sâu nã: “À ừm, xin lỗi em Magome đây ạ.”

Bố em đột nhiên bị ốm, em xin lỗi nhưng hôm nay cho em nghỉ được không ạ. Cô hoàn thành trôi chảy lời thoại đã chuẩn bị sẵn.

“Ồ, vậy à? Vậy thì vất vả quá nhỉ!”

Giọng nói vô cảm của cửa hàng trưởng vọng đến.

“... Không không, thực ra là, cô gái lần trước đến phỏng vấn ấy, bắt đầu từ chiều nay cô ấy sẽ đến làm, thế nên tôi đang tính chuyển Kirishima ở gian hàng thường nhật lên gian hàng đồ vest ấy mà.”

Mặc dù cô gọi điện xin nghỉ song cửa hàng trưởng lại bắt đầu nói chuyện nhân sự.

“Nhưng mà cứ để em làm lâu cũng vất vả. Mặc dù cửa hàng cũng đến kỳ giảm giá cuối năm... Thôi, trước mắt em cứ liên lạc xem tình hình thế nào nhé.”

Cửa hàng trưởng nói đoạn cúp máy. Cô gọi điện với tâm trạng áy náy nhưng trước thái độ quá ư vô cảm của cửa hàng trưởng, thực lòng, cô thấy như bị đem ra làm trò cười.

Chỉ đứng bên ngoài một vài phút mà đầu ngón tay của cô đã lạnh cóng bởi gió lạnh lùa vào bãi đậu xe rộng thênh thang. Cô ngồi vào ghế lái phụ và được Yuichi đưa ngay cho chai trà nóng.

“Em vừa gọi điện báo hôm nay nghỉ.” Mitsuyo cười. Yuichi chỉ nói: “Anh xin lỗi.”

Đêm qua, sau khi rời khu nhà trọ, chiếc xe đã xuyên qua đường tránh, chạy dọc theo đường cao tốc để đi về đường Takeo. Con đường bằng phẳng dần trở nên nhấp nhô, đi đến đoạn dẫn vào con đường giữa núi rồi mà Yuichi vẫn không mở miệng nói một câu.

“Nè, mình sẽ đi đâu?”

Chạy xe được mười lăm phút, tâm trạng cũng đã bình tĩnh hơn, Mitsuyo cất tiếng hỏi song Yuichi vẫn không trả lời.

“Xe của anh sạch thật đấy. Anh tự lau nó ư?”

Không chịu nổi sự im lặng, Mitsuyo sờ tay vào bảng điều khiển không một chút bụi. Bảng điều khiển âm ỉm do máy sưởi khiến cô nhớ lại thân nhiệt của Yuichi lúc ôm cô khi nãy.

“Vì anh chẳng biết làm gì vào những ngày nghỉ...”

Câu nói của Yuichi sau gần hai mươi phút chạy xe chỉ có vậy. Mitsuyo bắt giác phì cười. Ban nãy lồi cô đi xềnh xệch như thế, vậy mà giờ trả lời đến là thật thà.

“Thì thoảng em cũng được chở về bằng xe của chồng chị đồng nghiệp nhưng cái xe ấy chẳng khác gì thùng rác. Anh cứ tưởng tượng họ bảo em ‘Lên xe đi, lên đi’ nhưng em thì nghĩ ‘Lên thì ngồi vào đâu bây giờ?’”

Mitsuyo tự cười câu chuyện của mình. Cô nhìn sang bên cạnh nhưng không thấy có gì thay đổi trên nét mặt Yuichi.

Yuichi đột nhiên dừng xe ở đoạn ngang qua một ngôi làng nhỏ, nơi sắp dẫn vào con đường giữa núi tối tăm. Chiếc xe giảm tốc độ rồi từ từ tấp vào ven đường, có tiếng bánh xe lăn trên sỏi. Ở phía trước rào chắn bị gãy một đoạn, có một con đường chưa trải nhựa rộng cỡ một chiếc xe nhỏ dần thẳng lên núi.

Yuichi vẫn mở máy và chỉ tắt mỗi đèn. Thế giới ở phía trước cửa kính biến mất tại giây phút đó. Không còn nơi nào khác để nhìn, Mitsuyo nhìn sang Yuichi. Đúng lúc ấy, Yuichi bỗng nhào sang ôm chầm lấy cô.

“Khoan, khoan đã...”

Dường như phanh tay gây vướng víu nên cô cảm nhận được cả sự nỗ lực đầy nóng vội của Yuichi khi lần tìm nơi đặt tay. Ghế ngồi bị hạ xuống, Mitsuyo bắt giác khép hai chân lúc này đang chuẩn bị giang ra.

Nằm đè lên người Mitsuyo, Yuichi tiếp tục hôn mãnh liệt lên môi, xuống cằm rồi đến gáy cô. Cơ thể Mitsuyo bị vùi chặt trong

ghế chẳng khác gì bị trôi. Mitsuyo nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô trông thấy bầu trời đêm phía bên kia hàng cây đen kịt từ ghế ngồi bị hạ xuống. Đó là một đêm đầy sao.

Mitsuyo từ từ đẩy ngực Yuichi lúc này vẫn tiếp tục hôn mãnh liệt. Dầu vậy Yuichi vẫn ôm chặt lấy cô nên cô khẽ đập vào ngực gã. Tay Yuichi thả lỏng ra trong chốc lát.

“Sao vậy anh?” Mitsuyo hỏi.

Khoảng cách gần đến nỗi hơi thở của cô như thể cứ thế lọt sang miệng Yuichi.

“Em không biết chuyện gì xảy ra nhưng anh cứ yên tâm. Em sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi.”

Tuy không chuẩn bị trước nhưng những lời ấy cứ tuôn ra khiến chính cô cũng phải ngạc nhiên. Lời nói của cô như thể thấm vào làn da của Yuichi. Chỉ có lời nói của cô và làn da của Yuichi hiển hiện bên trong chiếc xe đỗ lọt thỏm ven con đường núi không ánh đèn.

“Nếu anh không muốn kể thì thôi. Em sẽ chờ cho đến khi anh kể.”

Mitsuyo từ từ đẩy người Yuichi ra. Ngoan ngoãn ngồi dậy, Yuichi bèn lí nhí: “Anh không biết phải làm sao bây giờ...”

“Anh định cứ thế về nhà. Nhưng nếu chia tay ở đây anh có cảm giác sẽ không được gặp lại nữa.”

“Thế nên anh đã quay lại?”

“Anh muốn được ở bên em. Nhưng lại không biết phải làm sao để được ở bên em...”

Mitsuyo dựng lại ghế, đoạn sờ tai Yuichi. Dù ở suốt trong xe ấm nhưng tai Yuichi lạnh đến ngạc nhiên.

“Đáng lẽ ra anh đã lên đường cao tốc để về nhà. Nhưng bỗng

nhiên nhớ lại chuyện ngày xưa.”

“Chuyện ngày xưa?”

“Hồi nhỏ, có lần anh cùng mẹ đi gặp bố... anh nhớ chuyện khi đó. “

Để mặc Mitsuyo xoa tai mà không kháng cự, Yuichi nói đến đó rồi dừng lại. Mitsuyo biết Yuichi gặp rắc rối. Cô nóng lòng muốn biết về rắc rối đó. Nhưng cô cũng có cảm giác nếu biết được thì Yuichi cũng sẽ biến mất. Mitsuyo vừa xoa tai của Yuichi vừa nói: “Mình ở bên nhau nhé.”

Có một chiếc xe đi ngang qua. Đèn của chiếc xe đó chiếu sáng thế giới phía bên kia cửa kính tối om. Hàng rào chắn dài tít tắp sáng loáng đến chói cả mắt.

“Nè, đêm nay mình nghỉ lại đâu đó, mai trốn việc rồi lái xe đi chơi nhé?” Mitsuyo nói. “Chúng mình còn chưa đi đến ngọn hải đăng Yobuko được mà. Lần trước đã ở suốt trong khách sạn đấy thôi.”

Được xoa suốt từ nãy, tai Yuichi dần ấm trở lại.

* * *

Ngồi trên bậu cửa ngăn giữa tiệm tóc và nhà ở, ông Ishibashi Yoshio chăm chú nhìn con đường trước mặt ngập trong nắng đông. Đã mấy ngày trôi qua kể từ đám tang của con gái nhưng ông vẫn chưa mở lại tiệm tóc. Không thể cứ sống mãi trong nỗi buồn, vả lại giờ đang là cuối năm, bình thường sẽ là lúc tiệm tấp nập khách ra vào. Tuy vậy, hễ quyết tâm mở cửa thì ngay lập tức ông lại cạn kiệt sức lực. Mở cửa liệu khách có đến không? Kể cả đến chẳng nữa thì chắc chắn mọi người sẽ lại hỏi chuyện như thể chạm vào cái nhọt trong lòng ông mà thôi.

Một lần nữa ông Yoshio cố đứng lên khỏi bậu cửa. Chỉ cần

bước vài bước về phía trước, mở cái khóa ấy rồi ra ngoài cầm điện biển hiệu là những ngày như thường lệ lại bắt đầu. Có điều, dù có mở cửa tiệm thì Yoshino cũng không quay về.

Yoshio lại ngồi xuống, đang nhìn chăm chăm xuống chân, bỗng ông nghe thấy tiếng gõ cửa kính. Ngẩng mặt lên, ông thấy tay điều tra viên ở sở cảnh sát địa phương cũng đến dự đám tang đang dán mặt lên cửa kính để nhòm vào bên trong.

Yoshio thở dài một cái thật to đoạn lê bước chân nặng nề ra mở cửa cho tay điều tra viên.

“Tôi xin lỗi, mới sáng ra mà đã đến thế này.”

Tay điều tra viên nói to không đúng chỗ.

“Không, cũng đúng lúc tôi đang tính mở cửa.” Yoshio lạnh nhạt trả lời.

“À không, thực ra là thế này, chắc ông đã xem tin tức hôm qua, cảnh sát đã tìm ra gã sinh viên ấy rồi đấy.”

Nghe tay điều tra viên nói liền thoảng, thoát tiên Yoshio toan trả lời: “À, thế hả?” nhưng rồi ông vội gằn giọng hỏi: “Hả? Anh vừa nói gì cơ?”

“À, tức là cảnh sát đã tìm ra gã sinh viên đó ở Nagoya rồi...”

“Sao, sao không báo ngay!”

“À, vì trong đêm bên chúng tôi còn phải tra hỏi cận kề. Sắp xếp xong chúng tôi mới liên lạc.”

Lòng Yoshio dấy lên một dự cảm không lành. Tìm ra gã sinh viên nọ tức là cuối cùng đã tìm ra hung thủ giết Yoshino, ấy vậy mà ông không mấy may cảm nhận được niềm phấn khích từ tay điều tra viên đang đứng trước mặt.

Ông quay lại vì cảm thấy có ánh mắt từ sau lưng thì thấy bà Satoko vợ ông đang lồm cồm bò dậy, lộ mặt nhìn ra.

“Bà nhà cũng ra rồi đấy ạ? À không, thực ra, từ lời khai của gã sinh viên đó và hiện trường vụ án thì chúng tôi đoán hung thủ là một kẻ khác. Dù đúng là chính gã sinh viên ấy đã đưa con gái ông bà đến đèo Mitsuse.”

Tay điều tra viên nói liến thoắng để không bị ngắt lời.

Bà Satoko, vừa khi này còn bò lồm cồm ló mặt từ phòng khách, chẳng biết từ lúc nào đã ngồi quỳ thu lu trên bậu cửa.

Nắm chặt chiếc áo trắng mặc lúc làm việc trong tay, Yoshio hỏi tay điều tra viên: “Thế, thế tức là thế nào? Gã sinh viên đó không phải là hung thủ à?”

“Anh nói cụ thể cho chúng tôi biết được không?”

Bà Satoko vội nắm lấy tay chồng khi thấy ông toan túm ngực áo tay điều tra viên.

“À, thực ra đúng là con gái ông bà đã lên đèo Mitsuse bằng xe của gã sinh viên đó. Tình cờ cô ấy gặp gã ở công viên gần nhà trọ nơi cô ấy ở.”

“Tình cờ ấy à, con gái tôi hẹn gặp thằng đó đúng không?”

“À không, Masuo... à, gã sinh viên ấy mà, theo như gã kể thì con gái ông bà đã hẹn gặp người khác và chỉ tình cờ gặp gã ở đó thôi.”

“Ai, là ai? Người khác là ai?”

“Hiện chúng tôi vẫn đang tìm hấn. Theo lời khai của gã sinh viên thì chắc chắn có một kẻ tình nghi. Xét theo tướng mạo, loại xe.”

“Rồi sao? Yoshino, Yoshino đã bị làm sao?”

Bà Satoko dăm dăm nhìn tay điều tra viên trong khi xoa lưng ông Yoshio lúc này lại hét lên.

“Họ đã lái xe lên đèo Mitsuse. Rồi hình như hai người cãi nhau

ở đó. Và gã sinh viên ấy đã...”

“Đã làm gì con gái tôi?”

Người hỏi lại không phải là Yoshio mà là Satoko.

“Vâng, nghe đâu gã đã cố đẩy con gái ông bà ra khỏi xe.”

“Sao nó dám làm thế ở cái đèo không người...”

Lần này đến lượt Yoshio xoa vai bà Satoko chực bật khóc.

“Khi xuống xe hình như hai người đã cãi nhau. Gã đã đẩy vai con gái ông bà và bóp cổ cô ấy lúc đó...”

Không chịu nổi, bà Satoko khóc nức.

“... Dĩ nhiên chúng tôi đã điều tra kỹ lưỡng gã sinh viên đó rồi. Đàn ông con trai gì mà khóc tu tu trông đến là tội. Nhưng chắc chắn không phải là gã. Bởi lẽ dấu tay để lại trên cổ của con gái ông bà chắc chắn to hơn tay của gã. Khác như thể tay trẻ con và tay người lớn ấy...”

Ông Yoshio lườm tay điều tra viên lúc này đã ngưng nói.

“Thế, con gái tôi đã hẹn gặp ai? Nói đi đừng có giấu giếm. Cái trang kết bạn gì gì đó...”

Ông không nói nên lời.

Tiền tay điều tra viên đã hoàn thành một lèo bài giải thích ra về, ông Yoshio ngồi xuống ghế cắt tóc. Ngồi quỳ trên bậu cửa, bà Satoko đang khóc, hai tay vo chặt thành hai nắm đấm.

Bà ấy đã khóc vì con gái bị sát hại, đã khóc vì không bắt được hung thủ, và lần này thì khóc vì nghe thông báo: hung thủ vô tội.

Theo câu chuyện của tay điều tra viên thì Yoshino đã hẹn gặp một thanh niên tóc vàng đi xe ô tô màu trắng ở công viên Higashi. Tuy vậy lúc chia tay với đồng nghiệp, con bé lại nói dối rằng sẽ đi gặp gã sinh viên đại học tên là Masuo. Không chỉ vậy, dù đã hẹn gặp nhưng con bé chỉ nói dăm ba câu với gã thanh

niên đó rồi chào để lên xe của Masuo - người mà nó tình cờ gặp.

Rõ ràng đó chính là đứa con gái mà chúng tôi nuôi nấng song dù có nghe lại bao nhiêu lần sự tình đêm hôm ấy thì tôi vẫn không thể liên tưởng tới gương mặt của con gái mình. Cảm giác giống hệt như thể có một cô gái không quen biết đã giả làm Yoshino và có mặt ở đó.

Nghe đâu hai đứa đã cãi nhau trong xe khi lên đến đèo Mitsuse. Không biết đã cãi nhau ra sao nhưng kẻ đó đã đá con gái tôi ra khỏi xe. Hẳn đã đá con gái tôi ra con đường cũ trên ngọn đèo tối tăm ấy.

Tay điều tra viên nói vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra sau đó. Tuy nhiên, khả năng cao là gã thanh niên, kẻ thực chất có hẹn ở công viên Higashi, biết điều gì đó.

Tôi cứ nghĩ gã sinh viên đại học ấy là hung thủ. Thậm chí còn thề nếu tìm ra sẽ giết chết hắn bằng đôi tay này. Có đêm, tôi phải thề rằng sẽ giết chết hắn ngay trước mặt bố mẹ hắn, những kẻ kinh doanh du lịch lớn ở Beppu hay Yufuin thì mới ngủ ngon giấc được.

Định thần lại, tôi thấy bản thân tôi đã cầu mong cho gã sinh viên đại học ấy là hung thủ. Nếu không phải gã thì thành ra con gái tôi đã bị cướp đi mạng sống bởi một gã đàn ông không rõ là ai, thậm chí còn không rõ quen ở đâu, thế nào. Con gái tôi không thể là thứ con gái mà ti vi và báo chí đem ra giễu cợt được. Con bé chỉ ngẫu nhiên hẹn hò một gã sinh viên đại học ngớ ngẩn và bị gã giết mà thôi. Nó không thể nào lại giống với mấy cô gái trẻ trơ trên hàng ngày vẫn thấy nhan nhản trên ti vi hay báo chí được. Bởi vì sao à? Bởi Yoshino là người được tôi và Satoko thương yêu, nuôi nấng. Đứa con gái được nâng niu là thế, làm sao có thể trở thành thứ con gái bị ti vi, báo chí đem ra làm trò cười được chứ?

Yoshio ném chiếc áo trắng nắm chặt trong tay vào tấm gương mà ông đang nhìn chăm chăm trước mặt. Bị ném với một lực mạnh tưởng chừng có thể làm vỡ gương nhưng chiếc áo chỉ tung ra rồi rơi xuống như vuốt nhẹ lên tấm gương.

Yoshio đứng dậy lao ra khỏi cửa hàng. Chôn chân suốt một chỗ khiến ông gần như hét lên thành tiếng. Bên kia cánh cửa đang khép dở, có tiếng bà Satoko gọi: “Ông ơi...” nhưng Yoshio đã chạy đi mất rồi.

* * *

Xe của Yuichi đã đi qua thành phố Karatsu và đang trên đường hướng đến Yobuko. Khung cảnh lướt qua sau lưng dần thay đổi nhưng đi mãi, đi mãi vẫn không thấy đích đến trước mắt. Đi hết quốc lộ lại sang tỉnh lộ, qua tỉnh lộ lại đến đường thành phố rồi đường thị trấn. Mitsuyo với tay lấy cuốn bản đồ đặt trên bảng điều khiển. Cô lật bừa một trang và thấy những cung đường màu sắc khác nhau được vẽ kín mặt giấy. Trên nền mặt đất màu trắng là đường quốc lộ màu cam, đường tỉnh lộ màu xanh lá cây, đường địa phương màu xanh da trời. Mitsuyo chợt nghĩ những con đường được vẽ ở đây chẳng khác gì những sợi dây thừng đang chằng lầy chiếc xe mà cô và Yuichi đi. Chỉ là trốn việc và lái xe đi dạo với người mình thích, vậy mà càng trốn càng bị những con đường đuổi theo. Càng chạy thì những con đường lại càng nối đến một nơi nào đó.

Mitsuyo gập mạnh cuốn bản đồ mạnh thành tiếng đặng cắt ngang dòng suy nghĩ tiêu cực. Yuichi thoáng nhìn sang khi nghe thấy tiếng động. Mitsuyo bèn nói dối: “Xem bản đồ trên xe em dễ bị say” Yuichi đáp: “Nếu là đường đến Yobuko thì anh biết.”

Mitsuyo hỏi Yuichi lúc này vừa ăn xong nắm cơm mua ở cửa

hàng tiện ích, nơi sáng nay họ đến ngay sau khi rời khách sạn tình yêu: “Anh nghỉ làm mà không cần liên lạc sao?”

Song Yuichi chỉ lắc đầu trả lời “Không, không sao” mà không buồn nhìn vào mắt cô.

Nói là thay vào đó thì cũng không hẳn nhưng Mitsuyo đã liên lạc với cô em Tamayo. Tamayo lúc này đang đi làm, xem ra đã rất lo lắng khi chị cô đêm qua vừa về nhà liền vội vã đi ngay rồi không trở về, cô nói với giọng vừa như an tâm vừa như giận dỗi: “May quá... Em định nếu hôm nay chị không liên lạc về thì em sẽ gọi điện cho cảnh sát đấy...”

“Chị xin lỗi. Thực ra có một số việc. Nói vậy thôi nhưng cũng không phải chuyện gì to tát đâu. Dầu sao thì em cũng không cần lo lắng. Khi nào về chị sẽ nói nhé.”

“Khi nào về, không phải hôm nay chị về ư?”

“Xin lỗi, chị cũng chưa biết.”

“Không biết á... Ban nãy em gọi điện đến cửa hàng của Mitsuyo đấy, nghĩ không biết chị có đi làm hay không. Chị Mizutani nghe máy, chị ấy bảo ‘Bố em tội quá nhỉ’, tạm thời thì em đã đối đáp khớp với chuyện của chị rồi.”

“Xin lỗi, cảm ơn em.”

“Nè chị, đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chuyện gì à... Chỉ là tự dưng chị muốn xin nghỉ. . Em cũng vậy đấy thôi? Nhớ không, hồi làm phục vụ ở sân golf em cũng hay trốn việc còn gì.”

Yuichi vẫn nắm vô lăng, chăm chú lắng nghe đoạn hội thoại của Mitsuyo.

“Thật là chỉ có vậy thôi hả?”

Bị Tamayo bán tin bán nghi hỏi, Mitsuyo trả lời dứt khoát; “Ừ,

chỉ vậy thôi.”

“Nếu vậy thì không sao... Nè, giờ chị đang ở đâu?”

“Giờ chị đang trên xe đi chơi.”

“Chị đi chơi? Với ai?”

“Với ai à...”

Tuy không cố tình nhưng lời Mitsuyo đáp lại có phần sướt mướt. Như nhận ra điều đó, Tamayo thốt lên; “Hả? Thật sao? Từ khi nào vậy?”

“Nói chung lúc nào về chị sẽ kể.” Mitsuyo nói.

Đúng lúc xe đi vào cảng Yobuko, ven đường, một vài quán ăn ngoài trời treo rất nhiều mực khô.

Mitsuyo cúp máy luôn để ngăn Tamayo hỏi han thêm. Trước khi cúp máy cô còn nghe thấy tiếng Tamayo hỏi “Em có biết người đó không?” song cô chỉ đáp lại: “Thế nhé.”

Họ dừng xe ở bãi đỗ xe bên trong cảng rồi ra khỏi xe, một làn gió lạnh từ biển thổi vào. Gần bãi đỗ xe cũng có quán ăn ngoài trời, hàng tá mực khô treo ở đó đang bị gió biển đùa giỡn.

Mitsuyo rùng mình đoạn chỉ cho Yuichi, lúc này vừa ra khỏi ghế lái, tòa nhà có cửa hàng kiêm nhà trọ nằm bên bờ biển: “Ở đằng kia đẹp lắm đấy.”

Không thấy Yuichi đáp, Mitsuyo quay lại thì bỗng nghe tiếng Yuichi lí nhí: “Cảm ơn em.”

“Hả?”

Mitsuyo giữ mái tóc bị gió thổi tung.

“Vì đã ở cùng anh cả ngày hôm nay.”

Yuichi nắm chặt chìa khóa xe trong lòng bàn tay.

“Hôm qua em đã nói rồi mà. Rằng em sẽ ở bên Yuichi mãi mãi.”

“Cảm ơn em... Nè, mình ăn mực ở chỗ kia rồi đi xe ra ngọn hải đăng nhé. Tuy hơi nhỏ nhưng nó nằm lọt thỏm trước mặt một công viên có tầm nhìn đẹp lắm, chỉ cần đi bộ đến đó thôi cũng thích lắm rồi.”

Trong xe hầu như không mở miệng, vậy mà đột nhiên Yuichi nói một thôi một hồi.

“Ừ, ừm...”

Hốt nhiên, Mitsuyo trở nên lúng túng trước sự thay đổi đột ngột đó. Chiếc xe của một cặp đôi trẻ đi vào bãi đỗ xe. Mitsuyo bám lấy cánh tay của Yuichi để tránh đường.

“Ở đó chỉ có món mực thôi à?”

Yuichi hỏi với giọng điệu tươi vui như thể vừa gạt bỏ được điều gì.

Mitsuyo ngạc nhiên song vẫn gạt đầu: “Ừ, ừ,” đoạn giải thích: “Đầu tiên sẽ ăn sashimi, rồi ăn râu mực được chế biến thành món rán hoặc tấm bột...”

Mới gần 12 giờ nhưng quán đã khá đông khách. Chiếc bàn bao quanh một bể cá lớn ở tầng một đã kín chỗ, Mitsuyo nói với cô phục vụ mặc tạp dề “Chúng tôi có hai người” thì được đẩy lên trên: “Xin mời lên tầng hai.”

Họ bước lên cầu thang rồi cởi giày. Hành lang cột kẹt thông ra một phòng rộng có cửa sổ lớn mở ra biển. Có lẽ sắp đầy khách nhưng hiện khách vẫn chưa đến, có tám chiếc bàn được xếp trên nền chiếu cũ. Mitsuyo không một chút đắn đo chọn bàn cạnh cửa sổ. Yuichi ngồi xuống trước, mắt không rời khỏi phong cảnh bên cảng trải rộng trước mắt. Trên bến cảng lặng sóng là những con thuyền câu mực, ở tít xa phía bên kia của bờ đê chắn sóng, có thể trông thấy những con sóng bạc đầu đang nhảy nhót giữa đại dương ngập trong ánh nắng đông. Cửa sổ đóng mà vẫn nghe

thấy tiếng sóng đập vào vách đá.

“Ở đây nhìn đẹp hơn tầng một nhỉ. May thật đấy.”

Nghe Mitsuyo nói vậy trong lúc lau tay bằng khăn nóng, Yuichi bèn hỏi: “Em đến đây bao giờ chưa?”

“Em đến đây cùng mấy đứa em vài lần rồi nhưng lần nào cũng ngồi tầng một. Dù tầng một có bể cá cũng hay.”

Mitsuyo gọi hai suất cơm với người phụ nữ trung niên lúc này vừa mang trà nóng lên. Gọi món xong, Yuichi nhìn ra ngoài, miệng lẩm bẩm: “Trông rất giống ở gần nhà anh.”

“Ồ, vậy à. Nhà Yuichi ở phố cảng phải không nhỉ?”

“Cũng không hẳn là phố cảng, chỉ là một làng chài giống nơi này thôi.”

“Thích nhỉ. Em thích cảnh thế này lắm. Anh thấy đấy, trên tạp chí họ hay giới thiệu những quán ăn sang trọng của Hakata hay Tokyo đúng không? Cứ nhìn mấy món hải sản xuất hiện ở đó là em lại nghĩ ‘Chỉ được cái đất đỏ, nhất định mực ở Yobuko vẫn ngon hơn.’”

“Nhưng anh nghĩ con gái sẽ thích những quán như vậy chứ?”

“Em gái em cứ muốn đến mấy cửa hàng Pháp gì đó ở Tenjin. Em thì thích những nơi như thế này hơn. Mà thực ra đồ ăn ở đây ngon hơn hẳn. Nhưng ti vi lại giới thiệu rằng những quán như thế này chỉ là quán hạng B thôi. Em ghét lắm. Bởi nghĩ đi nghĩ lại thì nguyên liệu ở đây vẫn xứng là hạng A hơn.”

Mitsuyo nói một mạch. Chẳng rõ từ lúc nào cô đã trở nên phấn khích với việc nghỉ làm và dành trọn một ngày tự do. Bất thành linh, cô nhìn về phía trước thì thấy Yuichi vai run lập cập, mắt đỏ ngầu. Mitsuyo vội thốt lên: “Anh, anh làm sao vậy?”

Yuichi nắm chặt tay trên mặt bàn, nắm tay run rẩy đến nỗi phát ra tiếng.

“Anh... đã giết người.”

“Hả?”

“Anh... xin lỗi.”

Trong một thoáng, không hiểu Yuichi vừa nói gì, Mitsuyo lại thốt lên với giọng thất thần: “Hả? Anh nói gì?”

Yuichi vẫn cúi gầm mặt, chỉ nắm chặt tay trên mặt bàn mà không nói gì thêm. Từ lúc run rẩy với đôi mắt ướt và tiết lộ: “Anh... đã giết người” Yuichi không nói thêm câu nào nữa. Trên mặt bàn rẻ tiền là nắm tay cứng ngắc của Yuichi. Ở ngay chỗ đó thôi.

“Chờ, chờ chút, anh vừa nói gì cơ?”

Mitsuyo hốt nhiên toan chìa tay ra nhưng trong một khắc, cô trở nên lúng túng và vội rút tay lại. Tuy tự mình rút tay lại nhưng cô lại có cảm giác như vừa bị ai đó kéo.

“Anh, anh nói anh đã giết người tức là...”

Lời lẽ cứ tự nhiên tuôn ra. Càng cá yên ả trải rộng bên ngoài cửa sổ. Những thuyền cá neo bến khẽ rung lên, phát ra tiếng giống như tiếng kéo kẹt của dây thừng lớn.

“... Lẽ ra anh phải nói sớm hơn. Nhưng anh không cách nào nói ra nổi. Ở bên cạnh Mitsuyo, anh có cảm giác như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Sẽ chẳng có gì biến mất... Anh muốn được ở bên Mitsuyo chỉ một ngày hôm nay thôi. Hôm qua trong xe anh đã định nói. Nhưng anh không đủ tự tin để có thể nói rõ ngọn ngành.”

Giọng Yuichi rung lên bần bật chẳng khác nào bị sóng biển xô.

“Trước khi quen Mitsuyo, anh đã quen một cô gái. Cô ấy sống ở Hakata...”

Yuichi nói như rặn ra từng từ. Không hiểu sao Mitsuyo lại nhớ đến vách đá ban nãy vừa đi bộ đến. Nhìn từ xa đẹp là vậy, mà đến nơi mới thấy bên dưới đầy rác bồng bênh trôi theo sóng. Có chai nhựa đung xà phòng. Có thùng xộp sục khí dơ dáy. Có một chiếc dép tông.

“... Anh quen qua tin nhắn, đã gặp nhau vài lần. Cô ấy bảo nếu muốn gặp hãy trả tiền...”

Đúng lúc ấy, đột nhiên cánh cửa bị kéo ra và cô phục vụ mặc tạp dề bê một đĩa lớn đi vào.

“Xin lỗi vì đã để quý khách phải chờ.”

Cô phục vụ đặt lên bàn cái đĩa trông có vẻ nặng. Trong đĩa bày món mực được làm kiểu ikizukuri.^[16]

“Xin mời dùng nước tương đằng kia.”

Trên mặt đĩa màu trắng lót một lớp tảo biển tươi, bên trên bày nguyên một con mực hoành tráng. Thân mực trong suốt đến mức nhìn thấu cả lớp tảo biển lót phía dưới. Đôi mắt màu bạc như kim loại cứ nhìn vô định vào không trung. Chỉ có những chiếc râu mực là quẫy mạnh như muốn một mình thoát ra khỏi cái đĩa.

“Những thứ còn lại như râu mực sau đó chúng tôi sẽ tẩm bột chiên hoặc chiên giòn.”

Cô phục vụ chỉ nói vậy đoạn đập bộp tay lên bàn để đứng dậy. Cứ ngỡ cô đi luôn, ai dè đột nhiên cô quay lại và nở nụ cười dễ mến: “À, quý khách vẫn chưa gọi đồ uống nhỉ? Tôi mang bia hay đồ gì đó lên nhé.”

Nghe có bán hàng hỏi vậy, Mitsuyo vội lắc đầu. Cô vừa trả lời: “Thôi, không cần đâu ạ”, vừa bắt chước động tác nắm vô lăng.

Cô phục vụ để cửa mở rồi đi ra. Căn phòng lớn chỉ còn trơ lại hai người. Yuichi ngồi ủ rũ trước đĩa mực ikizukuri. Mitsuyo, tuy

vừa được nghe một lời thú tội khó tin song giờ đã rót nước tương vào đĩa nhỏ một cách gần như vô thức.

Mitsuyo xếp hai đĩa nhỏ đã rót nước tương gần tay. Sau một thoáng chần chừ, cô đẩy một đĩa về phía Yuichi.

“Anh không biết phải kể từ đâu...”

Yuichi nhìn trân trân vào nước tương trong đĩa nhỏ, miệng lí nhí.

“... Tối hôm ấy, anh đã hẹn gặp cô gái đó. Ở một nơi có tên là công viên Higashi ở Hakata.”

Thấy Yuichi bắt đầu kể, Mitsuyo suýt nữa định đặt câu hỏi nhưng rồi lại thôi. Cô gái đó là người như thế nào, đã gặp nhau mấy lần trước đó... Hàng mớ câu hỏi hiện lên trong đầu cô. Chừng đó cũng đủ làm câu chuyện của Yuichi không thể tiếp tục. Rốt cuộc cô chỉ hỏi: “Chuyện đó xảy ra khi nào vậy. “

Yuichi ngẩng mặt lên. Gã định trả lời nhưng môi run run không thành tiếng.

“Trước khi gặp Mitsuyo... Anh đã nhận được tin nhắn của em đúng không, là trước lúc đó...”

Cuối cùng Yuichi cũng trả lời được đến đó.

“Tin nhắn lần đầu ấy à?”

Yuichi lắc đầu một cách thiếu não trước câu hỏi của Mitsuyo.

“... Lúc đó anh không biết phải làm sao, mỗi tối dù cố ngủ nhưng vẫn không ngủ được, anh khổ sở, muốn nói chuyện với ai đó... và rồi anh nhận được tin nhắn của Mitsuyo.”

Có tiếng có phục vụ đón khách ở phía ngoài hành lang.

“... Tối hôm ấy, tuy đã hẹn gặp anh nhưng cô ta lại hẹn một gã khác ở cùng địa điểm. Cô ta bảo anh ‘Hôm nay tôi không có thời gian đi cùng anh’ đoạn leo lên xe của gã thanh niên đó và cứ thế

đi mất... Anh, anh hận vì bị lôi ra làm trò cười nên đã đuổi theo chiếc xe ấy...”

Trước mặt hai người, những chiếc râu mực vẫn đang quấn quai.

* * *

Đó là một đêm rất lạnh. Một đêm lạnh buốt đến mức nhìn rõ cả hơi thở phả ra từ miệng.

Bóng Yoshino đi bộ trên con đường dọc công viên phản chiếu trong gương chiếu hậu. Yuichi báo hiệu bằng cách ấn một tiếng còi. Giật mình vì âm thanh ấy, Yoshino bỗng dừng bước, nhìn chăm chăm về phía trước rồi bắt đầu chạy. Chỉ trong một tích tắc. Yoshino chạy vụt qua chiếc xe có Yuichi ngồi chờ. Yuichi hốt hải nhìn theo thì thấy một gã thanh niên lạ mặt đang đứng trên vỉa hè trước mặt.

Yoshino nắm lấy cánh tay gã thanh niên đó ra điều thân thiết và bắt đầu nói chuyện. Trong khi ấy, gã thanh niên cứ nhìn chăm chăm về phía Yuichi với ánh mắt khó chịu. Yuichi nghĩ có lẽ họ tình cờ gặp nhau. Chắc chào hỏi xong Yoshino sẽ quay lại.

Quả nhiên, Yoshino quay lại ngay. Yuichi toan mở cửa bên ghế phụ thì thấy Yoshino rảo bước đến sát cửa xe, tự mình mở cửa đoạn bảo: “Xin lỗi. Hôm nay không gặp được rồi. Anh cứ chuyển tiền vào tài khoản của tôi nhé. Lát tôi sẽ nhắn số tài khoản sau.”

Phớt lờ Yuichi lạng người vì ngạc nhiên, Yoshino đóng rầm cửa rồi bước đi như lướt đến chỗ gã thanh niên lạ mặt. Tất cả diễn ra trong một tích tắc. Yuichi không những không thể mở miệng mà còn mất hoàn toàn cảm giác.

Gã thanh niên đứng trên vỉa hè không nhìn Yoshino lúc này

đang tới gần mà nhìn chăm chăm Yuichi. Từ khuôn miệng hẩn, Yuichi trông thấy một nụ cười mỉa mai hướng về phía mình, không hiểu do ánh đèn đường hay là hẩn đang cười thật.

Yoshino ngồi vào xe của gã thanh niên mà không một lần quay đầu lại. Chiếc xe vừa đi khỏi là xe Audi màu xanh sẫm, là dòng A6 mà Yuichi có vay nợ bao nhiêu cũng không mua nổi.

Xe của gã thanh niên chạy trên đại lộ dọc công viên rộng lớn. Có thể nhìn thấy rõ khí thải màu trắng phả xuống mặt đường đông cứng.

Đến lúc này Yuichi mới hiểu ra rằng mình đã bị bỏ rơi. Chỉ bằng một màn ngăn ngủi. Nghĩ đến việc bị bỏ rơi, đột nhiên máu nóng trong người gã trào lên như muốn xé toạc da trên toàn thân. Cơ thể gã dường như đang phồng lên vì giận dữ.

Yuichi nhấn chân ga để tăng tốc. Xe của gã thanh niên sắp rẽ trái ở ngã tư trước mặt. Yuichi phóng nhanh như muốn đâm sầm vào chiếc xe ấy.

Thực ra, Yuichi có ý định chạy vòng lên phía trước chiếc xe của gã thanh niên ấy hòng cướp lại Yoshino. Không phải ý định mà chính cơ thể gã đang tự ý hành động.

Sau khi rẽ ở ngã tư đầu tiên, xe của gã thanh niên đi thẳng ở ngã tư tiếp theo. Tuy Yuichi đã nhấn chân ga nhưng đèn tín hiệu chuyển màu khiến xe cộ từ hai bên chạy vào. Song số xe cắt ngang không nhiều nên khi dòng xe đi khỏi, Yuichi bèn cho xe chạy bất chấp đèn đỏ. Chạy được chừng một trăm mét thì xe của Yuichi đuổi kịp xe của gã thanh niên chở Yoshino.

Mặc dù chạy xe hết tốc lực để đâm vào chiếc xe của gã thanh niên, vậy mà vừa bắt kịp, Yuichi lại đột ngột thay đổi ý định. Không hẩn bởi cơn giận dữ đã nguôi, mà bởi đến giờ gã mới nhận ra rằng: nếu đâm thì xe của gã sẽ bị hỏng.

Yuichi tăng tốc hơn nữa để chạy ngang chiếc xe của gã kia. Vừa giữ vô lăng, Yuichi vừa nhòm vào trong xe thì thấy Yoshino đang chuyện trò với nụ cười hết cỡ ở ghế phụ. Yuichi muốn nghe một lời xin lỗi. Bởi người phá vỡ lời hẹn là Yoshino, nên gã muốn cô ta xin lỗi.

Đường này dẫn đến khu phố sầm uất của Tenjin. Yuichi giảm tốc và bám theo sau xe của gã thanh niên. Giữa chừng có một vài chiếc xe khác chạy xen vào giữa nhưng đi đến đoạn đường dẫn lên đèo Mitsuse, dù gã đã rời khoảng cách ra một chút cũng không còn xe nào xen vào.

Giữa bóng đêm tối tăm, cột đèn đứng trợ trợ trên đường làm nổi bật hòm thư màu đỏ và bảng tin của khu phố. Con đường bắt đầu lên dốc, có thể trông thấy rõ đèn xe của gã thanh niên đang chạy phía trước chiếu ánh sáng xanh xuống mặt đường nhựa. Trông như thể chính quầng sáng mới đang chạy trên con đường núi nhỏ hẹp chứ không phải chiếc xe.

Yuichi bám theo sau chiếc xe sao cho giữ đều khoảng cách. Mỗi lần rẽ khúc cua, đèn hậu màu đỏ lại tăng độ sáng. Và trong tích tắc đó, khu rừng phía trước được nhuộm một màu đỏ rực. Dù hẳn ta đi với tốc độ nhanh nhưng rõ ràng là một tay lái tồi. Khúc cua không quá gấp nhưng cũng làm hẳn ngay lập tức phải nhấn phanh. Mỗi lần như vậy, xe của Yuichi lại bị xích lại gần. Yuichi cố tình giảm tốc độ. Khoảng cách xe của gã với xe của gã thanh niên đang chạy lên đường đèo dần dà được rời ra. Tuy vậy, khi rẽ khúc cua trên con đường đèo tối đen, vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn xe đằng xa ở phía bên kia đám cây rừng rậm rạp.

Không rõ đã chạy được bao lâu, chỉ biết xe của gã thanh niên dừng đột ngột ở vị trí gần lên đến đỉnh đèo. Yuichi vội nhấn phanh, tắt đèn. Trong bóng tối đen ngòm, đèn chiếu hậu xe màu đỏ trông hệt như tia mắt đỏ của khu rừng khổng lồ.

Yuichi tay vẫn giữ vô lăng, mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ của khu rừng. Dường như chỉ có con đèo là đang thở. Rồi trong một phút tiếp theo, đèn trong xe bật sáng. Trong ánh sáng ấy có bóng của Yoshino và gã thanh niên đang chuyển động. Chỉ trong một tích tắc. Cửa xe mở và Yoshino toan xuống xe. Gã thanh niên đã đá vào lưng cô ta. Yoshino trông giống như một con vật bị văng ra khỏi xe. Cô ta ngã sóng soài xuống lề đường, phần gáy bị đập mạnh vào hàng rào bảo vệ.

Bỏ lại Yoshino co quắp nép vai vào hàng rào bảo vệ, xe của gã thanh niên chạy đi mất. Trong một thoáng Yuichi không hiểu mình vừa nhìn thấy gì, toan đuổi theo xe của gã thanh niên. Thế nhưng, vừa hạ phanh tay xuống, gã liền trông thấy hình ảnh Yoshino bị bỏ lại bên vệ đường hiện lên trở lại nơi chiếc xe đã rời đi. Hình ảnh nhuốm trong ánh đèn chiếu hậu ấy chẳng khác gì đang bốc cháy. Yuichi kéo phanh tay lại. Gã kéo quá mạnh khiến một tiếng động lạ rít lên dưới gầm xe.

Khi xe của gã thanh niên rẽ khúc cua phía trước mặt thì toàn bộ màu sắc xung quanh cũng biến mất. Bóng tối của con đèo đã nuốt chửng hình ảnh bị nhuộm đỏ của Yoshino

Không biết bao lâu đã trôi qua kể từ khi xe của gã thanh niên đi khỏi, Yuichi rụt rè bật đèn xe lên. Ánh đèn tuy không rọi tới chỗ Yoshino đang co quắp nhưng cũng có ích hơn ánh trăng mùa đông.

Gã hạ phanh tay đoạn khễ đặt chân lên chân ga. Ánh sáng xanh rọi vào con đường đèo, từ từ tiến đến gần Yoshino với tốc độ như nước thấm.

Khi ánh đèn bắt trọn được Yoshino, Yoshino run rẩy giữa vầng sáng màu xanh, mắt nheo lại đặng cố nhìn vào trong vầng sáng ấy.

Kéo phanh tay trở lại, Yuichi mở cửa bên ghế lái. Yoshino bèn ôm lấy cái túi trong tư thế phòng vệ.

“Cô có sao không?”

Yuichi lên tiếng. Nhưng giọng nói ngay lập tức bị con đèn tối đen nuốt trọn. Chỉ có tiếng của động cơ xe nghe giống như tiếng mặt đất rung chuyển từ xa.

Khi thấy Yuichi đi vào giữa ánh đèn, biểu cảm của Yoshino cũng thay đổi.

“Sao anh lại ở đây? Lẽ nào anh đi theo tôi? Thôi ngay đi!”

Ả đàn bà ôm túi, co quắp bên vệ đường gào lên. Một ả đàn bà đã bị một gã đàn ông đá ra khỏi xe và bị bỏ lại trên ngọn đèn tối tăm.

“Cô, cô có sao không?”

Dù vậy, Yuichi vẫn đến gần Yoshino rồi chìa tay toan đỡ cô ta đứng dậy. Nhưng Yoshino hất bàn tay Yuichi ra, ra vẻ mình tự đứng lên được với thái độ hằn học: “Anh nhìn thấy rồi chứ gì? Thật không thể nào tin được!”

“Cô, cô làm sao vậy?” Yuichi hỏi. Gã vừa nắm lấy bàn tay Yoshino lúc này đang loạng choạng bởi đôi bốt cao gót thì có cảm giác như có đá dăm bị găm trong lòng bàn tay.

“Không sao trăng gì hết! Tôi không có nghĩa vụ phải nói với anh! “

Yoshino hất tay Yuichi rồi toan bước đi. Yuichi nắm lại cánh tay đó.

“Lên xe tôi nhé. Tôi sẽ đưa cô về.”

Nghe Yuichi bảo vậy, Yoshino bèn liếc mắt nhìn chiếc xe. Cả hai đều đang đứng trong ánh đèn. Tựa như thế giới chỉ tồn tại ở một nơi này,

Bị Yuichi kéo cánh tay, Yoshino lại hất tay ra lần nữa: “Đã bảo thôi đi mà! Buông tôi ra đi!”

“Cô làm sao đi bộ từ đây về được!”

Lời qua tiếng lại, Yuichi bèn kéo mạnh cánh tay Yoshino. Cái kéo tay không đúng thời điểm khiến cho chân của Yoshino - lúc này đang toan bước đi - bị hẫng. Mất thăng bằng, cô ngã ngay trước đầu xe ô tô. Hấp tấp định đỡ Yoshino nhưng khuỷu tay của Yuichi không may lại huých vào vai cô. Yoshino chơi vơi trong tư thế kỳ lạ rồi cứ thế va vào đầu chiếc xe. Ngón tay út bị kẹp vào chỗ mà cô đưa tay bám.

“Đau quá!”

Tiếng hét bị dội lại. Đến mức chim chóc đang ngủ trong khu rừng tối đồng loạt vỗ cánh bay đi.

“Cô, cô không sao chứ?”

Yuichi vội đỡ Yoshino dậy. Ngón tay cô vẫn bị kẹp giữa thân xe và thanh bảo vệ xe bằng kim loại. Vừa lúc Yuichi đưa tay vào nách định đỡ Yoshino đứng lên thì ngón tay út của cô xoắn lại với hình thù kỳ dị cùng tiếng hét vang trời.

Mọi thứ đều diễn ra trong tích tắc. Mặt Yoshino cắt không còn giọt máu. Ánh đèn xe sáng choang rọi vào khuôn mặt Yoshino lúc này đang ngồi thụp trước ngọn đèn pha với mái tóc dựng ngược lên từng sợi.

“Tôi, tôi xin lỗi... Xin lỗi.”

Mặt méo xệch vì đau, Yoshino nắm ngón tay cuối cùng cũng rút được ra rồi nghiền chặt răng hàm. “Đồ giết người!”

Yoshino hét lên khi Yuichi vừa kịp đặt tay lên vai cô. Yuichi bất giác rút tay lại.

“Đồ giết người! Tôi sẽ báo cảnh sát! Tôi sẽ nói tôi bị tấn công,

bị bắt cóc đến đây! Bị bắt cóc và suýt bị cưỡng hiếp! Họ nhà tôi có người là luật sư đấy. Đừng có giỡn với tôi! Tôi không phải là thứ con gái hẹn hò với hạng người như anh! Đồ giết người!”

Yoshino hét lên. Mặc dù toàn là những điều dối trá nhưng không hiểu sao đầu gối Yuichi vẫn run lên bần bật.

Yoshino nói rồi giữ ngón tay đau và bước đi. Đi khỏi phạm vi của chiếc xe, bóng dáng Yoshino cũng ngay lập tức bị nuốt chửng bởi con đường đèo không một ngọn đèn. Nghe thấy tiếng Yuichi gọi “Chờ, chờ đã” song Yoshino vẫn bước đi.

Không chịu đựng nổi, Yuichi chạy theo vào bóng tối, nơi tiếng bước chân của Yoshino đang xa dần.

“Đừng có đặt điều! Tôi không làm gì cả.”

Nghe thấy Yuichi vừa chạy vừa hét, Yoshino dừng chân ngoảnh lại rồi hét đáp lại: “Nhất định tôi sẽ nói! Rằng tôi bị bắt cóc và bị cưỡng hiếp!” Khắp ngọn núi vang tiếng ve kêu dù đang giữa mùa đông. Tiếng kêu inh tai đến mức chỉ muốn bịt tai lại.

Chính gã cũng không hiểu mình đang sợ cái gì. Bị bắt cóc lên đây. Bị cưỡng hiếp. Lời của Yoshino toàn là dối trá nhưng mặt gã cắt không còn giọt máu như thể chính gã đã gây ra điều đó. Gã cố hét lên trong lòng rằng “Không đúng! Tôi bị gài bẫy”, nhưng ngọn đèo tối tăm thì thầm đáp lại: “Ai tin người chứ? Ai sẽ tin mấy lời người nói?”

Chỉ có ngọn đèo tối tăm ở đó. Không có nhân chứng. Không có ai làm chứng rằng mình chẳng làm gì ở nơi này. Gã thấy mình đang phân trần với bà rằng: “Cháu đã không làm gì hết!” Gã thấy mình đang liên tục hét lên với những người vây quanh rằng: “Tôi không làm gì hết!” Chợt giọng nói của gã hồi nhỏ khi hét lên ở bên phà rằng “Mẹ cháu sẽ quay lại!” dội về bên tai gã. Cái giọng gã nói khi chẳng có ai tin lời gã.

Yuichi nắm lấy vai Yoshino.

“Đừng chạm vào tôi!”

Cánh tay toan hất ra của Yoshino đập vào tai Yuichi. Một cơn đau như thể bị chọc gậy sắt chạy dọc cơ thể. Yuichi bất giác nắm lấy cánh tay của Yoshino. Trong lúc ấn Yoshino lúc này đang vùng thoát ra xuống, gã ngồi đè luôn lên người cô trên mặt đất lạnh ngắt. Khuôn mặt Yoshino dưới ánh trăng nhẵn nhúm vì giận dữ.

“...Tôi không làm gì hết.”

Gã ấn mạnh hai vai của Yoshino. Yoshino, dù kêu lên vì đau, vẫn cố cắn răng hét: “Ai tin lời anh nói chứ! Đồ giết người! Cứu tôi với! Đồ giết người!”

Tiếng hét vang trời của Yoshino làm rung cả cây cối trên đèo, Mỗi lần Yoshino cất tiếng hét, người Yuichi lại run lên vì sợ. Nhờ ai đó nghe thấy lời dối trá này...

“... Tôi không làm gì hết. Tôi không làm gì hết.”

Yuichi nhắm mắt lại. Rồi gã lấy hết sức ấn cổ họng Yoshino xuống. Gã sợ hãi không sao tả nổi. Gã không thể để ai nghe thấy lời dối trá của Yoshino được. Gã sợ, nếu không nhanh tay tiêu diệt sự dối trá thì chính sự thật sẽ bị tiêu diệt.

* * *

Rất nhiều loại rác bần trôi dạt đến vách đá. Chai nhựa xà phòng. Thùng xộp sục khí dơ dáy. Một chiếc dép tông. Chúng bị mắc vào những chiếc túi ni lông và rong biển, dù bị sóng đánh, chúng chỉ đập vào vách đá rồi lại dạt ra, mãi không thoát đi đâu được.

Vài con thuyền câu mực đang đậu neo bên vách đá. Dây thùng

chùng xuống, đàn cá nhỏ từ dưới đáy thuyền bơi ra ngoài. Đằng sau vách đá là những cửa hàng ngoài trời bày bán mực khô nơi chủ quán đang cất tiếng chào khách du lịch qua lại. Cô bé đi xe ba bánh đến bên vách đá nơi Mitsuyo và Yuichi đứng rồi lại quay trở về chỗ người mẹ đang đứng ở cửa hàng.

Rốt cuộc, Mitsuyo và Yuichi rời khỏi quán khi đang dùng dở bữa. Những chiếc râu mực khi được đem đến vẫn còn vung vẩy trên đĩa, vậy mà khi câu chuyện của Yuichi kết thúc thì chúng cũng thôi nhúc nhích. May sao, không có vị khách nào khác vào căn phòng lớn. Thay vào đó cô phục vụ chốc chốc lại lên để xem tình hình.

Kể xong câu chuyện, Yuichi lí nhí: “Anh xin lỗi.” Rồi gã nói với Mitsuyo vẫn im lặng suốt: “Anh sẽ đi gặp cảnh sát.”

Mitsuyo gật đầu mà hầu như không nghĩ ngợi. Vừa lúc cô phục vụ xuất hiện, hỏi: “Quý khách không ăn được đồ sống ư?”, Mitsuyo liền nói dối: “... Xin lỗi, người tôi không được khỏe.” Yuichi ngược nhìn Mitsuyo lúc này đang đứng dậy với ánh mắt như bỏ cuộc. Mitsuyo lên tiếng: “Nè, mình đi nhé.” Cứ ngỡ bị bỏ lại, Yuichi ngạc nhiên tột độ. Gã nói lời xin lỗi với cô phục vụ và được đáp lại: “Chúng tôi không lấy tiền đâu.”

Cô rời khỏi quán đoạn đi bộ bên vách đá nơi thuyền cá đang neo đậu. Bước chân cứ tự động hướng đến bãi đỗ xe. Cô đang quay trở lại xe của gã đàn ông đã giết người. Tuy trong đầu cô ý thức được điều đó, nhưng giữa vách đá lồng lộng gió biển lạnh căm này, cô chẳng còn chỗ nào để đi. Cô ngạc nhiên với chính mình khi đã im lặng lắng nghe đến hết câu chuyện của Yuichi mà không hét lên một tiếng hay bỏ chạy giữa chừng. Nội dung câu chuyện quá đổi nghiêm trọng. Chính vì quá đổi nghiêm trọng nên cô không thể nghĩ được gì.

Mitsuyo dừng chân khi đi đến rìa vách đá. Vách đá dưới chân

cô ngậ đầy rác bần, rác bồng bênh theo sóng.

“Bây giờ anh sẽ đi gặp cảnh sát.”

Nghe Yuichi nói, Mitsuyo gật đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn rác.

“Xin lỗi. Anh không có ý gây phiền toái cho Mitsuyo...”

Mitsuyo lại gật đầu giữa chừng. Cô bé ngồi xe ba bánh lại đến gần. Chiếc nơ màu hồng buộc trên tay lái bay phần phật như sắp bị xé vụn bởi cơn gió lạnh.

Chiếc xe ba bánh đến gần, lách vào giữa Mitsuyo và Yuichi rồi lại trở về chỗ người mẹ ở cửa hàng ngoài trời. Mitsuyo nhìn theo tấm lưng nhỏ của cô bé đang còng lưng nhấn bàn đạp.

Lúc này, Yuichi cúi đầu nói “Anh rất xin lỗi!” rồi đi về phía bãi đỗ xe một mình. Tấm lưng trông như thể ngấn đi một cỡ. Tấm lưng như thế sẽ bật khóc ngay khi vừa chạm vào.

“Anh định đến đồn cảnh sát ở đâu?”

Yuichi ngoái lại và đáp: “Anh không biết, từ khu này chắc ra đến Karatsu sẽ có.”

Mitsuyo vừa nghe Yuichi trả lời vừa nghĩ bụng: Chuyện đó thì sao mà chẳng được. Cô cũng nghe thấy có giọng nói bảo rằng: Hãy mau mau trốn đi. Nhưng, không hiểu sao cô có cảm giác tiếc nuối khôn cùng. Cô những muốn nói với gã điều gì đó.

“Anh không được để em lại một mình ở nơi này,” Mitsuyo nói. “Bị bỏ lại một mình ở nơi này em cũng không biết phải làm sao... Em sẽ đi cùng anh. Em sẽ đi cùng anh đến đồn cảnh sát.”

Cơn gió biển đột ngột thổi tới xé tan lời nói của Mitsuyo. Yuichi nhìn Mitsuyo trân trối. Rồi gã lại tiếp tục bước đi mà không nói thêm câu nào.

“Đợi đã!”

Nghe Mitsuyo hét, Yuichi dừng chân và trả lời mà không quay đầu lại: “Anh xin lỗi. Làm vậy sẽ gây phiền toái cho Mitsuyo.”

“Anh đang gây phiền toái cho em rồi!”

Mitsuyo hét vào lưng Yuichi. Người phụ nữ đang xé mực bên kia đường bèn liếc nhìn sang.

Mitsuyo đuổi theo Yuichi vẫn tiếp tục bước đi mà không đáp lại.

Cô muốn nói điều gì đó. Nhưng không phải là những điều vừa rồi.

Đi đến bãi đỗ xe, Yuichi lại dừng bước. Gã nắm chặt hai tay, vai rung bần bật.

“... Vì sao lại ra nông nổi này cơ chứ.”

Tiếng sụt sùi của Yuichi lẫn trong tiếng sóng va vào bờ đê đằng xa. Mitsuyo đi vòng lên trước mặt Yuichi rồi nắm lấy nắm tay chặt cứng của gã.

“Đi đến đồn cảnh sát nhé. Đi nhé... Anh đang sợ đúng không? Anh sợ phải đi một mình đúng không? Em sẽ đi cùng anh. Nếu em đi cùng... nếu em đi cùng thì anh sẽ đi được đúng không?”

Nắm tay của Yuichi run lên trong đôi tay Mitsuyo. Yuichi gật đầu liên hồi “... ừm, ừm” như thể cảm nhận được sự run rẩy đó.

* * *

Thời tiết chuyển biến xấu vào khoảng hơn 2 giờ chiều. Sau khi nghe giải thích của cảnh sát, ông Yoshio cứ thế lao ra khỏi cửa tiệm, chạy đến bãi đỗ xe thuê cách nhà chừng ba phút đi bộ rồi leo lên xe mà không biết phải đi đâu.

Dù cố gắng thế nào ông cũng không thể chấp nhận lời giải thích của cảnh sát rằng hung thủ không phải là gã sinh viên ở

Fukuoka mà là một gã con ông quen qua trang kết bạn. Mà không, nói cho đúng thì ông thậm chí còn có cảm giác rằng ngay cả chuyện con gái ông Yoshino bị dính vào vụ án này cũng là một sự nhảm lẩn, rằng ai đó vì một mục đích nào đó đã lừa vợ chồng ông từ đầu chí cuối.

Yoshino có khi vẫn đang sống đâu đây. Có khi con gái ông vẫn đang ở đâu đó chờ ông đến cứu... Nhưng ông không biết Yoshino đang ở đâu. Hỏi ai thì cũng chỉ nhận được câu trả lời rằng Yoshino đã chết rồi.

Ông chạy xe vô định trên đường phố Kurume. Phong cảnh quen thuộc trở nên xa lạ trong đôi mắt nhòe nước. Chiếc xe ông đang lái là xe Yoshino chọn khi vừa vào cấp III. Dù ông nói không thích xe sặc sỡ nhưng Yoshino không chịu, bảo rằng “Xe đó dễ thương hơn!” Cuối cùng, hai bố con thỏa hiệp chọn chiếc xe phân khối nhỏ màu xanh lá cây nhạt.

Ngày nhận xe, ba người trong nhà đã cùng nhau chụp ảnh. Yoshino hí hửng với chiếc xe mới, nhất định không cho bóc nilông ra khỏi ghế ngồi dù bố ra sức thuyết phục.

Ông đã chạy xe vòng quanh thành phố Kurume suốt mấy tiếng đồng hồ. Ông chỉ muốn gặp Yoshino. Muốn biết Yoshino hiện đang ở đâu. Ông nghe thấy tiếng kêu cứu nhưng không biết con gái đang ở đâu.

Lúc nhận ra, Yoshio đã bẻ vô lăng hướng đến đèo Mitsuse. Chiếc xe, sau khi ra khỏi đường phố Kurume, đi lên đường quốc lộ rồi băng qua sông, định thần lại thì nó đã chạy trên con đường có cánh đồng kéo dài đến bình nguyên Saga. Phía trước con đường là những ngọn núi thuộc dãy Sefuri, bao gồm cả đèo Mitsuse.

Thời tiết đột nhiên chuyển biến xấu khi ông ghé vào trạm

xăng. Trong lúc chờ bơm xăng, ông đi vệ sinh và qua cửa sổ nhỏ của phòng vệ sinh, ông trông thấy đám mây đen đang kéo đến từ bầu trời phía trên dãy núi Sefuri. Mây đen lan rộng như che mất đỉnh đèo và đang kéo đến khu vực bình nguyên nơi Yoshio đứng.

Khi ông ra khỏi nhà vệ sinh thì mưa bắt đầu rơi lộp bộp. Yoshio không buồn rửa tay ở bồn rửa đặt bên ngoài, cứ thế chạy về xe lúc này đã được bơm xong xăng. Một cô gái trạc tuổi Yoshino cầm hóa đơn chạy đến. Tấm hóa đơn đưa cho ông ướt nhẹp vì mưa. Yoshio trả tiền rồi nhấn chân ga. Dáng cô gái nhìn theo xe hiện lên trong gương chiếu hậu.

Cơn mưa trút xuống rào rào khi xe của ông đi lên con đường đèo. Vẫn chưa đến 3 giờ chiều nhưng đám mây đen giăng kín bầu trời khiến đường đèo trở nên tối om.

Yoshio bật đèn xe. Con đường đèo trải nhựa màu trắng xanh hiện lên ở bên kia của chiếc cần gạt nước đang gạt hết tốc lực. Cần gạt nước liên tục chuyển động như thể sắp bị xé vụn bởi nước mưa ào ào trút xuống mặt kính trước như thác đổ.

Hạt mưa trên mặt kính lấp lánh bởi ánh đèn của một chiếc xe đi ngược chiều đang đổ đèo. Không nghe thấy tiếng động cơ xe, chỉ có tiếng mưa giội xuống đám cây cối xung quanh vọng vào bên trong xe đóng kín.

Vào ngày diễn ra tang lễ, người em họ làm việc tại một nhà máy ở Kurume đã bảo với ông rằng. “Mình đi thấp cho Yoshino nén hương ở nơi chầu mát anh nhé.” Có quá nhiều chuyện liên tiếp xảy ra khiến cho Yoshio không thể đáp lại, thấy vậy, mấy bà có họ hàng đứng bên cạnh bèn nhao nhao: “Nếu đi thì chúng tôi cũng muốn đi cùng. Mang hoa, mang cả kẹo bánh Yoshino thích ăn nữa...”

Tuy biết mọi người đều nói rất chân thành nhưng ngay khi

nhận được sự chân thành đó, ông thấy như thể sẽ không bao giờ được gặp Yoshino nữa.

Yoshio chỉ bảo: “Tôi không đi.” Mấy người họ hàng đang nhao nhao nghe thấy vậy bên im lặng.

Không biết đó là khi nào, lần mà ông nhìn thấy hình ảnh hoa và nước hoa quả đặt ở hiện trường trên đèo trong chương trình phát sóng trực tiếp trên ti vi. Không biết họ hàng của ông đã lên đến viếng hay một ai đó không quen biết đã đặt hoa cho Yoshino người bị phê phán gay gắt trên ti vi và báo chí. Yoshio gào khóc khi xem được hình ảnh đó. Báo đài còn nói vòng vo chữ thư tay hay fax quá rối gửi tới cho ông thì cứ huých toẹt ra hết.

“Đau buồn vì con gái bán dâm bị giết hả? Tự làm tự chịu thôi.”

“Tôi từng mua con gái ông rồi. Năm trăm yên một đêm.”

“Hạng con gái đấy bị giết là đương nhiên rồi. Bán dâm là phạm pháp.”

“Gửi tiền cho con gái tiêu đi chứ!”

Có những bức viết tay nhưng cũng có những bức được in ra từ máy tính. Ông sợ khi thấy nhân viên bưu điện đến nhà mỗi sáng. Ông rút dây điện thoại ra rồi mà trong mơ vẫn nghe thấy điện thoại reo. Như thể con gái ông đang bị cả nước Nhật nhieéc móc. Như thể gia đình ông đang bị cả nước Nhật thù ghét.

Càng lên đèo mưa càng nặng hạt. Sương mù dày đặc nên dù có bật đèn pha thì tầm nhìn mấy chục mét phía trước vẫn âm u.

Có tấm biển báo chỉ dẫn con đường cũ được đặt ngay trước cửa hầm Mitsuse. Tấm biển báo hiện lên từ lớp sương vừa tan đi trong tích tắc, cứ như thể được ai đó phả hơi cho tan đi.

Yoshio vội bẻ lái, đi vào con đường cũ hẹp chạy dọc vách đá. Con đường hẹp lại khiến cho chiếc xe phân khối nhỏ trông như bị nuốt vào dòng thác. Nước mưa chảy từ trên sườn núi, cắt

ngang mặt đường nhựa nứt nẻ rồi trôi xuống vách đá.

Trên trục đường chính có một vài xe đi từ hướng ngược lại nhưng ở con đường cũ này thì không còn chiếc nào. Đã từng có tai nạn hay sao mà thanh chắn đường cong queo bị nhỏ hẳn về phía vách đá. Đúng lúc đó, ở phía trước ánh đèn xe, ông trông thấy bó hoa và chai nhựa được đặt trên mặt đường. Bó hoa được bọc trong lớp ni lông trong suốt lúc này gần như bị cuốn trôi bởi nước mưa trút xuống từ sườn núi. Yoshio từ từ nhấn phanh. Trong màn sương bị ánh đèn xe rọi vào, đồ cúng tế ướt nhẹp đang phải chịu đựng cơn mưa xối xả.

Với tay lấy cái ô ni lông rơi dưới chân ghế ngồi phía sau, Yoshio chạy ra ngoài giữa cơn mưa tầm tã. Dù vẫn để ô tô nổ máy ngay bên cạnh nhưng ông chỉ nghe thấy tiếng mưa như thể đang lạc ở mặt sau dòng thác.

Chiếc ô nặng trĩu vì mưa, mưa chảy xuống má và gáy khiến ông lạnh buốt.

Yoshio đứng trước đồng đồ cúng tế bị ánh đèn xe rọi vào. Hoa đã héo, có một con cá heo nhồi bông nhỏ chắc ai đó đặt vào bị ngập trong nước bùn.

Yoshio nhặt con cá heo ướt nhẹp lên. Ông không hề bóp nhưng nước lạnh vẫn cháy rùng rùng từ kẽ ngón tay. Ông biết mình đang khóc. Song trong cơn mưa lạnh quất ngang mặt, ông không cảm nhận được nước mắt đang rơi.

“... Yoshino!”

Bất giác ông thốt lên thành tiếng. Giọng nói thều thào hóa thành hơi thở trắng xóa thoát khỏi miệng.

Bố đến rồi này. Bố xin lỗi vì đã đến muộn. Bố đến để gặp con đây. Con lạnh lắm đúng không? Buồn lắm đúng không? Bố đến rồi đây.”

Ông không thể dừng lại. Lời lẽ cứ theo nhau tuôn ra từ khuôn miệng vừa mở.

Nước mưa từ chiếc ô ni lông chảy xuống chân như thác. Nước mưa bắn dưới chân thấm ướt đôi giày thể thao cáu bẩn của Yoshio.

“Bố ơi...”

Đột nhiên có tiếng của Yoshino. Yoshino đang gọi ông rất rõ ràng chứ không phải ảo giác. Yoshio ngoảnh lại. Ông nghiêng ô, mặc cho mưa hắt vào người.

Ánh đèn xe rọi vào màn sương. Yoshino đang đứng ở đó. Không che ô nhưng Yoshino không hề bị ướt.

“Bố đến đây ư?” Yoshino mỉm cười. Yoshio gật đầu đáp: “Ừ, bố đến đây.”

Bị cơn mưa giội xối xả vào tay và má nhưng ông không hề cảm thấy lạnh. Cả cơn gió đông thổi qua đường đèo cũng tránh chỗ duy nhất có ánh sáng này.

“Con... Con làm gì ở nơi này?” Yoshio hỏi. Nước mắt, nước mũi cùng nước mưa chảy xuống miệng khiến ông nói không thành tiếng.

“Bố đến đây ư...”

Yoshino đang bị bao bọc trong ánh sáng, mỉm cười.

“Con... Đã xảy ra chuyện gì? Con bị làm sao? Ai đã đẩy con vào hoàn cảnh này? Ai... ai...” Không chịu đựng nổi, Yoshio gào khóc thảm thiết.

“Bố...”

“... Ừ? Sao hả con?” Yoshio lau nước mắt, nước mũi bằng cổ tay áo khoác.

“Con xin lỗi bố.” Trong ánh sáng, Yoshino làm bộ mặt hối lỗi.

Hồi nhỏ, Yoshino vẫn thường xin lỗi với bộ mặt đó.

“Con không phải xin lỗi gì cả.”

“Bố... Con xin lỗi. Vì con mà ra nông nỗi này, con xin lỗi.”

“Con không có gì phải xin lỗi. Ai nói gì thì bố vẫn là bố của con, ai nói gì thì bố vẫn bảo vệ con... Bố sẽ bảo vệ con mà.”

Tiếng mưa giội xuống đám cây cối trên đèo nghe mạnh hơn. Tiếng mưa càng mạnh càng khiến Yoshino lúc này đang đứng trước mặt ông như chực biến mất, bất giác Yoshio gọi tên con gái: “Yoshino!” Ông chìa cánh tay ướm nhẹ về phía con gái ông đang dần biến mất trong quầng sáng.

Chỉ trong khoảnh khắc. Bóng dáng Yoshino trước mặt ông tan biến. Chỉ còn lại ánh đèn xe rọi vào cơn mưa xối xả. Yoshio vừa nhìn quanh quất vừa gọi tên con gái. Thanh chắn ướm mưa biến mất ở đoạn cua gấp, phía trước đó là khu rừng rậm rạp ướm nhẹ trong mưa.

Bất chấp cơn mưa lạnh, Yoshio chạy đến chỗ con gái ông vừa đứng. Song trước mắt ông lúc này chỉ có vách núi ướm mưa sừng sững, đám cỏ dại ướm nhẹ chạm vào vầng trán cũng ướm nhẹ của Yoshio.

Yoshio đặt tay lên phiến đá lạnh rồi gọi tên con gái hai lần. Tiếng gọi thấm vào phiến đá.

Ông quay mặt lại thì trông thấy chiếc ô ni lông nằm ngay phía trước bó hoa đặt trên mặt đường. Không biết nó bị rơi từ bao giờ, một lượng lớn nước mưa đọng lại trong chiếc ô bị lật ngược.

Đúng vào lúc ấy, xung quanh bắt đầu sáng hơn một chút. Ông ngược lên trời và thấy bầu trời xanh thấp thoáng lộ ra phía sau đám mây đen dày đặc. Nước mưa bắn dưới chân. Nước bùn thấm lên đến tận đầu gối quần.

“Yoshino...”

Thân mình ướt sũng của ông đông cứng, hơi thở trở nên trắng xóa.

“... Bố không bị sao cả, không gặp phải tai ương gì hết. Vì Yoshino bố có thể chịu đựng được tất cả. Vì Yoshino thì cả bố và mẹ...”

Không thể thốt những lời cuối ra thành tiếng, Yoshio quỳ xuống đường nhựa ướt mưa.

“Yoshino!” ông nhìn lên trời và hét một lần nữa. Song dù có chờ bao lâu thì Yoshino cũng chẳng xuất hiện lại trên con đường đèo phủ đầy sương.

Mưa vẫn chưa ngớt, quần áo ông nặng trĩu vì nước.

“... Bố, con xin lỗi.”

Giọng của con gái dội về bên đôi tai đang run vì lạnh của ông. “Yoshino,” ông lại thì thào. Tên con gái ông rớt xuống mặt đường nhựa, tạo thành gợn sóng trên vũng nước. “Ta sẽ không tha, nhất định không tha!”

Yoshio liên tiếp dấm nắm tay xuống mặt đường nhựa ướt mưa. Nắm tay chảy máu, máu thấm vào mưa lạnh chảy đi. Yoshio đứng lên giữa cơn mưa. Bằng bàn tay dấm máu, ông nhặt bó hoa đã khô héo được ai đặt bên vệ đường lên.

* * *

“Gì cơ, làm gì có chuyện đó. Tao mà là hung thủ giết người à? Lại còn giết ả đàn bà đó? Không không, không thể có chuyện đó được.”

Tự mình đi lấy cốc bia thứ hai trên quầy bar, Masuo Keigo nói rồi uống với vẻ sảng khoái. Mới bị cảnh sát hỏi cung có một đêm mà hắn làm như vừa ra khỏi tù sau bao năm lao dịch.

Ngồi ở ghế xô pha nơi Masuo vừa quay lại là Tsuruta Koki và mười mấy người bạn của Masuo, bọn họ đang ngược nhìn Masuo đứng uống bia với vẻ nề phục.

Tsuruta nhấp một hợp bia từ chiếc cốc mà nãy giờ cậu hầu như không đụng tới. Tiếng nhạc trong quán rồi tiếng hỏi han ngồi quanh bàn nhao nhao kể lại mình đã nghĩ gì khi Masuo mất tích khiến quán cà phê buổi chiều muộn âm ỉ đến mức chẳng thể nghe thấy tiếng cô phục vụ làm vỡ đĩa.

Khoảng hơn 2 giờ chiều hôm nay, mọi người đồng loạt nhận được tin nhắn từ kẻ bị mất tích là Masuo. Tsuruta đang ngủ trong phòng như thường lệ, khi nhận được tin nhắn thô lỗ từ Masuo rằng: “Tất cả những kẻ muốn biết chuyện hãy đến ngay Monsoon ở Tenjin”, Cậu cứ nghĩ đây chỉ là trò đùa ác ý của ai đó. Nhưng vài phút sau cậu nhận được điện thoại từ chính Masuo. Hắn rủ với giọng điệu thản nhiên: “Mày đọc tin nhắn chưa? Mày cũng đến đi. Tao sẽ kể tất tần tật cuộc đời trốn chạy cho mà nghe.” Cậu có bao nhiêu điều muốn hỏi nhưng Masuo cười bảo: “Phiền lắm, để tao kể cho cả bọn nghe,” rồi cúp máy luôn.

Nơi mà hội Tsuruta tụ tập là quán cà phê ở Tenjin mà Masuo vẫn hay đến, kiểu quán bán rượu từ ban ngày, đồ ăn lẫn giá cả đều tầm tầm, chỉ có nội thất bên trong quán là được đầu tư nhiều tiền và có vẻ được đám sinh viên bánh chọe ưa thích.

Tsuruta đến quán đã thấy khoảng mười người có mặt ở đó, song chưa thấy anh hùng Masuo đâu. Tất cả đều biết tin Masuo bị bắt ở Nagoya và đang rôm rả bàn tán chắc hẳn vô tội nên mới được thả.

Khi nhìn thấy Masuo xuất hiện ở bên ngoài quán cà phê ốp kính, tiếng reo hò tự nhiên rộ lên “Ôi ôi” Tiếng reo khiến mấy cô gái đang ăn bữa trưa trông chẳng ngon lành gì trong quán đồng

loạt nhìn về phía Masuo.

Masuo bước vào trong quán, nháy mắt với cô phục vụ dường như đã quen mặt rồi dang hai tay cúi chào: “Masuo Keigo! Giờ đã được tự do!” Có những kẻ vỗ tay và có những kẻ ôm bụng cười khi nhìn thấy điệu bộ đó.

Trước tiên, Masuo nói lý do đến muộn với tất cả mọi người đã dài cổ chờ đợi. Nghe đâu sau khi được sở cảnh sát tuyên bố vô tội và thả ra vào sáng nay, hắn đã tranh thủ về chung cư tắm. Có lẽ vì thế khi xuất hiện ở quán, Masuo không có vẻ đau buồn của một tội phạm chạy trốn suốt mấy tuần nay như mọi người hình dung.

Masuo vừa ngồi xuống ghế thì ngay lập tức các câu hỏi lao đến như tên bắn: “Thế rốt cuộc mày đã làm gì?”

“Mày không giết người à?”

“Không giết sao mày phải bỏ trốn?”

Masuo chặn các câu hỏi, đoạn quay sang cô phục vụ đứng ngơ ngác bên cạnh để gọi một cốc bia Bì.

“Nào, đừng nóng vội thế chứ... Chà, nói thế nào nhỉ, nói ngắn gọn thì đó chỉ là do tao hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm á?”

Mọi người ngồi quanh bàn nhao nhao.

“Phải. Chà, đến đoạn này thì không biết phải kể từ đâu đây. Mà gớm đã, quán này thay đổi nội thất rồi à?”

Tự mình gọi đến vậy mà Masuo lại làm ra vẻ phiền phức. Tsuruta ngồi bên cạnh nghĩ bụng: cứ thế này thì câu chuyện sẽ chệch hướng mất, bèn dụ: “Mày cứ bắt đầu từ đêm hôm ấy đi.”

“À, đêm hôm ấy hả?”

Đang nhìn cái quạt treo trên trần nhà, Masuo nhìn xuống rồi

bắt đầu kể: “Phải rồi, đêm hôm ấy, đúng là tao đã đi cùng con bé đó thật. Đêm hôm ấy không hiểu sao tao bức bối vô cùng, bọn mày bị như thế bao giờ chưa? Chẳng có lý do gì đặc biệt nhưng cứ bức bối đến mức không thể ở yên một chỗ.”

Đám thanh niên gật đầu trước lời của Masuo.

“Hả? Đã từng rồi đúng không? Đêm hôm ấy tao đã bị như vậy đấy, thế là tao mới nhảy lên xe phóng đi. Giữa đường mắc tiểu nên tao ghé vào công viên Higashi, tình cờ gặp con bé ấy.”

“Mày từng gặp con bé đó rồi hả?”

Gã thanh niên ngồi xa nhất nhòai người lên bàn và hỏi.

“À, gặp rồi. Nhớ không? Tsuruta cũng biết đúng không? Nhóm ba đứa con gái làm việc ở công ty bảo hiểm mà bọn mình gặp ở quán bar Tenjin trông có vẻ còn chất phác lắm ấy. Mấy đứa bọn mày cũng ở đó còn gì?”

Trước câu hỏi của Masuo, một vài người “À” lên như thể cuối cùng cũng nhớ ra.

“Con bé là một đứa trong số đó. Sau hôm đấy nó cứ dai dẳng gửi tin nhắn cho tao. À, phải rồi, vừa nãy tao kiểm tra thì vẫn còn tin nhắn nó gửi đấy. Chúng mày xem không. “

Nghe Masuo vênh vào hỏi có muốn xem tin nhắn của đứa con gái bị giết trên đèo Mitsuse không, tất cả đều nhòai người lên bàn. Trong một thoáng, Tsuruta thấy khó chịu đến lợm giọng nhưng áp lực từ đám đông khiến cậu không nói được gì.

Mân mê chiếc điện thoại di động rút ra từ túi áo, Masuo tiếp tục câu chuyện: “Ừ, nói chung là đêm hôm ấy tao tình cờ gặp con bé đó và để nó ngồi vào xe. Chà, và sai lầm bắt đầu... Nó nhìn tao với ánh mắt vô cùng đen tối. Ánh mắt kiểu như muốn bảo, dẫn tôi đi đâu đó đi. Tao thì đang bức bối nên đã để đứa con gái lẳng lơ đó lên xe với ý định đưa nó đi đâu đó rồi làm một phát cho

sảng khoái nhưng nó vừa leo lên xe, thở ra là thấy mùi, nghe đâu vừa đi ăn sủi cỏ về, làm tao mất hết cả hứng. Cuối cùng tao chạy xe lên đèo Mitsuse, giữa chừng không thể chịu đựng nổi, tao bỏ nó ở lại đó.”

Masuo ấn điện thoại một cách thô bạo. Có vẻ như mãi hần vẫn chưa tìm lại được tin nhắn trước kia, sự sốt ruột trên đầu ngón tay truyền cả sang đám bạn xung quanh.

“Nếu chỉ bỏ lại thì cần gì phải bỏ trốn?”

Bị ai đó hỏi, Masuo ngừng di chuyển ngón tay, ngẩng mặt lên rồi nhẹ nhàng cười đầy ẩn ý.

“Con bé đó mãi không chịu xuống nên tao đã lỡ ra tay. Không may trúng vào cổ nó, trông lại giống vết bóp cổ mới chết chứ.”

Nghe Masuo nói vậy, trong một thoáng tất cả đều nín thở.

“À, nhưng nó chết không phải vì thế đâu. Nói sao nhỉ, chỉ là lúc tao đẩy ra tình cờ lại trúng vào cổ nó thôi, song khi biết con bé đó chết trên đèo tao đã nóng vội nên tính sai bước, vì nghĩ ở một nơi thế, lại không có ai khác, ngộ nhỡ cú đẩy đó chính là nguyên nhân...”

Masuo cười. Nụ cười dần lan sang đám bạn xung quanh nhằm thay đổi bầu không khí căng thẳng.

Tsuruta dấy lên cảm giác khó chịu, giờ đâu phải lúc để cười, song nhìn sang xung quanh thì chẳng có ai méo xệch mặt như cậu.

“Chỉ thế thôi mà mà phải trốn mấy tuần liền ấy hả?”

Masuo cười ngượng ngừng trước câu nói của ai đó: “Sau đó tao đã lấy hết sức đá vào lưng con bé lúc nó đang chuẩn bị xuống xe. Vậy là nó bay ra ngoài và đập đầu vào thanh chắn... Chà, cú đá đó cũng không có gì ghê gớm lắm đâu.”

Masuo tiếp tục kể chuyện với vẻ bình thản. Ngồi bên cạnh

nghe chuyện, Tsuruta cảm giác như có thứ gì đó sắp trào lên từ dạ dày,

Đúng lúc Tsuruta toan đứng lên khỏi ghế thì Masuo tìm lại được tin nhắn hồi trước.

“À, thấy rồi. Cái này, cái này.”

Thấy Masuo chìa điện thoại lên mặt bàn, ai đó đứng phía sau bèn chống tay lên lưng Tsuruta lúc này đang toan đứng dậy để lao người về trước. Bị mất thăng bằng, Tsuruta suýt nữa thì đập trán xuống mặt bàn.

“Đây, bọn mày đọc thử đi.”

Những cánh tay tranh nhau chiếc điện thoại di động mà Masuo chìa ra. Cuối cùng, người giật được là một thanh niên ngồi đối diện với Masuo, sau khi dang tay can những người khác, người này bắt chước giọng con gái rồi bắt đầu đọc những câu chữ được viết trong đó. Đúng lúc đó, có tiếng con gái vang lên từ phía cửa ra vào.

Đám thanh niên ngồi xung quanh bàn đồng loạt quay mặt lại thì thấy ba cô gái lòe loẹt là thành viên chủ chốt trong nhóm của Masuo ở trường đang đứng đó.

“Masuo-kun!”

Một người trong số đó hét vang cả quán, ba người như cuốn lấy nhau cùng chạy ủa vào.

“Ủa? Sao các cậu lại ở đây?”

Đám con trai đành nhích mông trên ghế xô pha để nhường chỗ ngồi cho ba cô.

Vừa ngồi xuống, ba cô đã quay Masuo như chong chóng với một loạt các câu hỏi mà đám con trai vừa hỏi, Masuo cũng trả lời lại hết như những gì lúc trước hẳn trả lời.

Trong lúc Masuo nói chuyện với ba cô gái thì chiếc điện thoại di động của hắn được đám con trai lần lượt chuyền tay nhau. Chỉ cần nhìn biểu cảm của đám con trai Tsuruta cũng hiểu tin nhắn của cô gái bị giết trên đèo Mitsuse gửi cho Masuo là thứ như thế nào. Hệt như cơ thể của cô gái bị giết đang lần lượt được chuyền qua tay của đám con trai.

Cô gái, người gửi không biết bao nhiêu tin nhắn cho gã đàn ông không thích mình, đã bị giết trên đèo Mitsuse. Không phải bị giết bởi tên Masuo đang ngồi bên cạnh cậu. Có điều, nếu đêm đó tên Masuo đang ngồi cạnh cậu đây không gặp cô ấy, bất kể là tình cờ hay không, thì cô ấy đã chẳng đời nào đi lên đèo

Lúc nhận ra thì điện thoại di động của Masuo đã được chuyền đến tay Tsuruta. Bên cạnh cậu, Masuo đang hào hứng kể lại những sự kiện xảy ra trong quá trình bị cảnh sát hỏi cung cho đám con gái nghe mà không biết bao nhiêu trong đó là sự thật. Chẳng hạn có thật là có cái đèn thường dùng trong các vở hài kịch ngắn hay không.

Hài kịch. Tsuruta chột lăm bằm. Trong tay cậu là tin nhắn của cô gái đã bị giết. Cậu không muốn đọc. Tuy không muốn đọc nhưng ánh mắt vẫn cứ hướng xuống tay.

“Universal Studio có vẻ thú vị đấy nhỉ!”

Đập vào mắt cậu là dòng chữ đó.

* * *

Bầu trời trên cao bắt đầu hứng nắng nhưng mưa vẫn giội từng hạt xuống cửa kính trước. Vài hạt mưa trộn lẫn vào nhau rồi chảy xuống không một tiếng động. Và rồi những hạt mưa lại tiếp tục giội xuống chỗ nước mưa vừa chảy đi.

Chiếc xe dừng lại ven con đường chạy dọc biển... Mặt đường

trái nhựa ướt mưa, khiến cho cảnh sắc xung quanh trở nên tối tăm. Vì thế mà bên trong chiếc xe chở Mitsuyo và Yuichi cũng trở nên tối tăm như đang lúc xế chiều.

Ở phía trước con đường là sở cảnh sát. Chỉ cần đi thêm mấy chục mét nữa là sẽ vào địa phận sở cảnh sát.

Không biết đã dừng ở đây được bao lâu. Cô vừa có cảm giác chiếc xe mới dừng lại, vừa có cảm giác nó đã ở đây suốt một đêm. Mitsuyo với tay chạm vào hạt mưa trên mặt kính trước. Dĩ nhiên từ bên trong xe chẳng thể nào chạm vào hạt mưa song cô có cảm giác đầu ngón tay hơi ướt. Từ lúc nào mưa đã trở nên nặng hạt đến mức không thể nhìn thấy phía bên kia cửa kính.

Cô nghe được tiếng thở gấp gấp của Yuichi từ ban nãy. Chỉ cần đưa mắt sang sẽ thấy Yuichi ở đó, song Mitsuyo không dám nhìn sang Yuichi. Cái cảm giác nếu nhìn sang thì mọi thứ sẽ kết thúc không cho cơ thể cô cử động tự do.

Mitsuyo đã nói với Yuichi khi ở vách đá Yobuko rằng: “Em sẽ đi cùng anh đến sở cảnh sát.” Tuy Yuichi từ chối với lý do: “Anh sẽ gây phiền toái cho em” nhưng cô vẫn tự ý ngồi vào xe.

Cô hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi khi ở bên cạnh một tội phạm giết người. Cảm giác “người mình quen đã phạm phải tội giết người” đúng với cô lúc này hơn cảm giác “mình đã quen tội phạm giết người”. Sự việc xảy ra từ trước khi cô gặp gã, ấy vậy mà cô lại cảm thấy hối tiếc vì đã không thể làm gì giúp gã.

Rời bãi đỗ xe ở Yobuko, chiếc xe hướng đến thành phố Karatsu. Trong xe hai người không nói với nhau một lời. Đường vắng nên chẳng mấy chốc chiếc xe đã đến gần khu dân cư. Ở đoạn gần đến khu dân cư, tấm biển của sở cảnh sát Karatsu bất ngờ hiện ra. Yuichi, có lẽ không nghĩ lại đến nơi nhanh thế, trong một thoáng bèn xoay mạnh vô lăng và giảm tốc độ.

Trước đó mấy chục mét là tòa nhà màu kem nằm lọt thỏm trong khu đất rộng. Một tấm bảng rôn để biểu ngữ an toàn giao thông được treo rủ xuống trên tường nhà, bay phấp phật vì gió biển.

Không có chiếc xe nào chạy trên đường. Gió từ biển ngay gần đó thổi vào lồng lộng.

“Mitsuyo... nên xuống ở đây đi.”

Vẫn giữ vô lăng, Yuichi nói mà không nhìn vào mặt Mitsuyo.

Đúng lúc đó mưa bắt đầu rơi. Trời vừa tối sầm lại, lập tức mưa rơi ào xuống kính trước. Người mẹ trẻ đang đẩy xe nô trên vỉa hè cuống cuồng hạ mái che xuống.

“Mitsuyo nên xuống ở đây đi.”

Nói câu đó xong, Yuichi không mở miệng nữa.

“... Chỉ vậy thôi sao?” Mitsuyo lẩm bẩm.

Yuichi không ngẩng mặt lên mà chỉ chăm chăm nhìn xuống dưới chân. Cô không biết có phải cô hỏi điều này là bởi cô muốn Yuichi nói gì với mình hay không. Chỉ có điều, một câu ngăn ngữi “Nên xuống ở đây đi” khiến cô buồn vô hạn.

Sự im lặng lại tiếp tục. Những hạt mưa rơi xuống mặt kính trước lại trôi đi vì không chịu nổi sức nặng của chính mình.

“Mitsuyo sẽ gặp rắc rối nếu bị nhìn thấy đi cùng anh...” Tay vẫn giữ chặt vô lăng, Yuichi lí nhí.

“Ý anh là nếu xuống ở đây thì em sẽ không còn gặp rắc rối?”

Trước cách nói nặng lời của Mitsuyo, Yuichi vội vàng Xin lỗi: “Anh xin lỗi.”

Thực sự cô không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời đó. Không phải đến nước này rồi cô lại muốn tỏ thái độ khó chịu với Yuichi.

“... Em xin lỗi.” Mitsuyo lí nhí xin lỗi.

Dáng lưng của người mẹ trẻ đang đẩy xe nô hiện lên trong gương chiếu hậu. Người mẹ trẻ vừa đi vừa cố ngăn bước chân như chực muốn chạy.

“Đến gặp cảnh sát rồi sẽ ra sao?”

Cô buột miệng thốt ra câu hỏi đó. Nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giữ vô lăng, Yuichi ngẩng mặt lên đoạn lắc đầu như muốn bảo chính gã cũng không biết.

“Nếu ra đầu thú thì hình phạt sẽ nhẹ hơn một chút phải không?” Mitsuyo nói.

Yuichi lại lắc đầu như muốn bảo gã chẳng biết gì hết.

“Lúc nào đó chúng ta sẽ lại gặp nhau phải không?”

Cúi gầm mặt suốt từ này giờ, nghe vậy Yuichi vội ngẩng mặt lên đầy ngạc nhiên, khuôn mặt càng lúc càng như đang khóc.

“Em sẽ chờ. Bao nhiêu năm cũng được.”

Vai Yuichi rung lên, đầu lắc quầy quậy. Mitsuyo bất giác đưa tay chạm lên má Yuichi. Cơn run rẩy của Yuichi truyền rõ sang đầu ngón tay cô.

“Anh, sợ lắm... Có thể sẽ bị tử hình.”

Mitsuyo dịu dàng nắm lấy tai Yuichi. Tai gã nóng như phải bỏng.

“Nếu không gặp Mitsuyo thì anh đã không sợ thế này. Tuy anh lo sợ vì nghĩ trước sau gì cũng sẽ bị, tuy anh không dám tự ra đầu thú nhưng cũng không sợ đến thế này. Ông bà chắc sẽ khóc, anh thật có lỗi với ông bà vì ông bà đã vất công nuôi nấng anh, nhưng anh cũng không đau khổ đến thế này. Nếu như anh không gặp Mitsuyo...”

Mitsuyo chăm chú lắng nghe những lời lẽ như rút ruột của

Yuichi. Bàn tay cô cảm nhận rõ đôi tai của Yuichi đang càng lúc càng nóng.

“Nhưng anh phải đi...” Mitsuyo nói.

Sự run rẩy của Yuichi truyền sang khiến cô không nói thành lời.

“Anh phải ra đầu thú, để trả giá cho những gì mình đã làm...”

Nghe những lời Mitsuyo cố lắm mới nói ra được, Yuichi gật đầu như kiệt sức.

“Có thể anh sẽ bị tử hình... Sẽ không được gặp Mitsuyo nữa.”

Từ “tử hình” được thốt ra từ miệng Yuichi trôi tuột qua tai Mitsuyo. Dĩ nhiên cô hiểu từ đó có nghĩa như thế nào, nhưng ý nghĩa đó như bị tách ra khỏi câu chữ khiến cô chỉ nghe thấy “tạm biệt”.

Mitsuyo nắm lấy đôi tay run run của Yuichi. Cô toan nói điều gì đó nhưng miệng không thốt nên lời. Lúc này, hai người không đơn giản chỉ là đang “tạm biệt”. Vẫn có tương lai trong lời “tạm biệt” đó. Mitsuyo có cảm giác như mình đang phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, cô gắng sức nắm thật chặt bàn tay của Yuichi. Điều gì đó sắp kết thúc. ở đây, lúc này, điều gì đó mang tính quyết định sắp kết thúc.

Đúng lúc ấy, một khung cảnh bỗng hiện lên trong đầu cô. Nó hiện lên nhanh như chớp tới mức cô không biết đã nhìn thấy khung cảnh đó ở đâu, khi nào. Mitsuyo bất giác nhắm mắt, tái hiện khung cảnh chớp nhoáng ấy. Cô cố nhắm chặt mắt và rời khung cảnh ấy lại lơ mờ hiện lên.

“Ở đâu đây? Đây là đâu?”

Mitsuyo vẫn nhắm mắt và thăm nhủ trong lòng. Song cái khung cảnh hiện lên ấy giống như một tấm ảnh, dù có muốn nhìn sang chỗ khác thì nó cũng không trải rộng hơn.

Trước mặt cô có hai cô gái trẻ đang đứng. Họ quay lưng về phía cô và đang cười vui vẻ với nhau. Ở phía đối diện cô trông thấy lưng của một người phụ nữ lớn tuổi. Người phụ nữ này quay mặt vào tường và đang nói chuyện gì đó. Không, không phải. Không phải tường mà là bàn quầy ở đâu đó. Ở phía bên kia của tấm bảng trong suốt là khuôn mặt của một người đàn ông đang bán vé.

Ở đâu đây? Đây là đâu?

Mitsuyo lại thăm nhủ trong lòng. Cố nhắm chặt mắt, cô trông thấy bảng lộ trình được dán ở bên trên bàn quầy.

“À”

Mitsuyo suýt nữa thì bật ra thành tiếng. Cái cô vừa trông thấy là lộ trình của xe buýt. Nơi cô đang đứng chính là quầy bán vé xe buýt liên tỉnh nối giữa Saga và Hakata.

Vừa hiểu ra điều đó, khung cảnh tĩnh lặng đột ngột chuyển động cùng âm thanh. Cô nghe thấy tiếng thông báo xe buýt sắp đến. Có tiếng cười của mấy cô gái trẻ đang đứng phía trước. Người phụ nữ lớn tuổi sau khi mua được vé thì cất ví và rời khỏi quầy vé để đi đến chỗ xe buýt vừa đến.

Là khi đó. Chính xác là khi đó. Chiếc xe buýt này, chiếc xe buýt đi đến Hakata này sau đó đã bị một thanh niên cướp.

Trong khung cảnh hiện về lúc này, Mitsuyo đã muốn hét lên với người phụ nữ đang tiến về phía chiếc xe: “Không được lên đó!” Thế nhưng, cô thậm chí còn không thể quay mặt sang, huống hồ là thốt ra thành tiếng. Hai cô gái trẻ đã đứng trước quầy để mua vé đi Hakata.

“Không được mua!”

Cô hét lên nhưng không thành tiếng. Cô không sao nhắc nổi bàn chân mình lúc này đang đứng xếp hàng. Mitsuyo nhận ra

mình đang run lên bần bật. Cứ đà này thì chính cô cũng sẽ mua vé. Đúng lúc ấy cô chợt nhớ ra. Điện thoại! Cô nhận được điện thoại từ người bạn ở chỗ này. Bạn cô gọi bảo rằng: “Con tớ bị sốt, tớ xin lỗi nhưng hôm nay không gặp được cậu rồi.”

Mitsuyo lục túi. Cô tìm mãi nhưng không thấy chiếc điện thoại chắc chắn nằm đó đâu. Hai cô gái trẻ đã mua xong vé và đang vui vẻ tiến về phía xe buýt. Không có, điện thoại. Không có điện thoại. Người đàn ông ở quầy vé gọi cô: “Vị khách tiếp theo.” Cô không định đi nhưng đôi chân cứ tự động bước về phía trước. Cô toan chạy trốn bằng mọi giá vậy mà mặt vẫn ghé sát vào quầy và miệng thì tự động lên tiếng.

“Một vé người lớn đi Tenjin.”

Không thấy điện thoại. Không thấy chiếc điện thoại mà chắc chắn sẽ nhận được cuộc gọi đến.

Mitsuyo suýt nữa thì hét lên, cô mở mắt. Trước mắt cô là con đường ướt mưa, đằng trước là tòa nhà của sở cảnh sát cũng bị ướt mưa. Mitsuyo nhìn sang Yuichi bên cạnh. Đúng lúc đó, cô trông thấy một chiếc xe cảnh sát đang chạy bên làn đối diện. Chiếc xe giảm tốc, nháy xi nhan, rẽ phải để chạy vào địa phận sở cảnh sát.

“Không!” Mitsuyo hét lên.

“Không được! Em không muốn lên chiếc xe buýt đó!”

Tiếng hét dội lên trong xe. Ngồi bên cạnh, Yuichi nín thở trước tiếng hét đột ngột của Mitsuyo.

“Anh cho xe chạy đi! Em xin anh. Chỉ một lát, một lát thôi. Hãy đi khỏi chỗ này!”

Trước tiếng hét đột ngột của Mitsuyo, Yuichi tròn xoe mắt.

“Em xin anh đấy!”

Nghe Mitsuyo bảo vậy, Yuichi lưỡng lự trong giây lát. Dù vậy

Mitsuyo vẫn hét lên: “Em xin anh!” Như cảm nhận được sự hối thúc của Mitsuyo, Yuichi vội vã đặt tay lên vô lăng rồi giậm chân ga.

Chiếc xe đi qua sở cảnh sát đoạn rẽ ngay sang trái. Con đường chạy dọc con đê bằng bê tông. Trước mặt có một tấm biển hiệu lớn ướt mưa, hình như là của cảng thuyền buồm của tỉnh. Yuichi dừng xe ở đó. Ở vị trí mà nếu quay mặt lại vẫn có thể trông thấy sở cảnh sát.

Xe vừa chạy thì Mitsuyo bật khóc thành tiếng. Nếu chia tay Yuichi ở đây, cô sẽ lên chiếc xe buýt ấy mất. Nếu lên chiếc xe buýt ấy, cô sẽ bị gã thanh niên kia chĩa thẳng dao vào người.

Yuichi dừng xe, tắt đèn gạt nước nhưng vẫn để động cơ chạy. Trong tích tắc, mặt kính trước bị ướt mưa khiến cảnh sắc nhòe đi.

“Em không muốn!”

Mitsuyo hét lên, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm kính trước ướt đẫm nước mưa.

“Em không muốn! Nếu chia tay anh ở đây em sẽ chẳng còn gì hết... Em đã tin mình sẽ được hạnh phúc! Tin rằng cuối cùng đã có được hạnh phúc khi gặp Yuichi... Đừng đùa nữa! Đừng đùa với em nữa!”

Mitsuyo khóc nức, thấy vậy, Yuichi ngượng ngập đưa tay chạm lên vai cô rồi vội ôm cô vào lòng. Mitsuyo toan hất cánh tay Yuichi ra. Song Yuichi siết mạnh khiến cô không thể cử động, chỉ còn biết khóc nức lên trong cánh tay Yuichi.

“Anh xin lỗi... xin lỗi...”

Giọng nói của Yuichi nghe như thể gã đang ngoạm gáy cô. Mitsuyo cố gắng lắc đầu. Mỗi lần cô lắc đầu, gò má của cả hai lại chạm vào nhau.

“Anh xin lỗi... Anh đã không làm được gì cho em.”

Cô không biết người đang khóc là cô hay Yuichi.

“Em xin anh! Đừng bỏ em lại một mình! Em xin anh! Đừng bỏ em lại một mình nữa!”

Mitsuyo hét lên với bờ vai của Yuichi. Dầu chẳng thể trốn được mãi song cô vẫn hét lên: “Trốn đi! Chúng mình hãy trốn đi!” Dầu chẳng thể có được hạnh phúc song cô vẫn hét lên: “Ở bên nhau nhé! Đừng bỏ em lại một mình!”

Ác Nhân Tôi Đã Gặp

Lần đầu tiên trong đời, bà Fusae nguyên rửa thời gian. Đã sáu ngày trôi qua kể từ lúc bà mất liên lạc với Yuichi, khi nhận ra thì đã đến lúc nhà nhà đón tất niên.

Fusae là con gái thứ ba của một gia đình dật chiểu ở ngoại ô thành phố Nagasaki. Năm bà lên mười, cha bà qua đời vì bệnh lao phổi ngay trước khi ra trận, cũng vào năm ấy mẹ bà sinh con trai thứ. Người con gái đầu sinh ra được ba ngày thì mất. Mẹ bà bị bỏ lại cùng bốn đứa con gồm con gái mười lăm tuổi, Fusae mười tuổi, một con trai bốn tuổi và một con trai vừa chào đời.

Nhờ sự giúp đỡ của họ hàng, mẹ bà bắt đầu làm việc ở nhà hàng tên là Tây Dương Quân. Chị gái mười lăm tuổi vào làm nhà máy theo phong trào vận động học sinh đi làm nên việc chăm sóc em trai bốn tuổi và em bé mới sinh chỉ mình Fusae bảy giờ mới lên mười đảm nhiệm.

Thi thoảng, người mẹ lấy trộm trứng mang về từ chỗ làm. Đó là bữa ăn thịnh soạn nhất. Một lần, mãi đến đêm vẫn chưa thấy mẹ về, Fusae lo lắng cùng chị đến nhà hàng đón mẹ. Mẹ bà bị người quản lý phát hiện lấy trộm trứng nên bị trói vào cột bếp bằng dây thừng. Hai chị em khóc lóc van xin. Nhìn thấy vậy, người mẹ đang bị trói cũng nghẹn ngào khóc.

Bảy giờ là thời kỳ bao cấp, Fusae lúc nào cũng nắm tay em trai

bốn tuổi và công em trai mới sinh trên vai để xếp hàng cùng người lớn. Những hôm có nhiều đồ cấp phát, bà được nhường đứng lên đầu hàng vì là trẻ con, nhưng những hôm đồ cấp phát ít thì dù cố thế nào cũng bị đẩy xuống đứng sau các bà nội trợ đặng đặng sát khí. Đám đàn ông cấp phát thì ngạo mạn, coi những người như Fusae chẳng khác gì chó hoang. Có những lần bị huých, bị ném cho ngô hoặc khoai. Vì không bắt trúng được, Fusae và thằng em bốn tuổi phải cắm cúi nhặt củ khoai rơi lã lẳng trên mặt đất.

“Nhục không chịu được. Nhục không thể chịu được!”

Tuy hét lên trong lòng như vậy nhưng bà vẫn nuốt nước mắt nhặt khoai.

Chiến tranh kết thúc nhưng cuộc sống chẳng dễ dàng hơn. Mẹ bà từng bảo, đúng là kỳ tích khi không ai trong gia đình bị trúng bom, chỉ vậy thôi đã là may mắn rồi. Tốt nghiệp cấp II, bà bắt đầu làm việc ở chợ cá. Ở đó bà gặp ông Katsuji và kết hôn. Thời gian đầu không sinh được con, tuy bị mẹ chồng bắt nạt nhưng cuộc sống càng lúc càng nhàn hạ, và lúc nhận ra thì bà đã hưởng thụ cuộc sống mỗi năm một chuyến du lịch suối nước nóng với hai cô con gái nhỏ.

Kết hôn xong Fusae vẫn tiếp tục làm việc ở chợ cá. Đời bà cho đến bây giờ, dù đã có lúc thấy thiếu thời gian nhưng chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại là thứ đáng nguyên rủa như mấy ngày nay chỉ ngồi chờ liên lạc từ Yuichi.

Bình thường vào ngày tất niên, bà luôn chạy đôn chạy đáo để làm món osechi^[17] hay chuẩn bị dây thừng^[18] và đồ trang trí. Song năm nay bà lại ngồi một mình trên ghế trong căn bếp của ngôi nhà chẳng còn ai.

Ban sáng, vợ của Norio mang đến một hộp osechi nhỏ vì lo

lắng rằng “Cháu nghĩ chắc dì chẳng chuẩn bị được gì”. Nghe vợ Norio bảo: “Hôm nay không thấy tay điều tra viên đứng bên ngoài nữa nhỉ?” Fusae bèn trả lời: “Hai ba ngày nay chỉ có anh cảnh sát khu vực đến xem tình hình thôi.” Dù vậy, sợ có ai đang theo dõi hay sao mà vợ Norio uống xong tách trà bèn vội vã về ngay.

Chồng bà ông Katsuji đang nhập viện tuy đã được bác sĩ cho phép ngoại trú vào dịp Tết nhưng ông kêu đau và buồn nôn, rốt cuộc quyết định nghỉ lại trong viện cả ba ngày Tết.

Người báo với ông chuyện của Yuichi không phải bà Fusae mà là Norio. Không biết Norio đã nói thế nào song mấy ngày nay lúc đến thăm, dù bà có khóc vì quá lo lắng cũng không được ông hỏi chuyện, ngược lại, ông chỉ than vãn sức khỏe không tốt: “Chỗ này đau. Chỗ kia nhức”. Mấy ngày trước, sau khi lau người cho ông như mọi khi và chuẩn bị ra về, bà Fusae bỗng nghe tiếng ông Katsuji buột miệng lẩm bẫm: “... Sao đến lúc sắp chết rồi lại gặp phải tai ương thế này.”

Fusae rời phòng bệnh mà không trả lời. Có điều, bà không vào thang máy mà trốn trong nhà vệ sinh để khóc. Ông Katsuji chồng bà cũng đã vất vả nhiều. Cả hai vợ chồng đều vất vả mới sống được đến tận bây giờ.

Bà Fusae vô thức kéo hộp osechi mà vợ Norio mang đến cho lại gần. Đập vào mắt bà khi mở nắp hộp ra là màu tôm tươi ngon. Fusae nhón lấy một con. Ngẫm lại thì từ sáng tới giờ bà chưa ăn gì.

Đã quá 12 giờ. Định buổi chiều sẽ vào viện, Fusae lấy hộp nhựa từ chạn bát để gấp cho Katsuji thứ gì đó ông ăn được.

Điện thoại đổ chuông lúc bà đang gấp tảo biển. Thoạt đầu bà nghĩ có khi là liên lạc từ Yuichi, song mấy ngày nay niềm hy

vọng ấy đã phản bội bà hàng mấy chục lần. Nếu vậy thì chỉ có thể là Norio gọi vì lo lắng hoặc có con gái cả lúc nào cũng quan tâm đến tương lai con cái.

Tay vẫn cầm đôi đũa nấu, bà nhắc máy thì nghe thấy giọng nói lạ của một người đàn ông trẻ.

“Cho tôi hỏi bà Shimizu Fusae có ở nhà không ạ?”

Fusae đáp lại câu hỏi lịch sự: “Vâng, là tôi đây.”

“À, bà Shimizu ạ?”

Vừa nghe bà Fusae trả lời xong, người đàn ông trẻ đột ngột trở giọng hống hách. Bà Fusae dấy lên dự cảm không lành, bất giác nắm chặt đôi đũa.

“Rất cảm ơn bà vì lần trước đã ký hợp đồng. Về chuyện chuyển phát cho phần của tháng tới thì...”

Nghe gã đàn ông bảo vậy, bà Fusae vội vã ngắt lời: “Hả? Ông nói gì cơ?”

“Nói gì ư, về thực phẩm chức năng mà lần trước bà Shimizu ký hợp đồng ở văn phòng của tôi...”

Lời lẽ lịch sự song bà vẫn nhận ra gã đàn ông đang tức tối qua giọng nói của gã.

“... Bà vẫn nhớ đúng không?”

Bị gã đàn ông dồn ép, bà ậm ừ gật đầu: “À, vâng...” Đầu gối bà bắt đầu run. Cảnh bị gã đàn ông trẻ uy hiếp ở văn phòng đó lại hiện về. Bàn tay nắm ống nghe cũng run theo, ống nghe cứng ngắt mấy lần đập vào tai bà.

“Thế này, hợp đồng lần trước là hợp đồng theo năm đấy.”

“Hợp, hợp đồng theo năm...”

Bà Fusae cố gắng hạ giọng để không bị đối phương nhận ra giọng nói run rẩy.

“Hợp đồng theo năm là hợp đồng theo năm. Lần trước tôi nhận tiền lần thứ nhất nên tháng sau sẽ là lần thứ hai. Lần thứ hai không có phí nhập hội nên vừa tròn hai trăm năm mươi nghìn yên nhé. Bà định nộp kiểu gì nhỉ? Chuyển khoản hay chúng tôi sẽ đến thu? À, nếu chuyển khoản thì bà sẽ phải chịu phí chuyển khoản đấy.”

Giọng của gã đàn ông không đáng sợ. Trong lúc nghe giọng của gã, bà rơi vào ảo giác mình lại bị đẩy xuống cái ghế trong văn phòng ấy và bị vây quanh bởi đám đàn ông hung hãn. Bà thấy hình ảnh bà run run cầm cây bút ký khi bị bọn chúng hăm dọa với lời lẽ ngang ngược “Ký vào đây rồi sẽ được về!” như nhập vào làm một với hình ảnh bà cật lực nhặt mấy củ khoai cấp phát được ném cho.

Bà Fusae lí nhí: “Tôi, tôi rất khó khăn.” Lập tức có tiếng của gã đàn ông đáp lại: “Hả? Bà già, bà nói sao?”

Sợ hãi tột độ, bà Fusae đặt ống nghe xuống. Bà dùng cả sức nặng cơ thể đè lên ống nghe như muốn đè bẹp nó. Trong tích tắc, sự tĩnh lặng bao trùm lên căn bếp. Bà Fusae ngồi thụp xuống ghế. Vừa ngồi xuống, chuông điện thoại lại reo lên vẳng óc. Dù chưa nhấc ống nghe lên song bà đã nghe thấy tiếng hét của đám đàn ông: “Bà già! Bà làm trò gì vậy! Trốn cũng vô ích thôi! Chúng tôi sẽ đến ngay đây!” Fusae bịt tai. Nhưng dù có bịt thế nào thì chuông điện thoại cũng không ngừng reo.

* * *

Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng ngừng ở lần reo thứ hai mươi mốt.

Mitsuyo chuyển ánh mắt từ chiếc điện thoại đặt cạnh giường sang nhà vệ sinh mà Yuichi đang ở bên trong.

Đã quá giờ trả phòng. Nếu cứ đứng đĩnh ở đây sẽ phải trả thêm tiền. Biết vậy nhưng mãi cô vẫn chưa thể đứng lên khỏi giường. Chắc hẳn Yuichi người đang ngồi lì trong nhà vệ sinh cũng có chung cảm giác. Đây là khách sạn tình yêu với giá bốn nghìn hai trăm yên một đêm và phải trả phòng vào 10 giờ sáng. Song dù có rời khách sạn thì cả hai cũng không biết đi về đâu.

Không biết đã bao ngày cô cùng Yuichi lang bạt khắp các khách sạn tình yêu. Khi quyết tâm bỏ trốn cùng nhau ở trước sở cảnh sát Karatsu, cả hai đã định lên xe rời Kyushu ngay. Tuy không ai nói ra nhưng chiếc xe không chạy đến hướng Moji, nơi có cầu Kanmon, mà chỉ đi vòng vòng khu vực giáp ranh giữa Saga và Nagasaki, chiều đến thì tìm một khách sạn tình yêu, nghỉ lại đó, đến 10 giờ sáng lại bị giục bởi điện thoại thông báo đến giờ trả phòng.

Nghĩ đến hôm nay là ngày tất niên, cô vừa có cảm giác như bị giam hãm, vừa có cảm giác như bị săn đuổi. Cả hai đều không đề cập đến chuyện này nên cô không biết Yuichi có nhận ra hôm nay là tất niên không.

“Quá sức rồi. Làm sao mà thoát được cơ chứ.”

Đã bao lần có thềm nhủ trong lòng như thế, song cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần, dần dà cô không biết điều gì là quá sức, không thể thoát khỏi điều gì. Quá sức với cuộc sống chui lủi hết khách sạn tình yêu này đến khách sạn tình yêu khác. Hay quá sức với cuộc sống sau khi mất Yuichi?

Cô biết mình phải làm gì đó. Giọng nói bảo rằng “Không thể cứ thế này mãi được” vọng đến như xé tan lồng ngực. Nhưng cô không biết phải làm gì ngoài việc cứ rời khách sạn tình yêu này lại đi tìm một khách sạn tình yêu khác. Dầu sao thì việc đi tìm khách sạn hằng ngày cũng khiến một ngày trôi qua.

Nhắc cặp hông nặng trĩch ra khỏi giường, Mitsuyo gọi vọng vào nhà vệ sinh: “Yuichi, mình phải đi thôi.” Thay cho câu trả lời là tiếng nước xối.

Mitsuyo đưa đôi tất cho Yuichi lúc này vừa ra khỏi nhà vệ sinh vừa thắt dây lưng. Đêm qua cô giặt qua bằng nước rồi đem phơi nhưng cảm giác nó vẫn hơi ẩm.

“Anh không ngủ được phải không?”

Mitsuyo hỏi Yuichi lúc này đang đi tất. Yuichi lắc đầu báo “Có” nhưng dưới đuôi mắt vẫn hằn rõ vết thâm.

Mitsuyo lơ đãng nhìn Yuichi đi tất, bỗng Yuichi áy náy bảo: “Anh trở mình mấy lần, Mitsuyo mới là người không ngủ được ấy chứ.”

Mitsuyo đáp cụt lủn: “Không, không sao.”

“Lại đỗ xe chỗ nào rồi làm tạm một giấc nhé.”

Mitsuyo lên tiếng nhằm xua tan không khí nặng nề.

Lạ là cả hai tuy không ngủ được ở khách sạn song lại ngủ ngon lành chỉ trong khoảng một tiếng đồng hồ khi dừng xe ở ven đường hay bãi đỗ.

Trong lúc Yuichi thay quần áo, Mitsuyo với tay lấy cuốn vở được đặt trong phòng rồi vô thức lật ra.

“Mình lại đến đây cùng Takashi nữa rồi. Lần này là lần thứ ba. Tiện đây cũng nói lần này là kỷ niệm hai tháng mình gặp Takashi, hai đứa đang trên đường đi xem phim ở Hakata về. Mình thích nơi này lắm vì nó vừa rẻ vừa sạch... Ngoài ra thì gà rán ở đây cũng ngon lắm! Chắc là gà đông lạnh thôi nhưng rất giòn!”

Mitsuyo vô tình đọc những dòng chữ đập ngay vào mắt, có vẻ là chữ của một cô bé.

Cô mở trang tiếp theo, lần này là những chữ được viết bằng bút dạ màu hồng: “Một tháng rồi hôm nay mình mới làm tình với Akkun. Chúng mình phải xa nhau từ tháng Tư năm nay, buồn lắm! Huhu!” Ở phần giấy trắng còn thừa là hình chân dung cậu bạn trai, có lẽ do cô bé vẽ, theo phong cách truyện tranh thiếu nữ, kèm lời thoại xem ra là của cậu con trai: “Anh sẽ không bao giờ phản bội! “

Mitsuyo không lật tiếp cuốn vở mà đặt nó lại trên mặt bàn. Lúc ra khỏi phòng, Mitsuyo ngoảnh lại nhìn chiếc giường. Chỉ có chiếc chăn lông vũ được gấp làm tư, còn tấm ga trải giường màu trắng bên dưới thì nhăn nhúm như đang tả lại tình trạng mất ngủ đêm qua. Mitsuyo chợt nghĩ, không biết chiếc giường này và xe của Yuichi bên nào rộng hơn. Giường thì có thể đuổi người nhưng lại chẳng thể đi được đâu. Còn xe tuy chật chội nhưng lại đi được khắp nơi.

Yuichi lo lắng nắm lấy cánh tay Mitsuyo đang lơ đãng.

Từ hành lang trải thảm màu cam, hai người đi xuống cầu thang quét sơn trắng. Họ trả chìa khóa vào hộp đựng dưới sảnh đoạn hướng về bãi đỗ xe ở hầm lửng thì trông thấy một phụ nữ trung niên tay cầm chổi, mắt nhìn chăm chú vào biển số xe của Yuichi. Mitsuyo bất giác dừng chân. Nhận ra tiếng động, người phụ nữ liếc nhìn hai người rồi lại đưa mắt trở lại chiếc xe của Yuichi.

Mitsuyo kéo tay Yuichi chạy nhanh đến chỗ chiếc xe. Người phụ nữ lên tiếng như thăm dò: “Xin lỗi, hai vị là...”

Hai người lên xe, phớt lờ tiếng người phụ nữ. Yuichi lên trước còn Mitsuyo một mình hứng chịu tia nhìn của người phụ nữ cho đến khi được Yuichi mở khóa cửa bên ghế phụ.

Mitsuyo không nhìn lại, vội ngồi vào ghế lái phụ, Yuichi lập

tức cho xe chạy. Tấm rèm ni lông dày cuốn lên như liếm láp vào mặt kính trước, vừa lúc ấy ánh nắng mùa đông cũng len lỏi vào trong xe. Mitsuyo hầu như nín thở cho đến khi chiếc xe rời địa phận khách sạn. Biết người phụ nữ vẫn cầm chổi đứng nhìn theo chiếc xe nhưng cô sợ đến mức còn không dám kiểm tra qua gương chiếu hậu nữa là ngoảnh lại nhìn.

“Người phụ nữ vừa nãy nhận ra mình rồi phải không?”

Khi ra đến đường rớt cuộc Mitsuyo cũng nhìn vào gương chiếu hậu. Song hiện lên trên đó chỉ có chiếc wagon đi sau, bóng dáng người phụ nữ lẫn lỏi vào cửa khách sạn đã lùi về phía xa.

“Đúng không! Chắc chắn là nhận ra rồi đúng không!”

Mitsuyo hét lên khi không thấy Yuichi đáp lại.

“Bà ta đã... nhìn thấy biển số xe rồi.”

Yuichi lắp bắp trả lời, có lẽ vì quá sợ hãi, gã đập mạnh chân ga. Chiếc xe hiện lên trong gương chiếu hậu đã bị bỏ xa.

“Làm sao bây giờ. Anh, làm sao bây giờ! Không được nữa rồi... Mình không thể chạy trốn bằng chiếc xe này nữa rồi!”

Yuichi gạt đầu liên hồi trước tiếng hét bất ngờ của Mitsuyo: “Ừ, ừ...”

Cô biết rồi ngày này sẽ đến. Song từng ngày trôi qua mà không xảy ra chuyện gì khiến cô chẳng rõ từ lúc nào lại có cảm giác như đang đuổi theo thời gian chứ không phải đang bỏ trốn. Nhưng thực tế thì không phải vậy. Chính việc chuyển từ khách sạn tình yêu này sang khách sạn tình yêu khác đã khiến thông tin về Yuichi lan tỏa lên các tuyến đường cao tốc, băng qua ranh giới giữa hai tỉnh, len lỏi đến từng ngõ ngách của những con đường tỉnh lộ, đường thành phố.

“Đi bằng chiếc xe này sẽ bị bắt ngay. Chỉ còn cách bỏ lại để trốn thôi...”

Nghe Mitsuyo lẩm bẩm như vậy, Yuichi nuốt khan.

Cô biết không thể trốn thoát. Dù có trốn thì trước mặt cũng không có đích đến, không có kết cục nào khác ngoài việc sẽ bị bắt. Cô hiểu điều đó. Cô hiểu điều đó dù có tự đánh lừa mình thế nào chẳng nữa. Có điều, cô không muốn chia tay Yuichi. Phải, bây giờ cô không muốn chia tay Yuichi. “Này anh, mình bỏ xe lại đâu đó rồi trốn nhé! Nếu chỉ có hai đứa thì trốn đâu cũng được!” Trước mắt Mitsuyo muốn trốn khỏi nơi này.

* * *

Chơi với Yuichi gần hai mươi năm, từ hồi còn cấp 1, tôi hiểu hẳn nhưng thỉnh thoảng có lúc tôi không tài nào biết được hẳn nghĩ gì. Trừ tôi ra, những đứa khác đều nhận xét hẳn “khó gần” nhưng tôi thì cho là bọn họ nghĩ hơi quá. Yuichi ấy, hẳn chẳng để bụng gì cả, giống như quả bóng lăn lóc mấy ngày trên sân, vừa được bọn trẻ con lấy chơi cả ngày xong đến chiều lại bị ai đó đá đến chỗ xà đu, hôm sau lại bị ai khác đá đi và lần này thì lăn đến gốc cây anh đào... Chà, nói thế này nghe có vẻ Yuichi thật đáng thương, song hẳn thì không lấy đó làm đau khổ đâu. Với hẳn như thế lại dễ chịu hơn ấy chứ. Thế nên tôi cứ rủ hẳn lái xe đến chỗ này chỗ kia chơi là hẳn lại vui vẻ cầm vô lăng, nếu không thích thì đi làm gì đúng không? Tôi đâu có ép hẳn đi cùng.

Thực ra lúc Yuichi mới gây án, tôi đã đến nhà hẳn. Chiều hôm ấy tôi nhắn tin cho hẳn từ chỗ chơi pachinko bảo hẳn đi làm về thì ghé qua, chơi với nhau một lát thì tôi về nhà Yuichi và được bà Yuichi cho ăn cơm tối.

Giờ thử nghĩ lại xem hôm ấy Yuichi có gì khác không song nghĩ chán chê vẫn thấy hẳn giống như bình thường. Có thể hẳn cố tỏ ra thế nhưng vừa giết người chưa được bao lâu mà tôi cũng

chỉ thấy hần giống như mọi lần. Ăn tối xong tôi ghé qua phòng Yuichi một lát thì thấy hần nằm lăn trên giường và đọc tạp chí ô tô như thường lệ. À, nhắc mới nhớ, lúc ấy đột nhiên tôi hỏi hần là: “Yuichi, giả sử từ nay về sau, mà không bao giờ đi ô tô được nữa thì mà tính sao?” Không hần có ý sâu xa gì, chỉ là do tôi thấy Yuichi mãi mê đọc tạp chí quá... Thế rồi Yuichi trả lời: “Không có ô tô,... tao chẳng đi đâu được.” Nghe vậy tôi mới cười bảo: “Đi xe điện hoặc đi bộ thì đến đâu chẳng được”, nhưng Yuichi không trả lời... Lạ lùng là bây giờ tôi lại nhớ ra mấy lời ấy. Cả gương mặt Yuichi lúc trả lời: “Không có ô tô tao chẳng đi đâu được.”

Việc Yuichi mê xe cộ cũng nổi tiếng lắm. Tôi không hứng thú gì với xe cộ nên không rõ nhưng nghe một kẻ rành về xe cộ nói việc độ xe của Yuichi ở mức khá cao, à nhắc mới nhớ, có lần xe của Yuichi được giới thiệu trên một tạp chí chuyên ngành có tên là Car gì gì đó. Lần đó hần hào hứng hiếm thấy: “Tạp chí toàn quốc đấy!” Hình như còn mua khoảng năm cuốn làm kỷ niệm nữa. Tuy chỉ là bài viết nằm ở trang đen trắng đằng sau nhưng được giới thiệu trọn một trang với hình của Yuichi trông rất căng thẳng đứng cạnh chiếc xe yêu quý...

Phải rồi, đó chính là thời kỳ Yuichi dính vào một cô gái bán hoa. Hần nói sẽ tặng một cuốn cho cô gái đó.

Nhưng câu chuyện ấy cũng tội nghiệp lắm. Bây giờ tôi đã nghĩ có khi Yuichi sẽ tự tử mất. Chà, việc hần ngày nào cũng đến nhà chứa tán gái biết là chẳng hay ho gì, song Yuichi với cô gái đó nói với nhau rất nhiều về tương lai, vừa lúc Yuichi cao hứng thuê một căn hộ trong thành phố thì cô ta mất dạng.

Ban đầu tôi chẳng biết gì hết. Cho đến khi Yuichi đột nhiên bảo: “Hifumi, sắp tới mà giúp tao chuyển nhà nhé?”

Yuichi vốn không phải dạng người kể bô bô chuyện của mình

như tôi, nhưng dù thế thì chuyện này cũng quá đường đột đúng không? Tôi mới hỏi lý do, sao lại chuyển nhà, thì hẳn bảo: “Thực ra tao chuyển ra sống với gái.” Thực tình tôi bất ngờ lắm. Hẳn còn bảo đối phương làm nghề bán hoa. Tôi cứ có dự cảm không lành nhưng cũng chẳng thể can thiệp, tuần sau đấy tôi giúp hẳn chuyển nhà. Có điều ngay sau đó, cô gái kia lặng lẽ nghỉ việc, mất tăm mất tích luôn.

Vì Yuichi nhờ nên một tháng sau tôi lại giúp hẳn chuyển nhà. Lần này thì tôi không hỏi Yuichi cũng kể nguyên nhân, nghe xong mà lặng người. Thực tế hẳn chẳng hứa hẹn gì với cô gái đó. Chỉ là ở nhà chứa hẳn đã nghe cô ta kể về ước mơ có một cuộc sống như thế. Yuichi từ xưa đã vậy. Trong “Khởi Thừa Chuyển Kết” thì hẳn chỉ có “Khởi” và “Kết” thôi, nói cách khác “Thừa” và “Chuyển” là hẳn tự quyết, không thèm nói cho đối phương. Có lẽ hẳn có lý của hẳn nhưng lại không làm cho đối phương hiểu. Nếu nghe một người con gái bảo “Giá có thể bỏ công việc này và sống với một người như Yuichi trong một căn hộ nhỏ” thì việc đầu tiên hẳn làm là đi thuê một căn hộ.

* * *

Ba ngày Tết sắp sửa trôi qua mà không có mì toshikoshi^[19], không có món osechi lần đi lễ đầu năm. Ông Ishibashi Yoshio mua hai hộp cơm “Maku no uchi”^[20] từ tiệm cơm hộp Hoka ở trước cửa nhà ga cho bà Satoko vợ ông, người đã không vào bếp kể từ khi được thông báo rằng gã sinh viên ở Hakata không phải là hung thủ.

Ông đun nước, pha trà đem đến trước mặt bà Satoko thì nghe bà lẩm bẩm trong lúc tách đôi dưa bằng ngón tay cạn kiệt sức lực: “Tết nhất mà hàng cơm hộp cũng mở cửa nhỉ.”

“Có nhiều khách lắm.”

Trong một thoáng, bà Satoko toan đáp lại điều gì nhưng có lẽ thấy phiền, bà chọc đũa vào miếng cà rốt kho.

Ông Yoshio vẫn chưa kể cho vợ nghe chuyện mình gặp Yoshino trên đèo Mitsuse trong cơn mưa xối xả. Ông có cảm giác nếu kể thì bà sẽ tin nhưng sau đấy sẽ lập tức bắt ông đưa lên đèo Mitsuse, cứ nghĩ đến mà không gặp được Yoshino là ông lại không sao kể được.

Kể từ hôm đó, ba ngày liền Yoshio đều lên đèo Mitsuse những mong gặp lại Yoshino. Nhưng chỉ duy nhất hôm ấy Yoshino mới xuất hiện và gọi: “Bố ơi!” Sau đó dù có chờ thế nào, không chỉ bóng dáng Yoshino mà ngay cả giọng nói của con gái ông cũng không nghe thấy. Tuy nhiên, ngày thứ ba ông bất ngờ gặp đồng nghiệp của Yoshino là Adachi Mako ở đó.

Theo lời cô kể thì cô đã đến hiện trường trên đèo Mitsuse mấy lần và mang hoa đến cho Yoshino. Cô mất công bắt xe buýt chạy theo tuyến lên đến đèo rồi đi bộ vào con đường cũ.

Yoshio chở cô về bằng ô tô đến ga Kutume. Trong câu chuyện không mấy sôi nổi trên xe, cô bảo rằng hết năm nay sẽ bỏ việc và trở về quê ở Kumamoto. Yoshio hỏi về rồi sẽ làm gì thì cô chỉ trả lời: “Cháu vẫn chưa quyết định nhưng quả là cháu không hợp với chốn thành thị.” Trong xe, cô kể rằng đã tình cờ trông thấy Masuo Keigo ở Tenjin khi được thả. Dĩ nhiên cô không gọi song nhìn bóng dáng đó, cô thấy căm thù vô hạn. Cô bảo cũng có khi đó chính là lý do khiến cô muốn quay về quê. Yoshio hỏi xin địa chỉ của Masuo thì cô trả lời: “Cháu không biết”, song sau một thoáng bối rối cô nói tên của một tòa nhà mà ai cũng biết nằm bên cạnh khu chung cư của hẳn.

Cảnh sát gọi điện đến lúc hai vợ chồng Yoshio vừa ăn xong

cơm hộp. Cứ nghĩ đã bắt được hung thủ nhưng thông tin ông nghe được từ miệng của tay điều tra viên đã đến nhà hôm trước chỉ là: Đã phát hiện ra xe ô tô của nghi phạm kẻ có khả năng đã rời khỏi Kyushu ở gần thị trấn Arita tỉnh Saga.

Ngắt cuộc gọi từ cảnh sát xong, Yoshio thông báo nội dung cho vợ. Là bà không biểu hiện cảm xúc gì. Satoko không nói gì, đẩy nắp hộp cơm còn chưa ăn hết một nữa lại.

Cứ nghĩ câu chuyện sẽ kết thúc ở đó thì ông bỗng nghe thấy bà Satoko lẩm bẩm: “Tết nhất mà cảnh sát vẫn làm việc nhỉ.” Cách nói ấy giống với cách nói của Satoko trước khi Yoshino mất. Không phải bà đang cười nhưng có lẽ bà đã cố cười, khuôn miệng khi nói “Tết nhất mà cảnh sát vẫn làm việc nhỉ” cứng đờ như bị tê.

“Họ làm việc từ Tết nên sẽ bắt được ngay thôi.” Yoshio bảo.

“Bắt được thì Yoshino cũng đâu có về,” nét mặt của bà Satoko lại trở nên u ám.

“Ngày kia tôi sẽ mở cửa hàng,” thấy Yoshio đổi chủ đề bà Satoko bèn cười: “Ông cứ nói vậy mà có mở gì đâu.”

Lần đầu tiên ông trông thấy vợ mình cười kể từ sau vụ án. Cũng không hẳn là cười thật sự song chỉ riêng nỗ lực để cười của vợ ông đã là điều đáng khen.

“Satoko, thực ra thì...”

Yoshio định kể lại câu chuyện trên đèo Mitsuse. Ông định cho vợ biết chuyện Yoshino đã xuất hiện trong cơn mưa và liên tục xin lỗi: “Bố ơi, con xin lỗi.” Nhưng ông không thốt nên lời.

Satoko bọc hộp cơm ăn thừa vào túi ni lông rồi buộc không biết bao nhiêu lần nút. Bà buộc nhiều quá khiến cuối cùng chẳng còn chỗ nào để buộc nữa. Ông Yoshio giật chiếc túi từ tay vợ đoạn vút vào thùng rác trong bếp.

Nhìn hộp cơm bị vứt tọt vào thùng rác, vợ ông lên tiếng: “Ông này... Tôi thật không thể hiểu nổi. Vì sao thằng sinh viên đó lại bỏ Yoshino trên đèo được chứ?” Bà đột nhiên hỏi. “... Tôi muốn biết điều đó. Ngẫm lại thì lúc con bé gọi điện về kể rằng sẽ đi khu vui chơi tên là Universal gì gì đó ở Osaka, nó cũng nói ra tên của đứa sinh viên đó...” Satoko nói tiếp, mắt nhìn đăm đăm vào thùng rác.

Yoshio hỏi: “Con bé nói sẽ đi cùng đứa kia hả?”

“Nó bảo ‘Vẫn chưa biết’ nhưng có vẻ vui lắm. Bảo là ‘Nếu được đi cùng nhau thì tốt’.”

Yoshio không đáp lại. Kẻ thì giết con gái ông. Kẻ thì nữ chà đạp lên tình cảm của con gái ông. Dù kẻ đáng bị căm hận là hung thủ giết con gái ông nhưng trong đầu ông chỉ hiện lên cảnh con gái mình bị đá ra khỏi xe.

Buổi sáng hôm sau, Yoshio lái xe đến Hakata.

* * *

Mitsuyo nín thở lắng nghe tiếng cười và tiếng chân của đám thanh niên từ bên ngoài. Bên cạnh là Yuichi cũng ngồi bệt, ôm vai Mitsuyo.

Nhóm thanh niên vừa đi ô tô đến đây. Vừa nghe thấy từ xa tiếng động cơ đi lên con đường núi nhỏ hẹp, Yuichi bèn kéo tay Mitsuyo đến nép vào vụng gác bên sườn ngọn hải đăng này.

Lên đến con đường núi, chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe cách đó một đoạn, rồi có tiếng bước chân của ba, bốn người đang đi lại gần. Cùng với đó là tiếng nói: “Đúng là chỗ này kinh thật,” hay “Lần trước còn có cái chắn xe đặt ở đây mà nhỉ.”

Vụng gác nơi Mitsuyo và Yuichi náu mình có cánh cửa làm

bằng kính mờ, dẫm mình dưới ánh trăng, những sợi dây thép đan hình mắt cáo bị chôn dưới lớp kính nổi lên thấy rõ.

Tiếng nói và tiếng bước chân của nhóm thanh niên trong nháy mắt đã đến gần cánh cửa đó, rồi đột nhiên chúng đẩy cửa rầm rầm toan mở nó ra.

“Có mở không?”

“Không, bị khóa rồi.”

“Hay thử lấy đá đập nhỉ?”

Vài bóng người hiện lên phía bên kia tấm kính mờ.

Mitsuyo bất giác nép người lại gần Yuichi, đan bàn tay lạnh buốt của cả hai vào nhau.

“Tao bảo thôi đi. Đằng nào ở trong cũng chẳng có gì đâu.”

Cùng với tiếng nói đó là tiếng hòn đá to rơi bịch xuống mặt đất. Hình như một người trong bọn họ đã nhặt nó lên.

Bên cạnh chỗ Yuichi ngồi có một chai nước loại một lít rưỡi. Hình như Yuichi không để ý khiến chai nước suýt nữa thì đổ.

“Con đường trước mặt tối quá, nguy hiểm lắm!”

Có tiếng hét của một người có vẻ như đã đến ngọn hải đăng tiền trạm, những bóng người đứng trước cửa đi xa dần với tiếng chân đá lên sỏi.

Lúc này, Mitsuyo bèn với tay lấy chai nước. Hiểu nhầm Mitsuyo định ôm mình, Yuichi ôm Mitsuyo trong khi cô vẫn đang nắm chặt chai nước.

Đám thanh niên có vẻ đang đi đến vách đá ở trước mặt ngọn hải đăng.

“Từ đây mà xem được mặt trời mọc thì hay quá.”

“Đây là hướng Tây mà?”

“Ngọn hải đăng này dùng đến khi nào thì bỏ nhỉ?”

“Những bốn thằng đực rựa đến chỗ này thì chẳng có gì vui.”

Mấy lời ấy vọng đến tận vọng gác nơi Mitsuyo và Yuichi ẩn mình.

Trời lạnh hay sao mà nhóm thanh niên đứng đó chưa đầy một phút đã lại quay lại vọng gác. Mitsuyo nhủ thầm trong lòng: “Xin các người. Về luôn đi mà. Xin các người đấy.”

Một bóng người, rồi hai bóng người lướt qua bên kia cánh cửa kính mờ. Người thứ ba đi qua, đúng lúc nghĩ còn một người nữa thì đột nhiên người đó nắm tay vào cửa kính. Đang nín thở, suýt nữa thì Mitsuyo hét lên thành tiếng. Cô vội vã bùm miệng vào vai Yuichi.

Đám thanh niên bàn xem sẽ đi đâu tiếp rồi rời đi. Có tiếng động cơ xe ở bãi đỗ xe.

Thấy Yuichi vỗ vỗ hai cái vào lưng, Mitsuyo khẽ gật đầu “Ừ” với vẻ yên tâm. Tiếng động cơ đã đi xa.

Yuichi đứng lên, rón rén mở cửa nhòm ra ngoài. Mitsuyo cũng đứng sau Yuichi để kiểm tra bên ngoài thì trông thấy ánh đèn xe rọi vào đám cây cối, đi xuống con đường núi.

Bầu trời đêm mùa đông đầy sao lấp lánh, có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá ngay gần đó. Lớp gỗ dán trên cửa sổ của vọng gác bị gió đập mạnh, oằn lên thành tiếng. Mitsuyo hít thở sâu. Ngược nhìn lên, cô trông thấy ngọn hải đăng đấm mình trong ánh trăng.

Vài ngày trước, hai người bỏ xe ở Arita. Mitsuyo là người đề nghị khi thấy Yuichi vẫn chưa dứt khoát: “Mình đi đến ngọn hải đăng nhé.” Cô biết không thể trốn được song không tài nào chiến thắng được mong muốn chỉ cần một giờ nữa thôi, một ngày nữa thôi.

“Có ngọn hải đăng bây giờ không ai dùng nữa.”

Yuichi lẩm bẩm rồi cuối cùng cũng quyết tâm vút xe lại.

Yuichi lẳng lặng lấy túi ngủ từ trong cốp xe ra. Một chiếc túi ngủ màu đỏ thẫm nghe đâu Yuichi dùng khi lái xe đi xa một mình.

Từ Arita, họ đi xe điện và xe buýt đến đây. Để mặc cho Yuichi nắm tay dẫn đi, Mitsuyo cũng không buồn để ý xem mình lên xe điện ở đâu hay xuống xe buýt chỗ nào.

Ngồi trên xe buýt chạy dọc biển một lúc, họ xuống ở một cảng cá nhỏ nơi có ngọn hải đăng. Ở trước bến xe buýt là cửa hàng tiện ích không thuộc chuỗi các cửa hàng và một cây xăng nhỏ, ngoài ra chỉ có vài chục nhà dân hong lưới trước sân.

Từ bến xe buýt đi bộ một đoạn sẽ đến một ngôi đền, bên sườn ngôi đền có một con đường núi dốc. Trước lối vào có tấm bảng để “Dừng lại ở đây” “Đang phong tỏa”. Cỏ dại ven đường mọc um tùm làm chật cả lối đi. Hai người nắm tay nhau như đang đi giữa cánh đồng cỏ và tiếp tục đi lên khoảng gần ba mươi phút.

“Gần tới rồi”, giữa đường cô liên tục được Yuichi đỡ sau lưng.

Bầu trời mở ra ở cuối con đường núi dốc, ngọn hải đăng màu trắng nằm đó.

“Nhìn xem, ở kia kìa.”

Lần đầu tiên Yuichi cười kể từ khi vút ô tô ở lại.

Đi hết con đường núi thì đến một bãi đỗ xe nhỏ. Dĩ nhiên không có chiếc xe nào đỗ ở đó, cỏ dại mạnh mẽ vươn mình từ những khe nứt của nền đất trải nhựa. Cuối bãi đậu xe là địa phận ngọn hải đăng được bao quanh bởi hàng rào. Vừa chui qua hàng rào rách để vào bên trong thì thấy ngọn hải đăng giờ đã dơ dáy ập tới như thể sắp đổ đến nơi. Dưới ngọn hải đăng có một vụng gác nhỏ với bức tường trắng cũng bản không kém, Yuichi xoay tay nắm cửa và mở nó một cách dễ dàng.

Không gian bên trong trống hoác, bụi bặm, ánh sáng xiên vào từ ngoài cửa chiếu lên đám bụi giữa không trung lấp lánh. Trong góc phòng dựng một vài tấm gỗ dán và có duy nhất một chiếc ghế sắt đã rách nệm. Sàn nhà la liệt túi ni lông bánh kẹo cũ và lon nước hoa quả rỗng.

Yuichi kê tấm gỗ dán xuống sàn đoạn quăng túi ngủ xuống đó. Rồi ngay lập tức gã kéo tay Mitsuyo dẫn đến chân ngọn hải đăng. Một con diều hâu liệng vòng trên bầu trời. Cảm giác chỉ cần với tay là chạm ngay đến bầu trời,

Ngọn hải đăng nhìn xuống mặt biển mênh mông dưới chân vách đá. Phía bên kia lan can chằng xích không có đường đi, có thể nghe thấy tiếng sóng đập dữ dội ngay dưới chân. Khung cảnh trước mắt đem lại cảm giác từ đây có thể đi bất cứ đâu hơn là cảm giác đây là điểm cuối.

“Em đói không?”

Nghe Yuichi hỏi, Mitsuyo gật đầu, mắt vẫn nhìn về phía đường chân trời đằng xa. Có ánh nắng chiếu nhưng cơn gió thổi lên vách đá thì lạnh, hai người quay trở lại vụng gác đầy bụi để tránh gió. Họ trải túi ngủ lên tấm gỗ dán và ăn cơm hộp mua ở cửa hàng tiện dụng trước bến xe buýt.

“Chỗ này chẳng ai đến đâu nhỉ?”

Nghe Mitsuyo hỏi, Yuichi gật đầu trong lúc nhai cơm nhồm nhoàm.

“Chắc là mình ở đây được lâu?”

Yuichi ngừng nhai trước lời nói của Mitsuyo.

“Mình sẽ mua nệm và đồ ăn ở cửa hàng tiện ích bên dưới.” Nói vậy nhưng giọng cô càng lúc càng đuối dần. Hai người vẫn chưa nói với nhau điều quan trọng này kể từ khi họ chạy trốn ở trước sở cảnh sát Karatsu.

Làm sao có thể trốn thoát được. Có lẽ cả hai đều muốn được ở bên nhau cho đến khi bị bắt nhưng không sao nói ra thành lời.

* * *

Sang năm mới, cuộc điện thoại đe dọa từ công ty thực phẩm chức năng hôm tất niên đã không còn gọi đến. Biết không thể cứ run rẩy mãi trong góc bếp nhưng cứ nghĩ tới việc lúc nào sẽ có điện thoại hay lúc nào mấy gã đàn ông đó sẽ tới thì chỉ ngồi không cũng khiến bà run rẩy.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa. Bà Fusae bắt giắc lẩm bẫm trong lòng: “Đến rồi...” Song tiếng nói cất lên lại là của anh cảnh sát khu vực: “Cô ơi, có có ở nhà không?”

Bà Fusae thở phào nhẹ nhõm đến mức gần như ngồi bệt xuống, đoạn chạy vội ra bậc thềm.

“Cô ơi, trong sổ bạn của Yuichi cô đã nghe thấy tên Magome Mitsuyo bao giờ chưa? Nghe nói cô gái ấy làm việc tại một cửa hàng quần áo ở Saga.”

Vừa mở cửa ra đã nghe thấy anh cảnh sát khu vực nói vậy mà không buồn chào hỏi. Gió lạnh từ cánh cửa để mở thổi vào. Fusae lắc đầu yếu ớt với anh cảnh sát lúc này vừa hỏi vừa xoa tay vào nhau.

“Vậy à, đúng là cô không biết thật. Chà chà, nghe đâu thằng bé Yuichi đã dẫn theo cô gái ấy bỏ trốn rồi.”

“Dẫn, dẫn theo cô gái ấy à...”

“Chà, không biết cô gái kia bị bắt ép hay biết rồi mà vẫn đi theo...”

Bà Fusae ngồi xuống bậc cửa. Có lẽ nghĩ hỏi nữa cũng vô ích nên anh cảnh sát khu vực vỗ vỗ vào cánh tay Fusae đoạn nói nốt

một câu trước khi đi: “Nghe bảo đã tìm thấy xe của Yuichi ở Arita đấy.”

Bà Fusae chỉ còn biết nhìn theo dáng anh.

Yuichi đã vứt xe. Thằng bé Yuichi ấy đã bỏ cả xe...

Bà trông thấy cái lưng của Yuichi loạng choạng rời xa chiếc xe. Fusae cất lực gọi: “Cháu đi đâu đấy!” song bóng dáng ấy biến mất vào trong khu rừng tối mà bà chưa bao giờ trông thấy.

Đúng lúc ấy có tiếng chuông điện thoại từ trong bếp. Bị kéo giật về hiện tại, bà Fusae toan gọi anh cảnh sát khu vực lại. Nhưng sao bà có thể trao đổi về cuộc điện thoại đe dọa với người cảnh sát đến vì thằng cháu giết người của bà được.

Nếu không nghe máy, chắc chắn mấy gã đàn ông ấy sẽ kéo đến nhà.

Nếu nghe máy, biết đâu đối phương sẽ chỉ cho bà cách giải quyết. Chỉ còn biết trông vào cách đó thôi. Bà Fusae quay vào bếp, nhắc ống nghe bằng bàn tay run run.

“A lô? Mẹ à? Con Yoriko đây! Thế là thế nào? Việc Yuichi giết người ấy! Không phải thế đúng không? A lô!”

Giọng nói bên kia đầu dây là của Yoriko, con gái thứ hai của Fusae và là mẹ của Yuichi.

“A lô? Khoan đã! Này mẹ!”

Nghe Yoriko nói một mình vì kích động, bà Fusae chỉ đáp lại: “Con...”

“Cảnh sát đến chỗ làm việc của con đấy! Họ nói là Yuichi giết người rồi nói như thể con đang bao che Yuichi, thậm chí còn lục lọi cả ký túc xá nhân viên nữa.

“Con, con có khỏe không?” Kiểu nói liến thoắng một mình của Yoriko khiến Fusae nhớ lại hình ảnh con gái hồi nhỏ. Từ nhỏ con

gái bà đã hiểu thẳng, lên đến cấp II thì bắt đầu đi chơi đêm. Cứ đến cuối tuần đám đua xe ô tô hay xe máy lại chạy ào ào đến làng chài nhỏ này. Dù có bị ông Katsuji chòng bà túm tóc kéo lại thì Yoriko cũng đá bay bố mà chạy đi. Còn chuyện bị bắt trong nội thành, đang đêm ông bà phải đến đồn cảnh sát đón thì không chỉ một lần, hai lần. Tốt nghiệp cấp III, Yoriko bắt đầu đi làm ngay cho một quán rượu, mà quán rượu cũng không hẳn là xấu. Thực tế thì từ khi đi làm Yoriko cũng người lớn hẳn ra, thi thoảng về nhà rót rượu cho ông Katsuji rồi vui vẻ để lại danh thiếp của cửa hàng và bảo: “Thỉnh thoảng bố đến cửa hàng con uống rượu nhé.”

Rồi Yoriko đăng ký kết hôn với một gã đàn ông vô dụng mà không bàn bạc với ai, chẳng bao lâu sau bị gã bỏ rơi, cô trốn đi để lại Yuichi. Từ đó, vài năm mới gửi thiệp chúc mừng năm mới một lần như thể chợt nhớ ra. Điện thoại về lúc nào cũng nói: “Con thật không phải với mẹ, Lần tới mẹ con mình đi suối nước nóng nhé” nhưng chưa một lần trở về nhà.

“Yuichi giết người ư, làm gì có đúng không?”

Trước câu hỏi của Yoriko lúc này đang kích động, bà Fusae không còn lời nào để đáp.

Thở dài ngao ngán trước sự im lặng đó, Yoriko nổi đóa: “Mẹ ở bên cạnh nó mà... Thật không hiểu mẹ nuôi nấng kiểu gì mà nó thành ra như thế! Tóm lại là thằng bé không đời nào đến chỗ con. Mẹ hãy nói với cảnh sát như thế. Nó chỉ đến vòi tiền con thôi. Biết con nghèo mà vẫn cứ đến xin xỏ một, hai ngàn.”

Nghe Yoriko kích động nói vậy, bà Fusae buột miệng hỏi: “Con gặp nó à?” Như thế không muốn giải thích cho thêm phiền phức, Yoriko nói một câu trước khi cúp máy: “Tóm lại, mẹ hãy nói với cảnh sát như thế.”

Bà Fusae lặng người. Ngạc nhiên chuyện Yuichi và Yoriko lén lút gặp nhau đã đành, bà còn không thể tưởng tượng nổi thằng bé Yuichi ấy lại đi vòi tiền Yoriko. Thà bảo Yuichi giết người vì lý do nào đó nghe còn thật hơn.

* * *

Nắng sớm xuyên vào từ kính cửa sổ phần nào làm nhiệt độ trong phòng tăng lên. Mitsuyo áp môi lên gáy của Yuichi trong túi ngủ.

Tuy có túi ngủ nhưng nằm trên tấm gỗ dán trải dưới sàn vẫn khiến lưng và hông đau nhức, làm cô bị thức giấc trong đêm mấy lần. Tỉnh dậy, cô thấy hơi thở phả ra trắng xóa, tai và mũi lạnh tê tái, chỉ cảm nhận được thân nhiệt của Yuichi trong túi ngủ chật chội.

Bên cạnh tấm gỗ dán chất đầy túi ni lông trắng đựng cơm hộp, bánh mì, vỏ chai nước hai người ăn uống mấy hôm nay. Nằm thế này khiến tấm gỗ dán trông như thể tấm thảm phép thuật bay trên trời.

Tỉnh giấc vì Mitsuyo cử động, Yuichi thì thầm trên đỉnh đầu cô: “Chào em,” đoạn ôm cô thật chặt. Mitsuyo nói trong lúc được ôm: “Lát em sẽ đến cửa hàng tiện ích.” Không khí ấm áp trong túi ngủ tràn ra ngoài từ vai của hai người.

“Một mình em không sao thật chứ?”

Yuichi hỏi lại kèm theo cái ngáp.

“Không sao mà. Em nghĩ đi một mình thì hơn.”

“Vậy anh sẽ đi cùng em xuống dưới rồi chờ ở bụi cây nào đó.”

“Thật là không sao mà.”

Mitsuyo vỗ vào ngực Yuichi trong túi ngủ chật.

Hôm qua cả hai người cùng đi đến cửa hàng tiện dụng. Hình như thấy họ đi cùng nhau nhiều lần, người phụ nữ bán hàng hỏi: “Anh chị không phải người ở vùng này phải không?” Khi Mitsuyo vội trả lời: “Vâng, vâng. Chúng tôi đến chơi nhà họ hàng từ cuối năm ngoái,” thì người phụ nữ bèn hỏi lại: “Ồ vậy à? Anh chị từ đâu tới?” Mitsuyo lờ miệng bảo: “Từ Saga.” Người phụ nữ lại hỏi: “Ở chỗ nào của Saga?”

“Ở, ở phía Yobuko.”

Người phụ nữ toan nói điều gì đó nhưng Mitsuyo nhận tiền thừa xong bèn kéo tay Yuichi rời cửa hàng như chạy trốn.

Nếu hôm nay lại gặp người phụ nữ đó thế nào cũng sẽ bị hỏi: “Họ hàng là ai thế?” Vậy thì không thể đến cửa hàng đó được nữa. Nếu tìm của hàng khác thì chỉ còn cách đi bộ ra đường lớn để đến thị trấn bên cạnh.

Ra khỏi túi ngủ, Yuichi xỏ giày thể thao để vào nhà vệ sinh. Dù ngọn hải đăng bị bỏ không bao năm nay nhưng may sao nước trong nhà vệ sinh vẫn chưa bị cất. Không thể gọi đó là một nhà vệ sinh sạch sẽ, song cảm thấy như thể có ai đó đang giúp cô và Yuichi, cô những muốn chấp hai tay cảm ơn vòi nước chảy.

“Nhưng nó cũng sạch hơn đấy nhỉ.”

Chuẩn bị vào nhà tắm, Yuichi lẩm bẩm như tỏ lòng thán phục lần nữa.

“Thì bởi em đã mất hai tiếng dọn dẹp mà.”

Nghe Mitsuyo vẫn nằm trong túi ngủ đáp vậy, Yuichi chỉ tay về phía cửa sổ hướng ra biển và bảo: “Trong lúc Mitsuyo đi mua đồ, anh sẽ lấy gì đó để bịt chỗ kính của sổ bị vỡ này lại.”

Gã đã bịt tạm bằng băng dính ni lông mua ở cửa hàng tiện ích nhưng gió mạnh vẫn thổi qua lỗ hổng.

Mitsuyo hỏi Yuichi lúc này đã đi vệ sinh xong và cầm chai

nước đi ra ngoài: “Anh có cần gì ngoài đồ ăn không?”

“Ngoài đồ ăn à? Vậy thì em mua bộ bài về nhé.”

“Bộ, bộ bài?”

Mitsuyo ngây thơ hỏi lại nhtmg cô nhận ra ngay lời nói đùa của Yuichi. Nheo mắt bởi ánh bình minh mùa đông, Yuichi cười trước giọng điệu ngộ nghĩnh của Mitsuyo.

Mitsuyo ra khỏi túi ngủ đoạn gập gọn túi ngủ vẫn còn hơi ẩm của hai người trên tấm gỗ dán. Nghe thấy tiếng súc miệng bằng nước trong chai nhựa của Yuichi, cô đi ra ngoài thì thấy biển ngập nắng trải rộng ra trước mắt, hải âu bay là là ở tầm thấp.

“Đẹp quá nhỉ.”

Cô bắt giác thì thềm. Nhổ nước xuống chân, Yuichi nói với vẻ ngượng ngùng: “À, đêm qua anh nằm mơ đấy.”

“Mơ? Anh mơ thấy gì?”

Mitsuyo giành chai nước từ tay Yuichi.

“Anh mơ được sống cùng Mitsuyo. Mà đấy, đêm qua trước khi ngủ mình nói chuyện đúng không? Chuyện sống ở ngôi nhà thế nào thì thích ấy. Anh mơ mình sống ở đó.”

“Ở đâu cơ? Nhà riêng hay chung cư?”

“Chung cư ấy... Cơ mà trong mơ Mitsuyo bị đá ra khỏi giường.”

Yuichi nói đoạn bật cười. Mitsuyo uống một hớp nước từ chai rồi đáp: “Thì đúng là trong túi ngủ em bị đá thật mà.”

Yuichi kiễng chân cao, hướng người về phía biển. Đầu ngón tay trông như thể sắp với tới bầu trời.

“Hay là lát nữa mình cắt cỏ dại quanh khu này rồi lót dưới tấm gỗ dán nhỉ.”

“Lót xuống không biết có êm hơn chút nào không đây.”

Mitsuyo uống thêm một hớp nước nữa. Tuy không để tử lạnh

nhưng nước lạnh như đóng đá.

* * *

Mọi người đổ hết lỗi lên đầu tôi, rằng chính vì tôi bỏ rơi Yuichi nên thằng bé mới gây ra vụ án này, nhưng thực tế người nuôi thằng bé là mẹ tôi đấy chứ. Không không, dĩ nhiên không phải tôi đổ lỗi cho mẹ mình. Có điều, chẳng phải trên ti vi hay báo chí, chỉ có tôi mới bị coi là kẻ xấu đó sao. Một cô dẫn chương trình trông chẳng có vẻ gì là quan tâm tới cuộc sống của người khác rành rọt giới thiệu đầu đuôi vụ án, một ông bình luận trông rõ là đạo mạo thi thoảng chõ miệng vào, rớt cuộc, tuy dùng nhiều cách nói khác nhau nhưng kết luận đại khái căn nguyên của vụ án là người mẹ vứt bỏ con.

Sau khi bỏ lại thằng bé ở bến phà Shimabara, mấy lần tôi định tìm đến cái chết. Nhưng mãi vẫn không thể chết được.

Tôi trở về nhà thì bố mẹ tôi bảo rằng: “Chúng tao sẽ nuôi Yuichi,” rồi tước luôn quyền nuôi con. Chẳng khác nào họ bảo tôi là: “Máy cút khỏi đây đi.”

Nhưng, dù vậy thì tôi vẫn là mẹ nó. Dù ở xa nhau nhưng lúc nào tôi cũng lo lắng cho Yuichi. Tôi cũng chưa bao giờ giấu giếm chuyện có Yuichi với những người đàn ông tôi cặp kè.

Tôi không liên lạc là bởi mẹ tôi sẽ cầu nài rằng: “Mày không định nuôi nó thì đừng gọi điện làm gì,” vả lại Yuichi mãi mới quen với ông bà mà lại làm nó nhớ đến mẹ cũng tội. Nhưng lúc nào tôi cũng nghĩ về Yuichi. Thế nên chờ đến lúc Yuichi vào cấp III tôi mới lên liên lạc đấy chứ. Bởi tôi nghĩ lên cấp III rồi thằng bé sẽ hiểu được phần nào mọi chuyện, kể cả những chuyện nam nữ.

Dĩ nhiên ban đầu còn e ngại. Nhưng đúng là mẹ con, gặp rồi

nói chuyện sẽ thấy đâu đó có sự kết nối. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ vị mì udon hai mẹ con ăn khi ấy. Thấy Yuichi rắc bao nhiêu gia vị, tôi mới ngạc nhiên hỏi lý do thì thằng bé bảo: “Vì lúc nào bà cũng nêm nhạt nên con phải dùng hàng núi gia vị, ớt cay, sốt mayonnaise, tương cà.” Nghe vậy không hiểu sao tôi thấy an tâm vì Yuichi được chăm sóc chu đáo ở ngôi nhà ấy.

Từ đó mẹ con gặp nhau nửa năm một lần. Khi Yuichi còn là học sinh thì hai mẹ con gặp nhau vào kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông rồi ăn cơm cùng nhau. Thằng bé vốn ít nói, ở cạnh nhau nó cũng không nói chuyện mấy vậy mà cứ rủ là nó đến ngay.

Bấy giờ là lúc nào nhỉ. Có lẽ là lúc Yuichi đi làm được vài năm, đột nhiên tính cách nó thay đổi.

Hôm ấy tôi buồn chán vô cùng. Dùng bữa trong thành phố Shimabara xong, Yuichi đưa tôi về tận nhà trọ, trong xe bỗng dưng tôi bật khóc.

Bấy giờ có bao nhiêu chuyện linh tinh xảy đến làm tinh thần tôi bất ổn, chẳng hạn như chuyện không suôn sẻ với người đàn ông sống chung hay chuyện bị thuyên chuyển đến bộ phận không thích ở nơi làm việc, rồi cả chuyện bản thân đã bỏ rơi Yuichi khiến tôi nghĩ mình là hạng đàn bà không cách gì cứu vãn. Biết là hồi đó tôi còn quá trẻ nhưng nếu bản thân chín chắn hơn thì Yuichi đã không buồn như thế này.

Lúc ấy tôi đã khóc trong xe.

Tôi bảo, mẹ xin lỗi vì là một người mẹ gốc gác. Tuy mẹ thế này nhưng hề gọi là con đến ngay, không một lời trách móc. Một người mẹ thế này mà con vẫn gọi là “mẹ”. Gặp con thế này mẹ đau lòng lắm. Tất cả là lỗi tại mẹ, con hận mẹ bao nhiêu cũng được. Mẹ chỉ còn cách vác cây thập tự trên vai mà sống để tạ lỗi thôi.

Tôi khóc không ngừng. Tôi khóc suốt, không nhận ra chiếc xe đã đến trước cửa nhà trọ. Có điều...

Chiếc xe dừng lại. Cuối cùng tôi cũng nín, đúng lúc tôi chuẩn bị xuống xe, thằng bé đột nhiên bảo: “Mẹ, cho con vay một ít tiền được không?” Thoạt tiên tôi không tin vào tai mình. Từ trước đến nay dù có đưa một nghìn yên tiêu vặt thằng bé cũng không nhận. Sự việc đường đột khiến tôi không khỏi bất ngờ song vẫn mở ngay ví đưa năm nghìn yên hay mười nghìn yên gì đó. Tôi vừa khóc vừa hỏi: “Con cần tiền làm gì?” thì thằng bé bỗng làm bộ mặt sợ hãi rồi trả lời: “Gì chẳng được.”

Kể từ hôm đó, cứ gặp nhau là thằng bé lại bảo: “Cho con tiền tiêu vặt”, “Cho con vay tiền”. Ban đầu tôi cũng đưa nhằm chuộc bớt lỗi lầm. Nhưng mỗi tháng tôi cũng chỉ sống bằng vạn hai, vạn ba yên thôi. Tiền đâu ra mà dư với thừa. Hễ gặp là thằng bé xin tiền nên dần dà tôi không liên lạc nữa thì nó đến gặp mà không hỏi tôi có rảnh hay không, dù có bảo chưa đến ngày lĩnh lương nên chưa có tiền thì nó cũng bòn rút một hai nghìn rồi mới chịu đi. “

Dĩ nhiên chuyện thằng bé gây án cũng một phần là do tôi, người bỏ rơi con. Song để tôi được nói thì tôi thấy mình cũng bị trừng phạt đủ rồi. Thử nghĩ mà xem. Cái cảm giác của người mẹ khi bị con cái giật lấy những đồng xu ít ỏi ấy. Đau lắm chứ. Buồn lắm chứ. Có những ngày tôi thấy thằng bé như quý. Giờ thì đã đến mức ghê tởm.

* * *

“Đau, đau quá!”

Mitsuyo hét lên. Cô đang ngồi duỗi chân trong túi ngủ để Yuichi xoa bóp gân bàn chân.

“Đau ở đây tức là cổ của Mitsuyo không khỏe đúng không?”

Yuichi không rõ Mitsuyo đang đau hay đang cười nhưng gã vừa thích thú ngắm bộ dạng đó của cô vừa tiếp tục ấn mạnh ngón tay cái.

“A, a, chờ, chờ chút!”

Cô cố tránh nhưng bàn tay to dùm của Yuichi không buông khỏi chân cô.

“Anh biết rồi. Anh sẽ thôi mà... Cơ mà gượng đã, chỗ này cũng đau à?”

“Đau!”

“Chỗ này cũng đau?”

“Anh, anh trông mặt em không thấy đau à?”

“Chỗ này mà đau thì Mitsuyo bị thiếu ngủ đấy.”

“Em biết rồi! Sao mà ngủ ngon được trên tấm gỗ dán này chứ!”

“Nhưng hôm qua em ngáy cơ mà.”

“Em đâu có ngáy. Nếu có thì chỉ là nói mơ thôi.”

Lần này Yuichi nhẹ nhàng xoa bóp chân Mitsuyo hòng xoa dịu cô lúc này đang toan chạy trốn.

Ngay lúc này thôi, ánh mặt trời còn tươi dẫm chân ngọn hải đăng. Gió thổi lên vách đá tuy lạnh nhưng hai người đốt lửa bằng cái thùng phuy nhỏ mà Yuichi nhặt được trong rừng rồi ngồi cạnh ăn bánh mì mua về. Tiếng củi khô cháy lách tách khiến họ phần nào quên đi cái lạnh đêm qua.

“Nè, nếu mình mua bánh giầy ở cửa hàng tiện dụng thì liệu có nướng bằng thùng phuy lúc này được không nhỉ?”

Nghe Mitsuyo hỏi trong lúc được xoa bóp chân, Yuichi đáp: “Nếu có gì dùng làm vỉ thì sẽ nướng được.”

“Nè, bình thường Yuichi làm gì vào ngày Tết?”

Yuichi xỏ tất cho Mitsuyo.

“Tết à? Mấy năm nay anh toàn uống rượu với những người cũng chỗ làm ở nhà chú từ hôm tất niên rồi nửa đêm đi lễ đầu năm luôn. Ba ngày Tết thì lái xe đi chơi.”

“Một mình ư?”

“Có lúc một mình, có lúc anh chở bạn tên là Hifumi. Mitsuyo thì sao?”

“Em à? Em lúc nào cũng đi mua sắm đầu năm từ sáng mùng hai. Nói là rơi vào hoàn cảnh này thì cũng không phải nhưng lâu lắm rồi em mới trải qua ngày Tết thanh thoi thế này.”

Mitsuyo tự xỏ nốt bên tất còn lại. Tết thanh thoi ư, cô biết mình thật sơ ý nhưng đã lỡ miệng mất rồi.

Tết năm ngoài mình làm gì nhỉ?

Mitsuyo xỏ giày, bỏ Yuichi đang nằm lăn lóc trong túi ngủ rồi đi ra ngoài. Dù là cực Tây Kyushu song vì mùa đông nên mặt trời lặn rất sớm. Vàng thái dương khi này còn chiếu lấp lánh mặt nước biển giờ đã lặn xa về phía đường chân trời, nhuộm một màu đỏ nhạt.

Mitsuyo đi xuống tận chân ngọn hải đăng, cô nhào người khỏi tay vịn chằng xích, nhòm xuống vách đá sâu. Con sóng cao đập vào như mài phiến đá.

Tất niên năm ngoài, cô làm xong và rời cửa hàng thì đã quá 6 giờ. Đợt giảm giá cuối năm tuy kết thúc sớm vào ngày cuối cùng nhưng sự mệt mỏi sau một năm đứng làm việc bỗng dưng ủa đến.

Năm nào cũng vậy, riêng ngày tất niên cô sẽ về nhà bố mẹ ngủ nhưng năm ngoài cô đạp xe rẽ qua nhà trọ trước. Tamayo em cô

đã đi du lịch Hokkaido cùng nhóm bạn có cả con trai từ mấy ngày trước, tờ giấy lộ trình để trên bàn chắc quên đem theo. Trong lúc chờ đến giờ về nhà, Mitsuyo lau kính cửa sổ, coi như tổng vệ sinh cuối năm. Cô tắm ướt giẻ bằng nước lạnh rồi nhào người ra cửa sổ lau thật lực.

Sáng mừng một hôm sau, cả nhà cô quây quần ăn món osechi mẹ cô làm. Đi lễ ở đền gần nhà xong về cũng chẳng có việc gì làm. Hai vợ chồng em trai cô và đứa cháu về bằng ô tô, mẹ cô bắt đầu xem chương trình ti vi năm mới trong khi bố cô say, nằm ngáy bên cạnh.

Rảnh rỗi, Mitsuyo đạp xe đến trung tâm mua sắm mở cửa quanh năm. Bãi đỗ xe lớn dọc đường đã kín xe, bên trong cũng có nhiều gia đình xúng xính quần áo.

Trước tiên cô ghé vào hiệu sách, cũng không hẳn vì muốn mua. Ngay bên ngoài là giá sách bày những đầu sách bán chạy nhất, cô với tay lấy cuốn tiểu thuyết tình yêu đã được chuyển thể thành phim song ý nghĩ từ ngày mai phải đi làm khiến những con chữ trở nên nặng nề. Cô rời hiệu sách, lần này thì vào cửa hàng CD. Cô cầm lên đĩa *Dốc anh đào* của Fukuyama Yuji mà trong lúc làm cô nghe suốt trên đài phát thanh, sau một hồi băn khoăn, có đặt nó lại vào giá.

Từ cửa sổ cửa hàng băng đĩa có thể nhìn ra bên ngoài. Có xe đạp của cô dựng lúc nãy, giỏ xe có một lon rỗng ai đó vút vào. Bất giác mắt cô nhòe đi. Lúc ấy cô mới nhận ra mình đang khóc. Mitsuyo luống cuống lao ra khỏi cửa hàng, chạy đi tìm nhà vệ sinh. Chính cô cũng không biết tại sao mình khóc. Không phải vì ai đó đã vút lon rỗng vào giỏ xe đạp của cô...

Không có sách lẫn CD cô thích. Mới sang năm mới mà cô không có nơi nào muốn đi, không có ai muốn gặp.

Khi vào phòng vệ sinh, cô không tìm được nữa. Không có lý do gì nhưng nước mắt cứ trào, lúc nhận ra thì cô đã khóc thành tiếng.

Bất chấp gió lạnh thổi thốc lên từ dưới vách đá, Mitsuyo vẫn đứng ngẩn nhìn biển. Bầu trời trong xanh ban trưa từ lúc nào đã có lớp mây dày lan rộng. Nhiệt độ cứ giảm thế này có khi đêm nay sẽ có tuyết đầu mùa.

Cảm nhận có người đang nhìn, cô ngoảnh lại thì thấy Yuichi, lúc này đang so vai vì lạnh, nhìn chăm chăm về phía cô.

“Em không đi ra cửa hàng tiện ích luôn thì trời sẽ tối mất.”

Yuichi lại gần bên cạnh cô đoạn thò cổ ra ngấm vách đá. Phần yết hầu nhô ra bị nhuộm trong ánh nắng chiều le lói giữa những đám mây.

“Nè, nếu lúc ấy em không van nài anh cùng chạy trốn thì liệu anh có tới đồn cảnh sát không?”

Tuy buột miệng hỏi nhưng cô đã nghĩ suốt về điều này trong mấy ngày nay. Yuichi vẫn nhìn xuống vách đá, trả lời cụt lủn: “... Anh không biết.” Dù có chờ thế nào cũng không có câu trả lời tiếp.

“Nè, để em làm rõ điều này được không?”

Nghe Mitsuyo nói vậy, Yuichi có phần căng thẳng.

“Yuichi không dẫn em đi trốn. Em đã nài Yuichi đi trốn cùng. Ai hỏi thì em cũng sẽ nói vậy đấy.”

Có lẽ không biết phải hiểu lời của Mitsuyo ra sao, Yuichi chau mày. Cảm thấy như thể mình vừa nói ra lời chia tay, bất giác Mitsuyo áp mặt vào ngực Yuichi.

“Trước khi gặp Yuichi, em chưa từng nghĩ sẽ trân trọng từng ngày như thế này. Đi làm, một ngày, rồi một tuần cứ trôi cái vèo,

nhận ra thì đã hết một năm... Từ trước đến giờ em đã làm gì chứ? Sao trước đây em lại không gặp được anh? Nếu phải chọn giữa một năm trước đây và một ngày được ở bên Yuichi thì em sẽ không ngại ngần mà chọn một ngày ở đây...”

Nói đến đó trong khi được Yuichi vuốt tóc, không nén nổi, Mitsuyo sụt sịt mũi. Bàn tay Yuichi vừa rút ra khỏi túi ấm như chăn.

“Anh cũng sẽ chọn một ngày ở bên Mitsuyo. Ngoài ra anh không cần gì hết... Nhưng anh chẳng làm được gì cho em. Anh muốn đưa em đến bao nhiêu chỗ nhưng lại chẳng thể đưa đi đâu được.”

Mitsuyo áp má vào ngực Yuichi. “... Chúng mình còn được ở bên nhau mấy ngày nữa.”

Yuichi lí nhí với vẻ buồn bã. Ngay sau đó. Một hạt tuyết rơi xuống rồi tan ra trên sợi xích chằng quanh vách đá.

* * *

Hạt tuyết đột ngột rơi xuống rồi tan ra dưới mặt đường nhựa nơi hần giẫm chân lên. Thấy tuyết rơi, Masuo Keigo đang đi bộ bèn dừng bước đoạn ngược lên nhìn trời trong một giây.

Chẳng mấy chốc tuyết đã phủ kín trước mắt. Tuyết rơi xuống đường phố Hakata âm u khiến mắt ông đột nhiên hoa lên. Hòm thư ngay đó mà trông như rất xa trong khi tòa nhà bên kia đường thì như sát lại gần.

Ông đi cách Masuo đi bộ đằng trước khoảng mười mét, giữa họ là vô số hạt tuyết đang rơi.

Mỗi lần bước chân về phía trước, ông Ishibashi Yoshio lại cố nén cảm giác chực chạy. Không biết có người đang bám theo mình, Masuo đi đằng trước tay đút túi quần jeans, vai so lại vì

lạnh.

Hai ngày trước, ông lao ra khỏi nhà ở Kumme trong thôi thúc đến mức chính ông cũng phải ngạc nhiên, ông tìm ra ngay căn hộ của Masuo mà đồng nghiệp của Yoshino đã chỉ.

Gã sinh viên đá con gái ông ra khỏi xe trên đèo Mitsuse đang sống trên tầng cao nhất của khu chung cư xa hoa. Yoshio đi thang máy lên đến tầng tám. Trong lúc đi lên, ông cảm nhận được sức nặng của chiếc cờ lê giấu trong túi áo khoác. Có chuông nhưng ông đập cửa bằng lòng bàn tay. Ông vừa đập liên hồi vào cánh cửa dày và cứng vừa hét: “Ra đây! Ra đây!”

Nhưng đập mãi mà cửa vẫn không mở, lúc nhận ra thì ông đang miết mũi lên cửa mà khóc.

“Ra đây... tao sẽ không tha cho kẻ làm nhục Yoshino đâu.”

Không một tiếng động nào đằng sau cánh cửa.

Yoshio nén nước mắt bước đi. Vào trong thang máy, cảnh Yoshino bị đá ra khỏi xe trên con đường đèo lại hiện lên trước mắt. Yoshio đập tay lên cửa thang máy.

Ông không đến để tra hỏi vì sao hấn bỏ lại Yoshino. Dù có tra hỏi thì Yoshino cũng không quay về. Là một người bố, ông không thể tha thứ cho gã đàn ông đã chà đạp lên tình cảm của con gái mình. Là một người bố, ông chỉ muốn bảo vệ tình cảm của con gái mình.

Yoshio quay lại chiếc xe đậu trước khu chung cư đoạn gọi điện về cho bà Satoko.

“Đêm nay tôi không về được, bà đừng lo. Xong việc tôi sẽ về nhà ngay”, nghe ông thông báo như vậy bà Satoko hỏi sau một thoáng im lặng: “Giờ ông đang ở đâu?”

“Hakata.”

Yoshio trả lời cụt lủn. Bà Satoko im lặng một lúc lâu, đoạn nói:

“Tôi biết rồi. Xong việc ông nhất định phải về luôn đấy nhé.”

Masuo đi bộ giữa trời tuyết nặng hạt. Với kiểu đi không rõ đang theo hướng nào, không cả nháy chân sáo, hấn bỏ qua đèn giao thông, băng qua lối sang đường dành cho người đi bộ.

Yoshio nắm lấy chiếc cờ lê trong túi áo, đuổi theo hấn. Vừa lao ra lối sang đường dành cho người đi bộ, ông suýt đâm phải chiếc taxi vừa rẽ trái, bị tài xế ấn còi dữ dội. Thiếu chút nữa là Yoshio ngã nhào xuống mặt đường, may mà bám được vào thanh chắn của chiếc xe.

Tài xế mở cửa sổ xe rồi quát to: “Mắt mũi để đâu thế hả!” Hai cô bé học sinh cấp III đứng chờ đến đỏ vừa thắt khăn quanh cổ vừa theo dõi tình hình. Ngay cả Masuo, lúc này đã băng qua đường, cũng thoáng quay lại trước tiếng còi và tiếng quát của tay tài xế.

Yoshio phớt lờ tài xế để đuổi theo Masuo. Tiếng còi lại vang lên sau lưng ông.

Ông sang được đường thì bóng dáng Masuo cũng đã đi xa. Yoshio chạy giữa tuyết. Chiếc cờ lê trong túi áo rung mạnh, đập lộp cộp vào xương sườn. Hạt tuyết rơi xuống mặt tan ra, chảy thành dòng từ khóe mắt như nước mắt.

Đúng lúc ấy Masuo ngoảnh lại khi nghe có tiếng chân đến gần từ phía sau. Hấn toan chạy khi thấy Yoshio đột ngột lao đến: “Gì, gì vậy.”

Ông Yoshio đứng trước mặt Masuo. Hơi thở đứt quãng phả thành làn hơi trắng xóa. Đứng gần, ông mới cảm nhận được chiều cao của hấn, mà không, đúng ra là sự thấp bé của ông. Tuy vậy, Yoshio vẫn trừng mắt nhìn lên Masuo lúc này đang trợn mắt nhìn xuống.

“Mày là Masuo Keigo?”

Ông Yoshio lớn giọng quá mức cần thiết. Tiếng nói vọng vào bãi đỗ xe bán hầm ngay gần đó.

“Ông, ông là ai hả ông già?”

Masuo lùi lại một bước. Yoshio cho tay vào túi áo khoác rồi nắm lấy cái cờ lê nặng trĩu.

“Vì mày mà Yoshino phải chết.”

“Hả?”

“Vì mày mà con gái yêu dấu của tao phải chết.”

Ông Yoshio trừng trừng nhìn Masuo không chớp mắt. Ánh mắt ngạo mạn của Masuo thoáng sợ hãi.

“Sao mày lại làm thế?”

“Hả?”

“Sao... sao mày lại bỏ lại Yoshino trên đèo!”

Tiếng hét đột ngột của Yoshio làm con mèo đi ra từ sau cột điện xù lông chạy đi mất.

“Cái, cái gì cơ? Sao tự dưng ông...”

Yoshio tóm lấy cánh tay của Masuo lúc này đang toan chạy trốn. Masuo rụt người định bỏ chạy.

“Tôi, tôi đâu có giết! Tôi chẳng làm gì hết!”

Masuo hất cánh tay ông Yoshio ra. Cú hất làm cùi chỏ Masuo đập mạnh vào mặt Yoshio. Lập tức, mọi thứ trước mắt Yoshio trở nên trắng xóa, ông ngã khụy xuống mặt đường. Dù vậy, ông vẫn cố túm lấy chân Masuo đang toan bỏ chạy.

“Buông ra! Ông làm trò gì vậy hả?”

Masuo hất chân một cách thô bạo. Đầu gối Yoshio cọ xát lên mặt đường đến đau rát. Masuo cố bước đi, kéo theo cả người Yoshio vẫn đang níu chặt.

“Bảo buông ra cơ mà!”

Trong một thoáng, cánh tay Yoshio như lỏng ra.

Masuo giật phát chân ra rồi đá vào vai Yoshio gần như theo phản xạ. Bị đá, Yoshio ngã sòng soài trên mặt đất, gáy đập vào thanh chắn kèm theo một tiếng “cộp” khô khốc.

“Tôi không làm gì hết!”

Masuo nói với vẻ mặt vừa như tức giận, vừa như run sợ rồi chạy đi. Tầm mắt càng lúc càng trắng xóa, Yoshio nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Masuo lúc này đã bỏ chạy.

“Chờ đã... Hãy xin lỗi Yoshino...”

Rõ ràng là ông đang hét nhưng chỉ có hơi thở trắng xóa phả ra từ miệng. Tuyết đã xóa mờ dáng lưng Masuo lúc này đã chạy mất. Một hạt tuyết lạnh rơi xuống lông mày Yoshio rồi tan ra.

“Yoshino... bố không thể nào thua cuộc được...”

Hình ảnh Yoshino đi bộ chập chững hồi nhỏ hiện lên trong ý thức đang mất dần của Yoshio... Đây là đâu? Đây là bến phà nào? Đằng kia là biển rộng mênh mông. Yoshino chạy qua bãi đỗ xe lớn. Cầm chiếc quạt mua ở gian hàng trên tay, con gái ông chạy ra biển.

“Bác, bác có sao không?”

Khi gần như bất tỉnh, ông bỗng nghe thấy có tiếng ai đó. Một nam thanh niên toan đỡ Yoshio dậy.

“Bác, bác đứng được không ạ?”

“Đuổi, đuổi theo thằng đó...”

Nghe tiếng nói gặng gượng của Yoshio, nam thanh niên cũng nhìn theo hướng Masuo bỏ chạy.

“Bắt, bắt Masuo... sao lại thế?”

Nam thanh niên lo lắng hỏi.

Một con quạ đen sì đang rĩa túi rác ngay gần đó. Túi rác bị kéo lê trên mặt đường trong chốc lát đã bị tuyết phủ.

* * *

Con quạ đen sì lắc mạnh đầu để xé toạc túi ni lông của cửa hàng tiện ích. Từ chỗ túi ni lông bị rách, màng bọc nilông có lẽ dùng để gói cơm hộp văng ra tung tóe. Dấu chân con quạ in trên lớp tuyết đã bắt đầu phủ nhẹ lên mặt đường nhựa. Thi thoảng, đôi cánh dang rộng của nó lại đập vào kính của bộ điện thoại.

Vẫn áp ống nghe điện thoại công cộng lạnh ngắt vào tai, Mitsuyo đá nhẹ chân vào lớp kính của bộ điện thoại để xua con quạ đi. Con quạ giật mình nhảy lùi một bước kéo theo cả chiếc túi ni lông.

“A lô.”

Đúng lúc ấy có nghe thấy tiếng của em gái cô, Tamayo ở bên kia đầu dây.

“A lô, ai vậy?”

Cô lại nghe thấy giọng nói như đang cảnh giác của Tamayo.

“... Xin lỗi em vì chị không liên lạc về.”

“Mi, Mitsuyo, khoan đã, chị, giờ chị đang ở đâu? Sao chị lại không liên lạc gì hết? Giờ chị ở một mình à? Có, có sao không?”

Cô vừa cất lời, lập tức Tamayo hỏi tới tấp. Mitsuyo chẳng kịp trả lời, chỉ nói được một câu: “Em, em cứ bình tĩnh đã.”

“Làm sao mà bình tĩnh được chứ! Ở nhà loạn hết cả lên rồi đây này! Họ bảo chị bị tội phạm giết người dẫn đi. Chị có sao không? Lẽ nào hung thủ đang ở đó?”

“Không có đâu. Giờ chỉ có mình chị thôi.”

“Vậy, vậy thì chị mau trốn đi! Giờ chị ở đâu? Em sẽ gọi điện

ngay cho cảnh sát!”

“Thì, thì chị đã bảo em cứ bình tĩnh mà.”

Tamayo thực sự muốn báo luôn cho cảnh sát. Cũng không quá vô lý. Sau khi báo về là “Không cần lo lắng” vào buổi tối bị Yuichi gàn như cưỡng ép đẩy lên xe, cô có nhắn tin về vài lần song dù bị hỏi cô cũng không kể tình hình. Tuy nhiên, chuyện đó chỉ kéo dài cho đến khi điện thoại di động hết pin.

“Chờ đã, thật là bây giờ chị đang ở một mình chứ?”

Tamayo lại hỏi.

“Nếu đúng là chị đang ở đó một mình thì chị thử nói ‘Em gọi ngay cho cảnh sát đi’ xem nào.”

“Là, là sao?”

“Nếu hung thủ không ở đó thì chị nói được đúng không?”

Thấy Tamayo có vẻ nghiêm túc, cực chẳng đã Mitsuyo đành lặp lại y như những gì em gái có bảo, rồi nói thêm: “Người đang ở với chị ấy, thật ra không phải người xấu đâu.”

Lập tức cô nghe thấy tiếng thở dài như sừng sốt từ bên kia đầu dây.

Nghe Tamayo kể thì hình như cảnh sát đã canh chừng nhà bố mẹ cô suốt cho đến hôm qua. Đúng là cảnh sát cho rằng Yuichi đã ép cô đi theo, ngay cả trong chương trình trò chuyện bắt đầu lại sau chương trình Tết, tuy không đưa tên và ảnh nhưng khu nhà trọ Mitsuyo và Tamayo đang sống bị đưa lên với hình ảnh bị làm mờ. Quá trình điều tra đang tiến triển nhanh hơn cô tưởng.

Tuy đang nghe câu chuyện của Tamayo nhưng Mitsuyo lại nghĩ về Yuichi lúc này đang đứng trên con đường rừng. Mặc cho cô bảo gã cứ chờ ở ngôi nhà nhỏ trên ngọn hải đăng vì cô có thể đến cửa hàng tiện ích một mình song Yuichi lo lắng nên đi cùng xuống núi và bây giờ đang nấp sau bụi cây đợi cô. Chắc chắn

không chỉ ở đây mà tuyết bắt đầu phủ cả ở bụi cây ấy.

“Đúng là chị không bị ép đưa đi đúng không?”

Nghe Tamayo hỏi vậy từ bên kia đầu dây, Mitsuyo trả lời rõ ràng: “Ừ, không phải mà.”

“Vậy thì chị tính sao? Tức là chị ở cùng gã vì biết gã là người như thế nào?”

Mitsuyo không biết trả lời ra sao. Sau một hồi im lặng, Tamayo nói như sắp khóc: “Bao nhiêu người không chọn lại đi chọn hung thủ giết người chứ...”

“Nè, Tamayo...”

Con quạ bên ngoài đã biến mất từ lúc nào. Tuyết bắt đầu phủ lên đầu chân mà nó để lại.

“... Chị đã làm chuyện chẳng ra gì phải không?”

Có tiếng nuốt nước bọt ở bên kia đầu dây trước câu hỏi của Mitsuyo.

“Chị hiểu được như thế thì hãy lập tức...”

“Nhưng mà chị, đây là lần đầu tiên trong đời chị có cảm giác này, chị muốn được ở cạnh anh ấy, một ngày thôi cũng được.”

“... Muốn được ở cạnh... Như vậy chẳng phải chị ích kỷ lắm sao?”

“Gì cơ?”

Nghe câu nói bất ngờ của Tamayo, bất giác Mitsuyo nắm chặt ống nghe.

“Lẽ nào chính chị đã rủ gã cùng chạy trốn? Dù chị có thích thế nào thì cũng không thể trói buộc người kia chỉ vì cảm xúc của chị được đúng không? Nếu thực sự chị thích người đó, dù có đau khổ nhường nào chị cũng phải dẫn người đó đến cảnh sát. Chị thì không sao nhưng càng trốn thì chỉ càng làm cho tội của người

đó nặng thêm thôi.”

Lúc nhận ra thì ngón tay đông cứng của Mitsuyo đã đặt lên khắc giữ ống nghe. Chỉ còn âm thanh “tu tu” lạnh lẽo đọng lại bên tai cô. Cô có cảm giác như Tamayo đã nói lại điều mà ngay cả bản thân cô cũng hiểu. Cô không gọi về vì nghĩ rằng Tamayo sẽ hiểu cho cô, nhưng cô vừa nhận ra một điều rằng: quả thật không có ai đứng về phía cô và Yuichi.

Tuyết đã ngừng rơi khi cô ra khỏi bớt điện thoại.

Mitsuyo đi sang cửa hàng tiện ích bên đường, để lại dấu chân trên lớp tuyết phủ mỏng. Cô đã mua đồ ăn song định mua cho Yuichi đôi găng tay giá bốn trăm tám mươi yên nữa.

“Chị không thể trói buộc người kia chỉ vì cảm xúc của chị được đúng không?”

Lời Tamayo nói khi này in xuống mặt đường cùng với dấu chân.

Một chiếc xe vẫn đang nổ máy dừng trong bãi đỗ xe rộng thênh thang. Khí thải từ ống xả trắng như bông. Bình thường cô sẽ nhận ra ngay, nhưng có lẽ do đang bấn loạn vì lời của Tamayo hoặc do chiếc xe bị lẫn với tuyết xung quanh, Mitsuyo không nhận ra đó là xe cảnh sát cho đến khi băng qua đường. Vừa nhận ra, đôi chân bỗng trở nên tê cứng, cô đứng chôn chân ngay tại đó.

Cửa kính của cửa hàng tiện ích mờ đi vì sự chênh lệch nhiệt độ khiến cô không nhìn thấy bên trong cửa hàng. Song bóng người có vẻ là cảnh sát đứng bên quầy tính tiền đang chuyển động phía sau lớp kính mờ.

Ra rồi. Tay cảnh sát ra rồi.

Cô cố gắng cử động chân nhưng bàn chân tê cứng vẫn không di chuyển.

Đúng lúc của tự động mở ra Mitsuyo cuối cùng cũng cử động được đôi chân. Vẫn có khoảng cách giữa cô và tay cảnh sát. Đúng lúc cô định quay đầu lại. Có ai đó đập đập vào vai cô.

“Xin lỗi cô.”

Có giọng đàn ông bên tai.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó ngoảnh lại thì nhìn thấy tay cảnh sát đứng đó. Tuyết rơi lất phất trên chiếc mũ cảnh phục. Một tay cảnh sát trẻ, mũi đỏ lên vì lạnh, hơi thở trắng phả ra như che đi gương mặt.

“Cô làm sao vậy?”

Tay cảnh sát trẻ cười với Mitsuyo. Có vẻ như từ một chỗ nào đó anh ta đã nhìn thấy Mitsuyo đứng như chôn chân trên mặt đường.

“Không...”

Mitsuyo quay mặt, đoạn ngay lập tức bước đi. Đứng vào khoảnh khắc đó, lông mày của tay cảnh sát đang tê cứng vì lạnh bỗng giật giật.

“Này, cô ơi. Cô có phải là Magome không?”

Câu nói của tay cảnh sát đuổi theo Mitsuyo đang toan chạy đi. Một chiếc xe tải vừa đi qua. Dấu bánh xe trên đường phủ tuyết chạy thẳng đến con đường rừng nơi Yuichi đang đợi.

“Yuichi...”

Mitsuyo kêu tên Yuichi trong lòng.

Dấu bánh xe trên đường tuyết kéo dài suốt ngõ hẹp. Tầm mắt bị chia thành hai nửa, một bên là ánh nắng, một bên là bóng râm, tuyết chỉ chói chang bên phần có ánh nắng.

* * *

Bà Fusae cúi đầu đi thẳng để không chệch ra khỏi dấu bánh xe. Đi hết ngõ nhỏ sẽ đến vách đá, đi hết vách đá sẽ đến bến xe buýt. Bà đã tra giờ xe buýt. Chỉ cần xe buýt đến...

“Xin lỗi, xin bà cho một vài lời?”

“Cảm giác của bà bây giờ thế nào? Bà có điều gì muốn nói với gia đình người bị hại không?”

“Thật là bà không nhận được liên lạc từ Yuichi sao?”

“Bà có biết cô gái đang trốn cùng Yuichi không?”

Không để ý đến máy quay và đám phóng viên đang vây quanh, bà Fusae bước đi, mắt chỉ nhìn chăm chăm xuống chân. Ngay cả dấu bánh xe mà bà định giẫm lên cũng đã bị giày của ai đó giẫm lên trước, in dấu chân đen sì trên tuyết.

Đám phóng viên trước giờ chỉ đến lác đác, đột nhiên tăng vọt vào buổi sáng nay. Nghe Norio kể trong cuộc gọi đêm qua thì hình như cuối cùng họ đã công khai ảnh chân dung của Yuichi. Ngay sau cuộc gọi của Norio chuông điện thoại lại đổ. Nghĩ là Norio, bà nghe máy thì hóa ra là điện thoại đe dọa từ công ty thực phẩm chức năng, liền đó bà bị dọa: “Bà già, bà vẫn chưa chuyển khoản đâu nhé!”

Bà Fusae lập tức cúp máy nhưng từ đó cho đến 12 giờ đêm, cứ mười lăm phút điện thoại lại đổ chuông một lần. Bà Fusae đắp chăn, bịt tai lại. Lúc này bà thấy căm hận hơn là sợ hãi. Bà căm hận đến trào nước mắt khi thấy mình chỉ biết run sợ.

Sáng nay, vừa bật ti vi lên bà đã thấy chương trình trò chuyện đưa tin về vụ án. Tuy không đưa hình chân dung của Yuichi lên nhưng có bản đồ của Bắc Kyushu với con đường cao tốc chạy dài, chính giữa là đèo Mitsuse, con đèo nằm ở giáp ranh tỉnh Saga và Fukuoka. Trên đó đánh dấu khu nhà ký túc ở Hakata nơi cô gái bị giết từng sinh sống, khu nhà trọ ở ngoại ô thành phố Saga của

cô gái hiện đang bỏ trốn cùng Yuichi, và nhà của Yuichi ở Nagasaki này, ngoài ra còn chiếu cả Arita, nơi phát hiện ra chiếc xe của Yuichi và khách sạn mà hai người họ đã bị trông thấy.

Trên ti vi họ nói vẫn chưa rõ có phải Yuichi đã ép cô gái ở Saga đi theo hay không. Tuy nhiên, nhân viên khách sạn, người đã trông thấy hai người họ, bình luận rằng: “Tôi có cảm giác người con gái đã kéo tay chạy đi,” và tay bình luận trông có vẻ xấu tính chán nản nói: “Nếu cả hai cùng bỏ trốn thì cả anh lẫn ả đều ngốc như nhau, rốt cuộc thì ngưi tầm ngưi mã tầm mã, thật đúng là...”

Cuối cùng bà Fusae cũng đi hết con đường tuyết để đến bến xe buýt trong vòng vây của đám phóng viên và máy quay. Những chiếc micro chìa ra thỉnh thoảng lại đập vào cằm và tai bà.

Đến bến xe buýt rồi bà vẫn tiếp tục bị hỏi. Vì bà Fusae nhất quyết không mở miệng nên đám phóng viên sốt ruột, ép bà nhận: “Bà im lặng tức là công nhận đúng không?”

May sao, không có ai đứng ở bến xe buýt, song trên đường đi bà đã bị mấy người phụ nữ hàng xóm đứng từ xa nhìn bà trong vòng vây của đám phóng viên với ánh mắt nửa thương hại, nửa phiến phức.

Cuối cùng thì xe buýt cũng đến, bà Fusae vừa lí nhí “Xin lỗi” vừa tiến về phía trước. Đám phóng viên tuy mở đường cho bà đi nhưng đâu đó có tiếng tặc lưỡi. Bà Fusae bám vào tay vịn để lên xe thì một vài người cũng toan lên cùng. Trên xe buýt có khoảng năm, sáu khách. Không khí bất thường tại bến xe buýt ở phố cảng vốn yên bình này khiến mọi người đều tròn mắt dõi theo tình hình.

Bà Fusae khom người, đến ngòì vào ghế phía sau tài xế. Đám phóng viên vẫn tiếp tục chen lấn nhau để lên xe. Bà Fusae nhìn

chăm chăm xuống giày của mình. Bùn và tuyết bám trên đầu móng chân.

“Mấy người làm cái gì vậy hả? Không được đưa tin trên xe nhé. Nếu muốn thì phải xin phép Phòng quảng cáo nhé!”

Giọng của tài xế vang lên qua micro. Lập tức đám phóng viên đang chen lấn bỗng ngừng cử động.

“Nào, nguy hiểm lắm, đi ra ngoài đi!”

Một giọng nói mạnh mẽ. Tài xế đang trong tư thế sẵn sàng đứng lên khỏi ghế lái để đẩy đám phóng viên ra.

“Bắt nạt bà già thì được gì chứ.”

Tiếng gầm bầm của tài xế truyền qua micro vang khắp trong xe. Gương mặt của người tài xế quen thuộc hiện lên qua gương ghế lái. Đó là người tài xế lãnh đạm, lái ẩu và là người mà bà Fusae ngại va chạm nhất trong số những tài xế phụ trách tuyến đường này.

“Nào, tôi đóng cửa đây!”

Tài xế đóng sập cửa xe, xe buýt từ từ chuyển bánh.

Bà Fusae lại nhìn xuống giày mình. Trong chiếc xe buýt rung lắc, bà nhận ra mình đang khóc vì biết ơn người tài xế là khi xe buýt đến điểm dừng kế tiếp.

Xe buýt đi vào nội thành từ con đường dọc biển. Chiếc xe sẽ chẳng khác gì ngày thường nếu bà không khóc. Ngồi ở hàng ghế đầu, cảm giác bị mọi người nhìn nên bà không dám ngẩng mặt lên, tuy vậy mỗi lần xe dừng lại có khách mới lên nên không khí trong xe cũng dần thay đổi. Số người không biết về chuyện nào loạn khi bà lên xe đã nhiều hơn số người biết.

Khi xe buýt đến trước bệnh viện nơi ông Katsuji đang nằm, bà Fusae ấn nút bên cạnh cửa sổ. Trong xe vang lên giọng nói vô cảm của tài xế: “Xe sẽ dừng ở bến tiếp theo.”

Xe buýt giảm tốc khi đi gần tới trạm dừng. Sau khi xe dừng hẳn, bà Fusae bám vào tay vịn để đứng lên. Bà muốn cảm ơn tài xế nhưng không đủ can đảm, đành đi về phía cửa xuống đằng sau.

Có tiếng gì như tiếng không khí thổi qua, cửa xe mở ra. Không có ai khác xuống xe. Bà Fusae lén nhìn lên phía ghế lái đoạn bước xuống một bậc. Đúng lúc ấy.

“... Bà không làm gì sai cả, phải mạnh mẽ lên.”

Đột nhiên có tiếng của tài xế truyền qua micro, trong xe bỗng chốc trở nên nhốn nháo. Bà Fusae luống cuống trước câu nói bất ngờ của tài xế. Ánh mắt của hành khách trong xe tập trung cả vào bà Fusae lúc này đang đứng trên bậc xuống. Bà Fusae xuống xe như chạy trốn. Xuống xe bà bèn ngoảnh lại song ngay lúc ấy cửa xe đã đóng, xe buýt chạy ngay đi.

Quả thật là chỉ trong giây lát. Còn trơ trọi một mình ở trạm dừng, bà Fusae chỉ còn biết lặng người nhìn theo chiếc xe đã chạy đi.

“Phải mạnh mẽ lên.”

Giọng tài xế qua micro lại dội về, bà Fusae vội vã cúi đầu trước chiếc xe vừa chạy đi khỏi.

“Bà không làm gì sai cả.”

Bà Fusae nhắc đi nhắc lại lời nói của tài xế trong lòng. Sau lưng bà là bệnh viện nơi ông Katsuji đang nằm. Cứ thế này đi vào phòng bệnh như mọi ngày, bà sẽ lại chăm ông Katsuji luôn câu bản rồi trở về nhà, tối đến lại run rẩy vì cánh nhà báo bên ngoài và những cuộc điện thoại đe dọa.

“Phải mạnh mẽ lên.”

Bà Fusae tự lẩm bẩm.

Cứ trốn tránh thế này sẽ chẳng có gì thay đổi. Cứ ngồi chờ

cũng chẳng có ai đến giúp. Cứ thế này sẽ chẳng có gì thay đổi so với cái thời bà bị ném khoai bắp phát vào người mà chỉ biết im lặng cúi mặt. Phải cố gắng thôi. Bị nhục thế này làm sao mà chịu được chứ. Phải cố gắng thôi. Bà sẽ không để ai làm nhục nữa. Chẳng nhẽ cứ chịu bị nhục thế này sao.

* * *

Ông Yoshio tỉnh dậy trên chiếc giường bệnh sơ sài. Có lẽ ông đã bị bất tỉnh song giờ thì hoàn toàn tỉnh táo, chỉ có cơn đau khi bị Masuo đá va đầu vào thanh chắn ban này là vẫn còn.

Nằm trên giường, ông Yoshio đưa mắt nhìn xung quanh. Hình như không phải giường trong phòng bệnh mà là ở ngoài hành lang. Ông toan ngồi dậy thì nam thanh niên ngồi trên ghế băng bên cạnh bèn đưa tay lên ngực ông ngăn lại: “Bác cứ nằm vậy một lúc đã.” Dù vậy, Yoshio vẫn cố ngồi dậy. Có bóng dáng sau lưng của một y tá đang rào bước ở hành lang dài trước mặt.

“Hình như bác bị chấn động não nhẹ... lát nữa thôi sẽ vào phòng bệnh...” “

Nam thanh niên đứng bên cạnh lo lắng giải thích trong lúc hết nhìn y tá đã đi khuất lại nhìn Yoshio. Yoshio nhớ ra nam thanh niên này đã đỡ mình ngồi dậy khi đập vào thanh chắn, ông toan nói lời cảm ơn song chợt nhớ ra một chuyện khác bèn thôi.

“Cậu, cậu biết Masuo Keigo hả?”

Ông Yoshio vừa xuống khỏi chiếc giường sơ sài vừa hỏi nam thanh niên.

Trong một thoáng, mặt anh ta cứng đờ rồi ngập ngừng hỏi ngược lại: “À vâng, bác có quan hệ gì... với Masuo ạ?”

Yoshio nhìn chằm chằm nam thanh niên. Anh ta chỉ được cái cao ráo, không thấy nét long lanh trong đôi mắt. Anh ta cúi đầu

nói như để tránh ánh nhìn không lời của Yoshio: “À vâng, cháu là bạn cùng khóa ở đại học với Masuo, tên là Tsuruta.”

“Cùng khóa thì cháu có biết hiện thằng đó đang ở đâu không?” Yoshio hỏi. Tuy nhiên, ông nghĩ chẳng đời nào anh ta nói cho biết nên ngay lập tức đi bộ về hướng thang máy.

“Bác ơi.”

Tiếng Tsuruta đuổi theo sau lưng ông.

“Bác ơi, lẽ nào bác là bố của...”

Ông Yoshio dừng bước, quay lại nhìn Tsuruta. Chợt nhận ra áo khoác đã trở nên nhẹ bẫng, ông sờ tay vào túi áo thì không còn thấy cái cờ lê đâu.

“Cái này ạ?”

Tsuruta tiến lại gần, lôi cờ lê từ trong ba lô màu vàng ra.

“Cậu cũng nhìn thấy rồi đúng không? Đến tôi còn bị thằng đó đá đến ngất, không về được Kumme. Thật bẽ bàng. Cậu làm sao hiểu được cảm giác này.”

Yoshio đưa tay giật lại chiếc cờ lê từ tay Tsuruta. Thoạt tiên, Tsuruta ngại ngần song vẫn ngoan ngoãn đưa và bảo: “Nếu chỉ đưa bác đến gặp Masuo thôi thì không sao... Nhưng bác đừng tính làm gì đại đột. Cháu xin bác đấy.”

* * *

Lúc ấy, trên đường đưa bố của Ishibashi Yoshino đến quán cà phê mà Masuo vẫn hay lui tới, tôi đã gọi vào di động của Masuo. Masuo nghe máy với giọng vô cùng phấn khích, hấn nói to: “Ồ, Tsuruta à? Giờ mày đang ở đâu? Đến đây ngay đi. Tao có chuyện hay lắm. Biết tao vừa gặp ai không? Là bố của con bé chết trên đèo Mitsuse đấy! Ông ta bảo ‘Vì mày mà con gái tao phải chết’,

rồi đột nhiên ông ta túm lấy chân tao, trời ơi, đúng là buồn cười quá đi mất. Tao đá bay ông ta ra.” Có lẽ quanh hẳn lúc này lại là đám bạn nhà giàu mọi khi và bọn chúng đang hào hứng với câu chuyện của tên Masuo đó.

Sau khi rời bệnh viện, bố Yoshino cúi gằm mặt đi bên cạnh tôi. Tôi cúp máy, báo lại rằng: “Đúng là cậu ta đang ở quán cà phê vẫn thường lui tới,” thì ông chỉ gật đầu: “Thế à.”

Chính tôi cũng không hiểu vì sao bấy giờ tôi lại đưa bố Yoshino đi gặp Masuo. Nhìn hình ảnh bố Yoshino bám vào chân Masuo giữa trời tuyết, thật khó nói ra thành lời song nó giống như lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được mùi của con người, nói cách khác từ trước đến giờ tôi không để ý đến mùi người, vậy mà khi ấy không hiểu sao tôi lại cảm nhận rõ ràng mùi của bố Yoshino. Ông bố ấy, nếu so với Masuo, thì nhỏ bé đến đáng thương.

Trước đến giờ tôi chỉ ru rú xem phim trong phòng nên thấy đầy rẫy cảnh người ta khóc, buồn, giận dữ hay căm hận, nhưng đó là lần đầu tiên tôi nhận ra cảm xúc con người cũng có mùi. Tôi cũng thấy bực vì tuy không thể diễn tả rõ ràng, song ngay khi nhìn thấy cảnh ông bố ấy cố gắng bám vào chân Masuo, nói sao nhỉ, tôi thấy mình có thể cảm nhận rõ ràng vụ án này...

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng những thứ như cảm giác bàn chân của Masuo khi đá Yoshino ra khỏi xe trên đèo, cái lạnh của mặt đường nơi lòng bàn tay Yoshino chạm vào khi bị đá ra khỏi xe, thậm chí cả bầu trời mà Yoshino nhìn thấy khi bị hung thủ siết cổ hay cảm giác ở cổ cô khi bị siết.

Việc một người không còn trên cõi đời này nữa không phải là việc mất đi viên đá trên đỉnh kim tự tháp mà là mất đi viên ở dưới chân tháp.

Thực lòng, tôi không nghĩ bố của Yoshino lại thắng được Masuo. Ngay cả ở cuộc đối đầu đó hay trong cuộc đời của cả hai sau này thì phần thắng nhất định vẫn thuộc về Masuo. Dù vậy tôi vẫn muốn ông ấy nói điều gì đó với Masuo. Tôi không muốn ông phải thua trong im lặng.

* * *

Đi khỏi trạm dừng xe buýt trước bệnh viện, bà Fusae lấy ra chiếc ví cũ rách từ túi xách nặng trĩu đeo trên cổ tay. Trong ví là tập hóa đơn của siêu thị, bốn tờ tiền một nghìn yên, ngoài ra rất nhiều tiền lẻ chủ yếu là đồng năm yên.

Chỉ còn một lớp tuyết mỏng đọng lại dưới gốc cây trên con đường dọc vách đá, xe cô chạy qua làm nước bùn do tuyết tan bắn lên.

Bà Fusae cất lại ví vào túi. Dĩ nhiên lời nói của tài xế xe buýt đã tiếp thêm cho bà sinh lực nhưng còn có điều gì khác hơn thế nữa. Bà có cảm giác nỗi sợ hãi chi phối bà suốt mấy tuần nay đã trôi tuột ra khỏi cơ thể.

Bỏ lại sau lưng con đường dọc vách đá, bà Fusae đi vào con đường nhỏ lát đá dẫn lên dốc Hà Lan.

Bà không nhớ khi nào nhưng có lần em họ của ông Katsuji sống ở Okayama tên là Goro đưa cả gia đình đến Nagasaki du lịch. Hai bên cũng không thân thiết lắm nhưng ông Katsuji hào hứng dẫn họ đi tham quan nội thành rồi ăn tối ở phố Trung Hoa. Hồi ấy Yuichi mới học lớp Một, lớp Hai nên có lẽ cũng phải hai mươi năm rồi.

Vợ Goro là một phụ nữ bạo dạn, không chùng diện, mở miệng ra là phàn nàn: “Vé vào cửa đắt quá”, “Tiền cà phê đắt quá”. Gia đình họ có một cô con gái vừa vào cấp II tên là Kyoko, con bé

thường chơi với Yuichi trong chuyến du lịch.

Lúc ấy ông bà đang dẫn họ đến dốc Hà Lan, chán ngấy với câu chuyện phàn nàn về khách sạn của hai ợ chồng nhà Goro, bà Fusae bèn chạy lên trước theo Yuichi và Kyoko thì nghe thấy Kyoko nói với Yuichi: “Bà Yuichi đẹp thật đấy.” Yuichi có vẻ không mấy hứng thú, tiếp tục đá viên sỏi thì Kyoko lại bảo: “Giá mà lúc đi du lịch mẹ mình cũng quàng khăn đẹp như bà Yuichi.”

Bà Fusae ngượng ngùng, giữ khoảng cách với hai đứa. Chiếc khăn đang quàng trên cổ là đồ rẻ tiền, người khen cũng chỉ là bé gái vừa vào cấp II nhưng dù vậy bà vẫn không giấu nổi niềm tự hào.

Có lẽ đó chính là lý do. Từ đó, cứ hễ có buổi tham dự giờ học hay họp phụ huynh của Yuichi là bà nhất định sẽ quàng khăn đi dự. Dù chẳng còn được ai khen nhưng nếu không quàng khăn bà sẽ chẳng đủ can đảm đặt mình vào giữa những bà mẹ trẻ.

Ra đến khu phố sầm uất bằng ngô nhỏ lát đá, bà Fusae vừa nghĩ không biết đã bao năm rồi không mua khăn. Nói gì khăn, đến quần áo mấy năm nay bà còn chẳng mua. Lần cuối cùng bà mua là cái gì nhỉ. Là cái áo khoác giả da mua ở Daiei hay là cái áo len màu xanh da trời mua ở hàng quần áo gần nhà?

Có lẽ do chỉ nghĩ về chuyện quần áo nên lần đầu tiên bà nhìn thấy có một cửa hàng quần áo trên con đường đã qua lại không biết bao nhiêu lần. Cửa hàng có lối ra vào nhỏ hẹp, trước mặt đặt một chiếc xe đẩy hàng lớn chắn cả lối ra vào, nhìn qua thấy bày bán áo len dành cho phụ nữ trung niên.

Bà Fusae dừng chân, nhìn vào bên trong. Do bên ngoài trời vẫn còn sáng hay sao mà bên trong cửa hàng tối như thể tắt hết đèn điện, một vài ma nơ canh cũ rích tạo dáng với tư thế như chỉ muốn được lao ra ngoài.

Trên bộ quần áo ma nơ canh mặc có gắn mác giá lớn, giá ban đầu bị xóa bằng dấu “X” màu đỏ để thay bằng giá đã giảm cũng bằng màu đỏ, nhưng rồi giá mới lại bị xóa bằng dấu “X”, rốt cuộc thì chẳng có cái giá nào được ghi trên đó.

Bà Fusae lại gần chiếc xe đẩy hàng trước cửa ra vào, với tay lấy cái áo len màu tím ở gần mình nhất. Vừa giở ra bà nhận ra ngay nó quá bé so với mình. Trông thấy người phụ nữ bên trong quầy tính tiền đứng lên khỏi ghế, trong một thoáng bà Fusae hơi đắn đo song quyết định đặt chiếc áo len lại xe hàng rồi bước vào cửa hàng tối om.

Khẽ gật đầu với nhân viên bán hàng dáng người chắc nịch vừa chào mình, bà sờ vào chiếc áo khoác trắng trên người ma nơ canh thì nhân viên bán hàng lại gần rồi nói: “Cái này nhẹ, mặc dễ chịu lắm ạ.”

Giá mười hai nghìn yên trên mác giá đã bị xóa, giá đã giảm là chín nghìn yên cũng bị xóa luôn. Chuyển ánh mắt sang chỗ khác bà thấy các loại khăn đủ màu sắc treo bên cạnh quầy tính tiền. Nhận ra ánh mắt của bà Fusae, nhân viên bán hàng bèn bảo: “Chỗ đó cũng đang giảm giá đấy ạ.”

Bà Fusae đi vào bên trong rồi với tay lấy chiếc khăn màu cam sáng. Chiếc gương bên cạnh phản chiếu hình ảnh bà trong chiếc áo choàng màu xám sậm. Bà Fusae từ từ quàng chiếc khăn lên cổ. Cứ tưởng nó quá sặc sỡ với mình nhưng chiếc khăn màu cam không ngờ lại hợp với áo choàng màu xám.

“Cái này bao nhiêu tiền vậy?” Bà Fusae hỏi.

Nhân viên đứng cạnh bà trong gương nói: “Màu này trở thành điểm nhấn đấy bác nhỉ!” và chỉnh lại chiếc khăn, kiểm tra mác giá rồi bảo: “À, cái này giảm giá một nửa còn ba nghìn tám trăm yên ạ.”

Gương mặt không trang điểm của bà trông sáng lên hẳn nhờ một chiếc khăn. Trong ví chỉ còn hơn bốn nghìn yên song bà Fusae vẫn rút chiếc khăn từ cổ ra đoạn đưa cho nhân viên và bảo: “Tôi lấy cái này.”

* * *

“Cô cầm cái này đi.”

Trên bàn tay chìa ra từ ghế lái của tay cảnh sát là một chiếc khăn. Chiếc khăn tay vải bông trắng tinh, trông thật chẳng hợp với ngón tay thô ráp của tay cảnh sát trẻ. Có lẽ anh ta đã có vợ nên nó được là phẳng phiu, tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ.

Mitsuyo ngồi ở ghế sau xe cảnh sát. Bên cạnh có là túi ni lông đựng đồ ăn của cửa hàng tiện ích, máy sưởi trong xe khiến cửa sổ bị mờ, không nhìn thấy được bên ngoài. Mitsuyo lau nước mắt bằng chiếc khăn tay cô vừa được đưa.

Đột nhiên bị gọi lại ở trước cửa hàng tiện ích, đang toan chạy đi thì cô bị chỉ đích danh: “Cô Magome phải không?” Chân cô không thể cử động được nữa. Gương mặt của tay cảnh sát chạy vòng ra trước mặt cô trông vô cùng căng thẳng, khác hẳn lúc này.

Bị bắt ngồi vào ghế sau của xe cảnh sát, nước mắt của Mitsuyo bỗng nhiên tuôn trào. Tay cảnh sát trẻ luống cuống, hết lo lắng cho tình hình của Mitsuyo lại hỏi về nơi ở của Yuichi rồi liên lạc bằng bộ đàm không dây, còn Mitsuyo bắn loạn đến mức không thể nghe thấy tiếng khóc của chính mình chứ nói gì đến giọng của cảnh sát.

Cô ôm mặt bằng chiếc khăn tay vừa nhận, trong khi tay cảnh sát tắt bộ đàm không dây rồi thông báo: “Cô Magome, trước mắt chúng ta sẽ đến đồn cảnh sát. Cán bộ nữ cũng sẽ đến ngay, nên

chuyện cụ thể sẽ nói sau,” đoạn cho xe chạy.

Chiếc xe rời khỏi bãi đỗ xe của cửa hàng tiện ích. Từ cửa sổ xe, cô lơ mơ trông thấy bóng dáng của nhân viên và khách hàng đứng trước cửa đôi theo tình hình. Mitsuyo nhận ra mình đang run lập cập, cô vô thức lấy túi ni lông của cửa hàng tiện dụng bên cạnh đặt lên đùi và ôm ghì lấy.

Không biết Yuichi có nhận ra không. Không biết Yuichi có nhận ra để chạy trốn đi không.

Chiếc xe chuẩn bị đến gần ngã tư hướng về con đường rừng dẫn đến ngọn hải đăng. Rẽ trái ở đây có lẽ sẽ trông thấy bụi cây nơi Yuichi đang ẩn náu. Mitsuyo không dám nhìn về hướng đó, ôm chặt lấy chiếc túi ni lông. Cái ôm quá chặt khiến một chiếc bánh ngọt lòi ra và rơi xuống bàn chân ẩm ướt của cô.

“Yuichi... Yuichi...”

Mitsuyo liên tục kêu tên Yuichi trong lòng cho đến khi chiếc xe đi qua hẳn ngã tư.

Cô những muốn nạy cửa để trốn nhưng chiếc xe đang bắt đầu tăng tốc. Thế này thì chia tay đột ngột quá. Cô muốn nhìn sang nơi Yuichi ẩn náu. Nhưng nhìn vậy sẽ bị tay cảnh sát phát hiện ra mất. Có giọng nói từ bộ đàm không dây. Tay cảnh sát vội bỏ tay ra khỏi vô lăng đoạn chiếc xe ngoặt sang trái.

Mitsuyo cứ ôm mặt bằng khăn suốt cho đến khi về tới đồn cảnh sát. Cô dựa vào tay cảnh sát để xuống xe, bước vào đồn không người, không hiểu sao cô lại ngửi thấy mùi cà ri giữa mùi dầu của máy sưởi.

“Trước, trước mắt cô hãy ngồi xuống đây.”

Tay cảnh sát đẩy lưng cô, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế băng đặt cạnh cửa sổ. Gió lạnh thổi vào từ cánh cửa vẫn để mở khiến giấy tờ trên bàn bay xuống sàn. Điện thoại trên bàn vẫn đổ chuông

suốt. Tay cảnh sát định bắt máy nhưng sau một thoáng chần chừ, anh ta ra đóng cửa trước. Cửa vừa đóng thì chuông điện thoại cũng ngừng reo.

Mitsuyo ngồi xuống chiếc ghế băng vừa lạnh vừa cứng rồi lại ôm chặt túi ni lông đựng đồ ăn. Chiếc khăn cô đang nắm chặt ướt đầm nước mắt và mồ hôi từ lòng bàn tay.

Tay cảnh sát toan lên tiếng gọi Mitsuyo song vội vã mím khuôn miệng vừa mở, đặt chiếc mũ cảnh phục lên bàn rồi nhắc ống nghe vừa ngừng đổ chuông.

“... Vâng. Tôi vừa quay về rồi... Không, không bị thương gì cả. Nhưng cô ấy hơi kích động một chút... Không, tôi vẫn chưa hỏi gì vụ đó.”

Vừa nghe câu trả lời của tay cảnh sát, Mitsuyo vừa nghĩ đến Yuichi lúc này đang nấp ở bụi cây. Trong bụi cây đã phủ một lớp tuyết mỏng ấy hẳn là lạnh lắm. Chắc chắn lá và cành cây đông cứng sẽ đâm vào tay và gò má tê buốt của Yuichi.

Trên bức tường đối diện với ghế băng Mitsuyo đang ngồi dán một tấm bản đồ của khu vực này. Vị trí đồn cảnh sát được đánh dấu bằng một chiếc ghim màu đỏ, cả ngôi làng có cửa hàng tiện ích và ngọn hải đăng nơi hai người ẩn náu đều có trên đó.

“Xin lỗi anh. Nhà vệ sinh...”

Mitsuyo hỏi vậy rồi đứng lên. Tay cảnh sát bịt tay vào ống nghe, thoáng chần chừ song vẫn mở cánh cửa dẫn vào căn phòng bên trong. Mitsuyo gật đầu cảm ơn rồi đi vào. Cô ra hiệu bằng mắt hỏi xem liệu mình có thể đóng cửa hay không thì tay cảnh sát vừa đưa ống nghe lên tai vừa gật đầu. Mitsuyo đóng cửa lại.

Bên trong là một phòng trống rộng chừng sáu chiếu, trải một chiếc chăn để ngủ tạm.

“... Có lẽ người đàn ông vẫn đang ở khu này... Không, nếu không có chỗ ẩn nấp lâu dài thì...”

Có giọng của tay cảnh sát ở phía bên kia cánh cửa. Bên cạnh cánh cửa đề chữ “WC” có một cửa sổ. Gần như bị thôi thúc, Mitsuyo mở cửa sổ. Dùng chiếc ghế gấp làm bệ đỡ, Mitsuyo trèo qua cửa sổ.

Cô không ngoảnh lại một lần nào. Cô đã trèo qua cả tường rào thấp ở phía sau đồn cảnh sát. Cô đi qua vườn nhà dân để ra đến ngõ. Trước con ngõ hẹp là ngọn núi, ở trên ngọn núi này là ngọn hải đăng. Cô có cảm giác như Yuichi đang gọi mình. Mitsuyo sẽ trở về ngọn hải đăng ấy dù có phải bò lên mặt đường dốc đứng.

* * *

Tuy bước đi bên cạnh nhưng Yoshio vẫn băn khoăn không biết có nên tin lời của thanh niên xưng tên là Tsuruta này không. Tình cờ cậu ta xuất hiện ở nơi ông và Masuo đụng độ, sau đó nhiệt tình đưa ông đến tận viện và tự xưng là bạn của Masuo.

Bất chợt Yoshio tò mò hỏi: “Lẽ nào cậu cũng biết Yoshino?”

Gò má trắng như bị cớm nắng đỏ lên vì lạnh, Tsuruta ngập ngừng: “À, không ạ. Cháu không quen trực tiếp...”

Tsuruta không nói gì nữa, cứ thế đi bộ hướng về khu phố sầm uất. Từ việc cậu ta không gọi taxi, lại đi qua bến tàu điện ngầm, suy ra chắc chắn gã kia đang ở một quán gần đây.

“Cậu cũng học cùng trường đại học với thằng đó à?”

Nghe Yoshio hỏi, Tsuruta trả lời ngắn gọn: “Dạ.”

“Cậu không chơi thân với nó à?”

“Không, bọn cháu là bạn thân.”

Nghe Tsuruta trả lời vậy, Yoshio khẽ cười. Nếu là bạn thân thì

sao lại đưa một lão trung niên lạ hoắc cầm theo cờ lê đi gặp hẳn ta chứ?

“Tôi ra khỏi nhà với ý định giết thằng đó. Cậu hiểu cảm giác này đúng không?”

Kỳ lạ thật. Ông định nói cảm giác của mình với bạn thân của thằng đã đá con gái ông ra khỏi xe trên đèo.

“Cậu có bố mẹ đúng không?” Yoshio hỏi.

“Dạ.” Tsuruta lại trả lời ngắn gọn.

“Quan hệ thế nào?”

“Không tốt lắm ạ.”

Câu trả lời rất thẳng thắn.

“Cậu có người nào đó quan trọng với cậu chứ?”

Trước câu hỏi của Yoshio, Tsuruta bất chợt dừng chân, nghiêng đầu.

“Người mà chỉ cần nghĩ đến hạnh phúc của người đó cũng đủ khiến cậu thấy vui ấy.”

Tsuruta im lặng lắc đầu trước lời giải thích của Yoshio, đoạn lí nhí: “... Cháu nghĩ nó cũng không có đâu.”

“Có quá nhiều người không có.”

Bất chợt ông thốt ra như vậy.

“Bây giờ trên đời này có quá nhiều người chẳng coi ai là quan trọng cả. Những người như vậy định ninh rằng mình có thể làm được mọi thứ. Họ không có gì để mất, bởi vậy họ tưởng là họ mạnh mẽ. Chẳng có gì để mất và cũng chẳng muốn có thứ gì. Họ cho rằng họ là người dư dả, họ nhìn những người buồn vui vì mất thứ này, thêm thứ kia bằng ánh mắt khinh bỉ. Chẳng phải thế hay sao. Thực sự không được như thế đâu.”

Tsuruta vẫn đứng như trời trồng.

Yoshio bèn đẩy lưng bắt cậu đi tiếp: “Nào, đi đằng nào đây? Đi đi chứ.”

Nơi Tsuruta dừng lại là nhà hàng mặt phố, ốp kính toàn bộ. Rất nhiều chữ cái La Tinh của tiếng gì đó viết bằng sơn trắng nhảy nhót trên mặt kính được kì cọ kỹ. Bên trong nhà hàng, mấy cô gái trẻ đang gắp xa lát dựng trong một bát lớn.

Để Tsuruta đứng ngoài cửa, Yoshio một mình đi vào bên trong. Vừa bước vào, tiếng nhạc, tiếng xếp đĩa trong bếp cùng tiếng cười của khách khứa đồng loạt dội vào tai ông.

Không thấy Masuo ở bàn ngoài cùng. Cả bàn quầy bao quanh khu bếp cũng không. Phớt lờ nữ nhân viên phục vụ chạy đến hướng dẫn, Yoshio tiến thẳng vào trong. Hai thanh niên trẻ ngồi ở ghế xô pha ngoảnh mặt ra nhìn ông. Họ đang nhìn lên Masuo, cười phô cả cuống họng, còn hẳn ngồi trước mặt họ, quay lưng về phía ông và đang nói gì đó.

Yoshio đi thẳng về phía đó. Masuo không nhận ra, vẫn đang khua khoáng chân tay nói với hai người trước mặt.

“... Thế rồi, lão già ấy đột nhiên bám vào chân tao rồi bảo: ‘Vì mày mà con gái tao phải chết.’ Trông lão ta nghiêm túc lắm nhé. Túm chân tao thật lực. Ha ha. Trông bộ mặt lão ta buồn cười lắm. Này, có lão già gì đó mà thi thoảng Matsu-chan vẫn bắt chước ấy nhỉ?”

Hai người ngồi trước mặt cười trước câu chuyện của Masuo. Có điều, Yoshio không hiểu có gì đáng cười. Ông không hiểu vì sao bộ mặt của ông bố cố hết sức vì đứa con gái bị giết lại đáng cười đến vậy.

Hai người nhận ra Yoshio bèn liếc nhìn về phía ông, thấy vậy Masuo cũng ngoảnh lại. Trong một thoáng, hẳn nín thở.

Ông không hiểu được. Ông không hiểu được Masuo, kẻ đang

cười trên nỗi đau khổ của người khác. Ông không hiểu được hai thanh niên đang cười hùa theo câu chuyện của Masuo. Ông không hiểu được đám người gửi thư đến chửi rửa Yoshino. Ông không hiểu được những kẻ bình luận trên chương trình trò chuyện kết luận Yoshino là nhơ nhuốc.

“Yoshino.” Yoshio gọi tên con gái trong lòng.

Bố không hiểu con ạ.

Masuo đứng như trời trồng trước mặt ông. Hắn không dám lên tiếng, mặt cắt không còn giọt máu. Chiếc cờ lê ông nắm chặt trong túi áo tự nhiên nhẹ bẫng.

“Buồn cười lắm hả?” Yoshio hỏi.

Ông thực sự muốn hỏi. Masuo lùi một bước.

“Mày không thể sống như thế được.”

Bỗng nhiên ông thốt ra.

“... Sống mà cứ cười nhạo người khác suốt như thế mà được sao.”

Ông thấy buồn vô hạn. Buồn đến nỗi những cảm xúc căm hận đều tan biến.

Nhóm Masuo đứng chết trân. Ông Yoshio bỏ chiếc cờ lê ra khỏi túi áo rồi ném xuống chân Masuo. Đoạn chẳng nói chẳng rằng, ông bỏ đi.

Hơn bốn giờ chiều hôm ấy, ông Yoshio trở về nhà ở Kurume. Bỏ đi đã hai ngày, cứ nghĩ đến bà Satoko suốt ngày khóc lóc đang lo lắng biết chừng nào là ông lại đau thắt ngực vì thấy có lỗi.

Cất xe vào bãi đỗ cách nhà một đoạn, ông lê bước chân nặng nề về nhà. Ông chẳng còn hơi sức để làm gì từ khi Yoshino mất đi. Ông không biết mình đúng hay sai khi đứng trước mặt Masuo kẻ cười nhạo mình nhưng rốt cuộc lại bỏ về mà không làm gì.

Khi ra khỏi ngõ từ bãi đậu xe, ông trông thấy đằng xa dòng chữ “Tiệm tóc Ishibashi”. Trong một thoáng, Yoshio không tin vào mắt mình. Đèn biển hiệu của cửa tiệm chưa một lần bật kể từ ngày Yoshino mất đi giờ đang xoay tít.

Ông Yoshio bán tin bán nghi rảo bước chân. Càng lại gần ông càng thấy rõ ràng đèn đang xoay.

Yoshio chạy. Đứng thở hổn hển trước cửa tiệm, ông mở cửa ra. Trong tiệm không có khách nhưng có bà Satoko vận áo trắng đứng đó, đang gấp khăn bông vừa mới giặt.

“Bà... bà đã mở tiệm rồi à?” Yoshio hỏi.

Giật mình vì Yoshio đột ngột chạy vào, bà Satoko tròn mắt bảo: “... Ôi, giật cả mình!” đoạn mỉm cười: “Tôi không mở thì ai mở? À, phải rồi, vừa nãy ông Sonobe đến cắt tóc đấy.”

“Bà cắt hả?”

Người vợ mấy năm nay không bước ra tiệm vì ghét phải động vào tóc khách hàng. Người vợ ấy giờ đang mặc áo trắng đứng trước mặt ông.

“Bà lo lắm phải không?” Ông Yoshio hỏi.

Vừa gấp khăn bà Satoko vừa im lặng lắc đầu.

“... Tôi về rồi đây.” Ông Yoshio nói.

Dưới chân hai người, hàng chữ “Tiệm tóc Ishibas” viết trên cửa đổ bóng dài suốt mặt đất dưới ánh nắng chiều.

* * *

Cất túi gói xong, bà Fusae quàng khăn ngay trong cửa hàng. Thấy bà quàng không ra kiểu gì, nhân viên của hàng bèn dạy bà kiểu “quàng thắt nút”. Bà trả tiền rồi ra khỏi cửa hàng. Chỉ một cái khăn thôi nhưng dường như bà thấy tự tin hơn hẳn.

Từ cửa hàng quần áo, bà băng qua công viên để ra mặt sau của bến xe buýt. Buổi tối các hàng ăn lưu động sẽ bày bán ở trên đường nhưng giờ vẫn còn sớm, một vài xe hàng được khóa dây cẩn thận xếp bên đường.

Trước mặt là một bãi đỗ xe lớn tính tiền theo giờ, đi tiếp nữa sẽ đến phố Trung Hoa náo nhiệt.

Từ cửa sổ của căn phòng nơi bà bị những gã đàn ông bao vây hôm ấy có thể trông thấy bãi đỗ xe này. Bà đã sợ hãi đến mức không dám ngẩng mặt lên nhưng người đàn ông trong vai thủ lĩnh thi thoảng lại chuyển giọng nhẹ nhàng mang một cốc trà nóng đến cho bà, khi ấy bà mới dám nhìn trộm ra ngoài trong giây lát.

Đi tiếp đến tường rào của bãi đỗ xe, bà Fusae nuốt ực nước bọt một cái rồi từ từ ngoảnh lại, ngược nhìn tòa nhà sau lưng.

Đó là một tòa nhà tạp nham cũ kỹ có thể thấy ở bất cứ đâu, bên trong có một cầu thang hẹp dần lên tầng hai, chỉ trông thấy phần dưới của cửa thang máy màu xanh.

Một ông bố trẻ công kênh đứa con gái nhỏ trên vai, chắc là đi ăn ở phố Trung Hoa. Cái mũ giống như của ông già Noel mà bé đang đội có vẻ khiến nó khó chịu, toan giật ra nhưng được người mẹ đi bên cạnh chỉnh lại.

Bà Fusae nắm chặt chiếc túi trên cổ tay, hít thở sâu lần nữa rồi bước đi. Tự nhủ phải đi thật vững nhưng bà cảm thấy run rẩy chẳng khác nào đang đi bộ trên tấm ván nổi trên mặt nước.

Bà Fusae đi vào tòa nhà tối nhờ nhờ. Vừa đặt chân lên bậc cầu thang đầu tiên đã tróc gạch, bà bất giác muốn chạy trốn, song lại vội vã bám vào tay vịn đen bóng.

Yuichi, cháu đang ở đâu?

Bà Fusae bước lên thêm một bậc.

Dù bất cứ chuyện gì xảy ra bà sẽ đứng về phía cháu.

Cháu cũng phải hành động cho đúng đắn. Cháu cũng sợ lắm phải không? Nhưng không được chạy trốn. Phải hành động cho đúng đắn. Bà cũng sẽ không thua đâu.

Bà Fusae sờ vào nút bấm thang máy. Cánh tay bà run run vì sức nặng của túi xách. Cửa mở ngay tức khắc. Một buồng thang máy chật hẹp chỉ đủ cho ba người. Bà Fusae bước vào trong, ấn nút tầng ba. Bà bấm liên tục cho đến khi cửa thang máy đóng lại. Cửa thang máy mở, bà bước ra ngoài hành lang tối nhờ. Có một cánh cửa ở phía cuối hành lang.

Yuichi, cháu không được chạy trốn. Có lẽ cháu đang sợ nhưng không được chạy trốn. Chạy trốn cũng không thay đổi được gì. Có trốn cũng chẳng ai giúp đâu.

Định thần lại, bà Fusae đang tự lẩm bầm vạy trong lúc bước đi trên hành lang hẹp. Đứng trước cửa, bà nghe thấy tiếng cười của mấy gã đàn ông từ bên trong. Người bà cứng đờ khi đến đây. Bà nghe thấy cả tiếng tivi lẫn trong tiếng cười của mấy gã. Bọn chúng đang xem cảnh tàu lượn siêu tốc hay sao mà bà nghe thấy tiếng hét của con gái lẫn với tiếng rầm rầm của đường ray, cô gái càng hét thì giọng cười của mấy gã đàn ông đang xem càng lớn.

Bà Fusae nghiêng chặt răng hàm, xoay tay nắm cửa lạnh ngắt. Cửa không khóa, mùi thuốc lá xộc ra từ khe cửa vừa hé.

Khi cánh cửa được mở hết, bà trông thấy lưng của ba gã đàn ông ngồi tựa vào ghế xô pha xếp quanh tivi. Lập tức gã đàn ông trẻ nhất nhận ra bà Fusae đang đứng như trời trồng trước cửa, bèn cất giọng phiền toái: “Gì vậy?” Bà Fusae bước thêm một bước. Bà không biết thứ đang rung là mình hay sàn nhà. Gã đàn ông vừa lên tiếng bèn đứng dậy, hai người còn lại cũng nhìn chăm chăm vào bà Fusae.

“Gì thế bà già?”

Gã đàn ông trẻ đứng lên tiến lại gần bà. Hai người còn lại đã quay lại với tivi.

“Tôi không có ý định làm hợp đồng theo năm...”

Bà Fusae lấy hết can đảm lí nhí. Hình như không nghe rõ gã đàn ông tiến lại gần rồi lớn giọng: “Hả? Bà nói gì?”

“Tôi không muốn làm hợp đồng theo năm đó! Bỏ ngay đi cho tôi!”

Bà Fusae hét lên. Mọi thứ trước mắt chao đảo như thể bà sắp ngã đến nơi. Nghe giọng hét của bà, hai gã đàn ông ngồi ghế xô pha lại ngoảnh lại.

“Các ông có thể bỏ đi được không! Nhà tôi không có số tiền lớn đến thế, bỏ đi cho tôi được không!”

Bà Fusae hét phun cả nước bọt.

Túi xách văng vào kệ. Nhìn bà Fusae quyết tâm như vậy, ba gã đàn ông phì cười. Nhưng bà không nghe thấy giọng cười đó.

“... Tôi đã cố gắng sống đến bây giờ. Làm sao tôi có thể, sao tôi có thể để các người lôi ra làm trò cười được!”

Hét xong, bà Fusae thở hổn hển rời khỏi căn phòng. Bước trên hành lang, bà liên tục va vào hai bên tường. Đuổi theo thì cứ đuổi đi, muốn cười thì cứ cười đi. Bà không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo cũng như tiếng cười từ bên kia cánh cửa bị đóng. Hành lang tối nhờ vẫn tĩnh lặng đến mức khiến bà co rúm.

* * *

Lúc này ánh hoàng hôn đã chạm đến đường chân trời. Yuichi đứng trên mỏm vách đá, dõi mắt theo hai cánh chim hải âu đang bay về phía hoàng hôn

Không chờ đến khi mặt trời lặn, Yuichi quay về vọng gác trên ngọn hải đăng. Tuyệt nhiên đó không phải một căn phòng ấm nhưng cũng đủ làm gã nhận ra đứng bên vách đá lạnh đến chừng nào.

Trên tấm gỗ dán đặt dưới sàn nhà là chiếc túi ngủ Mitsuyo đã gấp lại. Có cả hộp nước cam Mitsuyo uống, hộp sô cô la Mitsuyo ăn và những viên sỏi Mitsuyo xếp.

Yuichi ngồi xuống chiếc túi ngủ đã được gấp lại. Cái lạnh của bê tông truyền lên mông qua tấm gỗ dán.

Khi nắp trong bụi cây, gã bị tuyết phủ trên lá rơi xuống gáy. Lạnh quá, gã so vai thì tuyết tan ra chảy tuột xuống lưng. Chỉ mua đồ ăn thôi mà Mitsuyo đi lâu quá. Lo lắng, Yuichi bèn ra khỏi bụi cây. Ngay trước khi ra đến con đường lớn gã chợt nhìn thấy một tay cảnh sát đi lại từ trạm xe buýt. Yuichi vội vã nắp vào sau cột điện. Tay cảnh sát dán cái gì đó lên bảng tin bên kia đường rồi quay về trạm xe buýt.

Yuichi nghe ngóng tình hình một lúc, đúng lúc gã toan chạy ra đường lớn. Lần này là một chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến. Yuichi lại vội vã nắp vào sau cột điện.

Năm phút, rồi mười phút mà vẫn chưa thấy Mitsuyo quay lại. Yuichi nghĩ lẽ nào Mitsuyo cũng nhận ra chiếc xe cảnh sát đó nên đã quay về ngọn hải đăng từ ngôi đèn. Yuichi bèn vén đám cỏ dại để lên núi. Nhưng chờ mãi không thấy Mitsuyo quay về.

Yuichi dùng ngón tay hứng những viên sỏi mà Mitsuyo đặt trên tấm gỗ dán. Không biết có ý nghĩa gì không mà những viên sỏi khác nhau cả về độ lớn lẫn màu sắc đều nằm trên một đường thẳng. Yuichi bốc hết sỏi vào lòng bàn tay. Bị vo trong lòng bàn tay, đám sỏi phát ra tiếng vỡ lạo xạo.

Mitsuyo...

Yuichi vừa vo sỏi vừa gọi tên Mitsuyo. Gã không nghĩ ra được lời nào khác.

Đúng lúc ấy có tiếng huyên não dưới chân núi. Bình thường mọi động thái dưới chân núi không truyền lên đến ngọn hải đăng trên đỉnh núi này, nhưng tiếng ầm ĩ dự báo điều chẳng lành đang vọng khắp núi.

Vẫn nắm chặt sỏi trong tay, Yuichi lao ra ngoài. Mặt trời đã lặn và bóng tối đã xóa đi ranh giới giữa biển và núi. Đèn đỏ xe cảnh sát chạy xuyên qua ánh sáng le lói của thị trấn dưới chân núi. Không chỉ một chiếc. Đèn đỏ từ khắp nơi đang tập trung lại ở thị trấn dưới chân núi. Còi báo động như làn sóng lan dần dưới chân núi.

Có lẽ sự huyên não bên dưới làm ngọn núi càng thêm yên tĩnh. Yuichi chuyển ánh mắt từ chân núi yên tĩnh lên ngọn hải đăng sừng sững sau lưng. Ngọn hải đăng không còn được sử dụng vươn cao như đỡ lấy bầu trời đêm.

Đột nhiên gã nhớ đến ngọn hải đăng bên kia bờ mà gã cứ nhìn mãi khi bị mẹ bỏ rơi hồi nhỏ.

Lúc ấy, mẹ gã bảo: “Mẹ sẽ quay lại ngay!” và rồi biến mất. Yuichi đã tin lời nói đó. Nhưng chờ nữa chờ mãi vẫn không thấy mẹ quay lại. Gã nghĩ chắc mình đã làm điều gì đó không phải. Hấn cố nghĩ xem đó là gì. Nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra lý do làm mẹ giận.

Bấy giờ, chuyến phà cuối cùng đang chuẩn bị rời bến. Chờ chán, gã bèn đi bộ một mình dọc theo vách đá thì thấy một bé gái chạy lại từ bãi đỗ xe. Mới biết đi hay sao mà trông cô bé như thể không biết phải làm sao với đôi chân giẫm bình bịch của mình. Yuichi đỡ lấy cô bé vừa đi lại gần. Đến giờ gã vẫn còn nhớ gương mặt thở phào nhẹ nhóm của bé. Bố cô bé chạy đuổi theo

toan bế con gái lên thì cô bé bèn chìa miếng chả cá nằm trong tay về phía Yuichi. Yuichi từ chối nhưng rồi được người bố đưa cho và bảo: “Chú mới mua xong, cháu ăn đi.” Yuichi cảm ơn và nhận chả cá.

Ngẫm lại, thứ duy nhất gã ăn từ lúc mẹ gã bỏ đi cho đến lúc gã được nhân viên bến phà phát hiện vào sáng hôm sau là miếng chả cá đó.

Yuichi ném những viên sỏi nắm chặt trong tay vào ngọn hải đăng gã đang ngược mắt lên nhìn. Mitsuyo... Gã lại gọi tên cô. Những viên sỏi lớn nhỏ bay tung tóe, chỉ có viên to nhất là trúng vào chân ngọn hải đăng.

Có lẽ Mitsuyo đang ở trong chiếc xe cảnh sát đó. Có lẽ Mitsuyo đã bị bắt. Nếu Mitsuyo bị bắt thì gã phải đi cứu cô ngay. Gã phải đi ngay, phải nói rằng: “Tất cả là do tôi đã tự ý dẫn Mitsuyo đi theo. Tôi đã uy hiếp bắt cô ấy phải đi cùng.” Không, không phải vậy. Mitsuyo sẽ quay về. Cô ấy không thể nào bị cảnh sát bắt được. Cô ấy sẽ mua rất nhiều đồ ăn từ cửa hàng tiện ích và tươi cười trở về: “Xin lỗi em về muộn.” Cô đã nói rằng: “Em sẽ về ngay.” Rõ ràng là cô đã nói vậy và cười tạm biệt mà.

Yuichi nhặt viên đá dưới chân và ném lên ngọn hải đăng. Mitsuyo không ở bên khiến gã đau thắt lồng ngực. Mitsuyo cũng đang ở đâu đó một mình. Gã không muốn Mitsuyo cũng đau như gã. Mình gã đau là đủ lắm rồi.

* * *

Vỏ cây cỏ bám vào bị tróc ra, đâm vào kẽ móng tay. Nén cơn đau, Mitsuyo nắm lại cành cây khẳng khiu rồi đặt chân lên đá.

Trong rừng tối đen, chân đặt đâu cũng sẽ giẫm phải củi khô. Củi khô còn đỡ, mấy lần cô ngã nhoài trên mặt đất bùn lầy vì

giẫm phải đá rêu.

Từ lúc chạy trốn qua cửa sổ đồn cảnh sát, cô chỉ nhằm thẳng hướng đỉnh núi nơi có ngọn hải đăng. Giữa đường, lúc lách qua vườn nhà dân, cô bị một cụ già đứng bên hiên gọi nhưng cô không ngoảnh lại mà cứ băng qua tường rào đoạn đặt chân lên ngọn núi tối đen.

Tuyết phủ trên cành và lá cây giúp tầm nhìn của cô sáng hơn đôi chút. Song tuyết cũng làm đầu ngón tay của cô không còn cảm giác.

Ngẩng mặt lên, cô trông thấy bầu trời ở trên lùm cây. Cứ đi về phía đó sẽ thấy ngọn hải đăng nơi Yuichi đang chờ. Cổ cô đang bám có gai. Mấy lần cô bị cành cây khằng khiu oằn cong, đập vào mặt.

Dù vậy Mitsuyo vẫn bám tay vào đá, trèo lên vách đá. Cô sợ nếu dừng chân một lát cũng khiến nổi buồn lúc bị đẩy lên xe cảnh sát đuổi kịp cô. Cô không còn hơi sức để nghĩ xem mình đang làm gì hay mình đã làm gì. Có điều, cô muốn gặp Yuichi một lần nữa. Không có Yuichi bên cạnh lúc này khiến cô cảm thấy đau khổ. Cô không muốn để Yuichi - người giờ này đang chờ cô trên ngọn hải đăng phải buồn thêm nữa.

Cô không biết từ đâu trong cô lại có sức mạnh này.... Không biết từ đâu trong cô lại có sức mạnh để yêu ai đó đến vậy.

“Yuichi!”

Mỗi lần bị cành cây và lá cây lạnh ngắt đập vào mặt, Mitsuyo lại cắn môi, gọi tên Yuichi.

Yuichi đang chờ mình trên ngọn hải đăng. Nhất định đang chờ. Trong cuộc đời mình từ trước đến nay, liệu có nơi nào như thế. Nơi có người đang đợi mình. Nếu đi đến đó... chỉ cần đi đến đó sẽ có người yêu mình. Liệu đã có nơi nào như thế. Mình đã

sống ba mươi năm rồi, liệu có nơi nào như thế. Giờ mình đã tìm ra. Và mình đang đi tới đó.

Mitsuyo nắm cành cây lạnh bằng bàn tay đã mất cảm giác để trèo lên vách đá ẩm ướt.

* * *

Hôm nay, nhiệt độ phía Bắc Kyushu đã xuống dưới không độ. Tuyến cao tốc Kyushu, đến 5 giờ chiều là phải điều chỉnh lại tốc độ giới hạn trên toàn tuyến. Quy định lắp xích chống trượt cũng được áp dụng cho đường núi, trong thành phố có nơi bị sương mù. Bản tin buổi chiều đưa ra thông báo đêm nay sẽ có tuyết lớn, e rằng tình trạng giao thông trong thành phố sẽ tê liệt. Khoảng năm rưỡi chiều, đèo Mitsuse nằm trên khu vực giáp ranh giữa Fukuoka và Saga bị cấm lưu thông. Thông tin đó đột ngột xuất hiện bằng phụ đề trên màn hình ti vi lúc này đang phát sóng bản tin văn nghệ rồi lập tức biến mất.

Vừa lúc ấy, một cụ già đến đồn cảnh sát của phố cảng. Cụ báo rằng khoảng hai mươi phút trước, cụ nhìn thấy một cô gái trẻ chạy qua vườn nhà mình để trèo lên ngọn núi sau nhà. Nghe câu chuyện của cụ xong, viên cảnh sát mặt xanh lét bèn lật đật giở bản đồ. Đồn cảnh sát của phố cảng ngày thường vẫn yên bình này hôm nay bỗng có đầy cảnh sát.

Từ sân nhà cụ, nếu đi lên ngọn núi phía sau sẽ đến ngọn hải đăng hiện không còn sử dụng. Đám cảnh sát vừa tập trung tại đồn đặt ngón tay lên bản đồ.

“Tôi hỏi ‘Cô đi đâu đấy?’ nhưng cô ta không ngoảnh lại mà đi thẳng lên núi.”

Lời giải thích thông thả của cụ già không lọt vào tai đám cảnh sát đang lao ra khỏi đồn.

Trong lúc này, sau khi quyết tâm sẽ xuống núi, Yuichi đang dọn túi ngủ trong vọng gác hải đăng. Xuống núi sẽ bị bắt, không còn cơ hội dùng những thứ như túi ngủ nhưng gã vẫn vô thức khoác nó lên vai. Vọng gác sau khi tắt nến trở nên tối om nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu trắng của hơi thở phả ra.

Ra khỏi vọng gác, tiếng huyền não dưới chân núi càng lúc càng rõ hơn. Ánh đèn đỏ từ những chiếc xe cảnh sát khi này còn chạy nhốn nháo trong thị trấn giờ đã xếp thành một hàng để chạy lên ngọn hải đăng từ dưới chân núi.

Toàn thân Yuichi cạn kiệt sức lực. Gắng gượng mãi mới đứng dậy được.

Đúng lúc đó. Trong bụi cây tối đen, một cành cây đung đưa, gã nghe thấy tiếng Mitsuyo đang khẽ gọi tên mình. Yuichi gọi to: “Mitsuyo!” thì nghe thấy tiếng Mitsuyo đáp lại: “Yuichi!” Cành cây đung đưa, tuyết trên lá rơi xuống. Yuichi băng qua hàng rào, lao vào bụi cây tối đen.

Tóc Mitsuyo dính đầy lá khô và cành cây gãy, đầu ngón tay bê bết máu, mắt ướt đẫm tuyết và nước mắt.

“Em về rồi đây...” nghe Mitsuyo mỉm cười yếu ớt nói vậy, Yuichi ôm lấy cô để đưa qua hàng rào.

“... Đúng là em không thể xa Yuichi.”

Nghe Mitsuyo thì thầm, Yuichi vội vã hà hơi vào ngón tay đông cứng của cô.

“Em, em đã trốn đến đây... Cứ vậy mà rời xa Yuichi thì...”

Yuichi xoa mạnh cơ thể lạnh ngắt của Mitsuyo. Gò má Mitsuyo lạnh đến mức gã thấy bàn tay lạnh buốt của mình vẫn là ấm.

Gã ôm vai Mitsuyo toan bước vào vọng gác, bỗng Mitsuyo dừng chân vì nhận ra từ bên dưới, đèn đỏ của xe cảnh sát đang chạy thành hàng trên con đường núi. Những tiếng còi hú vang

trời. Yuichi ấn lưng Mitsuyo.

Vào vọng gác, Yuichi trải túi ngủ đeo trên vai ra. Gã đặt Mitsuyo lúc này đã mệt nhoài nằm xuống, bỗng Mitsuyo ôm chặt cổ Yuichi. Tiếng còi hú lại đến gần.

“... Em xin lỗi, em không làm được gì cho anh, em xin lỗi.”

Ôm chặt cổ Yuichi, Mitsuyo nói rồi khóc.

“Rốt cuộc vẫn bị bắt, vậy mà em cứ ngoan cố nói... rằng cùng nhau trốn nhé, nếu em không ngoan cố nói thế...”

Yuichi ôm chặt Mitsuyo lúc này đang khóc nghẹn.

“Không làm được gì cho anh, vậy mà còn nói hãy ở bên nhau... đưa con gái gốc ghêch nhường này mà vẫn còn được anh ôm dịu dàng... được anh ôm mà không hề trách móc... Em đau khổ lắm. Được Yuichi dịu dàng ôm, em đau khổ lắm. Em hận bản thân không làm được gì cho anh. Tại em cả... Tại em. Lúc đó em đã bảo anh hãy đến đồn cảnh sát vậy mà... Tại em cả. Tại em đã ngăn cản Yuichi.”

Yuichi chỉ im lặng lắng nghe lời nói nghẹn ngào của Mitsuyo. Mỗi lần Mitsuyo khóc to lên thì tiếng còi hú cũng to theo. Dòng xe cảnh sát đang tiến gần đến ngọn hải đăng nơi hai người ở.

Yuichi cố gỡ cánh tay của Mitsuyo lúc này đang khóc nức. Trong một thoáng, Mitsuyo bất ngờ, toan vùi mặt vào cánh tay Yuichi. Yuichi cự tuyệt. Gã cự tuyệt, đoạn nhìn chăm chăm vào đôi mắt ướt của Mitsuyo.

Ánh đèn đỏ rọi vào từ cửa kính của vọng gác. Ánh đèn nhuộm đỏ gò má đầm nước mắt của Mitsuyo. Nhận ra ánh đèn đỏ, Mitsuyo toan ôm chặt Yuichi. Bước chân của đám cảnh sát đang tiến lại gần.

“Tôi... không phải người đàn ông mà cô vẫn nghĩ.”

Yuichi thô bạo đẩy Mitsuyo, lúc này đang toan ôm lấy gã,

xuống tấm gỗ dán.

Mitsuyo hét thất thanh. Ánh đèn pin của đám cảnh sát giao nhau ở bên kia cửa sổ kính. Lúc ấy, Yuichi đè lên người Mitsuyo, vòng cánh tay ra sau gáy lạnh buốt của cô.

Mitsuyo tròn mắt, toan hét lên điều gì đó. Yuichi nhắm mắt lại. Dồn lực lên bàn tay để sau gáy Mitsuyo. Cửa mở ra sau lưng. Hàng tá ánh đèn pin rọi lên hai người họ.

* * *

Không nhớ đó là hồi nào. Hồi mà tôi vẫn còn mong ngóng cơm hộp người ấy làm cho, chắc là hồi mới quen nhau... Lúc nào cũng vậy, chúng tôi ăn cơm hộp của người ấy trên chiếc giường trong phòng riêng, không biết bắt đầu từ chuyện gì, cuối cùng nói về mẹ của nhau.

Bản thân tôi đã quên mình từng nói chuyện đó, mà đây, ngay sau khi người ấy bị bắt, chương trình trò chuyện gì đó lại khơi ra như thể chợt nhớ lại đúng không? Xuất hiện trên ti vi khi ấy, mẹ của người đó tức tối vô cùng, bà ta rửa sả trong buổi phỏng vấn rằng: “Tôi bị trừng phạt đủ rồi,” chẳng hiểu sao xem cái đó tôi lại nhớ lại. Chuyện hồi ấy.

Tôi lớn lên trong cảnh một mẹ một con, nói trong lúc làm việc đó cũng hơi kỳ nhưng tôi đã nói với người ấy rằng, mẹ là người duy nhất tôi không muốn phải lo lắng, tức thì người ấy nghiêm mặt bảo: “Anh chỉ kể cho em thôi nhé, hễ gặp mẹ là anh vùi tiền.”

Chuyện này cũng không hiếm gì, tôi cũng chỉ đáp “Hừm”, song người ấy nói với bộ mặt nghiêm túc nên hẳn người ấy nghĩ làm vậy là xấu và chắc lần tới sẽ mang cơm hộp đến kiểm điểm. Thực tình, tôi đã nghĩ chuyện sắp trở nên nhàm.

Nhưng, khác với dự đoán, người ấy đã nói rằng: “Anh đã vò tiền trong khi thậm chí anh không cần đến, đau lắm.” Tôi bèn cười bảo: “Vậy thì đừng vò nữa là được” thì người ấy nghĩ một lát rồi bảo: “Nhưng mà, cả hai bên đều không trở thành nạn nhân.”

Thoạt tiên, tôi không hiểu, định hỏi lại thì vừa đúng lúc điện thoại đổ chuông báo hết giờ quy định.

Đấy là lần cuối cùng nói về chuyện đó. Về sau người ấy nhiều lần mang cơm hộp đến nhưng không còn nói chuyện về mẹ nữa.

Gần đây, trên ti vi chẳng phải đề cập rất nhiều về lời khai của người ấy và người con gái nghe nói đã ở bên cạnh cho đến phút cuối và suýt bị giết hay sao. Mỗi lần xem rồi đọc nó, chẳng hiểu sao tôi lại thấy gợn lên trong lòng. Gương mặt của người ấy khi nói: “Nhưng mà, cả hai bên đều không trở thành nạn nhân.”

Vì vậy, gần đây tôi có cảm giác muốn gặp cô gái ở Saga, cô gái đã bị người ấy dẫn theo đến phút cuối. Tôi rất tò mò về gương mặt của người ấy khi đó...

Dĩ nhiên, tôi hiểu rằng có gặp hay nói chuyện cũng chẳng thay đổi được điều gì. Giả dụ như gửi thư cho người đó... Mà không, đây không phải chuyện để tôi xen vào...

Dĩ nhiên, như lời khai của người ấy, có thể do bị thôi thúc mà nảy sinh ý định giết người cả ở trên đèo lẫn trên ngọn hải đăng. Có thể thực tế anh ta là người như vậy.

Rốt cuộc, cửa hàng mãi mới gây dựng được của tôi đã đóng cửa vào tháng trước. Vừa khai trương đã đổ bệnh, tôi nghĩ là mình không may... Giờ, tôi lại làm công việc ngày trước. Tôi đã tiêu hết tiền tiết kiệm khi mở cửa hàng, nhưng sinh hoạt phí thì cần phải có ngay từ hôm đóng cửa hàng... Nghĩ đến tuổi tác thấy sợ nhưng giờ tôi chỉ có thể làm được thế...

* * *

Đúng như những gì tôi nói lần trước. Không thêm thắt hay đính chính gì. Dồn phụ nữ vào đường cùng khiến tôi thấy khoái cảm. Tôi cảm thấy hưng phấn khi nhìn phụ nữ đau đớn vì bị dồn vào đường cùng.

Tự tôi không nhận ra nhưng có lẽ trong tôi có cảm xúc đó. Có lẽ, lời khai khi tôi trả lời lúc đầu đã được công bố rộng rãi trên báo chí rồi. Chính xác đó là lời của tôi. Tôi là loại đàn ông như thế.

Không phải ngay từ đầu tôi đuổi theo Ishibashi Yoshino để giết cô ta. Dù đã hẹn nhưng đột nhiên tôi bị nói rằng: “Hôm nay tôi không có thời gian,” đã vậy, cô ta còn leo lên xe của người đàn ông khác ngay trước mắt tôi, nên tôi muốn cô ta xin lỗi tôi một lời. Vì vậy tôi đã đuổi theo... Nhưng giữa đường Yoshino bị đá ra khỏi xe trên đèo... Tôi định giúp nhưng bị Yoshino cự tuyệt, bị dọa sẽ báo cảnh sát, khi định thản lại thì tôi đã bóp cổ cô ta.

Có lẽ, đúng như điều tra viên nói, đó là lần đầu tiên tôi nhận ra mình hưng phấn với phụ nữ đau đớn. Vì lý do đó nên tôi không ra tự thú mà tiếp tục tìm những phụ nữ khác, và tôi hẹn gặp Magome Mitsuyo, người đã ngẫu nhiên liên lạc với tôi.

Lúc mới bị bắt, nghe nói Magome khai rằng tự nguyện đi theo tôi, nhưng tôi nghĩ là do tôi đã đe dọa Magome và uy hiếp tinh thần cô ấy. Tôi thổ lộ với Magome chuyện mình giết Yoshino, rằng tôi là gã đàn ông hung ác, để khiến Magome hiểu không dễ gì mà trốn thoát được, khiến cô ấy phải phục tùng.

Thực tế Magome đã làm theo lời tôi nói, tuy không có tiền nhưng tôi thấy thoải mái khi bỏ trốn cùng Magome.

Nghe nói Magome bảo vệ tôi nên đã khai rằng: “Tôi không bị

đe dọa, không bị bạo hành,” nhưng đúng như các điều tra viên nói, dù đã được giải thoát khỏi tôi nhưng cô ấy vẫn chưa hết sợ hãi, ngược lại, thế cũng đủ thấy cô ấy đã bị tôi đe dọa để chi phối đến mức nào.

Magome luôn sợ hãi khi ở bên tôi. Cô ấy sợ hãi suốt, khi nghe tôi kể đã giết Yoshino như thế nào, khi bị tôi ép đi khách sạn tình yêu, khi ngồi ở ghế phụ trong xe, khi đến ngọn hải đăng, trông Magome bị dồn ép như vậy, tôi rất hưng phấn.

Tôi nghe điều tra viên nói rằng ông tôi mất buổi sáng sau ngày tôi bị bắt. Được ông tận tình nuôi nấng đến bây giờ vậy mà cuối đời lại khiến ông gặp chuyện này, tôi ăn năn vô cùng.

Dĩ nhiên với bà, tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi biết bà đã đến cả nhà Ishibashi và nhà Magome để tạ lỗi. Cả chuyện cả hai bên đều không cho gặp mặt...

Bà tôi là một người yếu đuối, chẳng tự làm được gì một mình, chỉ nghĩ đến đó thôi...

Ông bà tôi không có tội gì hết. Không có tội gì vậy mà...

Tôi cũng đã xin phép được viết thư cho bố mẹ cô Yoshino. Không có thư trả lời. Nhưng làm sao tôi có thể nhận được thư trả lời chứ, thậm chí tôi còn không đủ tư cách để viết thư. Xin lỗi bao nhiêu chăng nữa tôi cũng không nhận hết tội. Dù vì bất cứ lý do gì, tôi cũng đã làm chuyện không thể cứu vãn được. Tôi cho rằng mình nên chết để tạ tội. Ngoài ra, tôi cũng hiểu rằng loại người như tôi không làm được trò trống gì. Cho đến lúc làm được gì đó, tôi chỉ còn biết chấp tay, tiếp tục tạ lỗi.

Đương nhiên tôi cũng không phải với cô Magome, nếu cảnh sát tới muộn hơn chút nữa, chắc chắn tôi cũng sẽ làm chuyện tương tự như đã làm với Yoshino. Chắc chắn đấy. Mà không, có lẽ từ lần gặp đầu tiên, tôi đã luôn tưởng tượng ra khung cảnh và

cảm giác đó.

Tôi đã nói nhiều lần rồi, rằng ngay từ đầu tôi đã không hề thích Magome. Chỉ là cũng có lúc tôi giả vờ thích để lấy tiền trong khi cùng bỏ trốn thôi. Trong lúc giả vờ như thế, ngay chính bản thân tôi cũng hiểu lắm rằng đó là tình cảm thực lòng.

Nhưng giờ nghĩ lại tôi thấy, chẳng cần thiết phải là Magome. Kể cả không phải là Magome....

Có điều, giá như tôi không gặp Magome...

Giá như tôi không gặp người đó...

Đêm ấy, khi nghe Ishibashi Yoshino hét lên rằng: “Tôi sẽ báo cảnh sát!”, tôi đã cố phản bác rằng “Không phải” nhưng vẫn có cảm giác không ai tin mình. Tôi có cảm giác trên đời này không có ai tin lời tôi nói. Quá sợ hãi, tôi đã làm việc đó. Thế nhưng đâu đó trong lòng tôi vẫn không chịu thừa nhận chuyện mình đã làm... Thế nhưng tôi vẫn làm cái việc bỏ trốn hèn nhát đó...

Nhưng giờ thì khác! Có người tin lời tôi nói. Tôi biết điều đó. Nên giờ thì tôi có thể nói, rằng tôi là tội phạm giết người. Tôi có thể đàng hoàng nói rằng, tôi đã giết Yoshino, là tội phạm giết người đã dẫn theo Magome bỏ trốn...

Xin lỗi, tôi có thể nói lời cuối được không ạ.

Tôi nghe nói Magome đã được quay về nơi làm việc cũ, có thật không?

Sau này tôi có thể gặp Magome được phải không?

Tôi nói đây có thể hơi lạc đề, nhưng tôi muốn Magome mau chóng quên đi vụ án này... muốn Magome hạnh phúc theo cách của cô ấy... có thể nhắn với cô ấy giúp tôi được không. Có lẽ tôi sẽ không gặp lại cô ấy nữa nhưng có thể nhắn với cô ấy như vậy được không.

Có thể cô ấy hận tôi, có thể cô ấy không muốn nghe những lời

của tôi, nhưng chỉ cần nhẫn như vậy, chỉ cần nhẫn như vậy giúp tôi được không...

* * *

Đạo này tôi lại về nhà trọ sống cùng em gái. Nhờ sự nỗ lực của đồng nghiệp, từ tháng này tôi đã có thể trở lại làm việc. Mọi thứ vẫn như xưa. Vẫn là cuộc sống trước khi gặp người ấy.

Ngay sau vụ án, đông đảo phóng viên truyền hình và báo chí kéo đến nhà bố mẹ tôi khiến tôi hoảng loạn nhưng giờ thì đã có thể dậy lúc 8 giờ mỗi sáng, đạp xe đi làm, chiều quay về nhà trọ và làm cơm chiều cho hai chị em...

Ngày nghỉ vừa rồi, lâu lắm tôi mới mua một đĩa CD của ca sĩ tôi thích ở trung tâm mua sắm gần nhà. Tôi cũng thấy bình tâm lại phần nào.

Từ lúc người ấy mới bị bắt, tôi đã nghe điều tra viên kể người ấy nói gì về vụ án. Dĩ nhiên ban đầu tôi không tin. Những điều như: “Muốn dồn ép phụ nữ và muốn thấy họ đau khổ” hay “Mục đích dẫn tôi bỏ trốn theo là để lấy tiền”...

Nghe thế nào tôi cũng không tin nổi. Nhưng rồi rốt cuộc tôi nghĩ chẳng phải chỉ có mình tôi mơ mộng sao. Rằng có lẽ người ấy thực sự chỉ lợi dụng kẻ mơ mộng ngốc nghếch là tôi đây thôi.

Có điều, nhờ lời khai của người ấy được ti vi và báo chí phát sóng rộng rãi mà cửa sổ nhà bố mẹ tôi không còn bị ném gạch đá, thậm chí có người đến chỗ tôi làm nữa vì tò mò, dù vậy tôi không còn bị người ta nhăn mặt khó chịu khi đi ngang qua trên đường như trước nữa.

Bởi vì tôi không phải đưa con gái cùng bỏ trốn, mà là nạn nhân bị ép đi theo...

Được mấy đứa em khuyên rằng: “Hay chị chuyển đi sống ở

một nơi khác”, nhưng ngay cả khi định bỏ trốn cùng người ấy, tôi đã là đứa con gái không thể đi được đâu. Không có nơi nào khác cho tôi đi.

Gần đây cũng có lúc tôi đọc về vụ án trên tạp chí. Nhưng đọc bao nhiêu chẳng nữa tôi vẫn cảm thấy như thể họ đang viết về người con gái nào khác không phải tôi.

Tôi không trốn tránh hiện thực. Kể cả nghiêm túc nghĩ lại mọi chuyện, tôi vẫn chỉ nghĩ được rằng, có một người con gái khác, không phải tôi, đã làm những chuyện đó.

Tôi có cảm giác trong suốt vụ án tôi đã quên mất mình là người như thế nào. Một đứa con gái chẳng làm được gì, mà cứ định ninh mình sẽ làm được gì đó... Trước giờ chẳng làm được gì vậy mà...

Hôm trước, lần đầu tiên tôi mang hoa đến đền Mitsuse, nơi Ishibashi Yoshino mất. Mãi không có đủ can đảm đi nhưng khi nghĩ mình có nghĩa vụ phải đi...

Em gái tôi bảo rằng: “Chị cũng là nạn nhân, không cần phải miễn cưỡng đi làm gì,” nhưng tôi đã tha thứ kể từ khi nghe người ấy kể chuyện trong quán mực ở Yobuko. Tôi chỉ nghĩ đến mình, dù với bất cứ lý do gì, tôi đã tha thứ cho người ấy chuyện đã dùng bạo lực để tước đoạt mạng sống của Yoshino.

Tôi nghĩ cả đời này mình phải có nghĩa vụ tạ lỗi với Yoshino.

Nơi Yoshino mất là một khúc cua buồn tẻ, tối nhờ nhờ dù giữa ban ngày. Hoa viếng đã héo, chắc ai đó mang đến, một chiếc khăn màu cam buộc vào thanh chắn như thể đánh dấu. Tôi dự định hằng tháng sẽ đến tạ lỗi vào ngày mất của cô ấy. Dĩ nhiên làm vậy cũng không lý gì tôi được tha thứ...

Tôi chưa từng gặp bà của người ấy. Nghe đâu mấy lần bà đến thăm nhà bố mẹ tôi nhưng thực lòng tôi không biết phải gặp bà

thế nào. Bà không có trách nhiệm gì hết. Tôi chỉ muốn nói với bà như thế...

Tôi cố gắng không nghe những thứ như quá trình xử án của người ấy. Dĩ nhiên ban đầu tôi cãi lại rằng người ấy nói dối... rằng tôi không bị người ấy đe dọa hay chi phối gì cả... rằng chúng tôi thực sự yêu nhau, nhưng như thiên hạ vẫn nói, làm gì có người đàn ông nào yêu thật lòng một cô gái chỉ mới quen trên trang kết bạn phải không? Nếu yêu thì chắc chắn người ấy đã không bóp cổ tôi phải không?

Thế nhưng, đến giờ tôi vẫn còn nhớ những ngày chạy trốn cùng nhau ấy... những ngày run rẩy trong vụng gác trên ngọn hải đăng ấy... những ngày cả hai đông cứng dưới trời tuyết ấy. Hết như một kẻ ngốc nghếch, đến giờ chỉ nghĩ lại thôi tôi vẫn thấy đau.

Chắc chắn chỉ có mình tôi mơ mộng.

Là người đã giết Yoshino cơ mà. Là người suýt giết tôi cơ mà.

Có lẽ đúng như thiên hạ nói? Người ấy là một ác nhân? Chỉ là tôi đã tự ý thích ác nhân đó. Phải không? Đúng là vậy phải không?

HẾT

Tác giả

Yoshida Shuichi: Sinh năm 1968 tại Nagasaki, Nhật Bản. Tốt nghiệp khoa Quản trị kinh doanh Đại học Hosei, từng làm huấn luyện viên bơi lội trước khi trở thành nhà văn. Năm 1997, chính thức bước vào văn đàn khi được trao giải Bungakukai cho Tác giả mới với truyện ngắn *Saigo no musuko* (Đứa con trai cuối cùng). Tác phẩm của ông phần lớn tập trung miêu tả cuộc sống của giới trẻ ở thành thị. Tiểu thuyết *Ác Nhân* ra đời năm 2007, được trao giải Osaragi Jiro và giải thưởng văn hóa của Nhà xuất bản Mainichi vào cùng năm đó. Tính đến thời điểm tháng 11 năm 2010, tiểu thuyết đã phát hành được hơn 2,1 triệu bản. Năm 2010, tác phẩm được chuyển thể thành phim điện ảnh.

• Chú thích •

[1] Thời kỳ tại vị của vua Chiêu Hòa: từ 25/12/1926 đến 7/1/1989. Những năm 40 thời Chiêu Hòa tức những năm 1966-1975 dương lịch.

[2] Còn gọi là thời kỳ Tokugawa: từ 1603-1868.

[3] Kiểu tóc của nữ diễn viên ... ca sĩ Matsuda Seiko, phổ biến vào năm 1980-1981, với tóc mái dài qua lông mày, tóc hai bên được uốn cụp ra đằng sau.

[4] Personal Handy Phone System: hệ thống điện thoại vô tuyến cầm tay.

[5] Hẹn hò tập thể.

[6] Một thể loại nhạc dân gian của Nhật.

[7] Lễ hội sao được tổ chức vào ngày 15 tháng Tám, có nguồn gốc tương tự ngày Ngưu Lang Chức Nữ ở Việt Nam.

[8] Tức năm 1971 dương lịch.

[9] Loại cờ in hình con cá, thường treo trên thuyền đánh cá để cầu cho chuyến đi biển thuận lợi, bắt được nhiều cá.

[10] Liên đoàn ô tô Nhật Bản (Japan Automobile Federation), được thành lập với mục đích cung cấp dịch vụ liên quan đến ô tô cũng như bảo vệ quyền lợi của người lái xe.

[11] Hiện tượng người giam mình trong căn phòng đơn lẻ, từ chối tham gia vào đời sống xã hội và gia đình, chỉ liên hệ duy nhất với người thân trong gia đình.

[12] Kiểu nhà có 2 phòng ngủ, bếp và phòng ăn.

[13] Nghi thức túc trực bên linh cữu suốt đêm đầu tiên.

[14] Trang phục truyền thống giống kimono nhưng đơn giản hơn và mặc vào mùa hè.

[15] Tựa *Tsuri Baka Nisshi*, tạm dịch là “Nhật ký chàng ngốc thích câu cá”. bộ phim được chuyển thể từ truyện tranh của tác giả Yamasaki Juzo.

[16] Cách chế biến hải sản sao cho hải sản vẫn còn sống khi đem lên phục vụ thực khách.

[17] Món ăn truyền thống vào dịp đón năm mới, gồm nhiều món khác nhau được xếp trong hộp có tên là jūbako.

[18] Ở Nhật thường thấy dây thừng to được bện chặt vào nhau. chằng ở đền nhằm phân cách giữa khu vực có đền và khu vực khác. Vào ngày Tết. dây thừng được dùng như một vật trang trí, treo trước cửa nhà để ngăn không cho vận xấu vào nhà.

[19] Mì ăn vào đêm giao thừa.

[20] “Maku no uchi” nghĩa là “Giữa các màn kịch”. Thời Edo. đây là loại cơm hộp ăn giữa các màn của một vở kịch nên có tên gọi đến bây giờ.